

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tek

HER ŞEY
BİR ÖPÜCÜKLE
BAŞLADI...

ERA THIRTY & FIFTY JOURNAL JOURNAL FORAYAN YAZARI

JEWEL E. ANN

“Seni, hayatımdaki her şeyden şüphe etmeme neden olacak kadar seviyorum. *Senden* başka hiçbir şey istemeyecek kadar çok...”

Lake Jones, geçirdiği trafik kazasının ardından hem nişanlısını hem de sol bacağına yarısını kaybetmiş ama yaşamdan hiç vazgeçmemiştir. Genç kadın artık her dakikasını dolu dolu geçirmeye, ânı mutlulukla mühürlemeye kararlıdır. Hayatın ise ona güzel bir hediyesi olacaktır. Ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilmediği o hediye, NFL’in altın çocuğu ve futbolun efsanesi Cage Monaghan şeklinde kapısını çalar. Üstelik bu yakışıklı adam ona rüyalarından tanıdaktır. Lake, Cage’le üç yıl önce tanışmıştır.

Bir gün. Kısa bir dakika.

Ve bu dakikaya, aşkı bulma hayallerini yeniden canlandıran bir öpücük sığmıştır.

Cage’in gülümsemesi, gamzeleri ve bakışları, Lake’in hayallerindekinden daha gerçektir. Hayat nihayet onlara şans verdiğinde ise, dünyadaki yerlerini bulmaları komik ve yürek burkan bir yolculuk olacaktır.

“Hikâyemizi seviyorum. Çok seviyorum, çünkü her bölümde beni kendine yeniden âşık ediyorsun.”

KDV den muaf.

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 791

Tek Jewel E. Ann

Kitabın Özgün Adı: One

Çeviren: Esra Çetin

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan

Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan

Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu

Editör: Yeliz Kaya

Kapak İllüstrasyon: @illustriousjane

Kapak Tasarımı: Jennifer Beach

Kapak Uygulama: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker zm

Sosyal Medya: Ali Ersoy

© Nemesis Kitap, 2024 © Jewel E. Ann, 2016

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

Düzenleme

ISBN: 978-625-6755-66-6

Ny.Ozlem

Baskı: Haziran 2024

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

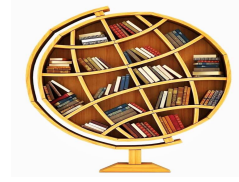
Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17

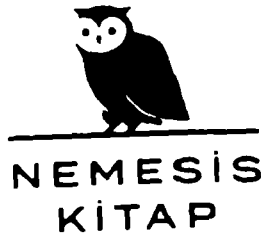
Sertifika No: 46025

Tek

JEWEL E. ANN

Çeviren: Esra Çetin

Jewel E. Ann

Özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır. Üç harika oğluyla birlikte evde kalmak ve aile işini yönetmek için dış hijyeni kariyerinden erken emekli oldu. Çağdaş-romantik türünden birkaç kitap okuduktan sonra bu hikâyelerin bağımlısı haline geldi. Haftada iki ya da üç roman okuyup daha fazlasını arzuladı ve yazma pratiği yapmaya karar verdi. Pelerinini takıp gezegeni kurtarmadığı ya da içini ısıtan aşk romanları okumadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle yemek yemekten ve çocuklarıyla kaya tırmanışına gitmekten hoşlanıyor.

- *Kalbim Sana Ait*
- *Günün Sonu (Jack&Jill #1)*
- *Gecenin Ortası (Jack&Jill #2)*
- *Şafağın Rengi (Jack&Jill #3)*
- *Zamansız*
- *Dönüm Noktası*

Esra Çetin

1986 yılında Düzc'de doğan Esra Çetin, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi-İşletme bölümünden mezun olmuştur. 2012 yılında başladığı çevirmenlik serüvenine hâlâ devam etmektedir ve okuyucuyla buluşan kırk dört çevirisi vardır.

Gerçek hayat severler için.

YAZARIN NOTU

Tek, Jack&Jill evreninde –*Günün Sonu*, *Gecenin Ortası*, *Şafağın Rengi*– geçen bir kitap olmakla birlikte tek başına da okunabilir. Ancak Jack&Jill serisini okumayanlar için sürpriz kaçırarak birçok öge barındırmaktadır.

BİRİNCİ BÖLÜM

10,000 Göl ve Bir Efsanevi Tanrı

Minneapolis'e geldikten üç ay sonra, karşımdaki daireye bir Yunan tanrısı taşındı. Tamam, gerçek bir tanrı değildi ama ona yakındı. Kapı dürbününden gördüğüm manzara pek de doğru olmayabilirdi, yine de gözlerimi hiç kırpmadan oraya yapışıp kalmıştım. Gözetleme deliğinden koridoru dikizleme gibi bir bağımlılığım vardı; Netflix, marshmelov ve tarçın bağımlılıklarımın yanı sıra...

"Sığmayacak," diyerek durumu kendi kendime değerlendirdim.

İncecik, açık tenli iki oğlan, kocaman, siyah bir deri kanepeyi kapıdan içeri sokabilmek için mücadele ediyordu. Apollo, ağaç gövdesi kalınlığındaki kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde benim kapımın hemen karşısında duruyordu. Beavis ve Butt-head* üzerinde otursa bile kanepeyi serçe parmağıyla taşıyabilirdi; ancak kafasını iki yana sallayarak onları izlemekle yetindi.

* Beavis ve Butt-Head, yetişkinlere yönelik bir Amerikan animasyon dizisidir. (ç.n.)

Kendi kendime mırıldanmaya devam ettim. “Diğer tarafa çevirin.”

“Ayaklarını çizmeyin,” dedi, hamalları biraz daha terleterek. Sol. Sağ. Yukarı. Aşağı.

“Ahh.” Yeterse yeterdi. Kapıyı hızla açtım. “Diğer tarafa çevirin. Ancak o şekilde sığar.”

Birkaç saniye süren buz gibi bir sessizliğin ve sen de kimsin bakışlarının ardından, taşıyıcı çocuklar kanepeyi diğer tarafa çevirdiler ve on saniye bile geçmeden içeri soktular.

Arkamı döndüm. Bir tanrı değildi.

Aptal dürbün.

Koyu ten mükemmelliğiyle kaplanmış bir kas yığınıydı.

“Erkeklerin yer yön yetenekleri kadınlardan daha iyi olmalı aslında; fakat buna henüz ilk elden şahit olmadım.” Omuz silke-rek gülümsedim.

Kollarını göğsünde kavuşturmaya devam ederek gözlerini üzerimde gezdirdi. Sonra tek kaşını havaya kaldırdı.

“Ben bir *erkeğim*.”

Daha doğru olamazdı. Karşımdaki *erkek*, yaklaşık 1.95 boyundaydı ve 125 kilo civarlarındaydı... Belimin çevresi kadar baldırları vardı. Gri tişörtünün kısmen kapattığı kollarında dövmelemler olan sağlam bir kayaydı. Ve o ses... Teninden gelmesi gereken hafif baharatsı kokusuyla halihazırda uyanmamış olan yerlerimi titretmişti.

“Ben de öyle tahmin etmişim.” Dudaklarımı birbirine bastırarak gönderdiğim gülümsemeye kararlı bir baş sallayış eşlik etti.

Adamın gözleri göğsüme kaydı.

Lütfen gözlerini kısıma.

Sırtımı hafifçe kamburlaştırarak kendimden emin görünmeye çalıştım çünkü hiçbir şey, iyi bir dikleştirici sutyen kadar öz-

güven vermezdi. Göğüslerim ağaçtaki en olgun mango sayılmazdı ama meşe palamudunun da bir adım ötesindeydiler. Apollo ortalama büyüklükteki memelerden etkilenecek bir adama benzemiyordu ama bir kız umut edebilirdi.

Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. O dudakların güzel, beyaz dişler sakladığını biliyordum... Sadece biliyordum. Ancak onları bana birazcık bile olsa göstermedi. Çok yazık.

Bakışları bacaklarıma –gerçek bacağıma ve yeşil şortumun altından tamamen görünen takma bacağıma– kaydı.

“Bacağına kaybetmişsin.”

“Seni dâhi. Bugün ikide iki yaptın.” Göz kırptım.

Çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi başını bir o yana bir bu yana yatırarak bakmaya devam etti. Ben bulmaca değilim, sadece dizden aşağısında acayip havalı bir robotik bacağı bulunan bir amputeeydim.

“Hımm...” Başını iki yana sallayarak burnundan nefes verdi. “Çok yazık.”

Kanepeyi taşıyan iki çocuğu sıkıştırarak kapıya doğru ilerlemesini gözlerimi kısarak izledim. “Yazık mı?”

“Evet.” Dönüp bir kez daha bacağıma baktı. “Daha önce öyle bir bacak görmemiştim.”

“Bu bir prototip. Bu arada, ben Lake Jones.”

“Peki,” diye seslendi ama arkasını çoktan dönmüştü. İki saniye sonra kapısı kapandı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak parmağımla onlara dokundum, sonra minik bir kahkaha attım. “Gayet iyi gitti.”

Minneapolis şehir merkezinin hemen dışındaki şirin bir mahallede yer alan dairemin kutsallığına döndükten sonra en yakın arkadaşım Lindsay’e mesaj attım.

Lake: *Seksi adam alarmı.*

Telefonumu kaymaktaşı beyazı ve İspanyol sarısı çizgili koltuğun üzerine bırakıp pencere kenarına ilerledim. Tavus kuşu mavisi –çünkü mavinin en güzel tonuydu– perdelerimi açtım ve kaşlarımı çatarak şehri gölgeleyen kasvetli bulutlara baktım. Telefonum çaldı. Elime alırken gülümsedim. Bağımsız olmak, kanatlanıp yuvadan uçmak ve ailenle arkadaşların olmadan yeni bir yere taşınmak için söylenecek çok şey vardı.

Tanıdık olan her şeyi geride bırakmaya karar verdiğimde içinde bulunduğum ruh halini cesur, maceracı ve azimli gibi sözcükler tanımlıyordu. İki ay sonra ise... Yeni özgürlüğümün hissettirdiklerini en iyi tanımlayan ifade, aklımı kaçırarak kadar sıkılmış olma idi.

Birazcık akli olan hangi insan şubat ayının ortasında Minnesota'ya taşınırdı ki? Mümkün olan en kötü zamanda özgürlüğüne kavuşmak isteyen yirmi dört yaşındaki kızlar tabii ki... Taşınmama yardım etmek için yaptıkları tüm teklifleri geri çevirmiştim. Her şeyi kendi başına yapma ihtiyacı, engelli olmanın trajik bir yan etkisiydi. Engelli olmayan insanlar kendilerine yapılan yardım tekliflerini kabul ederlerdi; bu normal bir şeydi. Peki ya ben? Benim için o kadar da normal değildi.

Olağanüstü bir psikiyatrist olan ağabeyim bana inatçı derecede itaatsiz derdi. Her neyse. Üç gün geç gelen bir nakliye şirketinin yardımıyla taşınma işlemini halletmiştim. Aileme taşınma işleminin tamamlandığını haber verirken bu küçük ayrıntıyı atlamıştım.

Lindsay: *Seks?*

Lake: *Hayır. Sanırım koridorda güvenlik kameraları var. Ama bir yıl seks yapmadıktan sonra ilk karşılaşmamızda yeni komşumun üzerine atlayacağımı düşünmene bayıldım.*

Lindsay: İşte tam da bu yüzden öyle düşündüm. Çok çaresiz bir durumda olmalısın.

Lake: Gerçekçi olduğun için teşekkürler.

Lindsay: Her zaman. Detaylara ihtiyacım var!

Lake: Vibratöründen vazgeçtim. Kendimi tam bir ezik gibi hissetmeme neden oluyor. Tanrı'nın varlığını hâlâ sorguluyorum ama eğer Tanrı varsa cennet de vardır ve Ben de orada durup, bir elimle meme uçlarımı uyarırken diğer elimle içime titreyen bir plastik sokmamı izliyordur. "Ne halt ediyorsun?" diye düşündüğünü biliyorum ama aslında "Neden Tanrım?" gibi daha ruhani bir şekilde ifade ettiğinden eminim.

Lindsay: HAHA... Seksi adamla ilgili detayları kastetmiştim, ama görsel için teşekkürler.

Lake: Bu garip oldu.

Lindsay: Biraz. Adam. Bana ondan bahset.

"Adam." Keşke bir adam olsaydı. "En kötüsü" gibi her şeyi kapsayan ifadeler drama kraliçeleri için ayrılmıştı. Ben bu tarz sözcükleri pek kullanmazdım ama söz konusu erkekler olunca, "Erkekler konusunda şansım hiç yaver gitmez," cümlesini kullanma hakkını saklı tutardım. "Doğru kişiyi" asla bulamayacağımı söyleyebilirdim, çünkü doğanın tüm matematik kurallarına aykırı olarak iki "doğru kişi" ile tanışmıştım. İki mükemmel adam ve ikisini de kaybetmiştim.

Ben...

Ondan öğrendiğim şey buydu. Hayat tuhaf bir yolculuktu; bazıları için bir maratondur ve bazıları için de bir koşu. Bir gün uyandım ve işin boktan kısmının, kimsenin hangisinin hangisi olduğunu bilmediği olduğunu keşfettim. Maraton, koşudan çok daha farklı bir zihin yapısı gerektiriyordu.

Anı yaşamak. Ne demekti bu? Hangisini? Kaç kez? Kiminle?
O ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Üç ay sonra komadan uyandığımda sol dizimin altında sonsuz bir boşluk vardı. İşin boktan tarafı ne miydi? Sağ ayağımın serçe parmağı yıllar önce iki farklı şekilde kırılmıştı ve hiçbir zaman düzgün bir şekilde iyileşmediği için güzel ama tamamen kullanışsız ayakkabılar giymek acı vericiydi. Ama hayır... Sağlam serçe parmağımın olduğu ayağımı kaybetmek zorundaydım. Kafamdan geçen, utanç verici olmasına rağmen tamamen insani bir düşünceydi; çünkü beynimde yer edinmek isteyen diğer düşünce çok daha dayanılmazdı: Ben ölmüştü, Lake yaşıyordu.

Hayatta kazanılan ikinci bir şans, derin bir amacı, dünyayı değiştirme taahhüdünü hak ediyordu. Tek bir dakikanı bile boşa harcama. Hiçbir şeyi hafife alma. Sakın unutma...

Ben ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Ama asıl sorun şuydu: Ben yaşamıyordum. Uyumuyordum. Dünyayı değiştirmiyordum.

Dört yıldan fazla bir süre sonra bile etrafımdaki her şey hâlâ siyah ve beyazdı, arada bir renk sıçramaları oluyordu ama bunlar da hızla soluyordu. Kederden mi, yoksa suçluluktan mı bilmiyordum ama etrafımdaki her şey, değer verdiğim her şey –ailem, arkadaşlarım, körfez kenarındaki en sevdiğim şehir– boğucu gelmeye başlamıştı.

Bu yüzden hepsini terk etmiştim.

Lake: *Anlatacak bir şey yok. Benim 2,5 katım. Önce göğüslerime, sonra da bacağıma baktı ve "Çok yazık," dedi.*

Lindsay: *Bunu memelerine mi, yoksa bacağına mı dedi?*

Lake: *HAHA, bacağıma. Umarım.*

Lindsay: *O boyutlarda bir adam seni paramparça edebilir. Sadece ucunu soksa bile aranızdaki ilişkinin yürüyeceğini sanmıyorum.*

Lake: *O konuya girdiğin için teşekkürler.*

Lindsay: *Her zaman. ☺ Gitmem gerek bebeğim. Beni haberdar et ve kendini tatmin ederken Tanrı'yı ya da cennette olan Ben'i düşünme. Bu çok garip.*

Ses geçirmez duvarlarmış, hadi oradan!

Apollo, sağır edici derecede yüksek sesli ve bas ağırlıklı müziklerden hoşlanıyordu, üstelik benim en iyi uykumu uyuyabil-diğim saatlerde dinlemeyi seviyordu.

Güm gün güm.

Yumruğumu kapısına vurdum, ta ki parmak eklemlerim böyle bir saldırganlık karşısında acıyla protesto edene kadar.

Kapı yavaşça açıldı. Adamın erkeksi feromonları, parfümü ve tüm cinsel çekiciliği üzerime yayıldı. Beynimin erimesini önlemek için ağızımdan soludum. İçinde kana benzeyen bir sıvı olan uzun bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yaladı.

“N’aber?”

“N’aber mi?” Ellerimi belime koydum. “Uyumaya çalışıyorum ama sanki burada bir gece kulübü işletiyorsun! Şikâyet eden ilk kişi ben miyim gerçekten?”

Bardağını havaya kaldırıp işaretparmağını bardaktan ayırdı ve sonra arkasını dönüp evin içinde kayboldu. İçeri bir adım atıp nereye gittiğini görmek için boynumu ileri uzattım.

Bembeyaz duvarlar. Bir dekoratöre ihtiyacı vardı. Öte yandan, duvarlarda muhtemelen kanı gizlemek için on kat leke tutmaz astar vardı. Söylentiye göre eski kiracı önce karısını, sonra da kendisini başından vurmuştu. Evin bu kadar uzun süre boş

kalmasının nedeninin bu olduğunu düşünüyordum. Kim bir cinayetini/intiharını yaşadığı dairede yaşamak isterdi ki? İçerideki kötü enerjiyi düşünsenizce...

Hizmetlerimi sunmayı aklımın bir köşesine not ettim. Tavus kuşu mavisi. Pencerelerin bulunduğu duvarın tavus kuşu mavisine boyanmaya ve koyu gri panjurlara ihtiyacı vardı. Müzik kesilince koridora geri döndüm.

“Pardon, ne diyordun?”

Gözlerim kısıldı. “Müzik. Çok gürültülü. Kahrolası bütün mahalleyi ayağa kaldırdın.”

İşte oradaydı –ve düşündüğümde daha az parlak değildi– bir gülümseme. İnci gibi dizilmiş bembeyaz dişlerini gösteren kocaman bir gülümseme. Gülümsemelere karşı bir zaafım vardı.

“Dinle, Çıta... Saat sabahın on bir buçuğu. Sanırım mahallede hâlâ uyuyan tek kişi sensin.” Kanından bir yudum daha aldı.

O dairede neler yaşandığını bilseydi, pancar suyunu veya domates suyunu ya da o bardakta her ne varsa onu içmezdi.

Burnumu kırıştırarak bardağa baktım sonra gözlerimi onunkilere kaydırdım. “Az önce sen bana *çita* mı dedin?”

Bakışlarıyla tüm bedenimi bir kez daha değerlendirirken başını salladı. “Angry Bird, ha?” Omuz silkti. “Çok uygun, sanırım. Ama o tişört hayatımda gördüğüm en çirkin şey.”

Evet, Angry Bird desenli şort ve San Francisco 49ers tişörtü giyiyordum.

“49ers takımının nesi varmış?”

“Minnesota Kings şehrindeyin. Sorun bu.”

Başımı iki yana salladım. “Bu bir pijama. Ayrıca kimin umurunda? Sadece bir hediye idi. Futbolu takip etmiyorum.”

“Bitti mi Çıta?”

“Neden bana çıta diyorsun?”

“Neden sabahın on bir buçuğunda uyuyorsun?”

“Geceleri çalışıyorum.” Kısmen doğrudu.

Baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıttı, öyle ki gözlerimden hâlâ uyku aksa da vücudumun geri kalanının uyanmasını sağlamıştı. Bir ağaca tırmanır gibi üzerine tırmanmak istedim ve...

“Ne iş yapıyorsun?”

“Ne?” Başımı iki yana salladım. Ağacı neredeyse yarılardım. “Ah... Görüntülü konuşma.”

“Porno mu?”

“Seni ilgilendirmez.” Ofladım. Hayır. Cevap hayırdı. Neden sadece hayır dememiştim ki? Pornodan hoşlandığımı düşünmesini mi istiyordum?

Omzunu kapıya yaslayarak içeceğinden bir yudum daha aldı ve sonra sırtıttı. “İşte şimdi merak ettim.”

Çenemi havaya kaldırarak gözlerimi kısıtım. “Öyle mi, Apollo? Gerçekten merak ediyor musun?”

“Apollo mu?” Gürültülü bir kahkaha patlattı. “Creed’deki gibi mi?”

“Ne?” Gözlerim kısıldı. “Creed de ne?”

“Apollo Creed. Rocky?”

“Rocky mi?” Gözlerimi kısımaya devam ederek başımı yana eğdim.

“Tanrı aşkına, Çita! Lütfen bana Rocky filmlerini izlemediğini söyleme.”

“Boksle ilgili olan mı? Hayır, izlemedim.”

“O zaman neden bana Apollo diyorsun?”

“Şey, bana adını söylemedin. Ve sen, şey... Eee... Fit sayılırsın. Güçlü görünüyorsun. Pek de çirkin sayılmazsın. Bu yüzden aklıma Apollo geldi. Bilirsin... Zeus’un oğlu olan efsanevi tanrı...”

Boştaki elini yumruk yaparak ağzına bastırdı.

“Sen bana mı gülüyorsun?”

Başını iki yana salladı ama iri yumruğu, yüzündeki sırıtışı gizleyecek kadar büyük değildi. “Tenimin rengini görüyor musun? Sana Yunanlı gibi mi görünüyorum? Eğer bana Apollo demek istiyorsan, bir boksör olmasam bile Creed’i tercih ederim.” Biraz daha kıkırdadı.

“Bu kadar yeter.” İşaretparmağını üzerine doğrulttum. “Burada durup bunları dinlemeyeceğim.” İnatçı kişiliğim hayali bir haysiyet kırıntısına tutundu. Arkamı döndüm ve Angry Birds desenli şort giyen bir ampute ne kadar özgüvenli olabilirse o kadar özgüvenle daireme döndüm.

“Umarım bu senin zoru oynama şeklin değildir Çıta. Aramızda bir şey olmayacak. Tipim değilsin.”

Bu ne cüret...

“Zoru oynamıyorum ve aramızda bir şey olmasını istediğimi asla ima etmedim.” Ucunu düşünmüş olabilirdim ama bunun ötesinde bir şey yoktu. “Aramızda bir şeyler olacağını düşündüğümü varsayman çok küstahça. VE ben öfkeli değilim.”

Kapımı çarparak kapattım ve iki saniye sonra tekrar açtım. “Sadece netliğe kavuşturmak için soruyorum... Neden tipin değilim?”

Kana benzeyen içeceğinden son bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. “Çünkü sen tutunabileceğim hiçbir yeri olmayan çıta gibi incecik, beyaz bir kızsın.”

Kapıyı tekrar çarparak kapattım.

İki yıl önce rüya gibi bir işe girmiştım. Rüya gibi bir işti, çünkü her iki bacağım da yerli yerindeyken protez bacak “deneği” ya

da “test edicisi” olmayı asla *hayal edemezdin*. Ancak patronumun yanında “protez bacak” tabirini kullanmak yasaktı.

İngiltere’de bir tasarımcı bana ojeli tırnakları olan birkaç güzel bacak yapmıştı. Acayip derecede gerçek görünüyorlardı. Patronum onlardan nefret etmişti. ‘Bir çift yüksek topuklu ayakkabı kadar kullanışsız’ olduklarını söylemişti. O bacaklar *protezdi* ve onları takmak sadece kibrimi ortaya çıkarıyordu. Kendisi robotik bacaklar tasarlamıştı ve onları ortalama bir protezle kıyaslamak en büyük hakaretti.

“Selam aşkım, bana bebeğimden bahset.” Thaddeus “Thad” Westbrook, İngiliz değildi ama bana her zaman aşkım derdi. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Onun bebeği ben değildim, ama sanırım “bebeği” aşkından daha üst sıralardaydı. “Akıllı uzuv” olarak da bilinen biyonik bacağı onun bebeğiydi. Ondan birçok bebeğim vardı ama hiç seks yapmamıştık.

Thad, bir çöpçatanlık sitesinden bulduğum ilk randevumdu. Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, o “onlardan biri” değildi. Seks yapmalıydık. Beni orgazmın eşiğine getirmişti ama bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben randevu sitesine kaydolurken sakatlığım konusunda açtım ama o değildi. Thad on iki yaşındayken bir tarım aleti kazasında bir elini ve diğer elinin iki parmağını kaybetmişti.

Akşam yemeğinden sonra kendini evime davet ettirdi ve sonra protez bacağımla çıkardı. Bu pek de ilk aşama hareketi sayılmazdı ama elleri benimde gezinerek geri kalan uzvumu incelerken titredim. Kalbim hızla çarptı. Önce dizim gıdıklandı, sonra vücudumdaki bütün tüyler diken diken olurken uyluklarımın arasındaki fazlasıyla ihmal edilmiş bölge “*EYET!*” diye bağırdı. Ama hayır, aramızda hiçbir şey yaşanmadı.

Telefonu hoparlöre aldım ve uzun bir koşu ile düşün ardından ıslanan saçlarımı taradım. “Ondan hoşlandım... Hem

de çok. Aslında sanırım onu tutacağım. Seksi değil ama rahat. Merdiven çıkarken bile topallamadım. Geçen gün yağmura yakalandım ve duyuşal elektrotun kısa devre yapmasından endişelendim ama...”

“Su geçirmez, aşkım.”

“Evet, bunu daha önce nerede duymuştum? Doğru ya, son bebeğin kısa devre yapıp da neredeyse pantolonumu yaktığında. *Protez* bacaklarda böyle bir şey asla olmaz.”

“Akıllı uzuvlarım bir insanın hareketlerini her yönden taklit edecek şekilde, hatta daha iyisini yapacak şekilde tasarlandı. Ancak tıpkı insan vücudunda olduğu gibi, bazen bazı aksaklıklar olabiliyor. İşte bu yüzden sen varsın.”

“Senin kobay...”

“Benim *deneğim*, kobay farem değil, aşkım.”

“Her neyse, neden aradın?”

Thad’le ilgili anılarım gerçeküstüydü. İnsanlar böyle tanışmazdı. İlk ve tek randevumuzun sonunda resmi ve maaşlı bir işim olmuştu. Ayrıca o gece yatakta ter içinde kalana kadar kendimi tatmin etmişim ama bu küçük bir fedakârlıktı. Thad, “fiziksel engelleri ortadan kaldıracak robot teknolojisinin geleceğini test etmek” için protez, robot bilimi, makine öğrenimi ve biyomekanik alanlarında uzman olan inek ekibine –inek kelimesi ona değil bana aitti– katılacak bir “denek” aradığını itiraf emişti. Ayrıca bana olan ilgisinin plansız olduğunu ve işi kabul edersem aramızda bir şey olmayacağını da itiraf etmişti. Thad, iş ve eğlenceyi birbirine karıştırmamak konusunda çok titizdi.

İş mi, yoksa erkek kaynaklı orgazm –yani erkek arkadaş– mı? Zordu ama sonunda doğru kararı vermişim. Thad ve onun yetenekli inek ekibi sayesinde kendimi engelli genç bir kadın gibi değil, bir süper kahraman gibi hissetmişim. Thad sayesinde engel diye bir şey kalmamıştı.

“Uçak ve otel rezervasyonunu çoktan yaptırdım,” dedi her zamanki dingin sesiyle. Daima birden fazla iş hallederdi. Adam golf oynayıp Pi sayısını ezbere sayarken beyin ameliyatı yapabiliirdi.

“Ne için?” Saçımı taramayı bırakıp telefonuma baktım.

“Pekin. Önümüzdeki çarşamba. Yaklaşık bir hafta kadar orada kalacaksın.”

Gözlerimi devirdim. “Jerry Chu. Onunla görüntülü sohbet ettiğim için neredeyse bütün gece ayaktaydım. Ona en son bebeğimizi gösterdim. Ben denemeden önce kendisinininkine ince ayar çekmesi gerekiyor.”

“Evet aşkım, biliyorum. Az önce onunla görüştüm ve düzeltmeler için sana orada ihtiyacı var. Kaya tırmanışı için şimdiye kadarkilerin en iyisi olması gerekiyor. Ayrıca *benim* bebeğimin sahip olduğu parçaların yarısı Jerry tarafından tasarlandı.”

“Çin’e uçmaktan nefret ediyorum.”

“Bana Pekin’i sevdiğini söylemiştin.”

“Seviyorum. Oraya gitmekten nefret ediyorum. Uçakta on dört saat. Beni huzursuz ediyor.”

“Yanına bir arkadaş al.”

“Burada henüz o kadar arkadaşım yok.”

“Sakinleştirici al.”

“Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum.”

“Güçlük çıkarıyorsun, aşkım.”

“Güçlüyüm. İradeliyim. Beni bu yüzden işe aldın.”

“Seni işe aldım çünkü faal ama itaatkârsın.”

“Affedersin?”

“Gücenmiş gibi davranma. Daha ilk buluşmada bir adamın sana bir öpücük bile vermeden, ‘Bacağını çıkarmak istiyorum,’ demesine kim izin verir ki?”

“Yakışıklıydın.”

“Şimdi değil miyim?”

“Hayır. Şimdi sadece patronluk taslayan birisin ve bu seni hiç de çekici kılmıyor.”

“Gelecek çarşamba. Uçağa bin, aşkım.”

“Otoriter inek.” İç çekerek kurutma makinesini fişe taktım.

“Hıı hıı.” Görüşmemizi sonlandırdı.

Saç kurutma makinesini telefonuma doğrulttum ve şeytani bir bakışla tam güç çalıştırdım.

İKİNCİ BÖLÜM

Unutulmaz

Apollo benim yeni takıntım haline gelmişti. Dışarı çıkmam, yeni birini bulmam ve arkadaş edinmem gerekiyordu; ancak en yoğun nöbet saatlerinde, yani akşam yediden on bire kadar evimden çıkamıyordum. Çünkü komşumun misafirleri o saatlerde gidip geliyordu.

Gözetleme deliği kendi kendine gözetleyemezdi.

İnatçı bir isteksizlikle, bir arkadaşlık sitesinde bir adamla tanıştım. Tucker Bailey, St. Paul'de yaşayan, yüzmeyi, bisiklete binmeyi ve seyahat etmeyi seven yirmi sekiz yaşında bir masördü.

Tik.

Tik.

Tik.

Arkadaşlık sitesine göre mükemmele yakın bir eşleşmeydik. Ancak beni ikna eden, adamın profil fotoğrafıydı: Yüzündeki kocaman gülümsemeyle bir maratonun bitiş çizgisini geçen zayıf, formda bir adamdı... Tekerlekli sandalyedeki genç bir adamı itiyordu.

Süper kahraman, bacağım konusunda tuhaf davranmayacak bir erkek bulmak zordu. Akşam için nasıl görüneceğime karar vermek de zordu.

At kuyruğu.

Hayır.

Örülüp geriye tutturulmuş kâküller.

Kulağımın arkasına sıkıştırılmış kâküller.

Saçımı kestirmek için “Apollo nöbetine” bir gece ara vermiydim. Saç maşasınım tüm çabalarını reddeden uzun, dümdüz, siyah saçlarımın dezavantajı, göze çarpan kırık uçlarıydı.

Gözetleme deliğinin güçlü manyetik kuvveti gözümü yine oraya çekti. “Ne yapıyorsun, Apollo? Bu gece büyük bir parti mi var?” diye mırıldandım kendi kendime.

Bay Tipim Değilsin’in evinin önünde alışılmadık bir trafik vardı. Bir randevum olduğunu ve komşularımı gözetleyemeyeceğimi... Yani, mahalle nöbetimi bırakmak zorunda kalacağımı biliyor muydu?

Son dakika kıyafet değişikliği ve dış kontrolü de dahil olmak üzere randevu öncesi tüm normal gerginlikler unutulmuştu. Tucker, ilk tercihim olan siyah kot pantolonum ve beyaz, V yaka, düğmeli bluzum ile en sevdiğim deri botlarımı kabul etmek zorunda kalacaktı. Thad’in robot bacağı bu akşam yedek kulübesine çekildiği için kendimi bir hibrit gibi değil de daha çok bir hanımefendi gibi hissedebilecektim.

Miyav.

“Trzy, eve döndüğümde seni besleyeceğim. İkimiz de bunun saat ondan önce olacağım biliyoruz.”

Kedim, vücudunu bacağıma sürüp baştan çıkarıcı bir direk dansçısı gibi etrafında dolanarak mırladı. Hakkını vermeliydim, dünyanın en çirkin kedisi olmasına rağmen kendinden fazlasıyla emindi.

“Uslu dur.” Ona bir öpücük gönderdim, telefonumu aldım ve kapıyı açtım.

“Cüzdan... Cüzdanıma ihtiyacım olabilir.” Cüzdanımı almak için içeri girerken unutkanlığım karşısında gözlerimi devirdim.

“AHH!”

“AYY!”

“AMAN TANRIM!”

Koridorun karşısından gelen tiz çığlıklar şehrin yarısı tarafından duyulurken hızla arkamı döndüm.

“BU DA NE?”

“KAHRETSİN!”

“OROSPU ÇOCUĞU, ÇIKARIN ŞUNU BURADAN!”

Odayı hızlıca inceledikten sonra yüzümü buruşturdum. “Trzy,” dedim dişlerimi sıkarak.

Yardım çığlıkları devam ederken kısa elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giyen iki kadın, av köpeklerinden kaçan ördekler gibi Apollo’nun dairesinden dışarı fırladı. İri bedenlerden oluşan kalabalığın arasından kendime yol açtım. Adamın evine davet edilmek için asgari bir kilo sınırı vardı sanki. Makyajlı yüzlerindeki dehşete düşmüş ifadeyle tezgâhın ve kanepenin arkasına saklandıkları için hemen fark etmediğim birkaç kadın dışında bir fedai toplantısı gibiydi.

“Affedersiniz. Pardon. Affedersiniz.” Küçük sürtük kedimin kanepenin üzerine atlayıp köşeye sıkışmış iki genç kıza felç ya da kalp krizi geçirtmeye hazır bir şekilde gerildiğini gördüm.

“Hadi, Trzy.” Onu kucağıma aldım. “Partiye davetli değilsin. Ben de öyle,” diye mırıldandım.

“Çıta, Tanrı aşkına bu da ne?”

Kedime daha sıkı sarıldım ve çıkışı engelleyen Apollo'ya baktım. "Aptalca bir soru, Apollo. Trzy'nin bir kedi olduğu çok açık."

"Hiç tüyü yok."

"Hipoalerjenik."

"Kedilere alerjin mi var?"

"Hayır."

"Üç bacağı var."

Omuz silktim. "Bu yüzden adı Trzy ve benden iki tane fazla bacağı var."

Gözlerini kıstı. "Kulağının bir kısmı yok."

"Bir kaza geçirmiş. Görünüşe göre bir grup bisikletçinin arasında kalmış. Sanırım bu yüzden benimle bisiklete binmiyor."

"Bisiklete mi biniyorsun?"

"Evet."

"Bir kediyle mi?"

"Ah! Hayır, Apollo! Kedinin benimle gelmediğini söyledim."

"Apollo mu? Creed gibi mi?" dedi arkamdaki bir adam kıkırdarak.

Omzumun üzerinden arkaya baktım. Hulk, kahkahasını öksürükle bastırarak sırtışını kolunun arkasına sakladı. Odadaki testosteron seviyesi külotumu eritmişti. Hulk'un sarışın erkek topuzu bakışlarımı birkaç saniye daha esir aldı, adam seks gibi kokuyordu. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama havayı ikinci defa kokladığımda aklımdan bu geçti. Yapılacaklar listemde bir jinekoloğa gitmek vardı. Yüzde doksan ihtimalle azgınlık dönemindeydim.

"Trzy üç anlamına mı geliyor?" diye sordu Hulk sırtarak.

"Evet. Bana teslim edildiğinde kartta böyle yazıyordu. Bu, Lehçe'de üç anlamına geliyormuş."

Hulk başını iki yana salladı. “Bunu sana ne tür bir insanın hediye ettiğini bilmek bile istemiyorum,” dedi, başıyla Trzy’yi işaret ederek. “Ama sana Lehçe’de üçün ‘tr-zy’ değil, ‘shi’ şeklinde telaffuz edildiğini söyleyebilirim.”

Bir gözümü kısıtım. “Notta ‘T-r-z-y’ yazıyordu. Tr-zy.”

Hulk başını iki yana salladı. “Üçe ‘shi’ deniyor.”

“Shi mi? Sonunda T harfi olmayan bok gibi mi?”

“Hayır. Başında T harfi olan bok gibi. Shi.”

T harfini telaffuz ettiğini duymadım ve genel olarak Trzy’nin tüy yumağı kusarken çıkardığı sese benziyordu.

Başımı iki yana salladım. “Fark etmez. Trzy’e yanıt veriyor.”

Hulk gülümsedi. “Bu da güzel bir isim.”

Dudaklarımı ıslatarak dikkatimi Apollo’ya çevirdim. Başımı hafifçe eğerek sııttım. “Bana adını söylemiyor. Bu yüzden efsanevi bir tanrının adıyla egosunu okşuyorum. Sanırım okşatabildiği tek şey bu.”

Yorumum, kaçışımı engelleyen iri, dövmele siyahi adam dışında herkes tarafından kahkahalarla karşılandı.

“Kişisel algılama, Çıta. Diğer yerlerimi okşamana izin veremeyeceğim çünkü hâlâ tipim değilsin.” Kenara çekildi.

Yanından geçerken kibirli gülümsemesine baktım.

“Yüce İsa! Bu da ne...” diye soludu bir kadın.

“Sizin derdiniz ne, Trzy sadece...”

Yüzü tiksintiyle buruşan sarışın görülmeye değer bir manzara olsa da arkasındaki adamı gördüğüm anda ortadan kayboldu.

“Sen,” diye fısıldadım.

O –hayatıma giren diğer *doğru kişi*– uzun bir süre bana baktı. Son üç yıldır gördüğüm tüm rüyaların yıldızı karşımda duruyor-

* İngilizce’de bok anlamına gelen ‘shit’ kelimesine atıfta bulunuyorlar. (ç.n.)

du ve gözlerinde zerre kadar tanıma göremiyordum. Gerçekten bu kadar unutulabilir biri miydim?

“Banks, onu tanıyor musun?” Sarışın, Trzy’ye yüzünü buruşturmaya devam etti.

“Çıta koridorun karşısında yaşıyor,” diye yanıtladı Banks.

Başımı çevirip ona pis bir bakış attım. “Banks Apollo mu, yoksa Apollo Banks mı?”

Dudaklarını sımsıkı mühürleyerek sırttı.

“Everson Banks. Cidden, komşunu tanımıyor musun? Bir spor yıldızının karşısında oturup da bunu nasıl bilmezsin?” Sarışın derin bir nefes aldı ve bize dokunmadan beni ve Trzy’yi geçmek için yan döndü. “Cage, geliyor musun?”

“Birazdan,” diye yanıtladı Cage.

“Monaghan, Çıta’yı tanıyor musun?” diye sordu Everson.

Cage gülümsedi. Biraz öldüm çünkü gerçekten... Zar zor nefes alabiliyordum. Belki de o kadar unutulabilir biri değildim.

“Evet, Lake’i tanıyorum.”

Adımı hatırlıyordu. Adımı hatırlıyordu! ADIMI HATIRLIYORDU!

Bu kelimeleri dışarı kusmamak için dilimi ısırardım. Uzun boylu, gamzeli, yakışıklı sarışın, adımı hatırlamıştı. Bu, öpücüğü de hatırlıyor olduğu anlamına geliyordu.

Dudaklarımı birbirine sürtünce gözleri dudaklarıma kaydı. Evet, öpücüğü hatırlıyordu.

İkimiz de sırttık.

“Bildiğin gibi, bu dairelerde evcil hayvan beslemek yasak Çıta.”

“Hadi oradan, *Everson*.” Ne gözlerimi Cage’den ayırabiliyor ne de yüzümdeki gülünç sırtışı silebiliyordum. Yanaklarım acıyordu ama gülümsemeye devam ettim.

Kapı kapanarak sırttan iki aptalı koridorda bıraktı.

Nebraska'nın yıldız oyun kurucusu Cage Monaghan'la üç yıl önce çok kötü koşullar altında tanışmıştım. Abimin nişanlısı Jessica ortadan kaybolmuştu ve onu arayışımız bizi, Jillian Knight adıyla yaşadığı ve Cage'in babasıyla bir ilişki içinde olduğu Omaha'ya götürmüştü. Jessica'nın bulunmasını istemeyen bazı tehlikeli insanlar yüzünden hayatımız risk altındaydı.

Tek bir gündü.

Tanışmıştık.

Aramızda bir bağ oluşmuştu.

O gün Jessica'yı bulamamıştık. Onun yerine, hayallerimin erkeğini bulmuştuk ve o da babasını kanserden kaybetmişti. Ben de bir yıl önce hem Ben'i hem de bacağımı kaybetmiştim. Berbat bir haldeydim, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak hayat yolunda tökezliyordum. "Protez bacağım var" diyerek bunu açıkça belirtme ihtiyacım utanç vericiydi. Cage son derece soğukkanlıydı. Hayatları korumak için ona San Francisco'da yaşadığımı söyleyemedim, bu yüzden New York'ta yaşadığıma inandı.

Havadan sudan konuştuk, pizza yedik, bira içtik ve sonra New York'a dönmek zorunda kaldım ki gittiğim yer aslında San Francisco'ydu. Numaramı istedi ama veremedim. Vermeyi istedim; gerçekten, gerçekten, gerçekten çok istedim. Ama... Hayatlar tehlikedeydi.

"Bana telefon numaranı ver," diye seslendi Cage, ben arabaya giderken.

Durdum ve sadece bu duygunun tadını çıkarmak isteyerek bir an için gözlerimi kapattım. Sonra ona döndüm. "Yapamam."

Cage'in morali bozuldu. "Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?"

"İkisi de. Hayır, gerçekten sadece... Yapamam."

“Yani beni öylece bırakacaksın.”

Beynim “siktir et” diye bağırdı. Geri dönüp Cage’in yüzünü eldivenli ellerimin arasına aldım ve yanağını dudaklarıma doğru çektim. Son saniyede döndü ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Onu dudaklarından öpmeyecektim. Fakat Cage beni öptü. İkimiz de kıpırdamadık. Tutkulu bir öpücük değildi, ama aynı zamanda küçük bir buse de değildi. Dudaklarımız basitçe birbirine kilitlenmişti, bir heykel gibi hareketsizdik, ikimiz de bu duyguyu sona erdirmek istemiyorduk... çünkü bu. Harika. Bir. Histi.

Onu sadece birkaç saatliğine tanıdım.

Bir gün.

Bir öpücük.

Bir an.

Unutulmaz bir anı.

“Ne kadar...” Cage başını iki yana salladı. “Ne zamandır burada yaşıyorsun?”

“Birkaç aydır.”

“Seni New York’tan Minnesota’ya getiren nedir?”

“Ah, şey...” O anda tüm gerçeği bilmediğini fark ettim. Jillian Knight’ın Jessica Jones’a dönüştüğünü bilmiyordu. New York’un bir yalan olduğunu bilmiyordu. Babası ölmüştü, Jillian gitmişti ve Cage hayatına devam etmişti.

Hayatlar artık tehlikede değildi ama bunun arkasındaki hikâye, kollarımda sabırsızlanan bir Trzy ve restoranda beni bekleyen bir randevu varken açıklanamayacak kadar uzundu.

“New York hikâyemin daha fazlası var, ancak buraya bir değişiklik –bir tür özgürlük– aramaya geldim. Ailem buna pek sevinmedi ama...” Omuz silktilim. “Peki... Hâlâ futbol oynuyor musun?” Gerçekten bilmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz bir günün ardından, onu ve kolej futbol kariyerini bir yıl boyunca inter-

nette takip etmiştim; ta ki iki şeye karar verene kadar: O bir fanteziydi –gerçeklikten kaçınmak için bir nedendi– ve futboldan nefret ediyordum.

Cage kıkırdarak ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. “Ah... Evet.” Kaşları çatıldı. “Anladığım kadarıyla futbolu takip etmiyorsun.”

Burnum kırıştı. “Pek değil.” Hiç. Gördüğüm en kötü oyundu.

Başını salladı. “Minnesota Kings’in oyun kurucusuyum. Banks de uç çizgi savunucusu.”

Şaşırtıcı değildi ama garipti, çok garip. Yüzümü buruşturmak muazzam bir fiziksel başarıydı.

“Ah... Vay canına.” Güldüm. “Benim tam bir şey olduğumu düşünüyorsunuzdur...”

“Sorun değil.”

“Hayır, demek istediğim... Sen bir spor yıldızısın. Benim, bilmiyorum... İmzanı falan istemem gerekir sanırım. Belki de birlikte bir fotoğraf çekilmeliyiz.”

Harika bir fikirdi. Benim sorunum neydi?

“Burada bekle.”

“Lake...”

“Bir saniye!” Tezgâhta gördüğüm ilk şeyi aldım. “İşte.” Koridora geri dönerek ona kalemi uzattım.

“Crispy Rice?” Ona kalemle birlikte verdiğim mısır gevreği kutusuna baktı. “Mısır gevreği kutusunu mu imzalamamı istiyorsun?”

Hayır. İstemiyordum. Ama geri dönüş yoktu, bu yüzden delilik anımı sahiplendim.

“Evet. Demek istediğim, henüz kutunun üzerinde değilsin ama belki bir gün olursun.” Çünkü tüm NFL’ oyun kurucuları, bir mısır gevreği kutusunun üzerine fotoğraflarının basılmasını hayal ediyordu.

* NFL: Amerikan Ulusal Futbol Ligi (ç.n.)

Kendi sonumu getirecek kadar inatçıydım. Bir tampon kutusu almış olsaydım, çenemi havaya kaldırır ve imzalaması için ısrar ederdim.

Cage başını iki yana salladı ama kutuyu imzaladı.

Fotoğraf makinemi havaya kaldırdım. “Fotoğraf?”

Sırtışını bastırıp mısır gevreği kutusuyla keçeli kalemi bana uzattı, sonra fotoğraf makinemi aldı. Sol kolunu bana dolayınca sıçradım.

“İyi misin?”

Yutkunarak başımı salladım.

“Üç deyince peynir de.” Sağ eliyle fotoğraf makinesini havaya kaldırdı.

Mısır gevreği kutusunu havaya kaldırırken elimden gelenin en iyisini yaparak kocaman sırttım.

Ahmak. Tam bir ahmak.

“Teşekkürler.” Makineyi arka cebime koydum ve mısır gevreği kutusunu göğsüme bastırdım. “Kalıp sohbet etmeyi ya da kendimi biraz daha utandırmayı çok isterdim ama bir randevuya geç kaldım.”

Cage başparmağını Everson’ın kapısına doğru uzattı. “Evet, muhtemelen neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyorlardır.”

Başımla onayladım.

“Seni tekrar görmek güzeldi.” Cage gülümsedi; daha önceki gibi saçma sapan bir sırtış değildi, içten bir gülümsemeydi.

“Seni de öyle. Belki bir ara görüşürüz. Everson ve ben epey yakınız.”

Cage gözlerini kısarak bana baktı. “Gerçekten mi?”

“Ah, evet. Sanırım bana abayı yaktı. Çok tatlı.”

Cage'in yüzündeki şaşkınlıkla karışık mizah ifadesini sevmiştim, özellikle de gamzelerini ortaya çıkardığı için.

"Her neyse... Ben gidiyorum. Bana şans dile." Asansöre yöneldim.

"Randevuda mısır gevreği mi yiyeceksin?"

Asansöre bindim ve ona döndüm. "Aynen öyle. Minnesota'nın oyun kurucusu az önce mısır gevreği kutumu imzaladı. Bu gece gördüğüm herkese bunu göstereceğim." Asansörün kapıları kapanmaya başladı. "Ve fotoğrafı da!" Bir NFL oyun kurucusunun imzasına sahip olmak benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu, ama Cage Monaghan'ın imzası olduğu için o gece kutuyu becerme ihtimalim yüksekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Diş Perileri ve Oyuncak Bebekler

Randevum berbattı. Evet, Tucker bir maratonda arkadaşının tekerlekli sandalyesini itmişti ama aynı zamanda kayıp uzuvlara ya da daha doğrusu... Protezin kendisine fetişi vardı. Daha tatlı servis edilmeden, kaç tane protezim olduğunu ve onlardan bir nevi “hoşlandığı” için ona verebileceğim eski protezlerim olup olmadığını sordu.

Üzerimdeki protezi kıcına sokmayı teklif etmeyi düşündüm ama kafamın içindeki tüyler ürpertici küçük bir ses, muhtemelen bundan hoşlanacağı konusunda beni uyardı.

Tatlıyı atladım.

Migrenim varmış gibi yaptım.

Kaçık Tucker ona borçlandığımı düşünmesin diye faturanın yarısını ödedim.

Fetiş Meraklısı Ucube'nin beni takip etmediğinden emin olmak için çılgınca zikzaklar çizerek eve gittim.

“Çıtaaaaa...” Anahtarımı kilide sokarken, kapının eşiğinde sarhoş bir Everson belirdi.

Arkam ona dönük bir şekilde durmaya devam ederek sırtı-tım. “Sarhoşsun.”

“Biraz. Bugün benim doğum günüm.”

“Doğum günün kutlu olsun. Partin nasıl geçti?” Ona döndüm. Kehribar rengi bir bira şişesini kafasına dikti, sonra dudakla-rını birbirine sürttü. “Sıçanın gittikten sonra iyiydi.”

“Trzy bir kedi. Bunu sana söylemiştim. Herkes gitti mi?”

Başını salladı. Sarhoş Everson bana onun tipi değilmişim gibi bakmıyordu.

“Berbat bir randevu geçirdim. Beni bira içmeye davet etmelisin.”

“Tahmin edeyim... Hıyar herif bacağından korktu.”

Sarhoş Everson’ın olaylara bakışını sevmiştim. Ayık Everson’ın ondan birkaç ipucu alması gerekiyordu.

“Vay canına... Benden hoşlanıyorsun.” Önüne geçip buğulu gözlerine baktım.

Başını iki yana salladı. “Bunu asla söylemedim.”

“Aslında söyledin. Randevuya çıktığım adam bacağımdan korktuğu için bir hıyar oluyorsa, o zaman... Benden hoşlanıyorsun.”

Everson sırtı ve dairesine girmeme izin vermek için birkaç adım geri çekildi.

Daireyi plastik kırmızı bardaklar, kâğıt tabaklar ve boş alkol şişeleri süslüyordu.

Everson buzdolabımdan bir bira aldı. “Hâlâ tipim değilsin, sarhoşken bile.” Kapağı açıp soğuk şeyeyi bana uzattı.

“Sakin ol, seksi şey. Üzerine atlamayacağım.” Biramdan büyük bir yudum aldım. “Bana oyun kurucundan bahset.”

Everson kaşını kaldırdı. “Asıl sen anlat. Onu daha önceden tanıyor gibiydin.”

Omuz silktim. “Tanıştık. O sırada müsait değildim.” Öyleydim... Bir araba yolunun sonundaki bir kanep e kadar müsaittim. Ama... Hayatlar tehlikedeydi.

“Bu çok üzücü. Şimdi de o müsait değil.”

Cevabı biramın geri kalanını bir dikişte içmeme neden oldu. Nefesimi toplayıp bir hanımefendiye yakışmayan geçirtiyi bastırdıktan sonra hayal kırıklığımı gizlemek için gülümsedim. Hayallerimin erkeğini üç yıl sonra ilk kez kucağımda Trzy varken görmek, rekabetimi değerlendirmek için en iyi zaman değildi. Kadın kedime ve komşumun kim olduğunu bilmememe hakaret etmişti, ama ona odaklanamamıştım çünkü... Hayallerimdeki. Adam.

“Evli mi?”

“Hayır, kız arkadaşı var.”

Başım la onayladım. “Ciddi mi?”

Tezgâhtaki çöplerin bir kısmını toplarken kıkırdadı. “Dinle Çıta, birbirimizin saçını örüp bu saçmalık hakkında konuşmayacağız.”

Hazırladığı boş çöp torbalarından birini kaptım ve oturma odasını temizlemeye başladım.

“Peki, ya sen?” Cage hakkında konuşmamız bitmemişti. Sadece farklı bir açıdan yaklaşmam gerekiyordu.

“Ne olmuş bana?”

“Bir kız arkadaşın var mı? Tutabileceğin bir yerleri olan, sıska ve beyaz olmayan bir kız?”

Everson kahkahalara boğuldu. “Benim için endişelenme. Ben istediğimi alıyorum.”

Başımı salladım. “Evet... Peki, ben de öyle.” Aslında almıyordum. Ya da belki de alıyordum; bununla ne demek istediğinden

yüzde yüz emin değildim. Randevu? Seks? Her ikisi de? “Burada biraz renk kullanabilirsin. Beyaz duvarlar. Siyah mobilyalar. Renk körü müsün?”

“Burada renge ihtiyaç duyacak kadar çok zamandır yaşamıyorum; buradayken kığım o kanepeye yapışıyor ve gözlerim de televizyona dikiliyor. Neden? Bir tür dekoratör falan mısın?”

“Hayır. Ama evimiz bizim tapınağımızdır, yani...”

“Stadyum benim tapınağım. Burası uyuduğum ve seks yaptığım yer.”

“Peki... Vay canına,” dedim sessizce.

“Söylesene Çıta, burada yaşamaya ve o arabayı kullanmaya gücün nasıl yetiyor?”

“Araba mı? Beni gözetliyor muydun?”

“Bir şeyleri fark ediyorum, hepsi bu.”

“Bir ampute porno sitesi işletiyorum.”

Everson, kocaman elinden sarkan çöp torbasıyla omzunun üzerinden bakarak hareketsiz kaldı. “Sen bir ucubesin. Senin bir ucube olduğunu biliyordum.” Görevine geri dönerek başını iki yana salladı ve her şeyin anlamını çözmüş gibi kıkırdadı.

Tek renkli odada kesinlikle bir ucube vardı, ama o ben değildim. Kaçırıyor gibi görüldüğü ince esprimi itiraf etmek için ağzımı açtığım sırada kapısı çalındı.

“Kim geldi?”

Omuz silktim. “Üzgünüm, süper güçlerim biyonik bacağımın ötesine geçmiyor.”

İyileşmeye giden yolumun x-ışını görüşünü içermemesi bir şekilde benim hatammış gibi iç çekti.

“Sanırım yanlış daireye geldiniz,” dedi Everson kapısındaki kişiye.

Evi temizlemeye devam ettim.

“Konuşabiliyor musun? Yanında biri var mı? Bu nedir?”

“Lütfen ona iyi bak!” diyen bir kadın sesi duyuldu uzaktan.

“Bekle! Bu da ne? Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Everson koridora, sonra yumruğunu kapı çerçevesine vurdu.

Gerilim kaldırılamayacak kadar fazlaydı. Kocaman vücudunun ardında durana baktım. “Merhaba.” Küçük kıza gülümsedim.

Kahverengi gözleri bir anlığına bakışlarımı esir aldı, sonra çenesini aşağı eğip ayaklarına baktı. Sık, koyu bukleler yüzünü perdeliyordu. Parlak gökkuşağı desenli sarı tişörtü lekelere bulanmıştı ve yaklaşık iki beden büyük kot pantolonu ince belinden sarkıyordu. Altı ya da yedi yaşlarında görünüyordu.

Everson elindeki buruşuk kâğıt parçasını okurken başını yavaşça iki yana salladı. Onun kızı olmalıydı. Konuşmamı tamamen planlamıştım.

Bir gece.

Bir sperm.

Unutulmuş bir prezervatif.

Hayatının geri kalanı için büyük bir sorumluluk.

Yüzündeki donuk ifade tam bir şok içinde olduğunu gösterdiği için ona daha nazik bir ders verecektim. Ders almadan kaçamazdı. Erkekler hiç farkında olmadan tüm dünyayı hamile bırakabilirlerdi. Döllenen her yumurta için en azından aletlerinin yarım santim küçültülmesi gerekirdi.

“Eh, yarın konuşuruz Everson. Sen kızın yerleşmesine yardımcı ol.”

Kız fındık rengi iri gözleriyle bana baktı, Everson da öyle. Şok edici bir şey mi söylemişim? Siyahi bir adamın bu kadar beyaz göründüğünü hiç görmemişim.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Bu arada ben Lake.” Elimi kızı uzattım. Aşırı doldurulmuş kırmızı sırt çantasını dar omuzlarına kaldırdı ve küçük elini benimkinin içine bıraktı.

“Shayna,” diye fısıldadı.

“Shayna.” Gülümsedim. “Bu çok güzel bir isim.”

O da gülümsedi. Belli belirsizdi ama görmüştüm.

“İyi akşamlar Bayan Shayna. Belki sonra görüşürüz.”

Çenesini aşağı eğerek başını salladı.

“İyi akşamlar Everson. Doğum günün kutlu olsun ve bira için teşekkürler.”

Ağzı açık bir halde kalakalmıştı.

Kapımı kilitledikten sonra çantamı tezgâhın üzerine attım ve imzalı mısır gevreği kutumu arabamda unuttuğumu fark ettim.

“Tanrım! Beni korkuttun!” Kapımı açar açmaz tepemde diken Everson’ı görünce olduğum yerde sıçradım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Arabama,” diye cevap verdim, elim hâlâ kalbimin üzerindeyken.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

Gözlerimi kıstım. “Bir iyiliğe mi?”

“Sabah ben bunları çözene kadar ona göz kulak olabilir misin?”

“Onu bir yabancıyla mı bırakacaksın?”

“Sen benim komşumsun.”

“Bir seri katil olabilirim.”

“Öyle misin?”

“Öyle olsaydım sana söylemezdim, değil mi?”

Everson, haklı tezim onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi iç çekti. “Şansımı deneyeceğim. Eee, bunu *yapacak* mısın?”

“Tamam! Ama yarın sen döndükten sonra prezervatifler hakkında ciddi bir konuşma yapacağız.”

Everson’ın başı geriye savruldu ve sonra dönüp kapısının hemen önünde duran Shayna’ya baktı. “O benim...” Dikkatini tekrar bana çevirdi ve sesini alçalttı. “O benim kızım değil. O benim kız kardeşim.”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bunu hiç tahmin etmemiştim.

“Kafadan hesap yapmaya çalışıyorsan, sana yardım etmeme izin ver. Annem beni doğurduğunda on dört yaşındaydı. Ben yirmi beş yaşındayım. Annem geçen yıl öldüğünde otuz sekiz yaşındaydı.” Cümlenin sonunda sesi kısıldı. Sonra boğazını temizleyip tavana baktı. “Bana bu iyiliği yap, *lütfen*.”

Bana baktığında başımı salladım. Yine de tek bir kelime bile edemedim. Kalbim onları tutsak etmişti.

“Sekiz çok mu erken?”

Başımı iki yana salladım. Çok erkendi ama ona bunu söylemek konuşmayı gerektiriyordu, bu yüzden sekiz iyiydi.

Kapımın çalınması beni çıplak oyun kurucu rüyamdan sıçrayarak uyandırdı. Alarmımı kurduğumu sanıyordum. Görünüşe göre kurmamıştım.

“Bir dakika!” diye bağırdım. “Bir kıza bacağına takması için zaman ver, sabırsız herif,” diye mırıldandım.

“Unuttun.” Everson şortumu ve tişörtümü inceledi: Ekoseli Hello Kitty takımı.

“Evet, yedi saatten az bir sürede unuttum.” Gözlerimi kısıtım. *Ciddi miydi?* “Unutmadım, sadece kalkmadım. Günaydın Shayna.” Gülümsedim. “İçeri gel.”

Küçük kızın gözleri bacağıma sabitlenmişti ki dün gece pantolonumun altından belli değildi.

“Harika numaraları var. Sana sonra gösteririm.”

Bakışlarını benimkilere çevirerek onu yanlış bir şey yaparken yakalamışım gibi derin bir nefes aldı.

“Ciddiyim. Robotik bacaklarla oynamak için para alıyorum.” Ona göz kırptım ve iç çekerek gülümsedi.

“Sapıkça bir şekilde değil, değil mi?” Everson kaşını kaldırdı.

Güldüm. “Hayır. Sapıkça bir şekilde değil. Belli ki esprimi yakalayamamışsın.”

Başıyla onayladı, belki rahatlamıştı belki de hayal kırıklığına uğramıştı. Everson Banks okuması zor bir adamdı. “Yani, ah... Bunu takdir ediyorum. Sanırım sana borçluyum.”

“Evet.” Dudaklarımı şaklattım. “Hoşlandığım erkeklerden bahsederken saçımı öreceğin bir seans borçlusun bana.”

Başını iki yana salladı. “Bu onu müsait bir hale getirmeyecek.”

“Ama evli değil. Nişanlı mı?”

“Bunun için zaman yok, Çıta.” Everson döndü ve asansöre doğru yöneldi.

Adam bir canavardı. Seksi, komşu-kızıyla-İlgilenmiyorum diyen bir canavardı ama yine de... Bir canavardı.

“Sadece cevap ver! Nişanlı mı, yoksa onunla birlikte mi yaşıyor?”

Asansöre binerken bana dönüp sırtıttı. Bu bir “Hayır” sırtışıydı. Biliyordum. Hayallerimin erkeği henüz resmi olarak piyasadan çekilmemişti. Onun peşine düşmeyecektim ya da onu kedi düşmanından çalmaya çalışmayacaktım. Bu hiç klas değildi ve beni tanıyan herkes klas biri olduğumu doğrulardı.

Tamam, kimse bana klas demezdi. Kimi kandırıyordum ki?

Planım, sadece üç yıl önce başını çevirdiği, dudaklarını öpmek istediği kız olmaktı. Erişilmesi imkânsız bir süper yıldız olması dışında harika bir plandı. En iyi planlarda bile düzeltilmesi gereken birkaç pürüz olurdu.

“Aç mısın?” Shayna’ya içeri gelmesini işaret ettim.

Başıyla onayladı ve ayağının altında çatırdayan buz varmış gibi yavaş adımlar attı.

“Trzy!” Sürtük kedim, Shayna’nın üzerine koşarken yüzümü buruşturdum. Beklediğim yürek parçalayıcı çığlık hiç gelmedi.

“Tatlı kedicik.” Shayna sırt çantasını ayaklarının dibine bıraktı ve eğilerek Trzy’yi kucağına aldı.

Tatlı kedicik mi? Belki de Shayna’nın gözlüğe ihtiyacı vardı. Dudaklarını Trzy’nin tüysüz, kırıksık tenine sürtüp kesik kulağını öpmek için durduğunda neredeyse bayılacaktım. Trzy, birisi çim biçme makinesini çalıştırmış gibi mırıldadı.

“Kedicikleri sever misin?”

Shayna, Trzy’yi göğsüne bastırarak bana baktı. “Kedicikleri severim.”

“Ben de.” Hello Kitty pijamalarımı işaret ederek gülümsedim. “Kızarmış ekmek? Yumurta? Mısır gevreği? Ne yemek istersin?”

“Kızarmış ekmek.”

“Kızarmış ekmek öyleyse. Kızarmış ekmek severim... Ve çikolatalı fındık ezmeli waffle.”

Çikolata dediğimde Shayna’nın gözleri irileşti.

“Waffle yemeyi başka bir güne saklayacağız.”

Kocaman bir sırtışıla başını salladı.

Kanepede uzanırken tereyağlı, tarçınlı ve şekerli kızarmış ekmeğin tadını çıkardık; Trzy de aramızda yayıldı.

“Sarı yastıklar.” Yastığım üzerinde hafifçe sıçradı. “Sarıyı severim. Kırmızıyı da.”

Çocuğun mükemmel bir zevki vardı.

“Kaç yaşındasın?”

“Altı.”

Başımınla onayladım. Yedi yaşında olsaydı, annemin çok sevdiği safran sarısından biraz daha parlak olan İspanyol sarısı yastığım da dahil olmak üzere sarının pek çok tonunu açıklayabildim. Belki kendini daha rahat hissettiğinde renk örneklerini tartışırdık. Kesin olan bir şey vardı: Shayna, Everson’ın hayatında ihtiyaç duyduğu göz kamaştırıcı kaleydoskoptu.

“Seni dün akşam Everson’a kim getirdi?” Bu beni ilgilendirmezdi ama en sevdiğim eğlence dışarıyı gözetlemektir, bu yüzden elbette ona sormak zorundaydım.

“Judy.” Parmağındaki şekeri yaladı.

“Judy’le birlikte mi yaşıyordun?”

Shayna başıyla onayladı.

“Judy senin ailenin biri mi?”

Yine başını salladı. “Büyükanne’nin kız kardeşi.”

“Büyükanne nerededir?”

“İsa’yla birlikte.” Shayna tereddüt bile etmedi. Annesi markete gitmiş gibi konuşmuştu.

Ancak ben, boğazım düğümlenmeye başlarken gözyaşlarımla savaşıyordum.

“Evson benimle ilgilenecek. Judy onun bana oyuncak bebekler aldığını söylüyor.”

Aramızdaki tüysüz kediden daha çirkin olan tek şey, karşı koyduğum çılgınlıktı.

“Evson artık benim ailem. Beni sevecek.”

Gözlerimi kırptırdım ve o görmeden gözyaşlarımı sildim. Bu kadar küçük birine göre duygulara çok sert bir darbe vurabiliyordu. Zar zor nefes alabiliyordum.

“Peki dün gece iyi uyudun mu?” Boğazımı temizledim ve gözlerimde kalan nemi sildim.

“Kanepede korktum, bu yüzden Evson’ın yanına gittim.” Gözleri heyecanla irileşti. “Şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak!”

Güldüm. “Uyandı mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Annem beni ziyaret edene kadar koluna sarıldım. Sadece uyuduğumda geliyor... Rüyalarımda. O her zaman rüyalarımda.”

Veeee... Daha fazla gözyaşı! Ayağa fırlayıp tabaklarımızı mutfağa götürdüm ve kontrolden çıkmış duygularıyla başa çıkmak için bir tomar kâğıt havlu aldım.

Shayna, Trzy’yi de yanında sürükleyerek kanepeden kalktı. Diva kedim son derece itaatkâr olduğunu kanıtlamıştı. Bunu asla tahmin edemezdim. Shayna’nın yerde duran sırt çantasının yanına oturdular.

“Bacağına ne oldu?” diye sordu, yerdeki çantanın içindekilere odaklanarak.

Tabaklarımızı bulaşık makinesine koydum. “Başıma kötü bir şey geldi ve bir kısmını kaybettim. Şimdi bu harika yeni bacağa sahibim ve dolabımda başkaları da var. Bir ara sana gösteririm.”

“İki diş kaybettim.”

“Diş perisi geldi mi?”

“Diş perisi nedir?”

Küçük kız kardeşi beni tamamen mahvetmeden önce Evson’ın işini halletmesi gerekiyordu.

“Geceleri dişini yastığının altına koyarsan, diş perisi sen uyurken onu alır ve senin için para bırakır. Eminim bir dahaki sefere bir dişini kaybettiğinde diş perisi gelecektir.”

Çocuk bana garanti edemeyeceğim şeyler vaat ettiriyordu, ama kendime engel olamıyordum. Boşboğaz. Onun gülümsediğini

görmek istiyordum ve artık ağlamak istemiyordum. Bacağımı ve erkek arkadaşımı kaybetmeme rağmen iyi bir hayata sahiptim.

Şimdiye kadarki en iyi ebeveynlere!

Dört kardeşe.

Yeğenlere.

Arkadaşlara.

Bir işe.

Paraya.

Bağımsızlığa.

Aynı. Şehirde. Yaşadığımı. Hayallerimdeki erkeğe!

Shayna'nın birkaç kıyafeti, eğri büğrü kılları olan bir diş fırçası, birkaç kırık boya kalemi ve gerçek bir araba tarafından ezilmiş gibi görünen bir Kibrit Kutusu arabası arasında, küçük bir Shayna'yı yanağından öpen bir kadının fotoğrafı vardı. Fotoğrafı elime aldım.

"Anne ve Shay."

"Bu senin annen mi?" Gözlerimi kısıp önce Shayna'ya, sonra da fotoğrafa baktım.

Başını salladı.

"Annen çok güzelmiş."

Ve beyaz.

Ve sıkı... Tutunacak hiçbir yeri olmayacak kadar.

"Anne, Shay'i seviyor."

Gülümseyerek fotoğrafı ona uzattım. "Evet, eminim annen seni çok sevmiştir."

Shayna, mükemmel, açık kahverengi teni ve yaptığı her harekette hopyayan uzun bukleleriyle inanılmaz kalp kıracaktı. Ama o gözler... İçlerinde bir ömür barındırıyorlardı ve kaybettiği tüm masumiyeti geri verme isteği uyandırıyorlardı. Diş perileri. Noel Baba. Paskalya Tavşanı.

Trzy'le oynadık ve kapı çalınmadan önce neredeyse bir saat boyunca lazer işaretçiyle yaşadığı hiç bitmeyen eğlence karşısında kıkırdadık.

“Ah!” Shayna'ya kocaman gözlerle baktım. “Bahse girerim gelen Everson'dır.”

Sırıttı ve onun için her şeyin yoluna gireceğini anladım.

“Selam!” diyerek Everson'ı karşıladım.

“Evet, hey, nasıl gidiyor?”

“İyi.” Gözlerimi hafifçe kıstım.

Kas ve özgüvenden ibaret olarak tanıdığım adam farklı görünüyordu. Zayıf? Utangaç? Benimle göz teması bile kurmuyordu. Aksine, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırırken sadece onlara bakıyordu.

“Dinle, bugün hayır amaçlı bir golf gezisiyle başlayan büyük bir takım etkinliği günü, bu yüzden onlar onu almaya gelene kadar onunla dairemde beklemenin bir sakıncası var mı?”

“Onlar mı?”

“Avukatım bu konuyla ilgileniyor. ÇKH'den biri onu almak için bir saat içinde burada olacak.”

Shayna'yı kontrol etmek için arkamı döndüm. Gülümsedi, sonra Trzy'yi başından öptü. “Bir saniyeliğine koridorda olacağım, tamam mı tatlım?”

Gülümseyerek başını salladı.

Kapıyı arkamdan kapatarak Everson'a öfkeyle baktım. “Çocuk Koruma Hizmetleri mi?”

“Evet.”

“Peki, neden onu almaya geliyorlar?”

“Çünkü büyükannesi geçen gün öldü ve o bir yetim.”

“O senin kız kardeşin, yetim değil.” Dişlerimi gıcırdattım.

“Onunla dün akşam tanıştım. Çocuk yetiştirebilecek bir konumda değilim.”

“Muhtemelen çoğu insanın bir yılda kazandığından daha fazla parayı bir haftada kazanıyorsun. Bence ona bakmak için epey iyi bir konumdasın.”

Başını iki yana salladı. “Onunla ilgilenmekten bahsetmiyorum. Onunla ilgilenildiğinden emin olacağım. Onu ben *büyütemem*. Neredeyse hiç evde değilim. Bir aileyi, salıncak seti olan bir bahçeyi hak ediyor... Bunu aldığından emin olacağım. Ama bu benimle olmayacak.”

Kahrolası gözyaşları! Kendine gel!

Öfkemi ve ham duygularımı yuttum. “Sen onun tek ailesisin. Sana ihtiyacı var.”

“Beni tanımıyor bile ve bir hafta sonra beni hatırlamayacak. Al...” Cebine uzandı ve bir tomar para çıkarıp bana uzattı. “Bugünkü masraflar için ve bu da evimin anahtarı. Banyo lavabosunun yanında duran saç fırçasını aldığından emin ol.”

Sersemlemiştim.

Nutkum tutulmuştu, kalbim kırılmıştı, öfkeliydim ve sadece... *Sersemlemiştim*. Elimi tuttu ve parayla anahtarı avcuma tıktırdı.

“Monaghan’la ilgili kızlar gecesini daha sonra yaparız.” Arkasını döndü ve gitti.

Yaşadığım duygu seliyle kafam zonkluyordu. Asansör kapıları kapandıktan sonra bile, orada öylece durdum ve bir sonraki hareketime rehberlik edecek bir duygunun baskın gelmesini bekledim.

Öfke. Lider olarak gruptan ayrılan bu olmuştu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hapishane Kuşu

Target'a bir büyükanne gibi gittim. Ben öldüğünden ve ben yaşadığımdan beri, pazar sürüşleri ve eğlence gezileri hayatımdan silinmişti. Her şey, ölmeden A noktasından B noktasına gitmekle ilgiliydi. Kırmızı Acura SUV'im tüm güvenlik testlerinde yüksek puan almıştı, ancak çocuk koltuğum yoktu. Shayna buna ihtiyacı olmadığını söylüyordu. Ama onunla aynı fikirde değildim.

En güvenli marka hakkında herhangi bir araştırma yapmak için gereken minimum süre içerisinde en iyi çocuk koltuğunu bulduktan sonra, Minnesota ve golf yardım etkinlikleriyle olası her bağlantıyı Google'da arayıp konumu buldum, oraya gittim ve arabayı park ettim... *Sonra* aklıma bir çocuğu kaçırmış olabileceğim geldi. En azından ÇKH ve polis öyle yaptığımı düşünecekti.

Tık tık tık.

Kapımı açtım ve polis memurunu geri adım atmaya zorladım.

"Hanımefendi, buraya park edemezsiniz."

"Otoparkın kapısı kapalı. Nereye park etmem gerekiyor?"

Bacağıma baktı.

İç çektim. Normalde sabır eşiğim ve üniformalı erkeklere olan saygım çok daha yüksekti. “Evet. Biyonik bir bacağı var ve bacaklarının arasına tekme atarsam aletini tanınmayacak hale gelecek şekilde ezebilirim...”

“Hanımefendi, bir polis memurunu mu tehdit ediyorsunuz?”

“Hiç de bile. Sadece bir gerçeği dile getiriyorum. Bu bacak Thaddeus Westbrook tarafından tasarlandı ve *kendisi* bana bunun kelimenin tam anlamıyla bir adamın aletini tanınmayacak hale gelecek şekilde ezebileceğini söyledi. Sizi, bir araba satıcısının size belirli bir modelin litre başına otuz kilometre kat ettiğini ve hızının üç saniyeden çok daha kısa sürede sıfırdan altmışa çıktığını söylemesinden daha fazla tehdit etmiyorum. Bir gerçeği dile getiriyorum.”

Arka kapıyı açtım ve polisin bana kelepçe takmayacağını umarak Shayna'nın kemerini çözdüm. Beynim düzgün çalışmıyordu. Adrenalin yaptığım her şeyi besliyordu.

“Hanımefendi, size burada park yasağı olduğunu söylemiştim, ayrıca kulüp bugün özel bir etkinlik için kapalı.”

“Dinle...” Shayna'yı önüme çektim ve ellerimle kulaklarını kattıktan sonra sesimi alçalttım “Bu küçük kıızı görüyor musun? Büyükannesi yeni öldü ve yaşayan tek akrabası bugün burada golf oynuyor ama telefonuna cevap vermiyor.” Elbette telefon numarası bende yoktu. “Yani bu bir çeşit acil durum.”

Bakışları benimle Shayna arasında gidip geldi. Fikir ayrılığı yüzünden okunuyordu. “Otuz dakika için ceza yazarım. Bir saat sonra ise aracınızı çektiririm.”

Gülümsedim. “Başsağlığı dilekeleriniz için teşekkür ederim.” Ceza umurumda değildi, bu yüzden bir saatimiz vardı. Aracımın çekilmesi, kaçınılması gerekenler listemdeydi. Çocuk kaçırma suçundan hapse girmek de bu listedeydi.

“Hadi gidelim tatlım.”

“Evson nerede?”

Onu bariyerlerden ve lüks araçlarla dolu otoparktan geçirdim ancak girişteki güvenlik görevlisi, Bay Üniforma Giyiyorum ve Park Cezası Kesiyorum’dan biraz daha akıllı ve acımasız görünüyordu.

“Everson burada. Onu birazdan göreceğiz.” Tutabileceğimi garanti edemediğim başka bir söz daha. Sabahım nasıl bir cehenneme dönüşmüştü?

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar. Daha bir gün önce kendime epey dürüst bir insan derdim.

“Basın kartınız veya davetiyeniz var mı?” diye sordu güvenlik görevlisi.

Hayır. Kaçırılmış bir çocuk vardı.

“Benim adım Lake Jones, Everson Banks’in dadısıyım ve bu da onun...” Shayna’nın kulaklarını tekrar kapattım çünkü küçük bir çocuğun yalanlarımı duymasına izin vermeyerek Tanrı’dan ekstra puan almam gerekirdi “...kızı.” Kız kardeş çok inanılmaz görünüyordu. “Aile içinde acil bir durum oluştu ve Everson telefonuna cevap vermiyor. Benim için onunla iletişime geçebilir misiniz?”

“Hanımefendi, bu, televizyonda yayınlanan bir etkinlik. Ne tür bir acil durumun olduğunu bilmem gerekiyor.”

“Ailede ölüm.” Yalanlar bittikten sonra Shayna’nın kulaklarını açtım.

Güvenlik görevlisi gözlerini kısarak bana baktı, sonra Shayna’ya döndü.

Sakin cüret etme... Seni duygusuz piç!

“Hey tatlım... Biri mi öldü?” Eğilerek Shayna’nın yüzüne yaklaştı.

Bir çocuğa bunu kim sorardı ki? Çılgılık atmak istedim!

Shayna başını salladı. “Annem ve büyükannem İsa’yı görmeye gittiler.”

Adam yüzünü buruşturarak tekrar doğruldu. “Kaybınız için çok üzgünüm. Birisinin Bay Banks’i hemen bulup getirmesini sağlayacağım.”

“Teşekkür ederim.” Ona en kederli gülümsememi sunarken, doktor refleksimi kontrol etmek için hafifçe vuruyormuş gibi dizimin üst kısmı seğirdi. Biyonik bacağım öne savruldu ve adamın kaval kemiğine indi.

“Ah!” diye bağırarak bacağını tutmak için eğildi.

“Aman Tanrım! Çok üzgünüm.” Onu neden tekmelediğimi açıklayamadan –çünkü onu tekmelemeye çalışmamıştım– bir polis memuru beni kelepçeledi.

Onlar Everson’ı bulana kadar bize binada eşlik edildi. Müdürün ofisindeki bir sandalyeye kelepçelenmiş bir halde başımı eğerek oturdum ve yanımda oturan yaşlı gözlü Shayna’ya “Şşşt, her şey yoluna girecek,” diye fısıldadım. Yaralı güvenlik görevlisi tıbbi yardım için götürülürken, polis memuru kınayan gözlerle beni izledi.

Bir sonraki koltuğumun bir polis aracının arkası olacağını hissediyordum. Arabamın çekilmesini önleyemeyeceğim belliydi. Thaddeus’un beni hapisten kurtarmak için Minneapolis’e uçuşu ve güvenlik görevlisini tekmelemenin benim hatam değil de onun icadının bir arızası sonucu yaşandığına dair bir yargıç önünde tanıklık etme ihtimali neydi?

“Lake? Bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin?” Everson bana Lake demişti. Kulağa daha seksi geleceğini hayal etmiştim. Ayrıca bunu söylerken kelepçeli olmayacağımı da hayal etmiştim. Yanlış... Kelepçeler vardı ama bir yatağa kelepçeliydim, bir golf sahasında, müdürün ofisindeki bir sandalyeye değil.

“Bay Banks, dadınız güvenlik görevlilerinden birine saldırdı.”

“Bunu bir kez daha tekrarlar mısın? Kim, ne yaptı?”

“Bayan Jones ailevi bir meseleyi size bildirmemizi istedi, sonra da bir güvenlik görevlisine saldırdı, şöyle...”

Protez bacağa benzemeyen protez bacağım için kullanabileceği politik bir kelime sihirli bir şekilde dudaklarından dökülecekmiş gibi ağzı açık bir şekilde duran memura baktım.

“Bacak mı? Aradığınız kelime bu mu? Gerçek bacak. Sahte bacak. Protez bacak. Biyonik bacak. Neresinden bakarsanız bakın... Aradığınız kelime bacak, çünkü vücudumun eksik olan yerini tamamlıyor. Vücudumun hangi kısmının eksik olduğunu bilen var mı?”

Tik tak tik tak.

Odadaki tek ses duvar saatinden geliyordu.

“Bacak... Lake’in bacağı çok eğlenceli.” Odadaki çocuk, gördüğünü açıkça söylemekten korkmayan tek kişiydi.

“Ailevi mesele hakkında *Bayan Jones*’la yalnız konuşabilir miyim lütfen?” Everson memura baktı. “Belki bu küçük kıza atıştırmalık bir şeyler alabilirsin?”

Polis memuru gözlerini kısarak olduğu yerde kaldı.

“On dakika?” diye sordu Everson.

“Beş.” diye homurdandı memur.

Everson, Shayna’ya polis memuruyla gitmesini işaret etti. “Sana atıştırmalık bir şeyler alacak.”

“Everson...”

“Kapa çeneni Lake.”

Shayna, polisin peşinden ofisten çıkarken Everson’a dik dik baktım.

Apollo'mun göz kamaştırıcı derecede parlak ekose bir şort ve beyaz, kısa kollu bir gömlek giymiş olması önemli değildi. Bakışlarının beni öfkemden uzaklaştırmasına izin vermeyecektim.

“Biz konuşurken onu taciz ediyor olabilir. Çocuğunu bir yabancıyla gönderemezsin, o yabancı rozet takıyor olsa bile.”

“Yeter!” diye kükredi, yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğilerek. “O benim çocuğum değil. Burada olmamalı. Sen de burada olmamalısın. ÇKH gelene kadar onunla kalman için sana para ödedim ve sen basit talimatlarımı bile yerine getiremedin! Senin sorunun ne?”

Dişlerim onları çok sert gıcırdatmaktan ağrıyordu. Nabzım hızlanmıştı. Vücudum yanıyordu.

“Sen onun ailesisin.” Milyonlarca cevabım vardı, ama en önemlisi buydu.

“Birkaç geni paylaşıyoruz. Beni ailesi olarak görmüyor...”

“Görüyor.”

Everson omuzlarını dikleştirip ellerini beline koydu ve küçük odada volta attı.

“Görüyor. Senin onun ailesi olduğunu biliyor ve onunla ilgileneneğini düşünüyor. O küçük kız, hayatındaki en önemli iki kişiyi kaybetti. İki dişini kaybetti ve diş perisinin kim olduğunu bilmiyor... Ve bebekler... Hiç oyuncak bebeği yok.”

“Bu seni ilgilendirmez.” Volta atmaya devam etti.

Kucağıma baktım. “Biliyorum,” diye fısıldadım.

Suçluluk. Suçluluk hissediyordum. Pişman mıydım? Asla. Shayna'yı gözümde canlandırdığımda ya da o küçük sesini kafamda duyduğumda, o sabah yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duyamıyordum. Tamam, belki güvenlik görevlisine saldırdığım için pişmandım ama bu gerçekten benim hatam değildi.

“Dışarıda neden üçüncü deliğe girmediğimi öğrenmek için bekleyen bir basın ordusu var.”

“Biliyorum.”

“Halkla ilişkiler ekibim yolda, seninle ve o kızla ilgili olayın ne olduğunu bilmek isteyecekler.”

“Shayna.”

“Ne?” Tekrar önümde durdu.

“Shayna. Onun adı Shayna, ‘o kız’ değil.”

“Onun lanet olası adını biliyorum!”

İrkildim.

Derin bir soluk verdi. “Buraya gelme amacın neydi? Şu ailevi mesele de nedir?”

Bunlar gerçekten iyi sorulardı. Bir saat önce, öfkeden kaynaklı saf adrenalinle koşarken, kafamda büyük bir konuşma hazırlamıştım. O sırada kulağa hoş geliyordu; Everson’ın, kız kardeşini verme konusundaki aceleci kararını yeniden düşünmesini sağlayacak kadar hoş.

Bakışlarının yoğunluğu ve yakın vücudundan yayılan sıcaklık altında, yaptığım şeyi neden yaptığım ile ilgili davam bir nevi... Düşmüştü. Bu sözleri söyleyecektim çünkü tıpkı mısır gevreği kutusunda olduğu gibi, ne pahasına olursa olsun çılgınlığımı sahiplenecektim.

“Shayna’nın büyükannesi... Senin büyükannen, birkaç gün önce ölmüş. Annen iki yıl önce ölmüş. Arkadaşların, bir takımın, bir tür ailen ve paran var. Shayna’nın elinde, Judy’nin, onu seveceğine, ona bakacağına ve oyuncak bebekler alacağına dair verdiği sözden başka bir şey yok. Eğer bunu onun elinden alırsan, hiçbir şeyi kalmayacak. Ve onu evlat edinecek aile ne kadar harika olursa olsun, sen de hayatından çıkıp gittiğinde hissedeceği terk edilmişlikten asla kurtulamayacağından endişeleniyorum.”

Evet, kafamdayken daha iyi görünüyordu. Ağzımdan çıktığında ise çocukça geliyordu. Everson'ın, onun tüm dikkatini gerektiren bir işi vardı. Onunla geçirecek pek vakti olmayacaktı. Shayna bir dadı tarafından büyütülecekti ve bu, büyük bir bahçesi olan sevgi dolu bir aileden, birlikte oynayacak başka çocuklardan ve belki de tavşanları kovalayan büyük, pofuduk bir köpekten nasıl daha iyi nasıl olabilirdi ki...

Polis memuru ofisin kapısını açtı. Shayna elindeki tuzlu simitle yanıma oturdu.

“Bayan Jones’u merkeze götürüyoruz.”

Shayna, tek kelime etmeden milyonlarca soru sorarcasına yalvaran gözlerle bana baktı. Tam olarak ne olacağını bildiğini sanmıyordum, ama bir şey hissediyordu. Korkusunu gözlerinde gördüğüm kadar hissediyordum da.

Öne eğildim, kelepçeli bileklerim omuzlarımı geriye çekti. Sonra onu alnından öptüm. “Shayna,” diye fısıldadım. “Benden sonra tekrar et. ‘Ben güzelim.’”

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ama gözlerimin içine bakmayı hiç kesmedi.

“Ben güzelim.”

Gülümseyerek başımı salladım. “‘Ben seviliyorum’ de.”

“Ben seviliyorum.”

Bir kez daha başımı salladım. “‘Mutlu olacağım’ de.”

Gözleri kısa bir an için Everson’a kaydı, sonra tekrar bana döndü. “Mutlu olacağım.”

Başına son bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalktım.

Memura başımı salladım.

“Seni kefaletle çıkaracağım...” diye başladı Everson.

“Benim için endişelenme.” Memur beni odadan çıkarırken arkama bakmadım.

Girişte bir basın ordusu bekliyordu. Sadece birkaç fotoğrafım çekildi. Sonuçta ben kimdim ki? Aşağılanmalıyım ama kimse beni tanımıyordu.

“Lake?”

Memur bana polis aracına kadar eşlik ederken omzumun üzerinden geriye baktım.

“Hayır.” Yüzümü buruşturdum ve saçlarım yüzümü kapatsın diye başımı öne eğdim.

Birçok dönümlük alana yayılmış on sekiz delik vardı. Cage Monaghan hemen sağımdaki çitlerin yanından geçerken bir suçlu gibi polis arabasına bindirilmeyi nasıl başarmıştım?

Yaklaştı. Bunu, fotoğraf makinelerini almak için çabalayan ve fotoğraflarımızı çekmek için en iyi konuma geçmek için yarışan fotoğrafçılardan biliyordum! Böylece hiç kimseden, ünlü bir oyun kurucunun dikkatini çeken kelepçeli bir amputeye dönüştüm. Onun dikkatini bu şekilde çekmek *istememiştim*.

“Lake? Memur bey, bir dakika bekleyebilir misiniz?”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve şimdiye kadarki en güzel gülümsememle yukarı baktım. “Cage! Selam, nasıl gidiyor? Golf maçı iyi gidiyor mu? Minnesota’da yılın bu zamanı için hava daha iyi olamazdı.”

Cage az önce söylediğim tek bir kelime bile İngilizce değilmiş gibi gözlerini kıstı. “Tutuklanıyor musun?”

Kelepçeleri çekiştirdim. “Ah, bu mu?” Kocaman gülümsediğim için ortaya çıkan dişlerimin arasından havayı içime çektim.

“Evet, bacağımda bir tür aksaklık oldu.” Polis memuru polis arabasının arka kapısını açarken kamera flaşları üzerimizde patladı. “Gitmelisin. Bugün benden iyi reklam olmaz.”

Gözlerindeki cenneti ortaya çıkaran ve sarı saçlarımın bronz tonlarını vurgulayan koyu mavi polo tişört giyen hayallerimin erkeğine son bir kez baktım. Yüzündeki ters ifade gamzelerini gizliyordu; bu talihsiz bir durumdu. Kapı kapandı ve araba kaldırımından uzaklaştı.

“Bunda utanılacak bir şey yok,” diye mırıldandım kendi kendime. Kesin olarak söyleyemezdim ama sanırım direksiyonun arkasındaki üniformalı kel adam sırtıtmıştı. Evet, güldürme konusunda her zaman iyiydim.

“Kurtuldun Jones.”

Bu hızlı olmuştu. Telefon hakkımı bile kullanmamıştım.

Memur hücrenin kapısını açtı.

“Kim tarafından? Kimseyi aramadım.”

“Bu konu beni aşar. Sadece bana söyleneni yapıyorum.” Tıknaş, kır saçlı memuru takip ettim. Çantamı ve içindikileri bir torba içinde bana geri verdi ve başıyla girişi işaret etti. “O adam.”

Gözlerimi kıstım. “Onu tanımıyorum.”

“Sonuçta çıktın. Kimin umurunda? Adam, resmi olarak dava açılmadan önce suçlamaların düşürülmesini sağladı. Onunla gitmek zorunda değilsin, ama en azından bir teşekkürün gerekli olduğunu söyleyebilirim.”

Mükemmel bir şekilde taranmış siyah saçları ve hazır olamayacak kadar iyi oturan bir takım elbisesi olan kahramanım, ayak bileklerini çaprazlayarak kapının yanındaki duvara yaslanmıştı

ve telefonuyla ilgileniyordu. Altın saati, özgüvenli bir şekilde dik durması ve kusursuz bir şekilde cilalanmış ayakkabılarının göz kamaştırıcı parlaklığı para ve gücü simgeliyordu.

Yaklaştığımda başını kaldırmadı. Böylesine özgüven yayan bir adamdan daha azmı beklemiyordum. Dünya onu bekliyordu.

“Senin için çıplak poz vermeyeceğim, bu yüzden tuhaf bir ampute fetişin varsa yanlış kızı kurtardın.”

Dudaklarında bir sırıtış belirdi ama hâlâ göz temasını kuramamıştım. “Bacağı mı nasıl kaybettin?”

“Araba kazası.”

“Hapse nasıl girdin?” Telefonunu kapatıp ceketinin iç cebine koydu. Altın kahverengi gözler benimkilerle buluştu.

“Zeki bir mühendisin en son icadıyla ilgili bir aksaklık oldu. Sen kimsin?”

Cevabı yoldaymış ama henüz gelmemiş gibi birkaç saniye boyunca bana baktı. “Ben Flint. Adamın benden bu karışıklığı gidermemi ve sana eve kadar eşlik etmemi istedi.”

“Seni Everson mı gönderdi?” Çantamı omzuma astıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Hazır mısın?”

“Eve bırakılmaya ihtiyacım olduğunu sana düşündüren nedir? Bir arabam var.”

Duruşumu taklit etti ve onda çok daha iyi göründü. Flint adında seksi bir adam beni eve götürmek istiyordu. Haftalardır aldığım en iyi teklifti. Ne yazık ki hâlâ Yabancılar Tehlikelidir kuralına uyuyordum.

“Evet, biliyorum. Yaklaşık bir saat önce çekildi, ama bunun üzerinde de çalışıyorum. Anahtarı bana verirsen gün sonunda sana geri verilecek.”

“Gerçekten mi? Arabamı çalman için anahtarımı vereceğimi mi sanıyorsun?”

Başını yana eğdi. “Evet. Sırf arabayı çalabilmek için güvenlik görevlisine saldırmaktan tutuklanma olayını çözdüm.”

Başımı iki yana salladım ama yine de çantamdan anahtarlığımı çıkardım.

“Harika.” Anahtarı benden aldı. “Şimdi seni evine bırakacağım.”

Küstahtı. Ancak sorumluluk sahibi kişiliğine hayran kalmıştım.

“Epey yakışıklısın.” Dudaklarımı büzerek cevabını bekledim. Sert olanlar bile iltifatlara karşılık verirdi. Sırıtişi, inci beyazı dişleri aralanmış dudaklarının arasından görünene kadar büyüdü, kaşları hafifçe yukarı kalktı.

Öngörülebilir. Ona göz kırptım. “Ama seninle gelemem. Teşekkür ederim ve onu benden önce görürsen Everson’a da teşekkürlerimi ilet, ama ben bir taksiye bineceğim. Sana borcum nedir?”

“Borcun mu?” Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sadece işimi yapıyorum, adamımın itibarını temiz tutuyorum.”

Başımla onayladım. “Onun kirli işlerini sen mi yapıyorsun?”

Omuz silkti. “Onun gibi bir şey.”

“Peki ya Shayna?”

Keskin gözler benimkilere kilitlendi. Duygularını asla belli etmeyen bir yüzü vardı. Şık bir takım elbise giyen Flint adındaki bir adamdan daha azını beklemezdim. Gözlerim? Everson’ın Shayna’dan vazgeçme konusundaki fikrini değiştirdiğini söylemesi için ona yalvardılar.

“Yani seni bırakmamı istemiyor musun?”

“Gitmesine izin verdi, değil mi?” Yüreğim parçalandı. Cevabı zaten biliyordu.

“İyi günler Bayan Jones.” Güneş gözlüğünü takarak ön kapıyı açtı.

Ben de taksi çağırdım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Güçlü Düşünceler

Söz verildiği gibi, arabam bana iade edildi. Arabamı getiren Flint değildi, ona sorduğum tek bir soruya –sorduğum bir düzine sorudan tek bir tanesine bile– cevap veremeyen daha genç bir adamdı. Bana anahtarımı ve bir not kartı verdikten sonra uzaklaştı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci bölüm mü? Tuhaflıklara alışkındım. Tuhaflıklar içinde büyümüştüm. Aldığım bu not ise tuhaflığın bir tık ötesindeydi. Notu bir magnetle buzdolabının üzerine astım ve sonra kafamı boşaltmak için koşuya çıktım. Shayna'nın hükmedici gözleri ve masum gülümsemesi her adımda peşimdeydi. Dünyayı –her çocuğu, her sokak hayvanını– kurtaramazdım ama bu gerçek, durumu daha az yürek parçalayıcı hale getirmiyordu.

Duştan sonra, mikrodalgada marshmallow ve tereyağı eritirken Thad beni aradı.

“İstifa ediyorum.”

“Aşkım, bu kadar aceleci olma. Bana daha önce bıraktığın on mesajdan, muazzam bir ilerleme kaydettiğimiz sonucunu çıkardım.”

Güldüm. “Muazzam bir ilerleme mi? Muazzam *hatan* yüzünden bir güvenlik görevlisinin önümüzdeki birkaç ay boyunca alçı takacak olması çok daha mümkün. Ah, hapse girmemle ilgili kısmı unutmadın, değil mi?”

“Evet, evet, evet, işin güzel kısmına gelelim. Onu tekmelemek istemediğini, bir kas seğirmesi hissettiğini ve sonra bunun birdenbire olduğunu ama aslında onu tekmelemeyi *düşündüğünü* söyledin. Doğru mu?”

“Evet, ama...”

“Einstein’ı siktir et, aşkım. Bunun ne kadar inanılmaz olduğunu anlıyor musun? Tek bir düşüncen bunun gerçekleşmesini sağladı. Duyusal çip seğirmeyi tespit etti ve bum! Böylece bebeğim harekete geçti.”

“Benim bir parçama bebeğim demeyi bırak. Bu tüyler ürpertici. Ciddi ve tehlikeli bir kusuru kutlamayı da kes. Bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlıyor musun? Düşüncelerimi kontrol etmem gerekiyor! İnsanlar düşüncelerini kontrol edemezler, sadece eylemlerini kontrol edebilirler ama ben ikisini de yapamam. Ya çekici bir kadını her gördüğünde onunla seks yapmayı hayal edersen ve vücudunu kontrol edemeyip onu aletinle duvara sabitlersen? Tecavüzden hapse girerdin. Bu bir ilerleme değil, bu bir suç!”

Kâsemi mikrodalgadan aldım ve erimiş marshmallow ile tereyağını karıştırdım.

“Mükemmel olduğunu asla söylemedim. Biraz ince ayar yapılması gerekiyor ama bu büyük, çok büyük. Kendim için de Pekin’e bir bilet alıyorum. Haftaya seninle orada görüşürüz. Jerry bunu öğrendiğinde topları patlayacak.”

Bir adamın taşaklarının patlamasını izlemek için Çin'e gitmek, daha ne isteyebilirdim ki?

"Oraya gelene kadar bir daha takmayacağım." Yapışkan karışımın içine mısır gevreği döktüm; mikrodalgada pişmiş çıtır gevrekler en büyük zaafım ve takıntımdı.

"Güvenlikten geçerken onu takmak zorundasın. Eğer bavuluna koyarsan, rozetli bir bagaj trolü onu çalıp gün batımına kadar eBay'e yükler."

"Robotik kung-fu bacağımla uçağı düşürebilirim."

Thad kıkırdadı. "Sadece bunu düşünürsen."

"Pekâlâ, bu konuşmayı yaptığımıza göre, tek düşüneceğim şey bu olacak çünkü zihin böyle çalışır. Yemek hakkında düşünme. Evet, düşüneceğim tek şey bu. Yılanlar? Örümcekler? Seks? Zihnim kendi kendine oralara gidecek, özellikle de gitmemesi gerektiğini biliyorsa!" Bir kaşık dolusu gevreği ağzıma tıktım.

"Seks, ha?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım çitirtıların arasından.

"Sadece mutlu, nazik, şiddet içermeyen şeylere odaklan. Diğer üç uzvun ne yapacağını bilirse, tek bacağıyla bir uçağı düşürebileceğini sanmıyorum. Ancak uçakta seks yapmak için bu 'arızayı' kullanmayı seçersen, bu senin kararın. Birkaç gün içinde otel bilgilerini mesaj atarım. Kapatmam lazım aşkım."

"Thad..."

Veeee bu kadardı.

Mısır gevreği kutumdaki ünlü imzasına baktım. Bu sabahki olaylar, hayallerimin erkeğini bana âşık etme planımı ne kadar sekteye uğratmıştı? Söylemesi zordu. Kanepeye oturup kâsemi yanıma koydum ve dizüstü bilgisayarımı aldım.

"Geri çekil, Trzy." Marshmallow ziyafetimin yanına burnunu soktuğunda ona kötü kötü baktım.

Cage Monaghan için hızlı bir internet araması, ardı ardına fotoğraflarımı ortaya çıkardı.

Minnesota'nın Oyun Kurucusu, Yardım Amaçlı Golf Turnuvasında Tutuklanan Engelli Kadın İçin Endişelendi

Kimliği Belirsiz Bir Kadın, Hayır Amaçlı Golf Turnuvasında Güvenliği Tehdit Etti; Monaghan, Polisin Onu Yakalamasına Yardım Etti

Evet, tabii, bu gerçekten olmuştu. Aynı şeylerden ve her manşete eşlik eden fotoğraflardan sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım ve Netflix'te *Sons of Anarchy* izlerken karnımı doyurdum. Bazı günler gerçeklik berbattı. Netflix mükemmel bir uyuşturucuydu ve art arda dizi izlemeye olan bağımlılığım sınırdan denebilirdi.

Arkadaşım Lindsay'i özlüyordum ama onun oda arkadaşı olmayı özlemiyordum. Hayatta, üretken hayatlar yaşamaya mahkûm olan, gerçekten "Değişimin Kendisi Ol" felsefesiyle yaşayan insanlar vardı; sonra bir de Netflix'e bir din gibi abone olan insanlar vardı. Lindsay, Sınır Tanımayan Doktorlarla seyahat eden bir hemşireydi. Ben, Netflix'te dizi izlerdim. Herkesin tercihi kendine.

Dizi tam da iyi bir bölüme gelmişken ve mırıldayan kedim kucağıma yerleşmişken kapım çaldı. Diziyi duraklattım. "Jax, Jax, Jax, o kıcına bayılıyorum." Charlie Hunnam'ın çıplak kıcında duraklamış olan ekrana göz kırptım.

Kapının ardında Everson vardı. "Nazik ol, Lake. Seni kefaletle serbest bıraktı," diye mırıldandım kendi kendime.

Zorla gülümseyerek kapıyı açtım. "Evet?"

Bakışları gözlerime değmeden yüzümde gezindi, sonra boyuma ve göğsüme kayarken başı öne eğilip gözleri hafifçe kısıldı.

“Kepek mi?”

“Ne?” Göğsüme baktım. “Ah, hayır bu...” Kırıntıları silkeledim, sonra elimin tersiyle ağzımı ve yanaklarımı sildim. Çok Seksiydim. “Mısır gevreği kırıntıları.”

Everson bana her zaman aynı şekilde bakıyordu, bir tren enkazına bakıyormuş gibi.

“Bu sabahla ilgili...”

“Yapma.” Başımı iki yana sallayarak elimi kaldırdım. “Beni ilgilendirmeyen bir konuya duygusal açıdan fazla kapıldım ve özür dilerim. Etrafımdaki herhangi bir şeyin yanıcı olup olmadığına bakmadan önce kibrit çakmak gibi korkunç bir alışkanlığım var. Ben sadece... Dürtülerimle tepki verdim. Beni hapisten çıkarması ve çekilen aracım ile ilgilenmesi için Flint’i göndermene minnettarım. Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum. Burada ailemden kimse yok ve henüz gerçekten arkadaş edinmedim.”

Netflix bağımlısı olmanın bir başka dezavantajı da buydu.

“Flint mi?”

“Evet.”

Everson başını iki yana salladı. “Flint onu benim gönderdiğimi mi söyledi?”

“Evet... Şey, aslında düşününce senin adını söylemedi, sadece adamını koruduğunu söyledi ki bunu anlamak o kadar da zor değildi, senden bahsediyor olmalıydı. Halkla ilişkiler ekibinden mi? Menajerin mi? Kişisel asistanın mı?”

“Evet, Flint adamıyla ilgileniyor, orası kesin.”

“Şanslısın.”

“Pek sayılmaz, ama önemli değil. Twins hayranı mısın?” Bir bilet uzattı. “Vurucunun hemen arkasındaki loca. Oyun bir saat

içinde başlıyor. Bacağını gizlemeni, saçını toplamanı ve oraya varır varmaz takmak için bir şapka almanı öneririm.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Minnesota Twins. Beyzbol maçı.”

“Twins’in ne olduğunu biliyorum, ben gerisinden bahsediyorum. Neden bana bilet teklif edip bacağımı gizlememi söylüyorsun...”

“Ben gidemiyorum. Shay’e yardım ettiğin için sana teklif etmeyi düşündüm, ama medya çılgınlığından sonra bugün üzerine daha fazla dikkat çekmemenin senin için en iyisi olduğunu düşünüyorum.

“Bu tek bir bilet.”

Everson kıkırdadı. “Sahadaki en iyi koltuk ve sen açgözlülük mü ediyorsun?”

“Kimseyi tanımayacağım.”

“Tanıyacaksın.”

“Tanı... Cage mi? Geliyor mu? Ciddi misin?”

“Al şunu.” Sırıtarak bileti bana uzattı. “Git kendini temizle ve kaybol.”

Bileti kaptım. “Kız arkadaşı? Orada olacak mı?”

Kapısının önüne gitti ve durup omuz silkti. “Orada çok fazla kadın olacak. Bu bir fırsat, Çıta. Gerisi sana kalmış.”

“Everson?”

Kapısını kapatmadan önce bana döndü.

“Teşekkür ederim.”

Başıyla onayladı. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni kendim almayı planlamıştım ama bir işim çıktı.”

Gülümsedim ve kapıyı kapattım.

“YAŞASIN!” Everson beni duymuştu, kahretsin, muhtemelen tüm mahalle beni duymuştu ama umurumda değildi. Bir saat sonra Cage’i tekrar görecektim. “Bir saat. Kahretsin! Hazırlanmam lazım.”

ALTINCI BÖLÜM

Aldatan Erkek Arkadaş

Kodesten, Twins maçındaki bir locaya terfi etmiştim. Fena değildi. Thaddeus'un robotik bacağı bu akşamlık yedek kulübesine çekilmişti. Kot pantolonumun ve uzun botlarımın içine sığan güzel protez bacaklarımdan birini çıkardım. Konfor açısından Cadillac'tan inip Ford Escort'a binmek gibiydi ama Everson haklıydı; o sabahın erken saatlerinde internetin her yerine yayıldıktan sonra kalabalığın içinde bile göze çarpacak olan süper kahraman bacağımla ortaya çıkamazdım.

Locaya gitmeden önce saçlarımı atkuyruğı yaptım ve bir Twins şapkası aldım. Gerginliğim kendime olan güvenimi sarsmıştı. Çıplak gibi hissediyordum. Midemde uçuşan kelebekler hafif bir bulantıya neden olmuştu. Dudaklarımı ıslatmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu. Güvenlik locaya girmeme izin verdiğinde, nefes darlığı ve kalp çarpıntısından neredeyse bayılacaktım. Maçtan önce benden Ulusal Marşı okumamı isteselerdi, onu gördüğüm zamanki kadar gerilmezdim.

Özel oturma alanına ve muhteşem saha manzarasına bakan büyük pencerelerin yanında duran Cage'in sırtı bana dönüktü. Siyah, uzun kollu tişörtü ona sarılmak istediğim gibi vücudunu sarıyordu; koyu renk kot pantolonunun arka ceplerine sokulmuş olan elleri için hissettiğim kıskançlık biraz sağlıksızdı. Beni önce yanında duran kestane rengi saçlı adam gördü. Sonra Cage, arkadaşının dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek istercesine omzunun üzerinden arkaya baktı.

Bir güzellik kraliçesi gibi hafifçe el salladım, sonra elimi indirdim ve titrememle savaşmak için yumruk haline getirdim. Cage, su şişesinin kapağını kapatarak yanıma geldi.

"Hapishane kuşu."

Güldüm.

Öyle kocaman gülümsedi ki kalbim patladı. Koyu sarı saçlarının alnına düşmesi hoşuma gidiyordu, sanki dün çok kısaydı ve yarın da çok uzun olacaktı, ama bugün mükemmeldi. Benimkileri yansıtan mavi gözlerini seviyordum. Her şeyden çok, tek bir bakışıyla tüm gerginliğimi yatıştırmasını seviyordum.

"Sanırım hapishane kuşu unvanını resmi olarak kazanmak için tekrar tekrar suç işlemem gerekiyor. Bu sabah daha ilk tutuklanışımı."

Dişlerini alt dudağına sürterek başını salladı. "Eh, saat daha çok erken." Şapkamın ucunu çekiştirdi.

Bunu bacaklarımın arasında hissettim. Adam sadece beyzbol şapkama dokunarak ıslanmamı sağlıyordu. Aslında sadece var olması bile ıslanmam için yeterliydi.

"Komik." Gözlerimi devirdim.

"Sanırım Everson sana biletini verdi."

Bilet koçanımı yukarı kaldırdım. "Evet."

"Eee, beyzbolu futboldan daha mı çok takip ediyorsun?"

Dudaklarımı b zerken başımı önce bir yana, sonra diğ r yana eğdim. “ yle de diyebiliriz.”

Güldü. Evet, bunu da sevmiştim.

“Bu akşam ne içiyorsun?”

Omuz silktim. “Araba kullandığım için muhtemelen sadece su.”

“Su  yleyse.” Bana su almak için bar alanına gitti.

“Teşekkürler.” şişenin kapağını açıp sudan küçük bir yudum aldım.

“Peki, burada başka birini tanıyor musun?”

Zor duruma d ş r lmek gibisi yoktu. Ancak, “Hayır, buraya sadece beni sevmeni sağlamak için geldim,” demek uygun bir cevap gibi görünmüyordu.

“Eee... Everson’ın doğum günü partisinden birkaç kişiyi tanıyorum.”

“ yle mi? Orada kimlerle konuştun?”

“Ah, şey...” Boynumdan yukarı tırmanan kızarıklık yanaklarım yakmaya başladı.

Kalabalık tezah ratlara boğuldu. İkimiz de pencereden dışarı baktık.

“Dışarıda oturmak ister misin?” diye sordu Cage.

“Elbette.” Korkunç kedim içeri daldığı için gitmek zorunda kaldığım ve aslında davet edilmediğim bir partide kiminle tanıştığımı ya da tanışmadığımı tartışmak dışında her şeyi yapmak istiyordum.

Oturduğumuzda Cage beni birkaç takım arkadaşı ve onların eşleriyle tanıştırdı; tabii ki onlarla Everson’ın partisinde tanışma fırsatı bulamamıştım.

“Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu eşlerden biri olan Brea, Cage ve kocası sohbet ederken. Oraya birlikte geldiğimizi düşünmüş olmalıydı. Seni zavallı dercesine alt dudağını büzerek

bana bakması, oradaki diğer tüm kadınlara kıyasla daha az şık göründüğümü düşündüğünü söylüyordu. Arkada topladığım saçlarım ve yüzümü gizlemesi için aşağı indirdiğim şapkamla bir sonraki durağım bir marketi soymak olacakmış gibi görünüyordum.

“Bu uzun ve gerçekten tuhaf bir hikâye, ama birkaç yıl önce tesadüfen tanıştık ve o zamandan beri birbirimizi görmedik. Ta ki Everson’ın doğum günü partisinde karşılaşana kadar.”

Brea öne eğilerek şapkamın sağladığı gölgenin ardına baktı. “Aman Tanrım, sen o kedi kadınsın!”

İşte oradaydı, sonsuza dek yapışacak o etiket.

“Şeye benzeyen bir kedin vardı... Şey... Eee...”

Uygun kelimeleri bulmak için çabalamasına izin verdim. Araya girip kedi kadın olduğumu itiraf edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

Cage’in sıcak nefesi kulağımı yalarken tenimdeki bütün tüyleri diken diken etti. “Brea ve kocası Michael, seks sırasında farklı rollere bürünüyorlar. Brea saçlarına bone takıyor ve Michael da emzik emip ona anne diyor,” diye fısıldadı.

Kıkır kıkır güldüm. Brea ikimize de meraklı bir bakış attı. Sonra biraz daha kıkırdadım, kendime engel olamıyordum. Brea başını iki yana salladı ve dikkatini tekrar oyuna çevirdi. Elimle ağzımı kapattım ama kahkahalar devam etti. Cage, gülme krizimi gizlemeye yardımcı olmak için kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti.

“Sadece şaka yapıyordum,” diyerek kıkırdadı.

“Ne?” Hızla geri çekildim.

“Şşt...” Parmağının kenarını dudaklarına vurarak sırtıttı.

Gülümsemelerimiz aynı anda kayboldu. Onun için ne olduğunu bilmiyordum. Aklına kız arkadaşının gelmiş olabileceğini

tahmin ettim. Ben ise, omuzlarıma attığı kolunun, tişörtünü avuçlayan ellerimin ve birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta duran yüzlerimizin farkındaydım. Şapkamın ucu alnına sürttü. Dudaklarına bakmak iyi bir fikir değildi, ama o da benimkine baktığı için elimde değildi. Bir santim geri çekildim ve derin bir şekilde yutkunurken âdemelmasının hareket etmesini izledim.

O bana dokunurken, ben ona dokunurken neden bu kadar rahat hissediyordum? Üç yıldan fazla bir süre boyunca üç farklı vesileyle kısa etkileşimler yaşamıştık; ancak ilk seferinde onu öpmüş, ikinci seferinde aptal bir hayran gibi fotoğraf çekilmiş ve üçüncü seferinde de dudaklarına çok yaklaşmıştım. Asıl sorun, o kadar da yakın hissetmemiş olmamdı.

Tişörtünü bıraktım ve doğrularak oturdum. Kolunu omuzlarımdan çekti. Birkaç dakika sessizce oturup sahaya baktık. Yanıma yaklaştığında omzu bana değince sıçradım.

“Brea sana kedi kadın diyerek kaltaklık ediyordu. Sadece senin tekrar gülümsediğini görmek istediğim için bu saçmalığı uydurdum,” diye fısıldadı.

Gözlerimi art arda oyundan atılacak ikinci oyuncuya odaklayarak başımı salladım. “Komikti. Aferin sana.” Sırıttım, gözümün ucuyla onun da gülümsediğini görebiliyordum.

Kız arkadaşı hakkında soru sormamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bir kız arkadaşı olduğunu fark ettiğime dikkatini çekmek istemedim. Ne de olsa Everson’ın partisinin olduğu akşam beni onunla tanıştırmamıştı.

“Pekâlâ... New York’ta hiç yaşamadım.”

“Ne?”

Gözlerim maça odaklanmıştı. “Omaha’da sana New Yorklu olduğumu söylemiştim. Abim Luke ve ben Jillian’ı arıyorduk, o tehlikedeydi... Biz de bir nevi tehlikedeydik. Ben Tahoe’luyum ve buraya San Francisco’dan taşındım...”

“Beni aradı. Jillian... Beni aradı.” Cage’in pürüzlü sesi düşünce zincirimi kesti.

Bunu bilmiyordum. Ailemiz, Jessica’nın/Jillian’ın Omaha’daki zamanından nadiren bahsederdi. Kendini ölmüş gibi gösterip başka bir adama âşık olmuştu. Hem o hem de Luke, her şey bittikten sonra ilişkilerini yoluna sokmak için aylarca danışmana gitmişlerdi. Ona Cage hakkında ne kadar soru sormak istesem de asla sormamıştım. Onu ve Luke’u, hayatımızın o dönemiyle ilgili hiçbir şeyden bahsetmeyecek kadar çok seviyordum.

“Yani sana her şeyi anlattı mı?”

“Bana neredeyse hiçbir şey anlatmadı. Teklif etti, ama yeni hayatı hakkında bilgi sahibi olmak istemedim. Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama bununla başa çıkamazdım, hiçbirisiyle.”

“O artık benim yengem.”

“Yapma ...”

Ona baktım.

Özür dilercesine gülümsedi. “Üzgünüm. Bilmek istemiyorum. Henüz değil, sadece... Henüz değil.”

Başımla onayladım. “Anlıyorum.” Gerçek buydu ama yine de beni üzüyordu. Aradan üç yıl geçmişti ama yaraları iyileşmemişti. Sanki olanları hiçbir sonuca ulaştırmadan öylece gömmüştü ve onları görmezden geldiği sürece sonsuza kadar acı vereceklerdi. Kendi açımdan gerçekten anlıyordum. Ne de olsa hâlâ düşünmeden bir günüm bile geçmiyordu: Ben ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Maçın geri kalanında çok fazla konuşmadık. Bir an için geçmişimizde yaşanan olayların aramıza bir mesafe koyduğunu hissettim ve bir sonraki an bir çekim hissettim, cinsel bir çekim. Dürüst olmak gerekirse, bunu hisseden sadece ben olabilirdim. Seks yapmadan gerçekten uzun bir süre geçirmek, Everson gibi

bir komşuya sahip olmak ve çıplak bir Charlie Hunnam izlemek durumuma yardımcı olmuyordu.

Twins harika gidiyordu, bu yüzden maç bitmeden kalabalık azalmaya başladı. Ben de bir an önce dışarı sıvışmanın benim için en iyisi olacağını düşündüm. Cage tekrar içeri girmişti. Ona doğru ilerlerken, birkaç adam bana hafifçe başını sallayıp selam verdi. Kendimi aptal gibi hissederek Cage'in arkasında durdum, çünkü veda etmek istiyordum ama konuşmasını bölmek istemiyordum. Sonunda küçük gruplarındaki adamlardan biri başıyla beni işaret etti ve Cage arkasını döndü.

“Üzgünüm, sohbetinizi bölmeye çalışmıyorum. Gidiyorum ve sadece veda etmek istedim.”

“Ah, oyun bitmedi. Ateşli bir randevun falan mı var?” Cage kaşlarını oynattı.

Evet, çıplak Charlie... Hayallerimin erkeğiyle yaşadığım yakınlaşmadan sonra, Charlie'yi izleyecektim ama kendime dokunurken Cage'i düşünecektim. O anda edepsiz düşüncelerimi okuyamaması için dua ettim.

“Daha çok bir Netflix bağımlılığı diyebiliriz.” Omuz silktim. “Biz kedi kadınların yaptığı şey bu.”

Belki de şaka yapıp yapmadığımı görmek için -ne yazık ki yapmıyordum- beni birkaç dakika gözlemledikten sonra arkadaşlarına döndü. “Ben çıkıyorum. Haftaya görüşürüz.”

Birkaç yumruk tokuşturma ve birkaç “sonra görüşürüz” cümlesinden sonra, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Neye hazır mıyım?”

“Gitmeye?”

Başımı iki yana salladım. “Senin de gitmene gerek yok. Çıkış yolunu rahatlıkla bulabilirim.”

“Emin misin? Çünkü seni en son bir binadan çıkarken gördüğümde ellerin kelepçeliydi.”

“Ne komik bir adam.” Sırıttım.

“Ne kadar güzel bir gülümseme.”

Söylemesini beklediğim şey bu *değildi*. Yüzünde zerre kadar pişmanlık yoktu. *Onu* düşünmeden bunu bana nasıl söyleyebilirdi? İlgisini istiyordum, ama önümde durup ilgisini bu kadar özgürce verirken suçluluktan başka bir şey hissedemedim. Bu bir öpücük ya da fiziksel bir şey *değildi*, bir iltifattı; ama o andaki iltifat, dudaklarının benimkilere *değmesi* ya da elinin göğsüme dokunması kadar samimi geliyordu. Elinin göğsüme dokunmasını düşündüğümünden *değil*... Kimi kandırıyordum ki? Elinin göğsüme dokunduğunu tabii ki düşünüyordum.

Doğru olanı yapmam gerekiyor.

“Tamam, binadan dışarı çıkana kadar bana eşlik etmene izin vereceğim.” Doğru olan bu *değildi*.

Cage kıkırdadı. “Kulağa çok resmi geliyor ama tamam, hadi gidelim.” Başıyla kapıyı işaret etti.

Resmiydi. Resmi olmak zorundaydı.

Dokunmak yok.

Flört etmek yok.

Öpüşmek yok.

Göğüslerime dokunmak yok.

Elini belime koydu ve böylece bir numaralı kuralı *çiğnedi*. Herhangi biri onu bir imza ve fotoğraf için durduramadan alt kata ulaştık. Birlikte *değilmişiz* gibi yürümeye devam ettim.

Ben binadan çıkarken atkuyruğumu *çekti*. “Benden kaçmak zorunda *değildin*.”

Omuz silktim. “Kaçmadım. Bu benim koşu bacağım *değil*, seksi bacağım. Demek istediğim...”

“Seksi bacağın, ha?”

“Hayır. Seksi olduğumu düşündüğümü söylemek istemedim. Kot pantolonum ve botlarım yüzünden göremiyor olsan da bu sadece gerçek bacağa daha çok benzeyen bir bacak. Beni seksi hissettiren bir bacak. Ahhh!” Başımı iki yana salladım ve kızarmış yüzümü görmesin diye birkaç adım önde durmaya çalıştım.

“Bu da kulağa kötü geliyor. Bacağım beni seksi hissettirecek hiçbir şey yapmıyor, titreşmek ya da buna benzer garip şeyler. Titreşimli şeylerin beni iyi hissettirdiğini ima ettiğimden değil.”

“Hissettirmiyorlar mı?” Cage kıkırdadı.

Kapımın kilidini açtım ve arabaya binmeden önce ona döndüm. “Çok utandım.” Ellerimle yüzümü kapatarak çenemi aşağı eğdim.

“Bence çok canlandırıcısın.”

Birkaç kişi, ellerinde kalemler ve kameralı telefonlarla aracıma yaklaşmaya başladı. Şapkamın ucunu aşağı çekiştirdim. Cage kapımı açtı ve sürücü koltuğuna oturdum. İri bedeniyle beni görmelerini engelledi, sonra başını camdan içeri soktu.

“Bana numaranı ver Lake.”

Ona dair sahip olduğum mükemmel imajı neden yok etmek zorundaydı ki? Hayallerimin erkeği aldatan biri değildi.

“Yapamam.”

“Yine mi?” Gülerek başını iki yana salladı.

Yıllar önce numaramı istediğinde aynı cevabı vermiştim, ama o zaman sebepler farklıydı: Hayatlar tehlikedeydi.

İç çektim. “Senden hoşlanıyorum. Birlikte geçirdiğimiz minimum süre göz önüne alındığında, muhtemelen sağlıklı olamayacak kadar çok uzun süredir senden hoşlanıyorum; ama erkeğimi adil ve dürüst bir şekilde kazanmayı severim. Kirli küçük bir sır olmak istemiyorum. Eğer bir kızı aldatmaya istekliysen, o zaman herhangi bir kızı da aldatmaya hazırsındır ve bu beni

üzüyor çünkü ilk tanıştığımızdan beri seni resmen idolleştiriyorum. Şimdi benden numaramı istediğin için birkaç puan kaybet-tin ve hâlâ inanılmaz derecede –gerçekten aşırı derecede– seksi olsan da burada yapmaya çalıştığın şeyin çok çirkin olduğunu düşünüyorum.”

“Cage, imzanı alabilir miyiz?” diye sordu gruptakilerden biri, tam arkasında durarak.

Cage, araya girilmesinden dolayı en ufak bir rahatsızlık duy-madan arkasını döndü ve bir çanta, bir şapka ve bir tişört imza-ladı. Ancak göğsünü imzalamasını isteyen bir kaşara istediğini vermedi. Birkaç hızlı fotoğraftan sonra, ciyaklamalar ve kıkırda-malar eşliğinde yanımızdan uzaklaştılar.

“Yani...” tekrar bana döndü “...bu kez de ‘kız arkadaşım’ yü-zünden mi bana telefon numaranı vermeyeceksin?”

Başımınla onayladım. “Beni yanlış anlama. Ondan hoşlanmı-yorum bile. Everson’ın partisinin olduğu akşam Trzy vebalıymış gibi davrandı ve Trzy’den hoşlanmayan herkes büyük olasılık-la benden de hoşlanmayacaktır. Bu yüzden kibrinden ölse bile umurumda değil ama yine de onun aldatan erkek arkadaşını çal-mak istediğim anlamına gelmez.”

Cage gözlerini hafifçe kıstı. Neden görüldüğü kadar güzel kokmak zorundaydı ki? Yemek masasında otururken en sevdi-ğim tatlıya bakıp onu yememem için tüm nedenleri listelemek gibiydi. Onu yemek istiyordum. Evet, düşündüğüm buydu. Onu. Yemek. İstiyordum.

“Trzy, senin kedin?”

“Hı hı.”

“Ve ben de aldatan erkek arkadaşım?”

Yarası olan gocunur dercesine yüzümü buruşturarak omuz silktim.

Ardında bin bir türlü düşünce olan gözlerini bana sabitleyerek başını salladı. “Eh, olay şu: Kız arkadaşım yok, bu yüzden ya bana numaranı verirsin ya da beni tekrar öpersin. Hangisi?”

Puf. İşte külotum gitmişti.

İki kez yutkunduktan sonra... “O senin kız arkadaşın değil miydi?”

“Öyleydi.”

“Ama artık değil mi?”

“Değil.”

“Neden?”

Hayallerimdeki erkek! Müsaitti. Bunu kabullenmek çok zordu. İçten içe biraz ölmüştüm. Benim için doğru olan *iki* kişiden biri için ikinci şansımı da kaçırma ihtimalim yüzde doksan dokuzdu.

Cage sıırttı. “Çok meraklısın.”

“Öyleyim.” Dudaklarımı ısırdım.

“O kadar ciddi değildik ve aldatan bir erkek arkadaş olmadan Lake Jones’un numarasını almak istedim.”

Koşma, zıplama ve çığlık atma ihtiyacımla birlikte gülümsememi bastırmaya devam ettim. Dışarıdan bakıldığında İzlanda gibi soğuktum. Tamam, belki de İzlanda olmayabilirdim çünkü İzlanda’dan daha serin yerler vardı.

Antarktika. İşte o kadar soğuktum.

“Seç.”

“Sen seç.” Kendime engel olamadan gülüşüm serbest kaldı.

Cage başını benimkine yaklaştırdı. Öpücük, öpücüğü istiyordu. Arabanın içindeki tüm hava çekildi. Akciğerlerim 911’i ararken, kalbimin dört nala koşması yüzünden kendi nabzımdan başka bir şey duyamadım. Gözlerimi kapattım.

“Numaranı istiyorum,” diye fısıldadı yaklaştığı dudaklarıma dokunmadan.

Ne kadar da sadistti. Libidom resmen alev almıştı. Libidomu deri koltuğumdan kazımak için tam bir temizliğe ihtiyacım olacaktı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Cage’in gözleri keyifle parlıyordu.

“Numaramı mı?”

Cage, onu öpmem için meydan okuyormuş gibi yüzümden bir santim bile uzaklaşmadan başını salladı.

“Seni öpmeyeceğim,” diye fısıldadım. Onu arka koltuğa itip seks yapmak başka bir şeydi, ama bunu onu öpmeden de yapabiliirdim.

“Hayır mı?”

“Hayır.”

Cage geri çekildi ve ciğerlerim nefes alırken *EVET* diye bağırdı. Sonra cebinden telefonunu çıkardı ve kilidini açıp bana uzattı.

“Birkaç gün içinde Pekin’e gidiyorum.” Adımı ve numaramı rehberine kaydettim.

“Gerçekten mi? Ne için?”

Telefonunu ona geri verdim. “İşim için. Meslekten olmayanların anlayacağı şekilde anlatayım, robotik bacakları test ediyorum. Şirketin dünya çapında amputeler için prototipler yapan mühendisleri var. Yirmi sekiz yaşında ve 1.80’in biraz üzerinde olan, tüm soruları ‘mükemmel’ veya ‘göreceksin’ şeklinde yanıtlama eğilimi olan Jerry Chu’nun bana uyacak iki yeni prototipi var. Biri yüzmek için, diğeri ise kaya tırmanışı için. Yani aslında yüzmek ve tırmanmak için Çin’e gidiyorum.”

“Kaya tırmanışı mı yapıyorsun?”

“Her şeyden biraz yapıyorum. Patronum Thaddeus Westbrook beni bu yüzden işe aldı. Farklı aktiviteler için farklı prototipler

var ki bu yeni bir şey değil, ama onunki benzersiz. Kas reflekslerimi 'algılıyorlar' veya onlara tepki veriyorlar. Onlara bir nevi akıllı uzuv diyebilirsin. Gerçi bu sabah taktığım, güvenlik görevlisinin kaval kemiğine indiğine göre kendi iyiliği için fazla akıllıydı."

"Hapishane kuşu." Cage dudaklarıma bakarak sıırttı.

"Kapa çeneni." Gözlerim beni öpmesi için yalvararak dudaklarına kaydđ.

"Seksi protezin de akıllı mı?"

Elimi bacağıma sürterken güldüm. "Hayır, hiçbir şeyden haberi yok. Akıllı olanlar seksi değil. Thaddeus, işlevin modadan önce geldiğini söylüyor. Bir gün fiziksel engelleri ortadan kaldırmayı umuyor."

"Büyük hayaller."

"Evet ama o çok zeki, bu yüzden ondan şüphem yok."

Cage telefonunu cebine soktu. "Eh, iyi yolculuklar."

Gölümsedim. "Teşekkürler."

Kapımı kapatmasımı bekledim ama bana öylece baktı. Kimse bana Cage Monaghan gibi bakmamıştı. Bunu birbirimizi ilk gördüğümüzde de düşünmüştüm ve yıllar sonra hâlâ aynı şekilde hissediyordum. Bana insanların yavru köpeklerle, ağlayan bebeklere, okyanus manzaralı gün batımlarına ve... Mucizelere baktığı gibi bakıyordu.

Bir gram acıma yoktu.

Biraz bile çekince yoktu.

Tam bir hayranlıktan başka bir şey yoktu.

"Seni ararım."

"Hıh." Gözlerimi devirdim. "Sabah beni hatırlamayacaksın bile."

"Ölsem bile seni unutmayacağım." Kapıyı kapattı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Güm Güm Güm

Birkaç gün sonra tanıdık bir *güm güm güm* sesi beni en güzel rüyamdan –herhangi bir kıyafet giymiş ya da giymemiş olan seksi bir NFL oyun kurucusunun başrolde olduğu rüyamdan– uyandırdı.

“Trzy, kapıyı aç. Rüyamı sonuna kadar izlemem gerekiyor.”

Miyav.

“İşe yaramazın tekisin, bunu biliyorsun, değil mi? Ama yine de seni seviyorum.”

Ben kapıya doğru ilerlerken vurma sesleri devam ediyordu ama gelenin Everson olduğunu biliyordum. Çok değişik bir kapı çalma tarzı vardı: Tık tık (on saniye sonra) tık tık tık tık tık. Aynı ritim değişmeden devam ediyordu. Adam, kapıyı açmadan önce kendimi toparlamam gerektiğini biliyordu.

“Evet, Cage’le evleniyorum.”

Everson o sevdiğim geniş gülümsemesiyle sırıttı. Bu harikaydı çünkü benden gerçekten hoşlandığını itiraf etmek istemedi-

ğini biliyordum. Ya da onu eğlendirdiğimi. İkisi de aynı anlama geliyordu.

“Monaghan takımla evli. Kendisi için en iyisinin ne olduğunu biliyorsa, yakın zamanda bir eş almayacaktır. Fazla dikkat dağıtıcı.”

“Sana da günaydın.” Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

“Neredeyse öğlen oldu Çıta.”

“Uzun bir gece geçirdim.”

Elini havaya kaldırdı. “Seks hayatını duymama gerek yok.”

“Gece ikiye kadar *Sons of Anarchy* izlemek pek de seks yapmak anlamına gelmiyor. Ne istiyorsun?”

“Saç kremi.”

Bakışlarım kısacık kesilmiş saçlarına kaydı. Everson gözlerini devirdi.

“Ooohhh...” Başımı salladım. “Dün gece bir bayan arkadaşın sende kaldı.”

“Bir bayan arkadaş mı? Gerçekten mi, Çıta? Artık kimse böyle konuşmuyor. Ve hayır, mesele bu değil.”

“Her şeyden önce demin ben böyle konuştum, bu yüzden ‘kimse’ böyle konuşmuyor diyemezsin. Ben de birisiyim, değil mi? Ve senin çıtana gelince... Shayna’nın annesinin –senin annenin– bir fotoğrafını gördüm.”

Kaşları havaya kalktı.

Gözlerimi kıstım ama yorumumu görmezden geldi.

Annesi hakkında ayrıntılı bilgi vererek doldurmayı reddettiği birkaç saniyelik sessizliğin ardından iç çektim. “Eğer saç kremi saç için istemiyorsan, onunla ne yapacağına dair çok iyi bir fikrim var ve bunun yerine sana biraz losyon vereceğim. İyi bir saç kremi için para harcarım. Eminim yemeklik yağ da aynı derecede işe yarar. Bunu denemeyi hiç düşündün mü?”

Everson başını iki yana salladı. “Porno sitesi olsun ya da olmasın, sen bir ucubesin kadın. Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.”

“Evson?”

Dairesinin kapısı aralandı.

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Boğazımdaki yumru yüzünden konuşamıyordum bile.

“Onun yıkanmasına yardım etmekle ilgili kuralların ne olduğundan emin değilim. Ben bir erkeğim, onun abisiyim, babası değilim ve...”

Everson konuşmayı kesene kadar başımı iki yana salladım, sonra başımla onayladım. “Ben hallederim,” dedim zorlukla yutkunarak.

“Kıyafetlerini al,” dedi Everson kardeşine ve Shayna içeri gittikten sonra bana döndü. “Bana öyle bakma. Herhangi bir söz vermiyorum. Adım adım ilerleyeceğiz. Yapabileceğim tek şey bu. Ona fazla bağlanma, Çıta. Anladın mı?”

Tamamen yalan söyleyerek başımla onayladım. Shayna daha ilk gülümsemesiyle beni etkilemişti.

Shayna küvette oynarken ben de makyaj masasına oturdum ve uçuş bilgilerimi kontrol etmek için e-postalarımı göz attım. Telefonum titreyince ekranımın üst kısmında bir mesaj belirdi.

Seni aramak istiyorum ama yalnız değilim. Merhaba.

Müstakbel kocamın adını numarasıyla birlikte rehber kaydetmek için hiç vakit kaybetmedim.

Lake: Merhaba. Yatağında başka biri varken bana mesaj atman kabalık.

Cage: Öğleni geçti. Kim hâlâ yatakta?

Lake: Boş ver.

Cage: Ne yapıyorsun?

Lake: Küçük, şirin bir kıza banyo yaptırıyorum.

Cage: Çocuğun mu var?

Lake: Hayır. Everson'ın.

Cage: Banks'in kızı mı var?

Lake: Hayır. Onun kız kardeşi. Uzun hikâye ve benden duymadın.

Cage: Şüphesiz, bana hikâyeyi anlatmadığına göre.

Lake: Ne yapıyorsun?

Cage: Masaj yaptırıyorum.

Lake: Zor bir hayat.

Cage: Spa masajı gibi değil. Spor terapisi.

Lake: Sezon dışında değil misin?

Cage: Sezon dışında da antrenman yapıyorum.

Lake: Koçun evcil hayvanı.

Cage: Ben de öyle duydum.

Güldüm. Shayna, sabunlu sudan başını kaldırıp sırtıttı.

“Durulanıp çıkmaya hazır mısın?”

Başını iki yana salladı.

Omuz silktim. “Tamam, ama su sonsuza kadar sıcak kalmayacak.”

Ona verdiğim plastik bardaklardan birini aldı ve mutfak süzgecimin içine su boşalttı.

Cage: Çin'e ne zaman gidiyorsun?

Lake: Yarın sabah erkenden.

Cage: Havaalanına gitmek için araca ihtiyacın var mı?

Lake: Hayır. Park ücretini patronum ödüyor.

Cage: ::boğazımı temizliyorum:: Seni havaalanına götürme-
mi İSTER misin?

"Onu seviyorum," diye fısıldadım kendi kendime, kalbim de midemdeki kelebeklerle aynı ritimle göğsümün içinde çırpınırken.

Lake: Çok erken kalkman gerekecek.

Cage: Hâlâ soruma cevap vermedin.

Lake: Güneş doğmamış olacak.

Cage: Ve???

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp derin bir nefes aldım.

Lake: Beni havaalanına götürmeni çok isterim.

Cage: Saat?

Lake: Uçağım 10.05'te kalkıyor, yani 7.30'da burada olman
gerek.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Öpücük

Cage

Kahkahalarımı tutamadım. Sabah 7.30'un erken olduğunu düşünüyordu.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu masaj terapistim Kevin, baldırlarımı yoğururken.

"Evet. Sabah bir arkadaşımı havaalanına götüreceğim ve 7.30'da havanın hâlâ karanlık olduğunu düşünüyor. Normalde saat kaçta uyandığını merak ediyorum."

"Arkadaş? Bir kadın mı?"

"Resmi olarak evet. Kadın bir arkadaş."

"Gayri resmi olarak?"

Telefonumun ekranına baktım. "Gayri resmi olarak, onu düşünmeden edemiyorum. Babam öldükten hemen sonra tanışmıştık. Sadece bir gün geçirdik, ama üzerimde çok büyük bir etki bıraktı. Sonra, onu Banks'in doğum günü partisinde gördüm. Karşısındaki dairede yaşıyor ve... Bilmiyorum." Başımı iki yana salladım.

Cage: Kahveni nasıl seversin?

Lake: ay gibi severim, ballı ve sütsüz.

Cage: Sabah görüşürüz. Güneşı bile yanımda getirebilirim.

Lake: Korkarım benimle dalga geçiyorsun.

Cage: Asla.

“Peki ya Kelsey?”

“Parti gecesi ondan ayrıldım. O kadar da ciddi değildik, bu yüzden herhangi bir darama yaşanmadı. Ama dürtüsel bir hareketti ve ben dürtülerimle hareket etmem. Bu kızı muhtemelen dünyanın en çirkin kedisini kucağında taşıırken gördüm, tam bir çılgındı yine de onu çok seksi buldum.” Sadece düşünmek bile beni güldürdü. “Futbolu takip etmiyor, bu yüzden ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok.”

Nedense futbolu takip etmemesi hoşuma gitmişti.

“Dairesine koşup keçeli kalemle bir kutu mısır gevreği aldı ve ardından kutuyu imzalamamı istedi.”

Kevin güldü. “Seni gücendirmemek için şöhretini kabullenmeye çalışıyormuş gibi yapması egonu zedelemiş olmalı.”

“Aslında benim üzerimde tam tersi bir etki yarattı. Herhangi birini etkilemeye çalışacak birine benzemiyor, ama şimdiye kadar tanıştığım en etkileyici insanlardan biri. Çılgın olmasma rağmen etkileyici. Her neyse, karşılaştığımızda bir randevuya gitmek üzereydi ve bu, kafamı karıştırdı. Partinin tadını çıkarmaya çalıştım, Kelsey’i eve götürdüm ve ilişkiyi sonlandırdım.”

“Antrenman kampından iki ay önce kızlar yüzünden kafanın karışması, muhtemelen senin yerinde olan biri için pek de iyi değildir.”

Telefonumu çantamın üzerine atıp başımı masaya yasladım ve gözlerimi kapattım. “Muhtemelen haklısın.”

Lake

Kapım yine GÜM GÜM GÜM çalıyordu, ama bu sefer farklı bir ritimdi. Everson değildi. Bir kız neden iyi bir uyku çekemezdi ki?

Miyav.

“Asıl sana miyav. Kapıyı aç. Beni etkile. Bak bana, engelimin beni engellemesine izin vermiyorum.” Saatime doğru yuvarlandım. Sabahlar bana göre değildi. Beynim öğlene kadar düzgün çalışmayı reddediyordu.

“Lanet olsun!” Yerdeki yarı dolu bavul hafızamı hızlı bir şekilde sarstı. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin... Çok geç kaldım. Alarmım neden çalmadı? Beni neden uyandırmadın Trzy?”

Kapıya koştum.

Gözetleme deliğinden baktım.

Kahretsin, kahretsin!

Kapıyı açtım. Lacivert kot pantolonu ve gözleriyle uyumlu mavi gömleğiyle karşımda duran hayallerimin erkeğine bakmak için ayıracak tek bir saniyem bile yoktu... yine de ona vakit ayırdım.

“Bana 7.30 demiştin, değil mi?”

Şaşkınlığımdan kurtuldum. “Evet, ah... Uyuyakalmışım. İçeri gel.” Hızla yatak odama döndüm. Duş için zaman yoktu.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye seslendi Cage.

“Trzy’yi besle. Mama kâsesi yerde, yiyecekler buzdolabının yanındaki dolapta. Ve eğer kedi kumunun içindeki pisliği elemek senin için sorun değilse, o da çamaşır odasında. Çöp torbası lavabonun altında.”

Bir erkeği etkilemeye karar verdiğimde her şeyi yapardım.

Uyuyakalmak için en kötü gün, Çine uçtuğum ve NFL yakışıklısının beni havaalanına bırakmayı teklif ettiği gündü. Kendime çekidüzen verdiğimde sonuç hiç hoş değildi. Sonra geri kalan eşyalarımı valizlerime attım. Sonunda mutfaka gittiğimde, Trzy burnunu yemeğine gömmüştü ve Cage de yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle kapının önünde bekliyordu.

Ona zayıf, mahcup bir gülümseme gönderdim. "Senden benim için kedi kakası temizlemeni isteyerek çizgiyi aştığımın farkındayım. 2A'daki Bayan Leonard kısa bir süre önce bel ameliyatı oldu; Trzy'yi benim için besleyecek ama yere eğilip kakasını temizlemek zorunda kalmasını istemedim. Bu yüzden temizlik işini bu sabaha bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

"Sorun değil."

Pasaportumu aldığımdan emin olmak için çantamı iki kez kontrol ederken başımı iki yana salladım. "Evet, sorun. Her seferinde uyuyakalmayı nasıl başardığımı bilmiyorum ve bu sabah benim yüzümden çok erken kalktın..."

"Her sabah altıdan önce kalkarım. Koşuya çıkıp duş aldım ve hatta kahvaltımı bile yaptım."

Çantamı omzuma atarak yukarı baktım. "Vay canına, çok erken yatıyor olmalısın."

Cage omuz silkti. "Çoğu gece on birde."

"Erken." İki valizimi kapıya kadar çektim.

"On bir erken mi?"

"Biraz, ama ben ne bilirim ki? Hazır mısınız?"

Ben Trzy'le vedalaşıp kapıyı kilitlerken çantalarımı aldı.

"Evinin dekorasyonu gerçekten harika. Birini mi tuttun?"

"Hayır." Asansör aşağı inerken gülümsedim. "Modayı, dekorasyonu, tasarımı... Tüm bu sanatsal şeyleri çok severdim. Kazadan önce üniversitede okumaya başladığım şey buydu."

Güldüm. “Ayakkabılar. Ayakkabıları *severdim*; seksi, güzel, ayak bileğini burkan, ayak parmaklarını sıkıştıran ayakkabıları. Bütün maaşımı ayakkabılara harcardım. Ne kadar aptalca.”

Başımı iki yana salladım. “Hayatın bize yeni bir bakış açısı kazandırması çılgınca. Annem kazadan sonra bütün süslü ayakkabılarımı alıp götürdü. Onlara bakamıyordum bile. Sonra bir gün...” –asansörden inerken ona utangaç bir bakış attım– “Bir adamla tanıştım. Sadece bir gündü ama tüm dünyamı değiştirdi. Kızların birlikte olmak için ruhlarını satacakları türde bir adamdı; benimle flört etti ve sonra beni öptü. Her ne kadar onu bir daha asla göremeyeceğimden korksam da kaza günü tamamen kaybetmiş olduğum özgüvenle oradan uzaklaştım. Yüksek topuklu ayakkabılarla kullanabileceğim ve ayak tırnaklarına oje sürebileceğim yeni bir bacak istedim. Ve ayakkabılar... Yine seksi ayakkabılara sahip olmak istedim.”

Cage binanın ön tarafındaki kapıyı açtı. “Ben miydim? O adam ben miydim?”

Kocaman bir sırtışıla başımı salladım. “Evet.”

Benimkine benzer bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. “Bu sadece... Çok çılgınca.”

Omaha’daki kamyonetin aynısı binanın önünde duruyordu.

“Vay canına. Bu kamyonet hâlâ duruyor mu? Bay NFL için gülünç derecede pahalı bir spor araba yok mu?”

Cage çantalarımı arkaya yükledi. “Henüz değil.”

Kapımı açmasını beklemeyince kaşlarını çattı. Sırtarak omuz silktim. O yerine otururken emniyet kemerimi bağladım ve kayışı ayarlayıp birkaç kez çekti. Sonra yana uzanıp onun emniyet kemerini de sertçe çektim. Bu içgüdüsel bir hareketti. Cage bir an için kısılmış gözlerle bana baktı. Başımı öne çevirip karşıya baktım.

“Al.” Aramızdaki tutucudan bir bardak çıkardı. “Ballı çay, süt yok.”

Ağzım *teşekkür ederim* dedi, ancak kalbim *seni seviyorum* diyordu. Beynim denklemden çıkmıştı.

“Her neyse...” diye devam etti, kaldırımdan uzaklaşarak “... Babamın tasvip etmeyen yüzü zihnimden çıkana kadar kamyoneti değiştiremem. Ayakları yere basan, gerçekçi bir adamdı. Satın aldığım ev yüzünden öbür dünyada cezalandırılacağımı zaten biliyorum, üstelik diğer oyuncuların evlerine kıyasla epey gösterişsiz olmasına rağmen.”

“Everson’inki kadar gösterişsiz mi?”

Cage kıkırdadı. “İkiniz de lüks dairelerde yaşıyorsunuz, lüks kelimesini vurguluyorum. Tek söyleyebileceğim, protezleri test etmek epey iyi para kazandırıyor olmalı.” Bana hızlı bir bakış attı.

Sırıttım.

“Everson’ın sözleşmesinin bitmesine bir yıl kaldı. Onunla tekrar sözleşme imzalayacağımızdan hiç şüphem yok, ama malikânesini satışa çıkardı –ve orası gerçekten bir malikâneydi– bu yüzden bir yıl sonra nerede olacağından emin olana kadar bu daireyi kiraladı.”

“Profesyonel bir sporcu olarak bir yerlere kök salmak zor olmalı.”

“Duruma göre değişir. Bazı oyuncular tüm kariyerleri boyunca aynı takımda kalıyor.”

“Senin de yapmayı umduğun şey bu mu?”

“Elbette. Eğer iyi bir takımdaysam ve oynayabiliyorsam, hayalim bu.”

Başımınla onayladım. Birkaç dakika sonra radyoya uzandım. “Telefonunu koyacak hiçbir yer yok. Bu kamyonda çok eski kafalı. Biraz özele girme zamanı. Radyonda hangi istasyonlar ayar-

lı?” Ona şeytani bir şekilde sırtarak radyoyu açtım. “Country?”
Yüzümü buruşturdum.

Gözlerini yoldan ayırmadan omuz silkti, dudaklarında küçük
bir sırıtış vardı.

Bir sonraki kanalı açmak için düğmeye bastım. “Country.”
Başımı iki yana salladım ve bir sonraki düğmeye bastım.

“Country.”

Sonraki düğme.

“Country.”

Sonraki düğme. “Tanrı’ya şükür. Pop-rock.”

“Bu bölgedeki Country istasyonları tükendi.”

Güldüm. “Vay canına... Demek sen taşralı bir çocuksun.”

Cage gülümsedi. “Kovboy anlamında değil ama evet, Country
müziği severim. Senin sevmediğin sonucunu çıkarıyorum, hak-
sız mıyım?”

“Bazı sanatçıları seviyorum, ama çoğunun sesi genizden ko-
nuşuyormuş gibi ve bazı sözler çok üzücü. Sevgilim beni terk
etti, erkek arkadaşım beni aldattı, kamyonetimin büyük lastikleri
var ve köpeğim öldü.”

Cage bir kahkaha patlattı. “Çünkü cock-rock* çok daha iyi.
Bir bakalım... Bu şarkıların çoğunun seks, uyuşturucu, fuhuş
ve zengin insanların bir şeyler satın almasıyla ilgili olduğundan
eminim.”

Kahkahalar göğsümü doldururken ağızımdaki çay burnum-
dan çıkmaya çalıştı. “Cock-rock mı?”

“Bu terimi duydun mu?”

“Hayır.” Biraz daha kıkırdadım. “Bu gerçek bir terim değil. En
azından sesleri seksi, genizden konuşuyormuş gibi değil.”

* Erkeklerden oluşan müzik gruplarının yaptığı agresif rock müzik tarzı.
(ç.n.)

“Yani önemli olan birinin ne söylediği değil de nasıl söylediği mi?”

“Kesinlikle.” Abartılı bir şekilde başımı salladım.

“Yani doğru bir sesle sana fahişe dersem ve seni becermeden önce yüz dolarlık banknotla tatlı kışından kokain çekerken domalmanı söylersem bu sana seksi gelir mi?”

“Off... Hayır.” Gözlerimi devirdim. Ama sonra, elbette, “tatlı kış” yorumunun gerçek mi, yoksa sadece lirik bir örnek mi olduğunu merak ettim.

Tamam, bana seksi gelmiş olabilirdi. Ondan bunu en seksi sesiyle söylemesini istemeyecektim ama bu, sevdiğim şarkıları düşünmeme neden olmuştu. Sonra asıl sözlere odaklandım... Evet, bunu bana söyleyebilirdi ve bunu yapmasına izin vermemi sağlayabilirdi. Dini kesim haklıydı: Müzik genç beyinleri yozlaştırıyordu ve ben de onlardan biriydim. Eşsiz ve akılda kalıcı bir ritim, insanların dans etmesini ve gerçekten berbat şeyleri kutlamasını sağlayabilirdi. Bu. Hiç. İyi. Değildi.

“Eee...” Kendimi daha fazla bir sürtük gibi hissetmemek için konuyu hızlıca değiştirdim. “Thaddeus çok zengin. Robotik teknolojinin ötesinde birçok konuda patenti var. Bana iyi para ödüyor ama kazamdan da yüklü bir tazminat aldım. Ayrıca çeşitli spor ve teknoloji dergileri için fotoğraflarım çekildi. Thad benim için tüm bunları ayarlıyor. Bu onun için de iyi bir tanıtım ve fotoğraf çekimlerinden gelen para de epey iyi.”

“Görünüşe göre senin için her şey yolunda gidiyor.”

Her şey değildi.

Havayolunun terminal girişine park etti ve bavullarımı arkadan çıkardı.

“Pekin’de ne kadar kalacaksın?”

“Bir hafta ila on gün arası. Ayarlamaların ne kadar süreceğine bağlı.” Omuz silkтім. “Kendini Pekin civarlarında bulursan beni ara. Akşam yemeği falan yiyebiliriz.”

Cage sırtıttı. “Tabii, programımı kontrol ederim. Her nasılsa, haftada altı gün yaptığım egzersizlerin, sezon öncesi antrenmanlarımın ve balık tutmanın bu civarlarda olmamı engelleyeceğini düşünüyorum.”

“Balık tutmak mı? Balık mı tutuyorsun?”

“On bin göl diyarında yaşıyoruz, tabii ki balık tutuyorum.”

Cage’i bir balıkçı teknesinde Country müzik dinlerken hayal ederek başımı salladım. Bu görüntünün bu kadar hoşuma gitmesi beni şaşırttı. “Gitsem iyi olur. Metal parçalarımın güvenlikten geçmem kim bilir ne kadar sürer. Yolculuk için teşekkürler.”

“Benim için zevkti.” Hareket etmedi.

Ben de hareket etmedim.

Ne bekliyorduk? Bir öpücük mü? Öyle umuyordum. Bana bir adım daha yaklaştı. Nefesimi tuttum. Yer sarsıldı. Bulutlar dağıldı. Melekler trompet çalmaya başladı. Tamam, bu biraz abartı olabilirdi ama dünyanın en büyük hıyarı bize korna çalana kadar içten içe böyle hissediyordum.

“Burası park yeri değil,” diye bağırdı penceresinden.

Cage geri çekildi.

Hayır, geri çekilme!

“Mesajlaşırız.”

Gülümsedim, ama daha çok bir yüz buruşturma gibiydi. “Hoşça kal.” Arkamı dönüp kapıdan içeri girmeden önce hıyara şeytani bir bakış attığımdan emin oldum.

Birinci sınıf. Thaddeus rahatım için elinden geleni yapmıştı, ama daha geniş bir yere ve ekstra ilgiye rağmen uçuş acımasız geçecekti. Seattle’a giden uçakta yanıma kimse oturmadı;

Seattle'dan Pekin'e giden uçakta da bu kadar şanslı olabilmeyi umdum.

Seattle'daki iki saatlik molada, bir sandviç, bir şişe soda ve bir paket barbekü aromalı patates cipsi aldıktan sonra kapının yanındaki yerime yerleştim ve bacaklarımı kabin bagajımın üzerine uzattım. Parmaklarımdaki barbekü sosunu yaladıktan sonra telefonumu uçak modundan çıkardım ve hemen bir mesaj geldi.

Cage: *Seni öpmeliydim. Ne kadar da aptalım.*

"Neden, neden, neden!" Çenemi göğsüme dayayarak gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda, etrafımdaki birkaç kişinin bana iyi-misin-yoksa-deli-misin dercesine bakış attığını gördüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadıktan sonra sandviçimi ağzıma götürüp bir hanımefendiye hiç yakışmayan büyüklükte bir ısırık aldım.

Lake: *Henüz eyaletten ayrılmadım. Seattle'a ne kadar sürede varabilirsin?*

Lake: *İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?*

Lake: *Başını çevirdin. Seni dudaklarından öpmeyecektim.*

Lake: *Başını çevirdiğin için teşekkür ederim. Hayatımdaki. En iyi. Öpücüktü.*

Lake: *Hâlâ orada mısın?*

Cage: *Sadece kibar davranıp seni dinliyorum.*

Lake: *Özür dilerim. Çok konuşurum.*

Cage: *Fark ettim, özellikle de kendi kendine.*

Lake: *Kendi kendime konuşmuyorum.*

Cage: Konuşuyorsun. Tanıştığımız gün? Babamın evindeki tuvaleti kullanıyordun ve kendi kendine konuştuğunu duydum.

Beni duymuştu. Beni duyduğuna inanamıyordum. Çok. Utanç verici.

Banyonun kapısını kapattıktan sonra ellerimi lavabonun kenarına dayadım ve aynada, geçirdiği kazadan bu yana hiçbir erkeğe ikinci kez bakmamış bir kızın kızarmış yüzüne baktım. "O muhteşem, Lake. Milyonlarca kilometre uzakta yaşayan muhteşem bir adam hakkında aptalca şeyler düşünmeyi bırak ve evet... Doğal olarak tüm uzuvları sağlam olan muhteşem kadınlara ilgi duyacaktır."

Kazadan hemen sonra bazı özgüven sorunları yaşamış olabildim.

Lake: Kendi kendime konuşmam. Bazen sadece sesli düşünürüm. Neden düşüncelerime kulak misafiri oluyordun?

Cage: Haha, çünkü çok sesli düşünüyorsun.

Lake: Çok utandım.

Cage: Neden?

Lake: Çünkü o gün babanın yasını tutuyordun. Senin adına üzül müştüm ama bu, senin için yanıp tutuşmama engel olmadı. Yalnızdım ve özgüven eksikliğim vardı.

Cage: Peki, ya şimdi?

Gerçekten güzel sorular soruyordu. Cevabı düşünürken öğle yemeğimin geri kalanının tadını çıkarmak için birkaç dakika

ayırdım. Cage bana bir daha mesaj atmadı. Beni bekliyordu. Sabırlı olmasını sevmiştim.

Lake: *Şimdi de tek başımayım ama artık yalnız değilim; Netflix ve Trzy var ve vücudum konusunda daha özgüvenliyim.*

Yarı gerçekler. Bir kedi ve Netflix, yoldaşlığı tanımlamak için biraz abartılıydı. Biriyle yakınlaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki Cage gibi seksi bir adamın önünde çıılçıplak yatarken kendimi ne kadar güvensiz hissedeceğimi tahmin edemiyordum. Açıkçası, düşüncelerim biraz fazla ileri gidiyordu. Belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek şeylere.

Cage: *Trzy'yi ne zaman aldın? İnanılmaz bir kedi.*

Sırıttım.

Lake: *O bir hediye idi.*

Cage: *Onu aldığı anda tek parça mıydı?*

Lake: *Haha! Hayır. Gerçeğin kurgudan daha inanılmaz olduğunu söylerler, işte sana bir örnek... İnternetteki bir randevu sitesinde tanıştığım birinden hediye idi. Bacağımın onu tedirgin ettiğini ve ikinci bir randevu olmayacağını hemen anladım ama sanırım nezaketimi ilgiyle karıştırdı. Ertesi gün bir arkadaşım aracılığıyla bana bir paket gönderdi ve üzerinde şöyle bir not vardı: "Aramızdakiler yürümediği için üzgünüm, umarım doğru erkeği bulana kadar sana eşlik eder. Adı Trzy, Lehçe'de üç anlamına geliyor. Ben yarı Polonyalıyım ve senin de bir bacağın eksik, bu yüzden bunun randevumuzu hatırlatmak için uygun bir hediye olduğunu düşündüm. Kurtarma barınağı, bir grup motorcunun arasına karıştığında bacağım ve kulağının bir kısmını kaybettiğini söyledi. Umarım aranızda bir bağ oluşur ve beni sık sık hatırlarsın."*

Cage: Ahahaha. Şaka yapıyor olmalısın.

Lake: Maalesef... Hayır. Onu geri götürmek için en az bir düzine kez arabaya binip barınağın yolunu tuttum. Ama yapamadım. Bana bu kadar bağlı olması beni kızdırıyor.

Cage: Bu kadar bağlı olanın sen olmadığına emin misin?

Başımı iki yana salladım.

Lake: Artık uçağıma binebilirim. Sonra görüşürüz.

Cage: İyi yolculuklar. Ve Lake... Öpücüğü hatırlıyorum. Hem de çok iyi hatırlıyorum.

Uçağı resmen uçararak bindim. Bulutların üzerindeydim. Uçağı sığmam bile bir mucizeydi. Çantamı koltuğıma attıktan sonra, kulaklığımlı almak için kabin bagajımın ön cebinin fermuarını açtım. Kulaklığı çıkarırken yere bir şey düştü. Koridordan çekilmemi bekleyen yaşlı bir beyefendi yere eğilip onu aldı.

“Bunu düşürdünüz.”

“Teşekkür ederim.” Uzattığı şeye baktım ve yolundan çekildim. Boş, beyaz bir not kartıydı, sonra kartı ters çevirdim.

İKİNCİ BÖLÜM

Başımı iki yana salladım. Flint? Everson? Mantıklı değildi. Çantamın yanına yaklaşan tek kişi Cage'di, ama onun ilk notla hiçbir ilgisi yoktu. O olmalıydı, ama o olamazdı. Çok tuhaftı ve gizemliydi. Koltuğıma yerleştım ve sonraki on iki saat boyunca, havaalanında indirdiğim Country müzikleri dinlerken not kartlarını ve kaçırılan öpücükleri düşündüm.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Uçuş Sersemliği

Pekin havaalanında, üzerinde adımın yazılı olduğu bir tabela tutan tipik bir yabancı yoktu. Bunun yerine, çok iyi bildiğim o ukala sırtışıla karşılandım. Alt dişleri çocukken sabitleyicisini yeterince uzun süre takmamış gibi biraz sıkıştı, ancak Einstein'ın saçlarının koyu sarı versiyonu ve yeşil gözleri bu küçük kusuru telafi ediyordu. Güvenliğin diğer tarafında tam bir aptal gibi sırtarak bekleyen neredeyse 1.90 boyundaki Thaddeus Westbrook'u gözden kaçırmak imkânsızdı.

"Aşkım!"

Yorgun gözlerimi devirdim. Pekin saatiyle öğleden sonra, benim için sabahın erken saatleriydi; yani Amerika'daki yatma saatimdi.

"Bebeğimle birlikte uçağı düşürmediğini görmek beni çok mutlu etti."

"Kapa çeneni." Çantamı bırakıp kollarına atıldım. "Yorgunum. Otel. Şimdi."

“Üzgünüm aşkım. Jerry bekliyor. Gel, yolda kahve içmek için dururuz.”

“Ben kahve içmem.”

“Evet, evet... Çay. Eh, bunun için doğru yerdesin.”

“Eline ne oldu?”

Valizlerimi teslim almaya giderken yeni icadını önüme uzattı.
“Beğendin mi?”

“Sekiz parmağı var.”

“Gerçekten de öyle. Teknoloji, biyolojik standartlarla sınırlı değildir. Daha önce birinin başka bir ele ihtiyacı olduğunu söylediğini duydun mu hiç?”

“Ama bunlar parmak, Thad.”

“Bu sadece bir örnek. Güven bana. Hanımlar buna bayılıyor.”

“Sen bir sapıksın.”

“Ben bir beyefendiyim ve bunu biliyorsun.”

“Bu adil değil. Bence kadınlar ampute erkeklere, erkeklerin ampute kadınlara baktığından daha farklı bakıyor.”

“Biz görsel yaratıklarız, aşkım. Endişelenme, erkeğini bulacaksın... Sana verecek sadece beş parmağı olabilir, ama eğer onları iyi kullanıyorsa...”

“Yeter, Tanrım.” Aklım, Thad’in aptalca yorumuna kilitlendi ve bütün düşüncelerim Cage’e ve onun beş parmağına kaydı.

Tüm itirazlarıma ve uyumak için çaresizce yalvarışlarıma rağmen, şoför bizi doğruca Jerry’nin laboratuvarına götürdü. Çay için durmadık, ama Jerry’nin laboratuvarına gittiğimizde bizi bekleyen bir demlik dolusu Oolong ve üç küçük fincan vardı.

“Mükemmel! Gelebildiniz!” Biz ayakkabılarımızı kapıda çıkarırken küçük Jerry eğildi.

“Ben bir zombiyim, Jerry. Bunu... Altı ya da sekiz saat sonra yapabilir miyiz?” Çantamı ahşap zemine fırlattım.

“Hayır, hayır... O saatlerde uyuyor olacağım.”

“Bu saat farkı her ziyaretimde beni öldürüyor.” Sekiz metal parmağını Jerry’ye sallayan Thad’e dik dik baktım. “Şu andan itibaren, herhangi bir işe başlamadan önce alışmam için bana yirmi dört saat tanimalısın.”

İkisi de beni görmezden geldi, hayranlık dolu bakışları sadece o deli ele odaklanmıştı.

“Sızlanmayı bırak aşkım. Dudağını sarkıtarak dolaşamayacak kadar güzelsin.”

İç çektim. “Her neyse. Hadi Jerry’nin toplarını havaya uçurulum da otele geri dönelim.”

Jerry, Bay Sekiz Parmak’la uğraşmayı bıraktı ve ikimize de onaylamayan bir bakış atmak için gözlerini devirdi. “Ben eşcinsel değilim. Yani eğer bu benim eşcinsel olduğumu ima etmek için kullanılan bir Amerikan ifadesiyse, o zaman...”

“Değil.” Thad başını iki yana salladı.

“Çünkü değilim.”

Derin uyku ihtiyacımın altında gömülü olmasına rağmen, sırtışıma kısa bir süreliğine ortaya çıkmayı başardı. “Ah, eminim istediğini alıyorsundur Jerry.”

Hiçbir şey iyi bir espriyi, üstün başarılı iki entelektüelin odadaki budala kıza sen ne diyorsun bakışı atması kadar mahvedemezdi.

“Bu sokak ağzı mı, aşkım?”

Hayır. Everson ağzıydı, ama görünüşe göre doğru bir şekilde ya da doğru bağlamda kullanamamıştım.

“Siz ikiniz vahşi doğada asla hayatta kalamazsınız. Bunu biliyorsunuz, değil mi?” Zayıf bir geri dönuştü, ama uyku yoksunluğu beynimin yüzde yirmiden daha az çalışmasına neden oluyordu.

“Sevgili Lake’imiz çok uzun zamandır Minnesota’da.” Thad “O” harfini uzatmıştı. “Korkarım doksanlardan kalma bir anıya döndü. Lake, aşkım, oradaki kadınlar hâlâ saç bandı takıyorlar mı?”

“Gerçekten mi, Thad? Sen de Kansas’ta büyüdün.”

Thad başını Jerry’ye çevirdi.

“Kansas mı?” diye sordu Jerry. “Boston’da büyüdüğünü ve MIT’ye’ gittiğini söylemiştin.”

Thad, maniküre ihtiyacı olup olmadığını düşünen bir kadın gibi protez eline bakarak omuz silkti. “Doğru ve doğru.”

“Açıkla.” Jerry kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Kahkahamı bastırmaya çalıştım. NBA’de pivot oynayacak kadar uzun boylu bir adamın, Six Flags eğlence parkındaki çoğu oyuncağa binecek kadar uzun olmayan Asyalı adamdan çok daha küçük görüldüğünü görmek son derece etkileyici bir manzaraydı.

“MIT’ye gittim ve teknik olarak, Boston’da okuduğum üniversitedeki son yılıma kadar ‘büyümedim’. Ama eğer teknik açıdan konuşursak...” Thad bana pis pis baktı “...o zaman Kansas’ta doğduğum ve çocukluğumun orada geçtiği söylenebilir.”

Alayla güldüm. “Ah, Jerry. Boston civarında kaç tane tarım aleti kazası olduğunu düşünüyorsun?”

“Everest’e tırmanırken donma nedeniyle elini ve parmaklarını kaybettiğini söylemiştin.”

“O yıl hasat zamanı çok soğuktu ve neredeyse canımı alacak olan makine büyüktü... Ve uzundu, tıpkı Everest gibi.”

Jerry, idolünün bir sahtekâr olduğunu yeni keşfetmiş gibi söndü.

“Dürüst olmak gerekirse Thaddeus, Everest’in zirvesine tırmandı ama bu, kazadan sonraydı.” Thad’in bir numaralı hayranını neşelendirmeye çalışarak başımı salladım.

* MIT: Massachusetts Teknoloji Enstitüsü (ç.n.)

Jerry, Büyük Thaddeus'un tam bir sahtekâr olmadığına dair bir umutla onay almak için Thad'e baktı.

"Bu doğru."

"Peki, neden yalan söyledin?"

Thad içini çekti. "Bilmiyorum. Özgeçmişimde kulağa daha iyi geliyordu."

"Beni işe sen aldın."

"Doğru, ama işi kabul etmeni istedim. Sana ihtiyacım vardı ve etkileyici görünmem gerektiğini düşündüm, çünkü en az on şirketin seni işe almaya çalıştığını biliyordum."

Jerry gülümsedi, kirpiklerini kırpıştırırken yüzü biraz kızardı. "Çok duygulandım."

Thad başını salladı. "Harika. Muhteşem. Şahane. Şimdi işe koyulabilir miyiz? Sana Lake'in neden hapse girdiğini anlatmalıyım. Toplarını havaya uçuracak olan haber *buydu*. Bu şimdiye dek yaptığım en büyük buluş ve geleceği değiştirecek."

İki inek, Jerry'nin tırmanma için geliştirdiği robotik bacağı benim için ayarlamayı ve Thad'in asi bebeğinin düşünceden eyleme geçişini test etmeyi bitirdiğinde pilim bitmişti. Otele nasıl gittiğimizden emin değildim, ama Thad'in beni omzuna atıp sekiz parmağıyla kıcımlı avuçlamış olabileceğini düşünüyordum. Bir an Jerry'nin kapısının önünde durmuş onların bitmek bilmeyen saçmalıklarına son vermelerini bekliyordum ve bir sonraki an büyük bir yatakta uyanıyordum. Dijital saatteki kırmızı rakamlar 11:30'u gösteriyordu.

Yatakta doğrulup oturduğumda üzerimde sadece külotum ve sutyenim vardı.

“Sapık,” diye mırıldandım.

Aşağıdaki loş sokak lambaları, perdelerin duvarla buluşmadığı kenarlar boyunca puslu bir parıltı yayıyordu. Telefonumu almak için masaya koştum, sonra tekrar yatağa atladım.

Beş saatlik uyku, Minnesota’daki gamzeli bir çocuğu aramak istememe yetecek kadar beyin fonksiyonu sağlamıştı.

“Saat farkına uyum sağlamakta zorluk mu çekiyorsun?” diye cevapladı telefonu daha ikinci çalışta.

“Berbat haldeyim. Daha yeni uyandım, ama Pekin’in geri kalanı gece için ışıklarını söndürüyor.”

“Uçuşun nasıldı?”

Berbattı, ama hattın diğer ucundaki ses tüm bunları silmişti.

“Uzun ve garip.”

“Garip mi?”

“Evet. Tutuklandığım ve Everson’ın adamının beni kefaletle serbest bırakıp arabamı iade ettiği gün var ya? Arabayı getiren çocuk bana üzerinde BİRİNCİ BÖLÜM yazan bir not kartı uzattı. Sonra uçakta, kabin bagajımda başka bir not kartı buldum. Üzerinde İKİNCİ BÖLÜM yazıyordu. Sanırım bir yazar tarafından takip ediliyorum. Sence deliriyor muyum?”

“Hiç şüphesiz.”

Gülümseyerek parmaklarımı dağınık saçlarımin arasında gezdirdim. Cage’in sesi gerçek bir kişiliğe sahipti. Kelimeler gülümseyebiliyorsa, onunkiler gülümsüyordu.

“Ben ve edebi takipçim hakkında bu kadar yeter. Asıl sen neler yapıyorsun onu anlat.”

“Bakalım... Bu sabah egzersiz yaptım, gençlik kampına yardım ettim ve sonra annemle bir saat telefonda konuştum. Kız kardeşlerimin doğum günü yaklaşıyor ve bunun için eve dönmemi istiyor, ama programım acayip dolu ve bu noktada bir şeyler yapmak hoş karşılanmıyor. Şehirden ayrılmak? Bu hiç iyi olmazdı.”

“Omaha’ya mı gideceksin?”

“Hayır. Portland’da yaşıyorlar.”

“Hımm, kız kardeşlerin olduğunu bilmiyordum.”

“Üvey kız kardeşler, ikizler. Annem, babamla boşandıktan sonra yeniden evlendi.”

“Kız kardeşlerin kaç yaşında?”

“Sekiz yaşına giriyorlar.”

“Kulağa eğlenceli geliyor. Gitmelisin.”

“Gitmeliyim, ha? Şehirden ayrılmak için iyi bir zaman olmadığına söylediğimi duydun, değil mi?”

“Aile bir kariyer değildir. Bu yüzden bir kariyerin var. Büyük anlarda yanlarında olamıyorsan, o zaman bu işi neden yapıyorsun? Ayrıca kız kardeşlerinin sana hayranlık duyduğundan hiç şüphem yok, Bay NFL Yıldızı.”

“Bir yıldız olduğumu nereden biliyorsun? Futbolu takip etmiyorsun ki.”

“Google bana söyledi.”

“Google mı?”

“Evet.” Yüz üstü dönüp dirseklerime dayandım. “Google bana Cage Monaghan’ın Heisman Kupası’nı kazandığını ve listelerde bir numara olduğunu söyledi. Ayrıca forma numaranın bir olduğunu da biliyorum ki bu harika çünkü bir en iyi sayıdır.”

Gülüşü tenimi gıdıkladı. Evet, onun güldüğünü *hissedebiliyordum* ve bunun bana hissettirdikleri tarif edilemezdi. Gerçekten daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

“Bana birin neden en iyi sayı olduğunu söyle.”

“Bir, yeterlidir. Eşsizdir. Bir şanstır, bir fırsattır, bir deneyimdir. Bir asla açgözlü değildir. Bağımsızdır. Bir, her şeyi değiştirebilir.”

“Bir, en iyisidir.”

Alt dudağıımı dişlerimin arasına alarak başımı salladım.
“Evet. Öyledir.”

“Yani bu sezon Super Bowl’u kazanacak mıyım?”

“Bir gün kazanacağına inanıyorum.”

“Ya birden fazla kez kazanmak istersem?”

“O zaman açgözlülük etmiş olursun.”

“Sen hiç açgözlülük ettin mi?”

“Kuşkusuz.”

“Ne zaman?”

“Bilmiyorum, pek çok kez. Ben insanım. Biz açgözlüüz. Bunun doğamız gereği mi, yoksa yetiştirilme tarzımız yüzünden mi olduğundan emin değilim ama herkesin açgözlü olduğu anlar vardır.”

“Mesela?”

“Dur artık.” Güldüm.

“Sadece *bir* tane. Bana açgözlülük ettiğin anlardan bir örnek ver.”

“Neden?”

“Çünkü zaafını bilmek istiyorum.”

“Yani sana zaafımın çikolata olduğunu söylersem, bana kocaman bir kutu çikolata mı göndereceksin?”

“Evet.”

Kıkırdadım. “Korkunç birisin.”

“Bekliyorum.”

“Netflix.”

“Sayılmaz. Bana daha elle tutulur bir şey söyle.”

Gözlerimi kapatıp köprüden atladım. “Senin öpücüğün.”

Hat sessizleşti, hatta kalbim bile birkaç saniyeliğine durdu.

“Benim öpücüğüm mü?”

Aynı kıtada bile değildik. Nasıl bu kadar utanabilirdim ki? Elimle yüzümü kapattım. Neden? Çünkü benim delilik seviyem buydu.

“Şey... Bir nevi... Evet.”

“Hımm, gerçekten hoşuma gitti...”

“Monaghan, hadi gidelim!” diyen bir adamın sesi yankılandı.

“Evet, evet, bana otuz saniye ver.”

“Yirmi,” diye yanıtladı adam.

Sohbetimizin kesintiye uğraması, salyaları akma eşiğinde olan beni nefes nefese bıraktı. Gerçekten hoşuna giden neydi? Öpücük mü? Ben mi? Pizza mı? Köpekler mi? Üç ayaklı kediler mi?

“Kapatmalıyım. Bir röportajım var.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. Bu kadar çaresiz görünmemek için pratik yapmam gerekiyordu. “Yani, tamam. Ben burada olacağım, belki de biraz önce söylediğim şeyden ötürü sonsuza dek.”

“Ah, Lake...” Cage kıkırdadı. “Seni sonra ararım.”

“Hoşça kal.” Görüşmeyi sonlandırdım ve başımı yastığa vurdum. “Sen bu kız değilsin, Lake. Justin Bieber konserine gitmiş on beş yaşındaki bir çocuk gibi aptalca davranmayı kes.”

ONUNCU BÖLÜM

Dürtüsellik

Olimpik havuzun mavi derinlikleri, yüzgeç bacaklı kız yüzerken fotoğraflarını çeken seyircilerle birlikte aklımdan çıkmıyordu. Geçen yıl Thad'in beni kurtardığı neredeyse boğulma olayının zayıf bir an olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Artık o kız değildim.

Öğleden sonra tırmanış tesisindeydik.

Bacağını tak.

Duvara tırman.

Ayarlamalar yap.

Duvara tekrar tırman.

Tekrarla. Tekrarla. Tekrarla.

Üç gün geçmişti ve Cage'den ne bir ses çıkmış ne de telefon gelmişti. Çok konuşmuştum. Ağzım ve beynim birbirinden bağımsız hareket etmişti. Jerry ve Thad de sinirlerimi zıplatıyordu. Elli yıldır evli olan bir çift gibi tartışıyorlardı.

“Yemeğe gidiyoruz aşkım. Geliyor musun?” diye sordu Thad, o ve Jerry yeni bacadaki duyusal bir ayar yüzünden birbirlerini öldürmenin eşiğine gelmemişler gibi.

“Sanırım bir molaya ihtiyacım var...” Gülümsedim “... insanlardan.”

“Bizi kastediyorsun.” Jerry’nin bilgisayardan başını kaldırmasına gerek yoktu. Adam anlayışlıydı. Heteroseksüeldi ve anlayışlıydı.

Thad, öyle olmadığını söyle dercesine gözlerini kıstı.

“İkiniz de gerçekten...”

“Gerçekten?” diye sordu Thad.

“Yorucuyuz,” diye tamamladı Jerry duygusuzca, gözleri hâlâ ekranına odaklanmış bir halde. “Etrafımızdaki her şeyin ve herkesin yaşam enerjisini emiyoruz Thaddeus.”

“Bu doğru mu, Lake?”

Yüzümü buruşturarak omuz silktim. “Tamamen yanlış değil.”

“İyi.” Thad’in çenesi havaya fırladı. “Git. Yarın görüşürüz. Zaten bu gece seks yapmamızı engellemene ihtiyacımız yok.”

“Son kez söylüyorum! Ben. Eşcinsel. Değilim!”

Thad gözlerini devirirken sırtışıma bastırmaya çalıştım. “Birbirimizle değil, seni aptal! Barlardaki veya kulüplerdeki kadınlarla. Sevişmek istiyorsak birine bağlı görünmek istemeyiz.”

“Oh.” Jerry bilgisayarından başını kaldırdı. “Üzgünüm.”

Jerry biriyle sevişmeden önce kendiliğinden yeni bir bacak çıkarma ihtimalim daha yüksekti, ama bu teoriyi kendime sakladım.

Birçok teorim vardı. Çoğu zaman doğruydular.

“Umarım siz ve aletleriniz güzel bir gece geçirirsiniz.” Çantamı aldım ve ayakkabımı giydim.

“Çok komiksin, aşkım. Özgürlüğünün tadını çıkar. Yarın sabah erkenden otel odanın kapısını çalacağım. Kapıyı açarken en azından biraz mantıklı olmaya çalış.”

“Üzgünüm, gece geç saatlerde odama gelip bana yatmadan önce bir hikâye okuyacak ve günün gerginliğini atmama yardımcı olacak ‘masözler’ yok.”

“Ben senin odana gelirim Lake.”

“Anladım Jerry, sen eşcinsel değilsin. Olsaydın da umurumda olmazdı. Ama otel odamdan uzak dur.”

“Ah, aşkım, sen ve Jerry arasındaki cinsel gerilim büyük bir depremi tetikleyebilir. Yirmi milyon insanın iyiliği için, kendini kontrol etmeye çalışın.”

Zam almam gerekiyordu.

“Capital M’ye git, onlara seni benim gönderdiğimi söyle. Seni hemen bir masaya oturturlar. Tiananmen Meydanı’nın gece manzarası mükemmeldir. Şirket kredi kartın var mı? Thaddeus’un ödediğinden emin ol,” diye talimat verdi Jerry.

Sırıttım. “Onsuz asla seyahat etmem.”

Thad başını iki yana salladı.

Jerry Chu’yla ilk tanıştığım da adı benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ancak Capital M’deki personel onun adının anılması karşısında bile gömülü bir hazinenin gizli şifresi söylenilmiş gibi davranıyordu. Vaat edildiği gibi, Tiananmen Meydanı’nın gece manzarası mükemmeldi.

Titreşen telefonum, dikkatimi manzaradan ve elbette Thad’in kredi kartıyla ısmarlanmış olan yemekler ve pahalı şaraplarla dolu masamdan uzaklaştırdı.

Cage: *Çince biliyor musun?*

Sırıttım.

Lake: Üzgünüm. Kimsiniz? Sizin adınızda bir adamı belli belirsiz hatırlıyorum.

Cage: Meşguldüm.

Lake: Kusura bakmayın, asil oyun kurucumuz.

Cage: Bana kızgın mısın?

Evet. Hayır. Biraz. Beni neden aramamıştı?

Lake: Patronum ve onun bücür yardımcısıyla çok fazla vakit geçirdiğim için yorgun ve stresliyim; otelimdeki televizyon da berbat. Sıkıldım.

Cage: Gezmeye gitmelisin.

Lake: Daha önce yaptım. Bu, Pekin'deki ilk rodeom değil.

Cage: Çin'de rodeo mu var?

Lake: ha ha ha

Cage: Neredesin?

Lake: Capital M. Telefon seksi için fazla kalabalık, o yüzden sorma bile.

İşte buradaydı, Lake'in en uygunsuz şeyleri söylediğinin birinci kanıtı.

Cage: Vay canına... Ben, ah...

Lake: Şaka yapıyorum. Garip bir espri anlayışım var. Özür dilerim.

Cage: Ne yiyorsun?

Lake: Hiçbir şey, ama tabağımda bir ördek ve belki bir çeşit mantı var ve hesabı patronum ödediği için masada gerçekten pahalı bir şişe şarap var. Berbat değil mi? Şimdiden pişmanlık duymaya başladım. Açlıktan ölen insanlar meselesi vicdanıma ağır geliyor. Otelden bir paket kraker alıp geceyi sonlandırma-lydım.

Thad'in kredi kartını masaya fırlatmadan önce neredeyse kırk beş dakika boyunca mesajlaşmaya devam ettik. Cage, hayatım boyunca tanıdığım biri gibiydi. Sohbet kolayca akıyordu.

Lake: Otelime dönmek için taksi çağıracağım. Yorgunum. Gerçek: Kazadan beri pek de iyi uyuyamıyorum. Kendimi kronik olarak uykusuz hissediyorum. Yaptığım şeye uykuya dalmak bile diyemem. Duvara çarptıktan sonra bayılmak gibi bir şey. Birkaç saniye içinde 100'den 0'a düşüyor gibiyim.

Cage: Bu berbat bir şey.

Hesabı imzaladım ve başım eğik telefonuma bakarken insanlardan ve masalardan kaçınmaya çalışarak girişe ilerledim.

Lake: Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Sen ne yapıyorsun?

Cage: Akşamın tadını çıkarıyorum.

Lake: Orada akşam değil.

“Biliyorum.”

O duvara çarpmıştım. O duvara çarpmış olmalıydım. Bu bir rüyaydı. Bu bir rüya olmalıydı. Uyuyor olmalıydım. Restoranın önündeki kaldırımın kenarına park etmiş taksinin yanında du-

ran serap, hayallerimin erkeğiydi. Gülümsedi. Ağzım açık bir halde öylece kaldım. Rüyamdan uyanmam gerekiyordu ama istemiyordum, çok iyiydi.

“Dünyadaki onca yer arasında iş için buraya gelmek zorundaydın. Buraya gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Pasaport yeterli değildi. Vize işlemlerini hızlandırmak zorunda kaldım. Güvenlik beni o kadar çok düzeyde taciz etti ki sonsuza dek duygusal yaralar taşıyacağımdan eminim ve bu küçük gezinin kariyerim üzerinde yaratabileceği etkidten bahsetmeme bile gerek yok.”

Gözlerimi kırptım.

Gözlerimi kırptım.

Gözlerimi kırptım.

Göz kırpmaktan daha iyi bir yanıtı ihtiyacım vardı. Her seferinde ortadan kaybolacağını düşündüm. Bunun mümkün olmasına imkân yoktu.

“Demiştin ki eğer civarda olursam...”

Yavaşça başımı salladım. Bu da bir ilerlemeydi, başka bir yaşam belirtisiydi.

“Sen, sen... Aman Tanrım. Pekin’e benim için mi geldin?”

Cage, o kadar da önemli değilmiş gibi suçlu bir tavırla omuz silkti. Ne zaman bir adam telefonuma cevap verse şaşırırdım. Çiçekler kalbimin ritmini bozardı. Beni Pekin’e kadar takip etmek? Tam bir kalp krizi sebebiydi.

“Mesele şu ki...” bana doğru yürüdü “...seni beyzbol maçında öpmeliydim. Trzy’nin pisliğini temizledikten sonra da ve havaalanında da.”

Yutkundum.

Başparmaklarını yanaklarımda gezdirdi, sonra ellerini geriye kaydırarak başımı kavradı. Blue Man grubunun en yeni üye-

si gibi görünüyor olmalıydım. Nefes alamıyordum. Hiç oksijen kalmamıştı.

Gözlerimi kırptım.

Gözlerimi kırptım.

Gözlerimi kırptım.

Yutkundum.

“Merhaba,” diye fısıldadı Cage, beni öpmeden hemen önce.

Ölmüştüm. Son gelmişti. Hikâye bitmişti.

Çin’de halka açık sevgi gösterilerinin hoş karşılanmadığına, yasadışı olduğuna belki de ölümle cezalandırıldığına dair hayal meyal bir şeyler hatırladım. Sonuçlarına değerci.

Kalbim utanç verici bir şekilde gümbürdüyordu. Depremi tetikleyebilecek an işte *bu* andı. Milyonlarca hayat risk altındaydı. Bir öpücük buna değeri miydi?

Evet, değerci. Ah. Tanrım. Evet!

Öpüşme konusunda dünyanın önde gelen uzmanlarından biri değildim ama neyi sevdiğimi biliyordum, Cage Monaghan da öyle. Dudaklarıyla dudaklarımı hissetmek için vakit ayırdı. Ancak dudaklarımın her santimini birkaç kez ezberledikten sonra dilinin ucu üst dudağıma değdi. Hissetmenin tatmaya dönüştüğü o ana bayıldım. Dudaklarının yavaş ve sabırlı kalabilmesi için tüm gerginliği saçlarımı avuçlayan ellerine aktarmasına bayıldım.

Her şeyden çok, öpücüğü derinleştirirken vücudumu kendininkine yapıştırmasına ve kalbinin tıpkı benimki gibi çarpmasına bayıldım.

Sonunda hava alma ihtiyacı öpüşme ihtiyacının önüne geçti. Akciğerlerim tam bir oyunbozandı. Cage sırtarak dudaklarını birbirine sürttü. Ben de sırttım.

“Merhaba,” diye fısıldadım.

“Havaalanına geri dönmeden önce seni oteline bırakmayı teklif edebilir miyim?”

Gözlerim yuvalarından dışarı fırladı. “Ne? Havalimanı! Buraya yeni geldin.”

Cage ne-demek-istiyorsun dercesine bana baktı.

Gözlerimi kapatarak ellerimle yüzümü ovaladım. Bu bir rüya ya da kâbus olmalıydı. Uyanmam gerekiyordu. Ama ellerimi yüzümden çektiğimde hâlâ oradaydı.

“Sırf beni öpmek için mi vize başvurusunda bulunup Çin’e uçtun?”

Cage başıyla onayladı. “Buna değer. Benimle aynı fikirde değil misin?”

“Şey, evet... Hayır...” Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bunu kim yapar ki? Kim hayatı boyunca beş kez gördüğü birini öpmek için dünyanın öbür ucuna uçar ki?”

“Demek sayıyorsun?” Sırıttı.

“Hayır.”

Evet. İlk karşılaşmamızdan bu yana birlikte geçirdiğimiz her anı saymıştım.

Gülümsemeleri saymıştım.

Ortaya çıkan gamzeleri.

Gözlerinin vücudumda gezindiği zamanları.

Midemdeki kelekleri.

Her dokunuşu. Her bakışı. Aramızdaki bağ daha biz tanışmadan önce var olmuş gibi hissettiren her anı.

Evet, saymıştım. Her. Bir. Tanesini.

“Lake?”

Dalgınlıkla baktığım yerden başımı kaldırıp ona döndüm. “Ne?”

“Şaka yapıyorum. Buraya sadece seni öpmek için gelmedim.”

Gülümsedim. “Bu çılgınca olurdu.”

“Muhtemelen.” Arkasını döndü ve taksinin arka kapısını açtı. “Ama gelirdim,” dedi, ben arka koltuğa yerleşirken.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Sokak kıyafetlerini yırtan bir süper kahraman gibi yumruklarımı göğsümün ortasına yerleştirdim, ama kıyafetlerim yerine göğsümü yırtıp açarak, “İşte kalbim, al senin olsun,” dedim sessizce.

“Son derece yüksek sesle düşünen birine göre çok sessizsin.”

Taksi akşam trafiğinde ilerlemeye çalışırken ona döndüm. “Sen buradasın ve benim... Nutkum tutuldu. Başka bir şey olmadı mı? Toplantı? Terapi? Antrenman?”

Başını geriye atıp gözlerini kapattı, yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. “Pekin’in toplantı, terapi veya herhangi bir NFL antrenmanı yapmak için çok garip bir yer olacağını düşünüyorum. Buraya sadece seni görmek için geldiğime inanmak çok mu zor?” Başını kaldırıp gözlerini açtı ve cevap isteyen keskin bir bakışla beni olduğum yere çiviledi.

“Şey... Evet, öyle. Dünyanın öbür ucuna kadar takip edilmeye layık olmadığımın değil.” Ona cilveli bir gülümseme gönderdim. “Sadece bu, destansı boyutlarda büyük bir jest. Sen öyle bir adam mısın?”

Cage gözlerini kıstı. “Nasıl bir adam?”

“Her konuda aşırıya kaçan.”

Cage güldü ve pencereden dışarı baktı. “Hayır. Ben, takıma seçildiği gün kariyerine öncelik vermeye karar veren bir adamım. Bir kıza, futbol her şeyden önce geldiği için aramızda sı-

radan bir şeyden daha fazlası olmayacağını söyleyen bir anlaşma imzalatan bir adamım. Porno yerine maç görüntülerini izlemeyi tercih eden bir adamım. Her zaman yüzde yüz odaklanmış olan bir adamım.”

Bana baktı ve biz birbirimize bakarken zaman durmuş gibiydi.

“Beni öpmek için Çin’e uçtun,” diye fısıldadım.

Cage başıyla onayladı, ama şakacı gülümsemesi kayboldu. Sanki aceleci davranışının gerçekliği başına dank etmiş gibiydi.

Aramıza uzandım ve elini tutup sıkıca kavradım. “Az önce bahsettiğin ‘adama’ bunu söylemeyeceğim. Bu bizim küçük sırrımız olacak.”

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. “Teşekkür ederim. Bu kadar düşüncesizce davrandığım için bana çok kızardı.”

“Gerçekten keyif kaçırıcı birine benziyor.”

Cage’in gülümsemesi geri döndü ve dünyada her şey yeniden yoluna girdi. “Sadece işine odaklanmış durumda. Bunun dışında epey iyi bir adam.”

“Öyle mi?”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Evet.”

Otelime vardığımızda, Cage yine o neşeli haline dönmüştü.

“Burada bir oda tuttun mu? Eğer tuttuysan, burada kaldığımı nereden bildin?”

Taksici bagajdan Cage’in valizini aldı.

“Nerede kaldığını bilmiyordum ve henüz hiçbir yerde bir odam yok. Sadece buraya gelmek için gerekli planları yaptım.”

Resepsiyona uğradık ama Amerikalı bir ünlü için bile boş oda yoktu.

“Benimle kalacaksın.”

“Ne? Hayır.” Cage başını iki yana salladı.

Adam beni öpmek için Çin'e uçmuştu ama benimle aynı odada kalmayacak kadar centilmendi. Tanrım, onu daha ne olduğunu bile anlamadan önce sevmiştim.

"Başka bir otele gideceğim."

"Asla olmaz."

Sırttı.

Ne-ima-ediyorsun bakışı karşısında tüylerim diken diken oldu. "Sadece diyorum ki patronumun parasını ödediği bir süit varken ve saat o kadar geç bile olmamışken bu aptalca. Bu gece hâlâ bir şeyler yapabiliriz."

Cage'in sırtışı derinleşti.

"Ve bir şey derken öyle bir şeyi ima etmiyorum..."

"Ne gibi?"

Gözlerimi devirdim. "Senin üzerine atlamayacağım. Bunların hiçbirini cinsel anlamda söylemiyorum."

Evet, beni-soy-ve-kafanı-bacaklarımm-arasına-göm tarzında söylüyordum. Tam olarak kastettiğim buydu çünkü sekse *ihtiyacım vardı* ve buna onunla yapmaya *ihtiyacım vardı*. Tenim boncuk boncuk terlemeye başladı.

Cage kaşlarını kaldırdı. "Üzerime atlamak mı?"

"Demek istediğim, seks yapmadan da aynı odayı paylaşabiliriz, eğer endişelendiğin buysa."

Cage etrafına hızlıca göz gezdirdi. "Seninle seks yapmaktan *endişelendiğimi* mi düşünüyorsun?" dedi kısık bir sesle.

"Hayır, sadece zorunda hissetmeni istemiyorum. Öpücük yeterliydi."

Yeterli değildi. Aman Tanrım, çok daha fazlasını istiyordum. Bana ne olmuştu? Ne zaman bu kadar yalancı olmuştum? Minneapolis'in suyunda bir şey olmalıydı, muhtemelen pestisit

akıntısı gibi bir şey ve Pekin’de de hiçbir şey içmek güvenli değildi, en azından Thad bana böyle söylemişti. Önce Shayna, sonra da Cage. Bütün bu yalanları söyleyerek ne yapıyordum?

“Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgın konuşma.”

İçimi çektim. “Sadece gel.”

Cage’in gözleri irileşti.

Başımı iki yana salladım. “Odama gel, ee... Sadece...” Her kelimenin, kıkırdayan toy kızların gözünde cinsel bir anlam ifade ettiği ortaokul yıllarına geri dönmüştüm. Yirmi dört yaşında olmama rağmen tekrar o kıza nasıl dönüşmüştüm?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Armağan

Cage

Bir hevesle Çin'e uçmak, odaklanmamı ve beladan uzak kalmamı sağlamak için işe aldığım insanlardan gelen büyük bir muhalefete karşılandı. Başını belaya sokan biri değildim, ama Minnesota'yla sözleşme imzaladığım günden beri bela peşimden geliyor gibiydi; özellikle de ilkokuldayken en iyi arkadaşım olduklarını iddia eden açgözlü insanlar ya da yatağıma girmek için çaresizce çabalayan kadınlar şeklinde.

Aceleci kararlar vermemi engellemek için işe aldığım insanları kovmakla tehdit ettikten yetmiş iki saat sonra, kendimi Pekin'deki bir otel odasında, hayattaki yerimi sorgulamama neden olan bir kadımla buldum. Bu beni korkutmuştu. O, beni korkutuyordu.

"Peki, seks içermeyen ne yapmak istiyorsun?" Lake, çantasını şehre bakan pencerenin yanındaki siyah kanepeye fırlattı.

Uyuyacağım yer orasıydı. Odanın ortasındaki devasa yatak, uzun yolculuğumdan sonra inanılmaz davetkâr görünüyordu;

ancak onun yatağından mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu. Zamanım, kanep ve soğuk duş arasında eşit olarak bölünecekti.

Başımı salladım. “Seks yapmamız fikrinin artık bir tür şaka haline dönüşmesi hoşuma gitti.” Valizimi yere bıraktım.

Lake sırtarak omuz silkti. “Bakıyorsun.”

Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. “Özür dilerim, sadece... Seni inceliyordum.”

“Öyle mi?” Kollarını bir an için yana açtı, sonra tekrar vücudunun iki yanında sallanmasına izin verdi. “Peki, ne görüyorsun?”

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “İltifat mı bekliyorsun Jones?”

“Jones mu?” Güldü.

Gözlerim kısılrken dudaklarım yana kıvrıldı. Keskin bakışlarım altında erimemişti. Lake’in kendine has güvensizlikleri vardı; bunlar kısacık bir an için yaşanıyor gibiydi, ama hiçbir zaman görünüşü, bacağı ya da dış görünüşündeki herhangi bir şeyle ilgili görünmüyorlardı. Tam olarak çözememiştim.

“Buraya uyuyorsun. Porselen bebeklerinki gibi iri gözler. Uzun, düz, siyah saçlr. Kusursuz bir cilt. Küçük bir burun. Minyon bir vücut. Ama kulaklar...”

Kulaklarını tuttu. “Kulaklarımın nesi var?”

Omuz silktim. “Biraz öne çıkıyorlar, ama bunun için endişelenme. Eminim saçlarını geri taramadığın sürece kimse fark etmez.”

“Dumbo’ kulaklar mı? Dumbo kulaklarım olduğunu mu söylüyorsun?” Sesi birkaç oktav yükseldi.

* Aynı isimli filmde yer alan kurgusal bir karakter. Gezici bir sirkte çalışan ve uçabilen, son derece büyük kulakları olan bir bebek fil. (ç.n.)

Siktir. Lake Jones şimdiye dek tanıştığım en seksi kadındı ve sanırım onu gördüğüm anda bunu anlamıştım. Dizinin altındaki uzay çağı görünümlü protez? Bu onu benim gözümde daha da seksi kılıyordu. Kendinden emin bir gülümsemeyle başını ve omuzlarını dik tutuyordu. Kendini her şeyiyle kabullenmişti.

“Hayır. Uçabileceğini söylemiyorum.”

Lake gözlerini kıstı. “Sorduğum bu değildi.”

Ona bir adım daha yaklaştım. Hiç irkilmedi. Durmam gerekiyordu. Kanepenin ayrı uçlarına oturup *Schindler’in Listesi* gibi bir şey izlememiz gerekiyordu. Aletimin denklemden çıkarılması gerekiyordu ama bu çok zordu, çünkü önceki günlerde yaşananları çıplak gerçeğe indirecek olursak... Sadece dudaklarının tadının üç yıl öncesinden hatırladığım gibi olup olmadığını görmek için dünyamı öbür ucuna uçmuştum. Öyleydiler, ama daha da iyidiler.

Ellerim gerildi; ona dokunmak için can atıyorlardı. Hücum çizgisindeki takım arkadaşlarım, kıcımı yere sermek için koşan adamları benden uzak tutmaya çalışırken, pas verebileceğim birinin boşa çıkmasını sabırlı ve sakin bir şekilde beklerdim. Kontrol bendeydi. Ancak Lake’le birlikteyken, rengârenk bir plaj topunun peşinden sokağa koşan çocuk gibiydim. Kadın sadece benim dünyamda var olarak bile hayatta kalma içgüdümü yok ediyordu.

Kapının çalınması, Lake’in çatık kaşlarını rahatlattı ve beni de karmaşık düşüncelerimden kurtardı.

Lake parmağını bana doğrulttu. “Henüz paçayı sıyırmadın.”

Belki de hiçbir şeyden kurtulamamıştım.

Lake gözetleme deliğinden dışarı baktı. “Seni sabaha kadar görmem gerekmiyor,” diye bağırdı.

Boğuk bir adam sesi cevap verdi. “Ah, hadi ama aşkım. Sadece iyi geceler demek için uğradım.”

Ne “aşkım” kelimesi ne de içimde uyandırdığı kıskançlık benim için kabul edilebilirdi.

Lake alçak sesle bir şeyler homurdanarak kapıyı açtı. “İyi geceler Thad.” Kapıyı kapatmaya başladı ama adamın eli kapıyı durdurdu.

Onlara biraz daha yaklaştım.

“Yanında biri mi var?” Lake’in omzunun üzerinden uzanıp bana baktı.

Lake iç çekerek geri çekilirken, Thad kapıdan girmek için içeri bir adım attı. Demir adam ve Doktor Octopus karışımı elini havaya kaldırdı. Sekiz parmağı vardı.

“Çinli gibi görünmüyor, aşkım.” Beni inceledi.

“Öyle. Sadece ışıklandırma iyi değil.” Lake, Thad’in göğsünü itti ama küçük bedeni bir sinek kadar etki yarattı. “Sabah görüşürüz.”

Thad, Lake’e bakarak sıırttı. Ona bakışı hoşuma gitmemişti. Belki de ona “aşkım” dediği içindi. Belki birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yoktu ya da belki ikisi de tamamen birbirleriyle ilgiliydi. Önemli değildi. Beni gerginleştirmişti.

“Ona para ödüyor musun?”

Ellerimi yumruk haline getirdim, ama Lake’in olağan dışı cevabı öfkemi uzaklaştırdı.

“Evet.” Tüm vücuduyla kapıya yüklendi ve Thad geri adım attı. “Ona seks için para ödüyorum; git artık, çünkü paramı boşa harcıyorsun.”

“Yani bana Minnesota’nın Heisman Kupası kazanan oyun kurucusunun sezon dışında Pekin’de fahişelik yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Lake bu kez daha yüksek sesle homurdandı, ama düşünceleri hâlâ anlaşılmazdı. Yan tarafa dönerek Thad'e içeri gelmesini işaret etti. "Thaddeus Westbrook, Cage Monaghan'la tanış. Cage, bu Thad, benim meraklı patronum."

"Merhaba." Kafamdaki tüm şüphelere rağmen ona nötr davranmak için elimden geleni yaparak gülümsedim.

"Büyük bir hayranınızım." Thad gülümsedi, ama aynı zamanda gözlerindeki korumacı bakışı –sadece başka bir erkeğin fark edebileceği o bakışı– da gördüm. Thad onun bölgesini ihlal ettiğimi düşünüyordu ve Lake'in bundan haberi yoktu.

"Gerçekten mi?" Lake gözlerini kısarak ona baktı.

Thad dikkatini tekrar bana çevirmeden önce ona hızlıca bir bakış attı. "Evet. Aslında sakatlanan oyuncularını daha fazla sakatlanma riski olmadan yarı sürede sahaya döndürecek dizliklerle ilgili birkaç patentim var." Omuz silkti. "Çok fazla spor izliyorum. Araştırma için."

"Şimdiye kadar epey şanslıyım, büyük bir sakatlık yaşamadım."

"Sakatlık için yaşanır mı değil, *ne zaman* yaşanacak diye düşünülür; ama eminim bunu biliyorsunuzdur."

Başımınla onayladım. Elbette bunu biliyordum, ama bilinmeyen üzerine kafa yormayı sevmezdim.

"Yarın Lake'i çalışırken izlemeye geliyor musun? Jerry Chu ona harika bir yüzgeç ve bir de tırmanma uzvu ayarlıyor. Yapmaya çalıştığı her şeyde doğuştan yeteneklidir. Onu işe almamın nedenlerinden biri de bu. Korkusuz biri." Elini Lake'in beline koydu.

Bu da hoşuma gitmedi.

"Çok isterdim, ama ayak bağı olmak ya da dikkat dağıtmak istemem."

Lake'in gözleri bana kaydı, ama hiçbir şey söylemedi. İlk tanıştığımızda hemen fark ettiğim şeylerden biri, daha tek kelime etmeden duygularının gözlerinden veya gülümsemesinden okunuyor oluşuydu. Kelimenin tam anlamıyla dürüst görünüyordu. Ancak o anda hiçbir şey belli etmedi.

“Başka bir şey var mı, Thad?”

Kaşlarını çatmış olan Thad'in yüzündeki ifade, benim kafa karışıklığımı yansıtıyordu. Aralarında geçen birkaç dakikalık sessizlikten sonra, Thad kapıya yöneldi. “Seninle tanışmak büyük bir zevk Cage.” Lake'e bakmaya devam etti.

“Seninle de öyle.”

“Uslu ol.” Kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce robotik parmaklarından birinin ucuyla Lake'in burnuna iki kez hafifçe vurdu.

Lake kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı.

“Üzgünüm, o sadece... O.”

Omuz silkdim. “İyi birine benziyor. Ondan hoşlanmıyor musun?”

Lake'in kaşları kalktı. “Hayır, tabii ki ondan hoşlanıyorum. Sevmediğim biri için asla çalışmam. Hayat böyle bir ıstırap çekmek için çok kısa. O sadece...” Dişlerini defalarca alt dudağının üzerinde gezdirdi. Bu onun yeni bir yönüydü, gerçekten gergin bir hareketti.

“Anlat bana.”

Başını kaldırdı ve saçlarının alnından uzaklaşmasına neden olan yavaş bir soluk verdi. “Thaddeus benim çok savunmasız bir tarafımı gördü. Sayamayacağım kadar çok kez tökezleyip düşmemi izledi. Geçen yıl havuzda ilk etap sırasında yüzgeç tipi protezime düştüğünde beni boğulmaktan kurtardı. Elbette onsuz da gayet iyi yüzebiliyordum ama o an bu beni dehşete düşürmüştü. Benim için ‘korkusuz’ bir an değildi.”

“Seni çok iyi övüyor.”

Yavaşça başını salladı.

“Yarın gelmek zorunda değilim. Bu senin işin. İşin bittikten sonra buluşabiliriz.”

“Televizyon izlemek ister misin?”

Bunu ‘evet, sonra buluşuruz ve artık bu konuyu konuşmaya-
cağız’ olarak algıladım.

“Elbette.”

Lake

Annem kazadan sonra yas tutmam, pişmanlık duymam ve kendime acımam için bana altı ay verdi. Her bir günü kullandım. Bu altı ay boyunca yaptığım hiçbir şey, Ben’i, bacağımı ya da hayatımın amacı olduğuna inandığım hayallerimi geri getirmedi. Annem bana on yıl da verebilirdi ve on birinci yılın ilk gününde sonuç yine aynı olurdu: Ben yok, bacak yok, sadece paramparça hayaller var.

Yedinci ayın birinci gününde, kıyafetlerimi çıkardım ve boy aynasının önünde tek bacağımın üzerinde durdum. Ben’e, bacağuma ve hayallerime son kez sessiz bir veda ettim. Sonra kendimi aynadaki yansıyamla tanıştırdım. Gözlerimi kırıştırdım ve o anda Lake Jones yeniden bir bütün oldu.

Yeni kız.

Yalnız kız.

Yeni hayalleri olan yalnız kız.

Cage Monaghan beni öpmek için Çin’e uçmuştu. Eğer benimle evlenmezse, en büyük anımın başka bir adamın beni öpmek için Çin’e uçması olduğunu duymak gelecekteki kocam ya da çocuklarım için çok garip olacaktı.

“Esniyorsun. Yorgun görünüyorsun,” dedim kanepede oturmuş, şimdiye kadarki en kötü TV programını izlerken.

Cage saate baktı. “Eh, neredeyse yirmi saattir uyumuyorum, yani evet, biraz yorgunum.”

“Ben televizyonu kapatayım. Sen de yatmaya hazırlan.”

Bir esnemeyi daha gizlemek için yumruğunu ağzına götürerek başını iki yana salladı. “Sorun değil.”

Sarı saçlarının biraz dağınık, beyaz tişörtünün biraz buruşuk ve çıplak ayaklarının kanepenin önündeki sehpaye dayalı olması hoşuma gitmişti. Çok. Seksiydi.

Kanepenin en ucuna kaydım. “Gel, uzan.”

İri vücudunu benim alanımı işgal etmeden kanepeye yerleştirmeye çalışırken kıkırdadım.

“Başını kucağıma koy, şapşal.”

Bana şaşkın bir bakış attı.

“Bir kaşını tıraş etmeyeceğim ya da alnına kalıcı kalemle aptal yazmayacağım.” Kucağıma hafifçe vurdum.

İki büklüm olmuş bedenini biraz daha rahatlatarak başını kucağıma yasladı.

“Yüzümde Packers ya da Bears’la ilgili bir saçmalık da istemiyorum.”

“Şişşt...” Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Uyu.”

Cage elini bileğime doladı ve parmaklarımı öperken elimi dudağına bastırdı. Ardından bileğimin iç kısmını öptü ve elimi kalbinin üzerine koyup kendi eliyle örttükten sonra gözlerini kapattı. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Diğer elimin parmaklarını yüzünde gezdirdim ve saçlarını usulca okşadım. Mırıldandı ya da belki Trzy gibi mırladı.

Tüm vücudu gözle görülür bir şekilde gevşedikten ve uyuduktan emin olduktan sonra, Tanrı’ya bakıp fısıldadım. “Onu yanımda tutabilir miyim? Lütfen?” Dünyanın yaratıcısına karşı bana-borçlusun kartını oynamak istemiyordum ama... Bana borçluydu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Edebi Takipçi

Dört saat. Sırf Cage'i izlemek ve kalbinin avucumun altında attığını hissedebilmek için dört saatimi yabancı bir kanalı izleyerek geçirdim. Sonunda tuvalete gitmek zorunda kaldım. Aptal mesane. Kendimi onun altından kurtarmaya çalışırken, yakışıklı adamım –evet, onu çoktan sahiplenmişim– ölü gibi uyuyordu. Tuvalete gittikten sonra, benim de yatma vaktimin geldiğine karar verdim. Büyülü duvarıma çarptım ve dünya karardı.

Bükülen metalin delici sesi beni uykumdan uyandırdı, nefes nefese kalmıştım ve terden sıırılsıklam olmuşum. Aynı kâbustu. Aynı sesler. Aynı duygular.

“Sadece bir rüya,” diye fısıldadım kendi kendime, zorlukla nefes alarak doğrulurken.

Banyo kapısının altından bir ışık sızıyordu ve duştan su sesi geliyordu. Dün gerçekten yaşanmıştı, bir rüya değildi. Bunun düşüncesi bile kâbusumun sebep olduğu endişeyi hafifletti. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım.

“Yok. Artık.”

Lambanın dibinde bir not kartı duruyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hiçbir anlamı yoktu. Ne? Nasıl? Neden? Bacağımın üzerine kaydım ve doğruca banyoya gidip kapıdan içeri daldım.

“Üçüncü Bölüm mü?”

“Kahretsin! Lake!” Duştaki Cage bana arkasını döndü.

Buğulanmış cam kapılar, çıplak vücudunu görmemi engelledi ama sadece biraz. Beynim, *muhteşem* vücudunu gördüğü için çok özel ve mutlu bir dans şeklinde çıldırmayı aklımın bir köşesine not etti. Ancak ağzımın, gerçek beyin gücüyle çalışan düşüncelerden birkaç adım önde gibi görünen kendi planı vardı.

“Bu notlardan sen mi sorumlusun? Valizimdeki ve... Aman Tanrım, beni hapisten çıkarması için Flint’i *sen* mi tuttun? O çocuğu arabamı iade etmesi için sen mi gönderdin? Ve o notu bana sen mi yolladın?”

Cage boğazını temizledi. Başını öne eğmiş ve ellerini duvara yaslamıştı. “Duştayım. Acaba bu konuyu ben banyoda çıplakken değil de beş dakika sonra konuşabilir miyiz?”

Sonra oldu. Beynim, düşüncesiz hareketlerime ayak uydurdu. Lanet olsun! Hayallerimin NFL erkeği çok ateşliydi. Sadece bir dakikamı ayırıp bakmak zorunda kaldım. Fiziksel olarak başka seçenek yoktu. Poposu, kalça kasları... Her neyse. Belirgin popo kasları olan adamlara bayılırdım ve Cage’in bacakları, sırtı ve omuzları... Muhteşemdi.

“Lake Jones, benimle duşa girecek misin?”

Kaşımı sildim. Dostum, içerisi çok sıcaktı. “N-ne? Hımm... Hayır.”

“O halde çık dışarı.”

“Ee... Tamam.”

Banyodan çıktım. Yatağa girer girmez başımı yastığa gömüp çılgılık attım, vücudumun her yeri sarsıldı. Tüm bunlar bir kızın kaldıramayacağı kadar fazlaydı, bu yüzden telefonumu aldım ve Lindsay’e mesaj attım.

Lake: *Hayallerimin erkeğiyle Pekin’deyim ve o duşta. Onu çıplak gördüm ve henüz seks yapmadık. Ölüyorum. Ne yapacağım ben?*

Sabırsızlığım yanıtını hızlandıracakmış gibi telefonumun ekranına vurdum.

Lindsay: *Lütfen bana onun o Jerry denen adam olmadığını söyle.*

Lake: *Hayır. Omaha’daki futbolcu çocuk.*

Ne yazık ki bu, Cage’in Lindsay’le kullandığımız kod adıydı. Üç yıl önce yaşadığım “bir gün, her şey” deneyimini biliyordu. Ancak Minneapolis’teki tesadüfi karşılaşmamız hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Lindsay: *Futbolcu çocuk mu? Oha, yok artık!!!!*

Lake: *Gitmem lazım. Su az önce kapandı.*

Lindsay: *Acele et, adam giyinmeden önce üzerine atla. Sadece yap bebeğim!*

Lake: *Ne yapabileceğime bakacağım.*

Evet... Hayır, bu olmayacaktı. Benim işim, kelimelerdi. Hemen hemen hiç durmadan konuşurdum, ama “Kıyafetlerini giymeden

önce üzerine atlamama izin verir misin?" sorusu bir erkeğe özgüvenle söyleyebileceğim cümleler arasında değildi.

Kapı açıldı. Yaşayan en seksi adam, kot pantolon ve açık yeşil bir tişörtle köşeyi döndü. Saçları hâlâ ıslaktı.

"Seninle duşa girmem konusunda ciddi miydin?" Ağzımın yoldan çıkmış olduğunun bir başka klasik örneği daha. Ekranda yazan bu değildi. Not kartlarından bahsetmem gerekiyordu.

Cage beyaz bir havluyla kafasını kuruladı ve sonra havluyu sandalyenin arkasına fırlattı. "Genellikle ben duştayken bir kadın banyoya girerse bu, bana katılmak istediği anlamına gelir."

Kaşlarımı çattım. "Ah. Sen duş alırken kadınların içeri girmesi çok sık yaşanan bir durum mu?" Yine asıl konudan çok uzaklaşmıştım, ancak öncelik teşkil eden daha acil bir konu vardı.

Cage başını iki yana sallayarak kıkırdadı. "Hayır."

Çok rahatlamış gibi görünmemeye çalıştım, ama kesinlikle rahatlamıştım.

"Neden not kartları?" Çarşafı göğsümün üzerine çektim; sut-yen takmadığımı o an fark ettim. Onu çıplak gördükten sonra tişörtle örtülü meme uçlarımı korumam adil miydi? Muhtemelen değildi.

"Hatırlamıyor musun?"

Her şeyi hatırlıyordum, hatta hatırlamıyormuş gibi yaptığım şeyleri bile hatırlıyordum çünkü hayatı olmayan bir kaybeden gibi görünmek istemiyordum. Bölüm başlıkları ve not kartları? İşte bunları hatırlamıyordum.

Burnumu kırıştırdım. "Hatırlamıyorum. Anlatsana."

"Hayır. Eninde sonunda hatırlayacaksın." Cage güldü. "Aslında hatırlamadığına sevindim. Nihayet hatırladığın zaman çok daha büyük bir etki yaratacaktır."

"Ciddi olamazsın. Anlatmayacak mısın?"

“Hayır.” Temiz, sabunlu kokusunu da beraberinde getirerek yatağın kenarına oturdu. Yakınlığından kaynaklanan acıyı dindirmeyi umarak çarşafın altında bağdaş kurdum. “Bacağını görebilir miyim?”

“Şeyy...” Dudaklarımı birbirine sürttüm. Böyle bir istek geleceğini tahmin etmemiştim. “Elbette.” Çarşafı açtım ve bağdaş kurduğum bacaklarımı çözdüm. Ne utandım ne de sıkıldım. Saklamamayı çok erken öğrenmiştim. Sonuçta bu bendim, her şeyimle.

“Dokunabilir miyim?” Eli bacağımın kenarında durdu.

Başımınla onayladım.

Cage parmak uçlarını bacağımın gezdirerek ara sıra gözlerime baktı.

“Seni korkutuyor mu?”

Cage gülümseyerek başını iki yana salladı. “Seninle ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor... Ama duşta üzerime çullanman beni biraz korkuttu.” Eli bacağımdan yukarıya kayd.

Elinin izlediği yolu takip ettim, bir yanım kuzeye doğru ilerlemesi için ona yalvarıyordu ve yüzde birlik diğer yanım durması gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzde birlik kısmın, Cage devam ederse diğer yüzde doksan dokuzluk kısmı da etkileyecek bir arıza olduğunu düşündüm.

“Hiçbir şey görmedim. Çok buharlıydı.”

Yalan. Yalan. Yalan. Neden bu kadar bağımlılık yapmıştı ki?

Cage gözlerimin içine bakarak sırttı. “Hiçbir şey görmedin mi?”

Ne yapıyorsun? Kafamın içinde defalarca tekrarladığım cümle buydu. Yalan söylemiştim. Ödümü patlatıyordu ve bunun bacağıyla hiçbir ilgisi yoktu. Beni korkutan, duygulardı; onun yanındayken hissettiğim lanet olası kızsalsı duygulardı. Söylediklerimi ya da hissettiklerimi, büyüyen ereksiyonumu kontrol edebileceğimden daha fazla kontrol edemiyordum.

Elbette, beni rahatsız etmediğini göstermek için bacağına dokunmak istemişim ama aslında sadece ona dokunmak istiyordum. Elim kendiliğinden yukarı doğru ilerlerdi. Lake keskin bir nefes aldı. Duraksadım ama anlamlı, mavi gözleri bana devam etmemi söyledi.

Savunmam buydu. Gözleri evet diyordu. Ve meme uçları? Beni ayakta alkışlıyorlardı. Aman Tanrım, açık mavi tişörtü daha dar olabilir miydi? Daha ince? Ancak şortu minicikti ve bacakları kıvrıldığında beyaz külotunu görebiliyordum. Islak görünüğüne yemin edebilirdim. Acı verici derecede sertleşmişim. Odanın sıcaklığı yüz derecenin üzerindeydi ve onu o kadar çok istiyordum ki her üç saniyede bir bol miktarda tükürük yutkunmak zorunda kalıyordum.

Lake dudaklarını tekrar tekrar ıslattı. Her seferinde eğilip bunun onun için yapmak istedim. Elimi biraz daha yukarı kaydırdım. Lake keskin bir nefes daha aldı, ama o gözler hâlâ devam etmem için yalvarıyordu. Külotunun gerçekten ıslak olup olmadığını bilmek istiyordum, buna *ihtiyacım* vardı ve onu ne kadar ıslattığımı bilmem gerekiyordu. Sorumluluklarımı ve muhtemelen başlangıç pozisyonumu geride bırakarak yoldan çıkmıştım; hepsi bir kız içindi.

Odadaki tek ses, dışarıdaki şehrin yankıları, yutkunuşlarım ve tekrar tatmak istediğim o dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkan pembe diline eşlik eden sık nefesleriydi.

Elim bir ya da iki santim daha yukarı kaydı ve başparmağım o beyaz, ıslak külottan yarım santim uzakta iç bacağına dayandı. Lake hiçbir şey söylemedi. Neden bana durmamı söylemiyor ya da elimi tutmuyordu? Neden kendi irademle duramıyordum? Onu öpmek istiyordum, ancak dokunuşuma tepki vermesini izleme arzum galip geldi.

“Lake, bana durmamı söyle.”

Sadece dudaklarını aralayarak bana baktı.

“Lake, bana bunun çok hızlı ilerlediğini söyle. Bana aramızda olup bitenlerin çılgınca olduğunu söyle çünkü...” Gözlerim, gözleri ve bacağına duran elim arasında gidip geldi.

“Çünkü...” diye fısıldadı. “Birbirimizi ezelden beri tanıyor-muşuz gibi geliyor. Üç yıl önceki o *bir* gün, kendisinden önceki her günün önemini taşıyormuş gibi. Çünkü hayatla yeniden bağ kurmaya ihtiyaç duyduğun *bir* gün, kapına geldim. Hayatla kurduğun o bağlantı bendim.”

Öyleydi. Acının, öfkenin ve kaybın çok fazla olduğu bir anda kapımı çalmıştı. Beni terk ettiği için, pes ettiği için, öldüğü için babama çok kızgındım. O gün kapıyı açana kadar dünyamdaki hiçbir şeyin anlamı yoktu, sonra sihirli bir şekilde her şey anlam kazandı.

“Evet,” diye fısıldadım.

Lake başını salladı. “Biliyorum, çünkü sen de benim için öyleydin. Önceki yıl boyunca kendimi ikna etmeye çalıştığım her şeyi doğruladın; geçmişteki hiçbir günün tek bir önemi bile yoktu.”

Lake

Bana dokunmasını istiyordum ama bundan da öte, tanıştığımız gün hissettiği her şeyi benim de hissettiğimi bilmesini istiyor-

dum. O duygular benim için hiç kaybolmamıştı; diğer tüm duyguları karşılaştırdığım standart haline gelmişlerdi. Elbette ki seks yapmak istiyordum –kahretsin, bunun için ölüyordum– ama Cage’le seksten daha fazlasını istiyordum.

Adamı istiyordum.

Onu istiyordum.

Geçmişteki hiçbir günün önemli olmadığını her zaman hatırlamak istiyordum.

Bana baktığında, bana dokunduğunda... Bu benim gerçekliğim, benim gerçeğim oluyordu.

“Uzun zamandır seks yapmadım ve o zaman bile...” Elimi ağzıma kapattım.

Cage elini bacağımdan çekmeye başladı ve diğer elimle onu durdurdum.

“Durma,” diye mırıldanarak elimi ağzımdan çektim ve dudaklarımı ısırdım, *sertçe*.

Cage’in yüzündeki kendinden emin ve seksi ifade, biraz utanmış ve tamamen kafası karışmış bir hale dönüştü.

“Üzgünüm. Bunu sadece yüksek beklentilerin olmasın diye söyledim. Ne yaptığımı bilmediğimden değil... Sadece *bunu* yaptığımızda ya da eğer yaparsak, benim için hızlı bir ilerleyecek... On beş yaşındaki bir çocuğun bir süper modelle birlikte olması gibi.”

Cage sırtışını gizleyemedi.

“Ve sadece açıklığa kavuşturmak için söylüyorum... Bu senaryodaki süper model sensin ve on beş yaşındaki çocuk da benim.”

“Be-ben ne diyeceğimi bilmiyorum.” Cage’in gözleri, gözlerim ile onun elini bacağımda tutan elim arasında gidip geldi.

Trzy benimle aşık atamazdı. Dokun-bana-okşa-beni-sev-beni becerilerim onunkileri gölgede bırakıyordu. Çaresiz. Acınası derecede çaresiz görünüyor olmalıydım. Boşboğazlığımın vajinamı

çok ihtiyaç duyduğu ilgiden mahrum bıraktığı gerçeğine teslim olarak Cage'in elini serbest bıraktım ve yan dönerek başıımı yastığa gömdüm.

“Senin yanındayken düşünemiyorum. Tanrım! Biri beni vursun lütfen.”

“Gitmemi ister misin?”

Hızla doğrudum. “Hayır!”

Cage yüzüme yapışmış olan salarıımı d zelitti. “Hayır mı?”

“Sen yokken iyi konuşabilen bir dahi olmaktansa, sen yanımdayken konuşamayan bir aptal olmayı tercih ederim.”

“Bu çok seksi.” Kendisine ait olan bir şeyi almaya hazırlanmış gibi, ellerini salarıımın arasından geçirerek başıımı kavradı. Bağımsız kadın, ben hiçbir erkeğe ait değilim, falan, filan... Onun olmak istiyordum. Teslim olmak istememe neden olan tek erkeği bulma arzusu, beynimin feminist olmayan kısmında yaşıyordu. Cage, teslim olmaya değerdi.

Sırıttım. “Gerçekten değil, ama ben buyum ve *benden* hoşlanmanı istiyorum.”

Beni dudaklarından bir nefes uzağa çekti. “Buradayım Lake. Sanırım senden ‘hoşlanma’ kısmında iyiyiz.” Sonra beni öptü.

“Dişlerim,” diye mırıldandım dudaklarına. “Onları... Fıralamam... Gerek..”

“Kapa eneni,” diye mırıldandı.

 p şmemizi kesmeden, ellerimi pazılarına koydum. Dizlerimin üzerinde yükselerek ellerim aşağı kaydurdım ve tişörtünü avuçlayıp karnından yukarı ekiştirdim. Bir daha konuşmayacaktım. Hayat, yaşanmak içindi. Ben ölmüştü, ama ben yaşıyordum... *Yaşıyordum*.

Cage  p şmemizi kesip öyle kocaman gülümsedi ki kalbim neredeyse patlayarak ışıltılı, kızıl bir denize dönüşecekti.

Arkasına uzandı ve tişörtünü tutup tek bir hareketle çıkardı. Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Bay Çin'e-kadar-beni-takip-eden-NFL-yıldızının saçma derecede fit bir vücudu vardı.

Açık kalan ağzımı ve anormal derecede hızla inip kalkan göğsümü fark etmiş olmalıydı. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Kapa çeneni." Sırıttım ve üzerine atladım. Üzerinde benimle yatağa devrildi.

"Uff..." Göğsünü ve boynunu öperken, sahte acısı beni durdurmadı. Gelmiş geçmiş en iyi kahvaltıydı.

"Lütfen, lütfen, lütfen, prezervatifin olduğunu söyle," diye mırıldandım çenesinin üzerinden dudaklarına ilerlerken. Bacaklarımın arkasından tutup beni üzerine oturttu.

"Evet dersem, bu biraz fazla küstah olduğum anlamına mı gelir?"

Yüzünün hemen önünde durdum; burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu, saçlarım bir perde gibi etrafımıza dökülüyordu. "Hayır. Evet dersen, bu sabah sayı yapacaksın demektir Monaghan."

Bakışları yüzümde gezindi. Keşke yüz ifadesini okuyabilseydim ama okuyamadım. Sadece bana nasıl hissettirdiğini biliyordum; çakırkeyif ile nostaljik olmak arasında bir yerde.

Cage kucağında benimle ani bir şekilde doğruldu ve elleriyle belimi kavradı. "Bunu duymanı istiyorum." Alnında endişe dolu bir kırılganlık belirdi.

"Pe... Ki..." Gözlerim hafifçe kısıldı.

"Bunu -bizi- tanımlayamam ama bunun bir anlamı olduğunu bilmen gerek. Tamam mı?"

Yavaşça başımı salladım ve kollarımı başımın üzerine kaldırırken bakışlarımı ona kilitledim. Tişörtümü çıkarması inanılmaz uzun sürdü, o kadar yavaş bir şekilde yukarı sıyırdı ki

tişörtümü çıkarmak kadar basit bir şeyi bu kadar seksi hale getirmesinden orgazm olabileceğimi düşündüm. Kendine olan güveni sadece seksiliğiyle yarışıyordu.

Tişörtüm yere düştüğünde saçlarım sırtımdan ve göğsümden aşağı dökülürken titrek bir nefes aldım. Cage hareket etmedi, gözleri hariç. Gözleri çıplak tenimin her santimini yuttular.

“Odaklan Monaghan... Anı mahvetme.”

Gözlerindeki sıcaklık benimkileri yaktı, ama yine de daha önce hiç görmediğim ukala bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kahretsin, onu canlı canlı yemeye hazırdım. Yoksunluk beni *fazlasıyla* acıktırmıştı.

“O iş bende.”

Veeee orgazmımı sahiplenmişti. Tam bir özgüvenle söylenen bu üç basit kelime, külotumu sıırıslam etmişti.

Gözleri çıplak göğüslerime döndü, dokunmuyordu, yalamıyordu, sadece... Bakıyordu. Tam bir işkenceydi. Kucağında hafifçe kıvrandım. Belimdeki tutuşu sıkılaştı. Görünüşe göre aletine sürtünmeme izin yoktu. Sadece... Bakmaya izin vardı.

Ahhh! Beni öldürüyordu!

Cage dudaklarını ıslattı. “Söyle bana Lake... Bu sabah *vücudumun* hangi kısmı sana ilk orgazmını yaşatmalı?”

Yutkundum.

Bana sadece sözleriyle bir tane yaşatma yolunda ilerlemesi ne kadar utanç vericiydi? Çok. İşte bu kadar utanç vericiydi.

Cage bekledi.

Aman Tanrım... Gerçekten bu soruya cevap vermemi bekliyordu.

Tam isteğimi açıklamak için ağzımı açtığım sırada, kapının yüksek sesle çalınması anımızı bir balyoz gibi paramparça etti.

“En. Kötü. Zamanlama!” diye bağırdım, Thaddeus’un ve on beşinci kattaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Cage’in kucağından inerek tişörtümü yerden aldım ve başımın üzerinden geçirdim. Odasına gönderilen yaramaz bir çocuk gibi kapıya koşmadan önce bacağıma taktım.

“Sana da günaydın aşkım.” Thad bir içecek tepsisinden siyah kapaklı beyaz bir bardak aldı. “Çay. Şimdi yaptığım her şey için beni affetmelisin ki elbette bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” İçeri girdi. “İşte bizim spor yıldızımız.” Bir bardağı daha havaya kaldırdı. “Lütfen bana kahve sevdiğini söyle.”

Arkamı döndüğümde Cage’in tişörtünü tekrar giymiş olduğunu gördüm ve hayal kırıklığına uğradım.

“Evet. Teşekkür ederim.” Thad’dan bardağı aldı.

“Neden gitmeye hazır değilsin aşkım?”

Çünkü hayallerimin erkeğiyle gerçekten gecikmiş bir seks yapmaya neredeyse hazırdım.

“Yirmi dakika. Seninle lobide buluşuruz.”

“Peki ya arkadaşın? Bugün bize katılacak mı?”

Thad’in önceki gece Cage’e teklifte bulunmasına verdiğim mantıksız tepki göz önüne alındığında, bu makul bir soruydu. Bazı günler işim bana güven aşıliyordu, bazı günler havuzda ödüm patliyordu. Cage’in o gün hangi Lake’e şahit olacağını kestirmek imkânsızdı. Önceki gece Cage’in beni tökezlerken görmesi karşısında ne hissettiğimi bilmiyordum. Ancak bu sabah? Sadece beni görmesini istiyordum. Her iki adam da bana bakıyordu, ama ben sadece Cage’e baktım.

“Evet. Bugün bize katılmasını çok isterim.”

Gizli bir gülümseme paylaştık.

“Harika o zaman... Yirmi dakika sonra aşağıda buluşuruz.”

“Kahve için tekrar teşekkürler,” diye seslendi Cage, Thad dışarı çıkarken.

Thad elini kaldırdı. “Lafı bile olmaz.”

Cage kahvesini yudumlarken, diğer elini beş dakika önce yarı çıplak değilmişiz gibi kayıtsızca kot pantolonunun cebine soktu.

Söyleyecek doğru kelimeleri bulamadığım için iç çektim. Cage sıırttı. İçilemeyecek kadar sıcak olan çayımın kapağını açıp komodinin üzerine koydum.

“Duş almam gerekiyor.”

Cage başını salladı.

“Thad’in zamanlaması için özür dilerim.”

Cage omuz silkerek kahvesinden bir yudum daha aldı. “İşin için buradasın.”

“İstifa etmeliyim.”

Cage sıırttı. “Gerçekten de öyle.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yavaş İşkence

Cage

Pekin her anlamda bambaşka bir dünyaydı. Teknik olarak hâlâ sezon arasındaydım, hayatımın doğru bir yansıması değildi. Eh, bu benim hayatımdı. Sezon arasında her zaman boş zamanım olmuştu, sadece her günümün ortalama günüm olmadığı bir dönemdi. Bir kızı Çin'e kadar takip etmek de sıradan bir günümün ya da herhangi bir günümün parçası değildi. Delirmiş miydim? Muhtemelen.

Flint, görmezden gelmeyi seçtiğim mesajlarla telefonumu doldurdu.

Flint: 2 gün. Sana sadece iki günün olduğunu söylemiştim. Yükümlülükler...

Flint: Antrenman yapmadığın her gün, başka bir oyun kurucu senden daha iyi olmak için çalışıyor.

Flint: Umarım buna değer.

Flint: Umarım sezon başlamadan önce hevesini alırsın.

Flint: *Cevap vermemen beni deli ediyor!*

Günün en zor kısmı Lake'in göğüslerini hayal etmemektir çünkü onları görmüştüm ve görmezden gelemezdim, zaten bunu da istemiyordum ama vücudumun bazı bölgelerine günü daha az konforlu hale getiren şeyler yapmıştı. Son derece yüksek tırmanma duvarları olan spor tesisine vardığımızda Thad, Lake'in yeni prototip bacakla tırmanışını değerlendirmek için bir "ekibin" orada olacağını söyledi. Fotoğraf ve video çeken, iPad'lerine notlar yazan ve Lake bir maymun gibi duvara tırmanırken ona deli gibi sorular soran yirmi kişinin bulunduğu geniş, etrafı iplerle çevrili bir alan beklemiyordum.

Birkaç saat süren tırmanışın ardından onu havuza götürdüler ve arkalarında kameralı insanların ona yetişmek için koşuşturduğu bir iz bıraktılar. Lake soyunma odasından çıktı ve beni ter içinde bıraktı. Yüce Tanrım... Resmen o mayoyu giymek için yaratılmıştı. Memelerine... Göğüslerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Kimi kandırıyordum ki? Konuşan benim aletimdi ve onlar da memelerdi.

Yaptığı her şey, beni tek bir tutarlı düşünceden ya da söyleyecek anlamlı bir kelimedenden mahrum bırakıyordu. Kadın iyiydi, gerçekten çok iyiydi. Herhangi bir engeli olmayan bir sporcuydu. Kalabalığı kendine çekiyordu. Bunu beklememiştım. Güldü, tüm soruları yanıtladı ve Thad ve Jerry'le şakalaştı. Lake etrafındaki herkesle iletişim kurdu ve ona bayıldılar. Tanınmamak için beysbol şapkamı aşağıya indirerek bir aptal gibi sııttım, ama Lake Jones'un iyi bir fotoğrafını çekilmesine engel olan uzun boylu adamdan başka bir şey değildim.

Ama yine de birçok insan fotoğrafımı çekti. Jerry bana bunun beni tanıdıklarından değil, beyaz ve çok uzun boylu olduğumdan kaynaklandığını söyledi. Görünüşe göre, Thad'in de

çok fotoğrafı çekilmişti. Jerry, çoğu insanın onun muhtemelen bir NBA oyuncusu olduğunu sandığını söyledi.

Prototipin dört farklı çeşidiyle iki saat daha geçirdikten sonra, Thad ve Jerry günün geri kalanında Lake'e izin verdi. Otel odasına geri dönmemiz gerektiğini düşündüm, çünkü normal bir erkek bütün gün onun vücuduna odaklandıktan sonra böyle düşünürdü.

"Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeği?" diye sordu Lake, soyunma odasından bir kot pantolon, siyah Nike ayakkabılar ve dar, beyaz, uzun kollu bir bluzla çıkarken. Nemli saçlarını atkuyruğundan kurtarmıştı.

"Burada epey ünlüsün."

Gözlerini devirdi. "Sadece etrafıma set çektikleri için. İnsanlar yasak olduğuna inandıkları şeylere çekilirler. Sokakta etrafı tebeşirle çizilmiş ölü bir kişi de kalabalığın ilgisini çeker. Bu onların ünlü olduğu anlamına gelmez."

"Ben ne gördüğümü biliyorum; seni izlemekten hoşlanıyorlar ve onlarla iletişim kurmanı seviyorlar."

Çıkışa doğru ilerledik. "Sanırım dördü İngilizce konuşuyordu. Gülümsüyorum. Onlarla bu şekilde etkileşim kuruyorum."

"Buna bayıldılar."

"Tamam, Bay Gerçek Ünlü. Şapkanı ve çeneni aşağıda tuttuğunu fark ettim. Burada önemli biri misin?"

Şoför, siyah bir SUV'nin kapısını açtı. Thad, Lake ve "misafiri" için günün geri kalanı için bir şoför tutmuştu. Lake arabaya bindi girdi ve ben de onu takip ettim.

"Hayır. Burada önemli biri olduğumu düşünmüyorum ama dürüst olmak gerekirse, Minneapolis'e taşındıktan sonra ilk kez market alışverişine çıktığımda da önemli biri olacağımı düşünmemiştim. Kamyonetime binip eve dönene kadar, bozulabilecek eşyalar tamamen mahvolmuştu."

“Nereye?” diye sordu şoför *İngilizce*. Aferin, Thad.

“Yemek. Yemeğe ihtiyacım var ve seçici değilim. Güzel, ama rahat ve tercihen Amerikan futbolu taraftarlarının olmadığı bir yer,” dedi Lake ve sonra bana göz kırptı.

Başımı iki yana salladım, ama şoför dikiz aynasına tuhaf bir bakış atıp park yerinden çıkmadan önce başını iki yana sallarken, sııttım.

“Teşekkür ederim.” Lake elimi tuttu.

“Ne için?”

“Burada olduğun için. Saatler boyunca beni çalışırken izlediğin için. Pis inekler sana bir sandalye bile çekmediler. Üzgünüm.”

Bileğinin iç kısmını öptüm. “Her dakikasını sevdim. Prototip bir bacakla tırmandığını söylediğinde, birkaç çarpma tamponu olan küçük bir kaya duvarı hayal etmiştim. Harika bir yarışmacı gibi on beş metrelik bir duvara tırmanacağını tahmin etmemiştim. Sen iyisin. Gerçekten iyisin. Ve havuz... Etkilendim. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kolay kolay etkilenmem.”

İltifatım, keskin bir bakış ve birkaç dakikalık sessizlikle karşılandı. Güzel yüzünde neon ışııkla “ciddi misin?” yazısı parladı. Elimin içindeki eli titredi. Elini sıktım ve bana inanmış gibi gülmüsedı. Benimle tartışmasını istemedim. Samimiyetimi sorgulamasını istemedim. Yansımasını muhteşemden daha az görmesini istemedim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Lake

Özel şoförümüzle Pekin’i gezerek mükemmel bir öğleden sonra geçirdik ve bunu mum ışığında bir akşam yemeği ve şarapla taçlandırdık. Cage içki içmedi. Ben içtim, muhtemelen çok fazla

ama bütün öğleden sonra sözleriyle, gamzeleriyle ve her fırsatta aldığı çalıntı öpücüklerle beslediği gerginliğini uyuşturacak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Biraz odama gelmek ister misin?” diye sordum, şoför otelin önüne yanaştığında.

Cage bileğindeki var olmayan saatine baktı. “Hımm... Belki kısa bir süre için. Vizemin süresi yirmi sekiz gün sonra doluyor.”

Gamzeler.

Hapı yutmuştum.

Asansörde Thad’e bir mesaj attım.

Lake: Yarın görüşürüz. Eğer bu gece otel odamın kapısını çalarsan, bu ülkeyi protez erkek parçalarına muhtaç halde terk edersin.

Thad: Spor yıldızının seni hamile bırakmasına izin verme. Ekstra ağırlık yeni bacaklar gerektirir. Kısacası... Seks yapma. İyi geceler, aşkım.

Thad’in mesajı beni bir an için duraksattı. Seks yapma mı? Komik olmaya mı çalışıyordu, yoksa sahiplenici mi davranıyordu? Bu fikrin saçma olduğunu biliyordum, o yüzden hemen başımdan attım.

“Pekinli erkek arkadaşına seni yatağa yatırmadan önce biraz beklemesi için mesaj mı atıyorsun?”

Fazladan içtiğim bir kadeh şarap sayesinde, telefonumun ekranına bakarken kıkırdadım. “Kıskandın mı? Lütfeeee kıskanmış ol. Normalde bu tür davranışlara pek sıcak bakmam ama sen farklısın. Eğer gerçekten kıskanabileceğini düşünseydim, yemin ederim şeyden önce otel odasına bile yetişemezdik...” Başımı iki yana salladım.

Asansör kapıları açıldı. Telefonumu çantama koyup odaya yöneldim.

“Neyden önce, Lake?” diye seslendi Cage arkamdan.

Göğsümdeki bas, bedenimde çalan şarkıya göre atmaya devam etti. Tüm duygularımı barındıran o şarkıydı. Bana arkamı dönme cesareti veren şarkıydı.

Güm güm güm...

Koridorda onun üzerine atladığımı söylesem yalan olmazdı. Tam olarak bunu yaptım. Yüksek atlama becerilerimi göstermeden önce arkamı dönüp iki adım attım. Şanslıyım ki beni yakaladı. Kollarımla bacaklarımı etrafına doladım ve onu, “ŞİMDİ. HEMEN ŞİMDİ!” dercesine öptüm.

Cage bacaklarımı tutup beni kendine bastırırken sırtımı duvara yasladı. Dilim ağzını işgal ederken, şapkasını çıkardım ve ellerimi saçlarının arasına geçirdim. Trzy benimle gurur duyardı.

Elleri yukarı kayarak göğüslerimin üzerinde gezindi. Sırtım bir yay gibi gerilerek öpüşmemizin sekteye uğramasına neden oldu. Nefes alamıyordum. Çaresizlik, oksijeni emen açgözlü küçük bir pislikti. Başım duvara çarparken, Cage boynumun açıkta kalmasından yararlandı.

“Durma... Bunu istiyorum... Hem... De... Çok...”

Cage’in cevabı, doğrudan hevesli kediciğime çarpan derin bir inilti oldu.

“Oda anahtarı,” diye mırıldandı tenimin üzerine.

“Te-telefon... Çanta...” dedim nefes nefese.

Hormonlar, alkolün, genel ahlak kurallarının ve genel olarak tüm mantığın etkilerini gölgede bırakan küçük kokteyllerdi. Cage beni yere indirdi. Çantamdan telefonumu çıkardım. Odamın anahtarı telefonumdaydı.

Denedim.

İşe yaramadı.

Tekrar tekrar denedim.

İşe yaramadı.

“Lake...” Cage vücudunu sırtıma dayadı ve elini karnımın üzerine koyarak parmak uçlarıyla kot pantolonumun belini okşadı. “Beni öldürüyorsun.”

Alnımı kapıya yaslayıp gözlerimi kapattım. “İşe yaramıyor.”

“Lake...” Cage’in sesindeki çaresizlik ya da elinin pantolonunun önünden aşağı inmesi bile sihirli bir şekilde kapıyı açmıyacaktı.

Orta parmağı külotumun üst kısmına ulaştığında son bir kez daha denedim. “Çalış, lanet olası!” İşte bu, işe yaramıştı. Sadece sert davranmam gerekiyordu.

Kapı açılır açılmaz dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı ve ayaklarım yerden kesildi. İki saniye sonra yatağa devrildiğimizde vücuduyla beni yatağa bastırdı.

“Yavaşlayabiliriz,” diye fısıldadı Cage kulağıma, diliyle kulak mememe hafifçe vurmadan önce.

Belki yavaşlayabilirdik, ama beynim bu fikre ya da herhangi bir şeye anlam veremiyordu.

En hassas bölgelerimde her türlü sürtünmeyi hissedebilmek için çabalayarak onun altında kıvrılırken, “Parmaklar, dil, penis,” diye fısıldadım. Basitçe söylemek gerekirse, vücudumu onunkine sürtüyordum çünkü seks ihtiyacım utanmazca çaresizlik seviyesine ulaşmıştı.

Nefesini yüzümde hissettiğimde gözlerim açıldı.

“Az önce ne dedin?”

“Bu sabahki sorunun cevabı buydu.”

Sana ilk orgazmını yaşatmak için vücudumun hangi kısmını kullanmamı istiyorsun?

Neyse ki hatırladı. Bunu yüksek sesle söylemeyi gerçekten istemiyordum.

“Parmaklar? Dil? Penis?”

Başımınla onayladım. Eğer bunu o çok-seksiyim-ve-bunu-biliyorum sesiyle bir kez daha söyleseydi, hiçbir şey yapmasma gerek kalmazdı.

Evet, işte o kadar tahrik olmuşum; acı verici bir şekilde tahrik olmuşum.

Telefonum çaldı. Tanrı benden nefret ediyordu. Başka bir açıklaması olamazdı. Günah işlemek üzere olduğumu biliyordu. Cage bana sorgulayıcı bir bakış attığında başımı iki yana salladım.

“Görmezden gel.”

“Emin misin?”

Başımı salladım ve kafasını tutarak yüzünü dudaklarıma yaklaştırdım. Telefonum sustu. Tanrı’dan özür diledim ve aynı zamanda ona teşekkür ettim. Telefonum tekrar çaldı. Tamam, belli ki Tanrı ısrarcıydı.

“Aç şunu.” Cage üzerimden yuvarlandı.

Doğrularak oturdum. “Kısa keseceğim.” Gövdemin yarısına kadar sıyırdığı bluzu aşağı ittim, sonra yerde duran çantamın yanından telefonumu aldım.

“Anne, merhaba.”

“Selam bebeğim. Sen yatmadan önce seni arayayım dedim. Misafirlerimiz için kahvaltı hazırlamaya başlamadan önce biraz vaktim var.”

Annemle babamın Tahoe’da bir butik oteli vardı ve annem her zaman şafaktan önce kalkardı.

“Teşekkürler, evet yatmak üzereyim.”

Cage parmaklarını başının arkasında birleştirip sırtıttı.

“Seyahatin nasıl gidiyor? Jerry’nin sana yaptığı prototipleri beğendin mi?”

“Evet, harikalar. Eve döndüğümde seni arayıp onlar hakkında her şeyi anlatacağım.”

“Abinle ya da Jessica’yla konuştun mu?”

“Ne hakkında?”

“Jessica hamile.”

“Ne?” diye bağırdım.

Cage başını yana çevirerek kocaman açılmış gözlerle bana baktı. Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

“10 Ekim’de doğuracak.”

“Bu harika. Grant’in bir kız kardeşe ihtiyacı var.”

“Sana söylemelerine izin vermeli ve söylediklerinde şaşırmış gibi davranmalısın. Tamam mı?”

Gözlerimi devirdim. “Evet, evet.”

“Ah, sana babanın yeni projesinden bahsettim mi?”

“Sanmıyorum.”

Babamın yeni proje hikâyesi, tüm kardeşlerimle ilgili güncellemelere dönüştü. Annem gerçekten de en iyi arkadaşımdı, bu yüzden onun sözünü kesmeye yüreğim el vermedi. Benim için ne kadar endişelendiğini biliyordum ve benimle telefonda konuşmanın, onun bana daha yakın hissetmesine ne kadar yardımcı olduğunu ve kaygısını azalttığını da biliyordum.

Telefonuma cevap verdikten otuz dakika sonra bile konuşmaya devam ediyordu. Özür dileyen bakışlarıma rağmen, Cage banyoya gitti ve birkaç dakika sonra geri döndü. Bana nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi. Benimki ise hâlâ “Çok özür dilerim,” diyordu.

Sessizce, “Sorun değil,” diye fısıldadı ve siyah iç çamaşırıyla kalıncaya kadar soyundu. O andan sonra annemin söylediği

hiçbir şeyi duymadım. Yatağın üzerinden bir yastık ve ayakucundaki ekstra battaniyeyi alıp kanepenin üzerinde yatağını hazırlamaya başladı. Bana baktığında başımı iki yana salladım ve büyük yatakta yanımdaki yeri işaret ettim. Tam o anda seks yapıyor olmamız gerekirdi; o sabah göğüslerimi görmüştü. Kanepede uyumasına izin vermem mümkün değildi.

Cage çelişkili görünmeye cüret etti.

Ona “gerçekten mi” dercesine baktım ve parmağımı yan tarafıma doğrultarak “yatak” diye fısıldadım. Küçük bir baş hareketiyle kabul etti.

“Tatlım, hâlâ orada mısın?”

“Evet, anne.”

Annem devam etti. Bacaklarımdan daha büyük pazıları olan uzun boylu, kaslı bir adamın yanıma yatmasını izledim. Bana sırtını döndü. Bunu ikinci başarısız seks girişimimiz yüzünden bana kızgın olduğu için değil de aslında ihtiyacım olmayan bir mahremiyet sağlamak için yaptığına inanmak istedim.

Annem yarım saat daha konuştu. Belki de ona yanımda birinin olduğunu söylemeliydim, ama bu sadece sohbeti uzatırdı.

“Pekâlâ, kahvaltıyı hazırlamaya başlasam iyi olur. Seni seviyorum Lake. Lütfen kendine dikkat et. Tek başına seyahat etmeden nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Ben iyiyim anne. Ben de seni seviyorum.”

Telefonumu bıraktım ve gözlerimi Cage’in sırtında gezdirdim. Yatak örtüsü kalçasının hemen altında duruyordu. Uyuyakalmıştı ve onu suçlayamazdım. Yataktan yavaşça kalktım ve çok ihtiyacım olan bir duş aldım, dişlerimi fırçaladım, sonra yatağın kenarına oturup bacaklarıma ve kollarıma losyon sürdüm.

Işığı kapattıktan sonra uyumaya çalıştım ama bunu başaramadım. Bu büyük bir sürpriz değildi. Vücudum normal insan-

larla aynı programda çalışmıyordu. Kazadan sonra çok şey değişmişti.

Hayallerimin erkeği yanımda yatıyordu. Ne düşünüyordum ki? Şortumla külotumu çıkardım ve tişörtümü yatağın ayakucuna fırlattım. Kendimi Cage'e yaklaştırmak başımı yastığının kenarına koydum. Elimi neredeyse sırtına dokunacak kadar yaklaştırdım ve sonra geri çektim. Ona dokunma cesaretini toplayana kadar, korkak bir tavuk gibi aynı şeyi birkaç kez daha yaptım. Ama sonunda bunu başardığımda ona dokunan elim değildi. Dudaklarımı kürek kemiklerinin arasına bastırdım.

Cage kıpırdandı. Hemen geri çekildim ve o bana dönerken nefesimi tuttum. Soyunmak kötü bir fikirdi; en azından kötü arkadaşım Güvensizlik bana böyle söyledi. Tamamen kapanmamış olan perdeler, yüzünü, yorgun gözlerini ve yanındaki kadının çıplaklığından emin olmak istercesine görüşünü kontrol etmek için gözlerini kırpmamasını görebileceğim kadar ışığın içeri girmesine izin veriyordu.

"Selam," diye fısıldadı.

Gülümsedim.

Kollarım göğüslerime yapışmıştı. Önce üstteki kolumu ve sonra da aşağıdaki kolumu yavaşça yana indirdi. Göğsümün hızla yükselip alçalmasını ya da tüylerimin diken diken olmasını gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Bana tam olarak ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Cage parmaklarını boynumda gezdirdi, sonra göğsüme doğru ilerleyerek bir göğsümü eliyle kavradı ve başparmağıyla meme ucumun üzerinde daireler çizdi. Bacaklarımın arasına yavaş, şiddetli bir zonklama yerleşti. Bunu hissetmiş gibi, parmakları karnımın üzerinden aşağı kayarak dokunuşu için yalvaran noktanın hemen üzerinde durdu.

Başını bana doğru eğdi ve dudaklarıma acı verici derecede yavaş bir öpücük kondurdu. “Bacaklarını aç,” diye fısıldadı dudaklarıma.

Aman Tanrım. Bir cümleyi aynı zamanda hem bu kadar edepsiz hem de seksi nasıl söyleyebiliyordu?

Bacaklarımı bir ya da bir buçuk santim kadar açtım.

Eli güneye doğru kayarken dili dudaklarımla alay etti. “Daha geniş.”

Yutkundum!

Ona bir santim daha verdim.

Dudaklarımın üzerinde gülümsedi. “Daha fazla.” Elini bacaklarımın arasına götürüp bacaklarımı daha geniş açtı.

Parmak ucu klitorisime sürttüğünde kalçam yataktan havaya fırladı.

“Bunu istiyor musun?”

Zor da olsa başımı sallayarak onay verdim. Dokunuşu tüm vücudumu felç etmişti.

“Söyle.”

Zorlukla yutkundum. “Bunu istiyorum.”

Parmakları içime kayarken, dudakları benimkileri örttü. Dili parmaklarının hareketini taklit ederken inlemelerimi içine çekti. Utanç verici derecede hızlı geldim. Benim hatamdı, onun değil. Parmaklarını içimden çekerken, ağzını boynumdan göğsüme kaydırды. Sırt üstü yuvarlandım.

“Cage...” diye inledim, ağzı göğüslerimle sevişirken.

Vücudunu bacaklarımın arasma yerleştirirken, parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim. Vücudu yatağın ucuna kayarken dili göbek deliğime daldı.

“Hayır.” Altında kıvranarak saçlarını sıkıca kavradım.

“Parmaklar...” karnımı öptü “...dil...” diliyle aşağıya doğru bir yol izledi “...ve penis demiştin.”

Saçlarını son kez acımasızca çekiştirdim. Güldü ama durmadı. “Dil yok mu?”

Belki de bir erkekle birlikte olmadan çok uzun süre geçtiği içindi. Belki de o gün “neredeyse” yaşanacakların birikimi yüzündendi. Ya da ilk orgazmın kalıcı etkileri yüzündendi. Her ne ise, kediciğimin üzerindeki ağzına dayanamazdım. Aşırı duyarlıydım.

“Bu utanç verici,” dedim nefes nefese.

Cage vücudumdan yukarı tırmandı. Bacaklarımın arasına yerleşirken anında bir rahatlama hissettim. Külotunun altındaki ereksiyonu tam *oraya* bastırdı.

Nefesim kesildi.

Çenemden kulağıma kadar yumuşak öpücükler kondurdu. “Benden asla utanma. Durabiliriz.”

Berbat bir fikirdi. Elbette, perişan durumdaydım ama durmak zorunda değildik. Ellerimi sırtına kaydurdum ve sonra külotunun içine soktum.

“Tanrım... Lake...” diye inledi, parmaklarımı sert kaslarına geçirirken.

Leğen kemiğini benimkine bastırdı ve nefesim tekrar kesildi. Bir kadeh şaraba daha ihtiyacım vardı. Annem ruh halimi mahvetmiş ve fazla düşünmeden hareket etme ivmemi bozmuştu.

“Bilmem gerek...” diyerek tekrar üzerime abandı ve parmaklarım etine daha sert yapıştı “...prezervatif mi almalıyım, yoksa soğuk bir duş mu? Sen...” diye soludu kulağıma “...neye karar verirsen bana uyar.” Sesindeki çaresizlik, sözlerine ihanet ediyordu.

Gülümsedim. O göremiyordu ama kocaman bir gülümsemeydi. Gereksiz düşüncelerden kurtulmak için ihtiyacım olan

tek şey buydu. Sadece kırılganlığının küçük bir parçası bunun için yeterliydi.

“Soğuk bir duş kulağa gerçekten... *Soğuk* geliyor.”

Cage hafifçe gülerek dudaklarını omzuma bastırdı. “Gerçekten öyle.”

“Belki...” Külotunu ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı ittim.

Kulağımı okşayan solukları düzensizleştirdi. “Siktir,” diye fısıldadı, elimi parmaklarımın altında sıcak ve sert olan aletin etrafına dolarken.

“Belki de duş konusunda endişelenmeden önce biraz terlemeliyiz.”

“Böyle düşünmene bayılıyorum.” Ağzlarımız çarpıştı ve biz. Hiç. Durmadık.

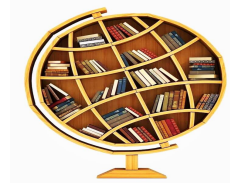
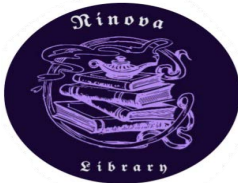
Ter. Çok fazla ter.

Peki ya ağzı? Kendimi serbest bırakır bırakmaz onun için yalvardım.

Bir sürü yalvarış.

Boğuk çığlıklar.

İki prezervatif sonra kollarında kendimden geçmiştim, ikimiz de sabaha kadar duş almayı düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştük.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şişme Oyuncak Evler ve Kötü Zamanlama

Çin’de üç gün. Hayallerimin erkeğine resmen âşık olmam bu kadar uzun zaman almıştı. Gerçi hayallerimin erkeği tanımı gereği, onu tanıştığımız ilk günden beri sevdiğimi düşünüyordum. Aşk zamana karşı bağışıklı. Kötümserlerin ve ilk görüşte aşka karşı olanların canı cehenneme. Onlar “doğru kişi” ile hiç tanışmamış huysuz insanlardan başka bir şey değillerdi.

İlk kez seks yapmamızın ertesi sabahı regl olmaya başladım. İlk başta vajinamı parçaladığını iddia ederek Cage’i suçladım. Beni röntgen çekertmek için hastaneye götürmeyi samimi bir şekilde teklif ettikten sonra, olası açıklamanın reglimin başlangıcı olduğunu kabul ettim. Dünyayı kontrol ettiğim rüyalarımda, erkekler her ayda bir hafta regl oluyordu. Adil miydi? Evet, ben de öyle düşünüyordum.

“Biletim yanlış.” Havaalanına giderken telefonuma baktım. “Thad karıştırmış. Onu aramam gerek. Beni Portland’a gönderiyor, ama hepsi o kadar. Minneapolis’e bilet göremiyorum.”

“Uçuşunu Thad ayarlamadı... Evet, yardımcı oldu ama uçuşlarımızı ben ayarladım.”

Cage’e ve onun gamzeli sırıtışına baktım. “Öyle mi?”

“Birkaç gün Portland’da kalabileceğimizi düşündüm.”

“Öyle mi?” Her soruyla gözlerim daha da irileşti.

Cage elini dizime koydu ve hafifçe sıktı. “Kız kardeşlerimin benim de katılmamı istedikleri bir doğum günü partisi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Başımı salladım.

“Parti yarm. Mükemmel zamanlama, değil mi? İşsiz kalmış olabilirim ama... *Aile*.” Dizimi bir kez daha sıktı.

Aile konuşmamı dinlemişti. Bu hiç erkekçe değildi. Erkekler duyabiliyordu, ama dinleme becerileri yetersizdi. Bu da bir başka teorimdi. “Kız kardeşlerinin doğum günü partisindeki randevun ben miyim?”

“Aslında yanında birini götürmek zorunda olduğun bir parti değil, belki şişme bir oyuncak ev olabilir ama resmi bir şey değil. Ailemle tanışmak senin için sorun olur mu?”

Çok basit bir soruydu ama cevabı biraz daha karmaşıktı.

“Senin için sorun olur mu?”

Cage güldü. “Portland’a bilet alınmasının sebebi benim. Sanırım seni ailemle tanıştırma konusunda herhangi bir sorunun olmadığını söylemek doğru olur. Seni sevecekler.”

Sen beni seviyor musun?

“O zaman onlara üç hafta önce tanıştığımızı ve beni öpmek için Çin’e uçtuğunu söyleyeceksin ve onlar da benim sana büyü yapan bir cadı olduğumu düşünecekler. Düşünmeden hareket eden biri olmadığını söylediğine inanıyorum.”

“Üç yıl. Üç yıl önce tanıştık, üç hafta değil.” Göz kırptı.

“Hikâyemiz bu mu? Gerçekten mi?”

“Hayır. Hikâye çantanda.”

Gözlerimi kısıtım. Önümdeki koltuğun altında duran çantamı başıyla işaret etti. Çantamı alıp fermuarını açtım. Elbette içinde bir not vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Söyle bana, bu beni öldürüyor! Bu ne anlama geliyor?”

Bir sırtıış, tek alabildiğim bu oldu. Kendisiyle epey gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Ne için? Hiçbir fikrim yoktu.

“Çok gerginim. Bu delilik.” Taksi, Cage’in annesinin garaj yoluna girerken elini sıktım. “Ailenle tanışması için bir kızı eve götürüyorsun ve onlara adımı bile söylemedin.”

“Haklısın. Muhtemelen sana güvenene kadar seni köpeklerle verandada yatıracaklar.”

“Ben ciddiylim.” Kapımı kapatırken taksinin üzerinden ona baktım.

Taksiciye parayı ödeyip valizlerimizi aldı. “Ben de öyleyim. Ama endişelenme. Verandadaki hamak inanılmaz derecede rahat ve Bretonya epanyölü cinsinde olan Dora ve Diego dost canlısıdır.”

“Dora ve Diego mu?” Onu iki katlı tuğla evin ön kapısına kadar takip ettim. Çıkışını yapmak üzere olan güneş gökyüzünde alçalmışken, verandanın ışıkları yanıyordu.

“Köpeklerin isimlerine, kız kardeşlerim Hayden ve Isa karar verdiler. O zamanlar altı yaşlarındaydılar.”

Ön kapıyı açıp valizleri içeri koydu. “Karşılama komitesi nerede?” diye seslendi.

Uzun, sarı saçlı iki kız ciyaklamalar eşliğinde Cage’i neredeyse yere devirirken, beyaz ve fındık rengi iki köpek havlayarak bacaklarına atladı.

“Cage! Cage geldi! Anne? Cage geldi!” diye bağırdı ikizlerden biri.

“Geldin! Geldiğine inanamıyorum! Doğum günü partimize kalacak mısın?” diye sordu diğeri, kollarını abisinin boynuna dolayarak.

“Doğum günü mü? Ne doğum günü?” diye takıldı Cage.

“Yarın bizim doğum günümüz şapşal.”

“Ah, peki, pastanızı benimle paylaşırsanız bir iki gün daha kalabilirim sanırım.”

Ona bir maymun gibi yapışmış olan kız kardeşi yanağını öptü. “Pastamızı elbette paylaşacağız. Benimki vanilya kremalı ve limonlu olacak; Isa ise kurabiye kremalı ve çikolatalı istedi.”

“İşte benim oğlum!” Belli ki anneleri olan uzun boylu, çok zayıf bir sarışın, kız kardeşini yere bırakan Cage’e sarıldı.

Muhteşem bir anne.

Güzel kız kardeşler.

Ve ben: Uzun uçuştan zar zor kurtulmuş gibi görünen saçları ve büyük olasılıkla yorgun gözlerinin altındaki iğrenç torbalarıyla verandada takılan cılız kız.

“Anne, Lake Jones’la tanışmanı istiyorum.” Cage elini uzattı.

Ezici korkumu yenerek gülümsedim ve Cage’in elini tutarak eve adımımı attım.

“Lake, bu benim annem Brooke Hathaway.” Cage beni yanına çekti.

Annesinin gözleri birleşmiş bedenlerimizin üzerinde gezindi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Lake, seninle tanışmak büyük bir zevk.” Elini uzattı.

“Sizinle de öyle Bayan Hathaway.” Elini sıktım.

“Brooke, sadece Brooke, canım.”

“Brooke.” Gülümseyerek başımı salladım.

“Bunlar da Hayden ve Isa.” Kızlar tekrar Cage’e yapışırken Brooke gözlerini devirdi. “Kızlar, Dora ve Diego’yu arka verandaya koyun, sonra da gidip duş alın.” Brooke içeri girmemizi işaret etti ve kapıyı arkamdan kapattı. “Seni gördükleri için biraz heyecanlılar.”

Cage sıırıttı. “Eh, mükemmel zamanlamaydı. Pekin’den Minnesota’ya dönüyoruz. Lake iş için oradaydı.”

Brooke, açılan kapı içeriye çok fazla soğuk hava getirmiş gibi beyaz kapüşonlu ceketine sıkıca sarıldı. “Çin’e mi gittin?” İrileşmiş gözlerle Cage’e baktı. Bu da benim teorimi doğruladı. Cage herhangi bir kız için dünyanın öbür ucuna uçmazdı.

“Evet.” Beni mutfığa doğru yönlendirdi. “Lake, ileri teknolojilere sahip özel bir şirket için robotik bacakları test ediyor. Yüzme ve tırmanma uzuvlarını test etti. Muhteşemdi.”

Mutfak masasının altına sürünmek istedim. Muhteşem kelimesi, kendimi tanımlamak için kullandığım bir kelime olmamıştı hiçbir zaman. Brooke bacaklarıma baktı. İkisi de kot pantolonum ve Nike’larımınla kaplıydı. Güzel bacağımı yalnızca güzel görünmek ve hissetmek istediğimde takıyordum ki bu, Cage Pekin’e geldiğinden beri epey sık oluyordu.

“Araba kazası.” Kot pantolonumun sol paçasını yukarı çektim.

Brooke’un gözleri hafifçe kısılırken başı öne fırladı. “Vay canına, bu bir protez mi?”

“Çılgınca, değil mi?” Cage sıırttı. “Kıl benzeri kökleri ve ayağın üst kısmında damarlar var; topuğu ve ayak tabanı da hafifçe pembe.”

Evet, o birkaç gün içinde Cage birçok bacağıın konusunda uzman kesilmişti.

“Bu inanılmaz.”

Omuz silktim. “Aslında kozmetik bir silikon bacağıın altında normal bir protez bacak var. Ben ona güzel bacağıım diyorum. Farklı yükseklikteki topuklu ayakkabılarla giyebileceğim birkaç tane daha var.”

“Bana onların seksi bacakların olduğunu söylemiştin.”

Kızaran yüzümle, elmasını ısırmakta olan Cage’e döndüm ve mutfak adasının granit tezgâhma yaslandım. “Evet...” dedim sık-tığım dişlerimin arasından “...ama *annenle* konuştuğumuz için seksi yerine güzel kelimesini kullandım, fakat beni düzelttiğın için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Cage göz kırptı.

Gergin bir kahkaha atarken başımı iki yana salladım.

“Cage, babasının açık sözlülük yeteneğini miras almış.” Brooke oğluna meydan okuyan bir bakış attı.

“Hıım, belki.” Bu değerlendirmeden zerre kadar rahatsız ol-muşa benzemiyordu. “Rob nerede?”

“Nöbette. Bir hastasının dişı kırılmış, o yüzden bir saat kadar önce çıktı.”

“Dişçi,” dedi Cage bana.

Başım la onayladım.

“Her neyse, geri dönmesi biraz zaman alabilir. Eminim ikiniz de yorgunsunuzdur ya da jet-lag falan olmuşsunuzdur. *Benim* açık sözlülüğümü mazur görün ama sevgili oğlum bir arkadaşını getireceğinden bahsetmedi, bu yüzden başka bir yatak hazırla-mam gerekip gerekmediğinden emin değilim ya da...”

Gerçekten de hiç tuhaf bir an değildi.

“Benim odam gayet iyi anne.”

Bu rahatsız edici konuşmaya ne eklemem gerektiğinden ya da bir şey ekleyip eklememem gerektiğinden emin olamayarak gülümsedim. Cage, *kız arkadaşlarının* uyku düzenini tartışmak günlük bir olaymış gibi sakince elmasını bitirirken son derece rahat görünüyordu.

“Kendinizi evinizde gibi hissetmenizi söylememe gerek yok. Ben gidip kızların yatmaya hazırlandığından emin olayım. İkinizle de sabah görüşürüz.”

“İyi geceler, anne.”

“İyi geceler, Brooke.”

Brooke merdivenlere doğru yürürken el salladı.

“Ona geleceğimi söylemedin mi?”

Cage omuz silkti ve elmanın çekirdeğini çöpe attı.

“İnsanları şaşırtmayı severim.”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp başımı salladım. “Şaşırmış görünüyordu. Şok olmuş demek daha doğru olur.”

Cage bileğimden tutarak beni göğsüne çekti, sonra beni havaya kaldırıp tezgâha oturttu ve vücudunu bacaklarımın arasına yerleştirdi. Dudaklarımı alaycı bir şekilde ısırırken kollarımı boynuna doladım.

“Bana bittiğini söyle...” Yanağımdan kulağıma doğru öpücükler kondurarak ilerledi ve kulak mememi ağzına aldı.

“Neyin?” Güldüm. “Reglimin mi?”

“Hı-hı. Seninle tek bir gece geçirdim ve sonra günlerce hiçbir şey olmadı. Biraz ölüyorum.”

“Bana marketten tampon alır mısın?”

Cage kaşlarını çatarak geri çekildi. “İhtiyacın mı var?”

“Hayır. *Reglim* bitti. Sadece senin *öyle* bir adam olup olmadığını merak ettim.”

“Öyle bir adam mı?”

“Evet. Kadınlara tampon alan türde bir adam.” Şakağıma vurdum. “Benim kafamda sen her zaman öyle bir adamdın.”

“Kılıbık bir adam mı?”

“Hayır.” Güldüm.

“Kafanın içinde olmak gurur verici, ancak tampon alışverişi yapmak yerine çıplak olmayı ya da bir fantezinin parçası olmayı tercih ederim.”

“En iyi fanteziler bir adamın tampon alışverişiyle başlar.”

Cage’in gözleri irileşti, ağzının kenarlarında bir gülüş belirdi. “Hayali adam söz konusu kızın vajinasını parçaladıktan sonra kanamayı durdurmak için gereken tampon alışverişi mi?”

Üst dudağımyı ısırarak başımı salladım. “Olur böyle şeyler.”

“Anlıyorum. İçimden bir ses, tampon sorusuna vereceğim cevabın ilişkimizde çok önemli bir an olabileceğini söylüyor.”

Gülümsememek için dudağımyı ısırarak omuz silktim. “Tamam ya da devam.”

“Ah. Ültimatolar için biraz erken.” Beni tezgâhtan indirdi. “Gel bakalım. Odam alt katta. Bodrum katı tamamen bize ait.”

Ben el çantamı aldım, Cage de bavullarımızı aldı.

“Vay canına. Güzel bir bodrum. Ya da tapınak. Gerçekten daha çok bir tapınak gibi.”

Cage güldü ve valizlerimizi yatak odasına götürdü.

Gözlerim duvara takılı kalmıştı. “Esprimi kaçırmamana sevindim, bu yüzden ‘Aman Tanrım’ dediğimde kendimi o kadar da kötü hissetmeyeceğim. Yani tüm bu posterlerin ve fotoğrafların arkasında bir duvar olması gerektiğini düşünüyorum, ama

sağduyu olmadan gerçekten de posterler ve fotoğraflardan oluşan bir duvar varmış gibi görünüyor.” Bir adım daha yaklaşarak çerçeveler arasında var olmayan boşlukları inceledim.

Cage lisede.

Cage üniversitede.

Cage Minnesota’da.

Cage ödül üstüne ödül alıyor.

Cage.

Cage.

Cage.

“Annem benim bir numaralı hayranım.”

“Hadi canım. Ben de bu rolü üstlenmeyi düşünmüştüm ama belli ki beni aşılıyor.”

Saçlarımı yana çekti ve vücudunu sırtıma bastırarak boy-numu öptü. “Bugün sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?”

“Hayır. He-henüz değil.” Elleri tişörtümün altına girip göğüslerime doğru ilerlerken gözlerimi kapattım.

“Öylesin. Her bakımdan çok güzelsin.”

Dokunuşu beni çılgına çeviriyordu. Regl dönemimin sona ermesi beni azgınlıştırmıştı. İkisinin birleşimi, nerede olduğumuzu umursamamama neden oldu. Kollarında döndüm. Gülümsemem gel buraya diye bağıırıyordu.

“Kanepe, Monaghan.”

Tek kaşını havaya kaldırdı.

“Bir daha söyletme bana.”

Cage, devasa kahverengi koltuğa devrilmeden önce sırtarak birkaç adım geri çekildi. Tenis ayakkabılarından birini tutup çıkardım, sonra da diğerini. Çorapları da onları takip etti.

“Hissedebiliyor musun, Monaghan? Tekrar sayı yapmaya hazırlanıyorsun. Ya sezon arası rekorun normal sezon rekorunu geçerse?” Tişörtümü çıkardım.

Bakışları göğsüme kaydı. “Benim dilimden konuşmana bayılıyorum.”

Ayakkabımı çıkardım. Her bir giysi parçası tiyatral bir şekilde farklı bir yöne savruldu.

En sevdiğim gamzeler, striptiz yapmamı onaylarcasına ortaya çıktı.

“Bacağımlı çıkarmamın sakıncası var mı?” diye sordum.

Cage başını iki yana salladı. Herhangi bir tepki göstermemesinin bana nasıl hissettirdiğini anlatacak kelime yoktu.

Bir kere bile irkilmedi.

Bacağıma gergin bir bakış bile atmadı.

Bir saniye bile tereddüt etmedi.

Sanki seks yaparken müzik dinleyip dinleyemeyeceğimizi sormuştum. Cage benim engelimi görmüyordu. Her halimi seksi buluyordu. Bir gün bana bakıp, “Vay canına! Bacağının bir kısmı eksik,” diyeceği korkusuyla kalbimin acıdığını hissettim.

Aynı zarafetle bacağımı kanepenin arkasına atıp sadece siyah sutyenim ve külotumla kucağına oturdum.

“Birbirimize karşı dürüst olabileceğimizi düşünüyorum, Monaghan, bu yüzden sana küçük bir kadın sırrı vereceğim.”

Gözlerini göğüslerimden ayırıp bakışlarımla buluştu.

“Adet döneminin ya da senin deyimle *regl* döneminin sonunda...” gözlerini devirdi “...biz kadınlar azgın oluruz, yani muhtemelen bir kadını bilincini kaybedene kadar becerebileceğin ve onun yine de daha fazlası için yalvaracağı yirmi dört ila kırk sekiz saatlik bir ara olur.”

Cage bu küçük bilgi kırıntısını sindirirken Âdem elması yukarı aşağı hareket etti. “Kahretsin! Seni annemin evine getirmek için beni-durmadan-becer dönemini mi buldum yani!”

Omuz silktim ve arkama uzanıp sutyenimi çözdüm ki o da kanepenin arkasında yerini buldu. “Çaylak hatası, Monaghan. Şimdi... Asıl soru şu...” Pantolonunu çözerken dudaklarımı ıslattım “...bu gece vücudumun hangi kısmı sana ilk orgazmını yaşatacak?”

“Tanrım, Lake...” Fermuarını indirmeyi bitirdiğimde nefesi kesildi.

“AHHHHHHHHH!”

“AHHHHHHHHH!”

Tiz çığlıklardan kulaklarım kanadı. Trzy, Minneapolis'teydi, yani kargaşanın nedeni o değildi.

“Anne! Baba!” İki küçük kız aynı anda çığlık attı.

Kanepenin diğer ucundaki battaniyenin üzerine atıldım ve onu etrafıma sardım. Elbette mevcut olan tek battaniye, krem rengi, gevşek örgülü, deseninde büyük delikler olan bir battaniyeydi. İki çocuk ve iki yetişkin merdivenlerin dibine ulaşmadan önce Cage kot pantolonunun fermuarını çekmişti bile.

“Bu bir bacak! Bu bir bacak!” Hayden başını Brooke’un göğsüne gömerken, Isa ağzını kapatıp irileşmiş gözlerle merdivenin dibinde duran bacağıma baktı. Sutyenimin. Yanında. Duran. Bacağıma.

“Şişşt... Bu gerçek bir bacak değil. Hadi kızlar.” Brooke önce Cage’e, sonra da bana yüzünü buruşturarak baktı ve kızları yukarı çıkardı.

Metal çerçeveli gözlük takan ve talihsiz bir erkek tipi kellik yaşayan uzun boylu, sıırım gibi bir adam, şaşkına dönmüş bir halde durumu değerlendirdi.

“Rob!” Cage elini uzattı.

Birkaç tuhaf saniyenin ardından Rob, Cage’in elini sıktı. Çok hoş. İki adam, aralarında sadece protez bacağı ve siyah dantel sutyenim varken birbirlerini selamladılar. Ben ise şimdiye kadar ki en acınası battaniye müsveddesine sarılarak kanepede bir top gibi kıvrılmaya devam ettim.

“Cage, ah...” Rob dikkatini tekrar Cage’e çevirmeden önce bana hızlıca bir bakış attı “...seni görmek güzel.”

“Rob, bu Lake Jones. Lake, bu annemin kocası Rob.”

“Merhaba.” Büyük deliklerin birinden çıkmış olan işaret parmağımı salladım. Tek parmakla el sallamak utanç vericiydi.

“Tanıştığımıza... Ah... Memnun oldum.”

Dudaklarımı ısırarak başımı salladım.

Lütfen ölmeme izin ver.

“Ben... Sadece...” Rob, Cage’in yatak odasının yanındaki banyoyu işaret etti. “Tıraş takımım burada. Sadece onu alacaktım, sabah görüşürüz.”

“Elbette.” Cage gülümsedi.

Ben? Gülümsemedim. Rob’un neyi tıraş etmesi gerektiğini merak ettim. Neredeyse keldi ve yüzünde sakal falan görmemiştim. Sonra dank etti... Hayalar. Brooke muhtemelen cinsel organı etrafındaki kılları tıraş etmesini istiyordu. Taşaklarını tıraş etmek için tıraş setini alması gerektiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Odadaki sıkıntılı kişinin başka biri olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Uzak bir ihtimaldi ama yine de bunu kabul edecektim.

“Anladım. Keyfinize bakın, ah...” Rob bacağıma ve sutyenime son bir kez baktı “...bilirsiniz, her neyse. İyi geceler.” Elini kaldırdı.

İşaret parmağımla son bir kez salladım. Keyfime baktığım belliydi. Cage bacağımla, sutyenimi ve diğer giysilerimi alıp yatak

odasına götürürken, Rob tıraş takımıyla birlikte merdivenlerden yukarı kaçtı.

“Bir taksi çağırıp otele gidiyorum ve sabah uçakla eve dönüyorum. Senden hoşlanıyorum, bu yüzden bu gerçekten berbat bir durum ama işimiz bitti çünkü bir daha asla ailenle yüz yüze gelemem ve senin de asla eve getiremeyeceğin bir kızla zaman kaybetmek isteyeceğini sanmıyorum. Çin’e geldiğin için teşekkürler. Gelmiş geçmiş en iyi öpücüktü. Sana hayatında bol şans ve mutluluk diliyorum. Seni tanımak güzeldi.”

Cage, ciddi görünmek için boktan bir çaba harcayarak sırtısını bastırdı. “Ben... Sıra dışı bir şey fark ettiklerini bile sanmıyorum.”

“Diyor, bu evdeki herkesin saygı gösterdiği tamamen giyinik tanrı. Ama bir de bugüne kadar kimsenin görmediği, hatta adını bile duymadığı çıplak bir kadın var, kanepede öylece oturup...” Battaniyeye baktım “...çıplak vücudunun etrafına birkaç iplik dolamış. Kız kardeşlerinin terapiye ihtiyacı olacak. Eve saçılmış olan vücut parçalarıyla ilgili kabuslar görecekler. Annen, oğlunu baştan çıkarmaya çalışan bir sürtük olduğumu düşünecek. Muhtemelen engelli bir servet avcısı olduğumu düşünüyordur. Ve Rob’un ne düşündüğünü anlatmaya başlamayayım bile...”

“Hadi yapalım o zaman.” Beni öylece kucağına aldı.

“Ne yapalım?”

“Ne yapacağım?”

“Taksini beklerken seni becereceğim.”

“Benimle alay etmeyi bırak.”

Cage beni yatağına yatırdı, sonra kapıyı kapatıp kilitledi. “Birincisi, kendine asla engelli deme. Sen tanıdığım en az engelli insansın.” Gömleğini çıkardı. İtiraz etmedim. “İkincisi, dışarıdaki Cage Monaghan ‘tapınağını’ görmediysen diye söylüyorum,

annem beni onunla tanışması için eve bir altın avcısı getireceğime inanmayacak kadar çok takdir ediyor.”

Bekledim. Başka bir şey söylemedi ve yatağının ayak ucunda öylece durdu.

“Üçüncüsü var mı?”

Başını iki yana salladı. “Devam et.”

Gözlerim bir o yana bir bu yana kaydı. Neyi kaçıırıyordum? “Neye?”

“Rahatsız edilmeden önce bir görevin –bir planın– varmış gibi pantolonumu çözüyordun. Devam et.”

Gülümsemem soldu. Bunu istememiştim ama duygular, mümkün olan en kötü zamanda ortaya çıkan ve istediklerini yapmakta ısrar eden küçük, tehlikeli yaratıklardı.

“Hey...” Cage yatağın kenarına oturdu ve beni ve battaniyemi kucaklamak için kendine çekti. “Ne oldu?”

“Kahretsin, bir şey yok.” Yanaklarımdan akan gözyaşlarını sildim.

“Bir şey yokmuş gibi görünmüyor.” Arkasına yaslanıp parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı.

Burnumu çektim ve bunun aptalca zamanlamasına güldüm. “Özür dilerim, az önce kendini bana sunduğuna ve bunun üzerine ağlamaya başladığıma inanamıyorum. Sadece...” Başımı kaldırıp gözyaşlarımı silerken dilimin ucunu ağzımın kenarına sürttüm. “Birini etkilemek için bu kadar çabalayan biri değilim. Kazadan sonra bunu bırakmak zorunda kaldım. Uzun zamandır en büyük engelim *buydu*, ama ailenin beni sevmesini istiyorum çünkü...” Titrek bir nefes aldım.

“Çünkü?” diye fısıldadı.

Bakışlarım onunkilere kilitlendi. “Çünkü senden hoşlanıyorum... Hem de çok.”

Gözlerindeki keskinlik bütün saçmalıkları, kendimi koruma çabalarımı yıktı ve bir kez daha gümüş tepside sunduğum kalbimle bana bakıyordu.

Cevaben başını salladıktan sonra ayağa kalktı ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı. Çok fazla şey söylemişim. Aptal, geveze ağzım. Cage sadece seks istemişti ve ben de ona Oprah'ın bir bölümünü yayınlamıştım. Hiç hoş değildi. Hem de hiç hoş değil. Kendimi affettirmek için battaniyeyi yere attım ve ona kalbim yerine bedenimi sundum. Bedenimi tekrar tekrar aldı, ama bana tek bir kelime bile etmedi. Havayı dolduran tek ses, yumuşak iniltilerimizdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Bunu Bir de Tamponla Söyle

Haşır huşur. Pat. Pat. Haşır huşur. Pat.

“Trzy...” diye mırıldandım. “Şimdi olmaz.” Sırt üstü yuvarlandım ve işte o zaman yatak tanıdık gelmedi ve beynim harekete geçti. Önce bir gözümü, sonra diğerini açtım. “Cage?”

“Günaydın. Uykunda konuşuyorsun.” Ellerini ceplerine sokmuş, yatağın kenarında duruyordu.

“Konuşmuyorum.” Gözlerimi ovuşturdum.

“Konuşuyorsun.”

“Tüm bunlar da...” Doğruldu “...ne?”

Yatağın ayakucunda kutular dolusun tampon duruyordu.

“Süper, normal, aplikatörlü, aplikatörsüz, organik...”

“Eeee... Benim...”

“Adetin sona erdi. Evet, biliyorum. Dün gece bu gerçeğe birden fazla kez tanık oldum.” Sırıttı.

Kızardım.

“Öyle bir adam olmak istiyorum.”

Tamponlar. Tamponlar benim için uzun saplı güller demekti. Tamponlar nefesimi keserdi.

“Bana tampon almışsın,” diye fısıldadım, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Cage kenara otururken yatak çöktü. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve dudakları kulağıma değerken başımı kavradı. “Sana tampon aldım çünkü senden hoşlanıyorum, hem de çok.”

Bu adamı seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki göğsüme gerçek bir acı veriyordu.

“Şimdi, dün gece taksiyi ve otel konaklamayı kaçırdığına göre, doğum günü kahvaltısına gelebilirsin.”

“Doğum günü kahvaltısı mı?”

“Evet.” Torbayı alıp tamponları içine tıktı. “Bugün tüm yemek seçimleri Hayden ve Isa’ya ait, bu yüzden kahvaltıda muzlu ve kremalı, çikolata parçacıklı krep yemek konusunda anlaştılar.”

“Peki, ya bacağı mı?”

Cage güldü. “Endişelenme. Annem dün gece onlara açıkladı. Şimdi en iyi yaptığım şeyi yapma sırası sende.”

“Ama prezervatifin bitmek üzere ve bu bir doğum günü partisi için biraz uygunsuz kaçmıyor mu?”

“Evet.” Eliyle kendini düzeltti. “Ve bu konuda konuşarak bana yaşattığın ereksiyon da öyle.” Tampon torbasını bavulumun yanına fırlattı. “Prezervatif de aldım.” Göz kırptı. “Acele etme, krepler bekliyor olacak; ardından kız kardeşlerime havalı bacağı gösterbilirsin. Yani en iyi yaptığın *diğer* şeyi.”

En iyi yaptığım şeyin, sekiz yaşındaki iki kızla birlikte çikolatalı krep yemek olduğunu öğrendim. Onlara bacağı ve ba-

vulumdaki diğer iki protezi gösterdiğimde, onları denemek istediler ve zaten iki bacakları olduğu için deneyemeyeceklerine üzuldüler.

Ah, yine sekiz yaşında olmak vardı.

“Siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu Brooke. “Yanlış anlama ama dün buraya gelene kadar senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum.”

Brooke kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkadıktan sonra ben de kuruladım.

“Aslında onunla babası öldükten kısa bir süre sonra Omahada tanıştım.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet.”

“Lake, Jillian’ın eşinin kız kardeşi,” diyerek araya giren Cage, arkamdan yaklaşıp kuru tencereyi elimden alırken beni korkuttu.

Aramızdaki yasak konu ihlal edilmişti. Oradan nereye gideceğimi bilmiyordum.

Sorun şu ki ben, Jillian Knight’ı tanıımıyordum. Jessica Day’i –Jessica Jones’u– tanıyordum. Elbette aynı kişiydiler ama tehlikedeki hayatlar ve tüm bu saçmalıklar durumu karmaşıklaştırmıştı. Jessica’nın bir zamanlar Cage’in babasıyla romantik bir ilişkisi vardı. Son derece garip bir durumdu. Cage, babası öldükten sonra Jessica’nın/Jillian’ın onunla iletişime geçtiğini söylemişti. Herhangi bir şey öğrenmek istemediği için, Jessica ona pek bir şey anlatmamış ve sadece gecikmiş başsağlığı dileklerini sunup resmi olarak vedalaşmıştı.

Onu Jillian olarak, sonunda kanser onu alsan bile birçok yönden babasına hayat veren kadın olarak hatırlamak istediğini düşündüm. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Jessica benim ailemdi. Onun hakkında konuşamazsak, ilişkimizin gidebileceği bir yer yoktu.

“Jillian evlendi mi? Bu harika.” Brooke gerçekten mutlu görünüyordu. “Çocukları var mı?” Şimdiden Cage’den çok daha fazla soru sormuştu.

Cage’e tedirgin bir bakış attım. Bana zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi ama annesine cevap vermeme tamam diyormuş gibiydi. “Evet, bir oğlan. Grant Thomas Orion Jones–GTO Jones. Hikâyeye göre, tıpkı abim Luke gibi, aynı isimli aracın –67 model kırmızı bir GTO’nun– arka koltuğunda tohumları atılmış. Grant on sekiz aylık ve çok tatlı. Tıpkı abime benziyor ama annesinin karakterini almış. Eğlenceli.” Muhtemelen çok ileri gitmiştim. Cage’e bakmadım bile. Küçük yeğenim ve neredeyse taptığım yengem için duyduğum heyecanı saklamak çok zordu.

Cage tavayı bıraktı ve cebinden telefonunu çıkardı.

“Banks, ne haber?”

Mutfakta volta atarken onu takip ettim.

“Evet. Burada. Bekle.” Telefonunu uzattı. “Banks. Seninle konuşmak istiyor.”

Telefonu alırken gözlerim kısıldı. “Everson?”

“Bir haftadan fazla oldu. Bir haftalığına gideceğini söylemiş-tin. Bana cep numaranı bırakmadın.”

“Bir hafta kadar dedim. Numaramı hiç istemedin. Sorun nedir? Shayna mı?”

“On beş farklı dadiyla görüştüm ama karar veremiyorum ve bunun nedeni muhtemelen ne yaptığımı bilmemem. Sen ona banyo yaptırdığından beri banyo yapmadı. Bu kötü görünüyor, değil mi? Bunu yapamam, siktir, ben bunu yapamam.”

“Yavaşla. Sorun yok. Shayna iyi. Banyo olayı epey kötü, ama sana yardım edeceğim.”

“Burada değilken bana nasıl yardım edebilirsin ki, siktir?”

“Lütfen bana bu küfürleri ortaya atarken onun yanında dikilmediğini söyle.”

“Diğer odada televizyon izliyor. Eve ne zaman geliyorsun?”

“Eee... Emin değilim.”

“Bugün. Biletini ben alırım.”

Güldüm. “Bana bilet almana ihtiyacım yok.”

Cage, Brooke’la bulaşıkları kurulamaya devam ederek kısık gözlerle beni izliyordu.

“Bugün olmaz. Yarın eve dönmek için bir uçak bulacağım.”

“Sabah uçağı.”

“Uygun bir uçak. Hoşça kal.”

Cage’e telefonunu uzattım.

Cebine koydu. “Eee... Yarın geri mi uçuyoruz?”

Brooke lavabonun tıpasını çekti ve ellerini kuruladı. “Sizi biraz yalnız bırakayım.”

“Özür dilerim. Shayna’yla zor zamanlar geçiriyor.”

“Sorun değil.”

Biz bir çift miydik? İlk kavgamızı mı ediyorduk? Kavga gibi de değildi, ama onun “sorun değil” demesi kulağa pek de iyi gelmiyordu.

“Yarın benimle gelmek zorunda değilsin. Aslında ailenle kalmalısın. Eminim sezon arasında seninle mümkün olduğunca çok vakit geçirmek isterler.”

Cage yavaşça başını salladı; onaylarcasına değil de duyduğunu belirtircesine bir baş sallamaydı. “Sorun... Değil.” Gülümsemesi gözlerine yansımadı.

Kollarımı beline doladım. “Bugünlük seninim, Monaghan. Sanırım bana oyuncak ev ve pasta sözü vermiştin.”

Atkuyruğumu çekiştirdi. “Senden hoşlandığımı söylemiş miydim, hem de çok?”

Kıkırdadım. “Söyledin ve bunu kadın hijyenik ürünleriyle söyledin. Kenara çekil, Yakışıklı Prens.”

Beni öptü ve dilinin ağzımda yavaşça bir keşif yapmasına izin verdi. Ellerim kalçasına kayarak poposunu sıkıca kavradı.

Cage inledi. “Lake... Seni omzuma atıp seksi kıcını aşağı indirmemi istemiyorsan ellerini kıcımdan çek.”

Ellerimi oldukları yerde tuttum.

Alt dudağımı ısırarak güldü. “Blöfümü görme konusundaki inadınla aramda bir aşk/nefret ilişkisi var.”

“Kıcımı aşağı indirmeni istemem hoşuna gidiyor ama bunu gerçekten yapamayacak olmandan nefret ediyorsun, çünkü biz konuşurken arka tarafta çocuk oyunları için toplanan insanlar var.”

“Hum... sonra. Seni uyardığımı farz et.”

Bu bir uyarı değildi. Bu bir vaatti, bütün gece boyunca sürmeyi planladığım bir vaat.

Ertesi sabah Cage beni annesinin arabasıyla havaalanına götürdüğünde neredeyse ağlayacaktım. Her nedense Minneapolis asıl gerçeklikmiş de Pekin ve Portland sadece bir rüyaymış –Cage Monaghan’ın başrolde oynadığı bir rüyaymış– gibi geliyordu. Uçak Minnesota’ya indiğinde arabam balkabağına dönüşecek miydi?

“Ben de yarın geri dönüyorum. Bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğum için Flint’in... Ve muhtemelen birkaç koçumun kara listesindeyim zaten. Beladan uzak dur.” Kaldırımın kenarında dururken kollarını bana doladı.

“Bela derken hapishaneyi kastediyorsun.”

“Flint ve Banks’in sana göz kulak olmasını sağlayacağım.”

“Bana Flint’ten bahsedecek misin? Kim o?”

“Nebraska’da top tutucuydu, benden iki yaş büyük. Ön çapraz bağ sakatlığından sonra futbolu bıraktı. Şimdi benim menajerim ama aslında bundan çok daha öte, çünkü aynı zamanda çok iyi arkadaşız.”

Dudaklarımı birbirine sürtüp başımı salladım. Cage popomu avuçladı ve benim onunkini hiç sıkmadığım kadar sertçe sıktı. Gözlerim büyüdü.

“Ve ben eve gelmeden önce Flint’i görürsen ona asılma.”

Başım geriye savruldu.

“Bana neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi bakma.”

“Be-ben...”

“Seni hapisten çıkardığı gün onunla flört ettiğini söyledi.”
Cage tek kaşını kaldırdı.

“Kendini beğenmişin teki.”

“Ona yakışıklı olduğunu söylemişsin.”

Omuz silktim. “Görünüşü *nahoş* değil ve adı Flint.”

“Adını beğendin mi?”

“Ah... Evet.” Ona bakıp sııttım. “Kıskandın mı?”

Cage alt dudağını ısırarak başını salladı. “Belki.”

“Hoşuma...”

“Seni kıskanmamın hoşuna gittiğini söyleme sakın. Şimdi böyle düşünüyorsun ama seni uyarayım, erkekler kıskanmaktan hoşlanmaz ve ben hayatımı ellerimle kazanıyorum, bu yüzden ellerimi başka bir adamın yüzüne vurarak dağıtmak hiç de iyi olmaz.”

Haklıydı, ama... Aman. Tanrım. Bu beni o kadar tahrik etmişti ki onu arka koltuğa itmek ve büyük olasılıkla tutuklanmayla sonuçlanacak son bir vedalaşma yaşamak istedim.

“O zaman beni hakkını vererek öp.”

Öptü de. Beni bir daha asla öpemeyecekmiş gibi öptü.

“Hoşça kal,” diye fısıldadım, nefes nefese.

“Güle güle.” Beni bırakmadan önce burnumun ucuna son bir öpücük kondurdu.

Havaalanına bir sarhoş gibi yürüdüğüme emindim.

ON ALTINCI BÖLÜM

İki Kelime

Cage

Bir gölde boğuluyordum.* Benim Lake'im. O benim miydi? Tanrım, öyle olmasını istiyordum. Hayatımda hiçbir kadına karşı bu kadar korumacı –sahiplenici– hissetmemiştim.

“Lake'den hoşlandım, gerçek biri,” dedi annem ve sonra güldü. “Kız kardeşlerin ona bayılıyor. Sanırım oyun evinde kızların arkadaşlarından daha fazla oynayarak işi bitirdi. Bütün çocuk oyunlarını oynadı ve kızların saçlarına kurdeleler ördü. Eğer onu sen almazsan, ben onu kızların ablası olarak evlat edineceğim.”

Ön verandadaki koltuklara oturduk ve Rob arabayı yıkarken Hayden ile Isa'nın yeni bisikletleriyle uzun garaj yolunda bir aşağı bir yukarı dolaşmasını izledik.

“Ben de ondan hoşlanıyorum.”

Annem kahvesini yudumladı. “Pek ikna olmuş gibi değilsin.”

“Onunla bu hayattan, bu... Çılgın ünlü hayatından önce tanıştım. Kırılgan biri olduğundan değil, çünkü değil. Sadece şö-

* Göl anlamına gelen Lake ismiyle kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

retin, çılgın programımın ve benimle gelen tüm saçmalıkların onun istediğinden daha fazla olabileceğinden endişeleniyorum. Ve açıkçası bunun için onu suçlayamam.”

“Tek dizinin üstüne kmene gerek yok tatlım. Yani... Ben onu evlat edineceğim ama...”

Sırıttım. “Flint delirdiğimi düşünüyor. Sanırım ‘gelmiş geçmiş en kötü zamanlama’ gibi bir şey söylemişti. Kendime bu futbol kariyerine her şeyimi vereceğimi söylemiştim ve kariyerime daha yeni başlıyorum, ama...”

Annem elini koluma koydu. “Aması falan yok. İşine odaklanmış haldesin, her zaman da öyleydin. Aynı anda bir kariyerin ve bir hayatın olabilir. Bunun bir seçim olması gerekmiyor. Bana Çin’den bahsetti.”

“Sana ne anlattı?”

“Lake bana Pekin’e sırf onu öpmek için uçtuğunu söyledi.”

Lake’in bunu anneme söylemesine biraz şaşırarak dudaklarımı ısırdım. “Öyle mi?” Gözlerimi kızlardan ayırmadım, ama gözümün ucuyla annemin sırtışını gördüm. “Ne tür bir ahmak böyle bir şey yapar ki?” Ayağa kalktım. “Ben koşuya çıkıyorum. Sanırım yağmur denecek gibi görünüyor.”

“Tamam. Seni seviyorum, benim sevgili *ahmağım*.”

Lake

Bavulumu açtığımda içinden bir not kartı çıktı:

BEŞİNCİ BÖLÜM

Duzeleme
Ny.Ozlem

Parçaları bir araya getiremediğim için beynim ağrıyordu, ama yine de omurgamdan aşağıya gerçekten iyi türden ürpertiler gönderdi. Eşyalarımı yerleştirdim ve Trzy'nin, kum kabını temizlemek, bol bol sevmek ve biraz lazerle oynamak gibi ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra Everson'ın kapısını çaldım.

“Beni özledin mi, Apollo?” Kapıyı açtığında ona en güzel gülümsememi gösterdim.

“Bu biraz fazla ileri gitmek olur.”

“Ah, peki o zaman, benim yapacak başka işlerim var..” Arkamı döndüm.

“Bekle.”

Omzumun üzerinden baktım. “Evet?”

Everson başını iki yana salladı. Onu yalvarmaya hiç gerek yoktu ama kendime engel olamadım.

“Seni özledim ama hâlâ bunların hiçbirine sahip olamazsın.” Vücudunu işaret etti.

Gülerek arkamı döndüm ve omuzlarımı geriye atıp çenemi yukarı kaldırdım. “Kendini bir halt sanma Apollo. Ben istediğimi aldım.” Aman Tanrım... Hem de nasıl almıştım.

İşte oradaydı; inci beyazı dişlerini gösteren geniş gülümseme. “Senin ağzından çıkınca kulağa çok yanlış geliyor.”

Kaşlarımı çattım. Bunu nasıl söylemem gerekiyordu ki?

“Shayna nerede?”

Kapının önünden çekildi. “Odasında.”

“Dadı adayları için hazırladığın sözleşmeye bir bakayım.”

“Sözleşme mi?” Kaşları havaya fırladı.

“Evet, sözleşme. Bilirsin, senin beklentilerin, onun görevleri. Öğrenme faaliyetleri, eğlenceli aktiviteler, yemekler, geziler, ev

temizliği ve bunun gibi şeyler. Sigara yok, içki veya uyuşturucu yok, uyuklamak yok, parti yok veya arkadaşlarını davet etmek yok, sosyal medya yok, fotoğraf çekmek ve paylaşmak yok veya mekânı ifşa etmek yok, televizyon yok veya oyun oynamak yok gibi kurallar...

“Lütfen bana dadılarla, çimlerini biçecek birini arıyormuş gibi görüştüğünü söyleme. Bir topun peşinden koşmak ve erkeklerin kıcını okşamak için kapsamlı bir sözleşme imzalamak zorunda kaldın. Tanrı aşkına Everson, bir çocuğa, kırılgan bir insana bakacak birini işe almak için bir sözleşmeye *ihtiyacın* var.”

“Sana bu işlerde iyi olmadığımı söylemiştim. Sana söyledim...”

“Şişşt...” Yatak odasını işaret ederek başımı iki yana salladım.

Everson gözlerini devirdi.

“Onu tutmayacağın halde avukatından yardım istemek on saniyeni aldı. Bir dadı sözleşmesi için ondan yardım istemek hiç de zor olmamalı.”

“Lake!” diye bağırdı Shayna bana doğru koşarak.

Eğilip ona sarıldım ve Everson’a baktım. Nasıl olur da ona sırlıklam âşık olmazdı? Banyoya ihtiyacı olsa bile.

“Ben hallederim.”

“Neyi halledersin?” diye sordu.

“Senin için bir dadı tutacağım.”

Everson sanki henüz paylaşmadığım bir “ama” ya da “bana borçlusun” cümlem varmış gibi bana baktı.

“Şimdi sanırım birinin banyoya ihtiyacı var ve belki yarın seni kuaföre götürürüm.”

Mükemmel kahverengi gözler bana baktı. “Kuaför mü?”

“Saçını kestiririz ve belki de ayak tırnaklarına oje süreriz.”

Shayna sırtıttı ve sonra abisine baktı. “Evson, gidebilir miyim?”

Küçük kız, tam da tahmin ettiğim gibi, onun sert ifadesini parçaladı. Yüzündeki şaşkınlık, onun kendisinden izin istemesini beklemediğini gösteriyordu.

Shayna ona hayranlık duyuyordu.

Ona saygı duyuyordu.

Ona güveniyordu.

Bu bir armağandı ve Everson'ın bunu her gün biraz daha görmeye başlayacağını biliyordum.

“Ah... evet, her neyse.”

Cage bana iyi geceler demek için aradı. Kız kardeşlerinin bana “merhaba” demek için onu sıkıştırdığı kısa bir görüşmeydi. Ertesi gün geç saatlerde eve dönmeyi planlıyordu. Ben de onu özlemeyi planlıyordum.

Ertesi gün Shayna'yı kuaföre, ardından da kıyafet alışverişine götürdüm. Ne kadar da aptaldım, Everson'ın bunu çoktan yapmış olacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Ah! Erkekler.

“Bunlar da ne?” Everson dairesine taşıdığımız çanta yığınlarına hayretle baktı.

Televizyona ters ters baktım. “Kapat şunu.”

Korkunç bir şiddet animasyonundan başka bir şey olmayan X-Box oyununu kapattı. “Peki anne.”

“Büyüme zamanı. Shayna altı yaşında ve gecenin bir yarısı yatağına gelmeyi bırakmasını istiyorsan, kâbus görmesine neden olacak şeyleri görmesine izin vermemelisin.”

Everson tavsiyemi dinlemek yerine başıyla çantaları işaret etti. “Madem onun altı yaşında olmasından bahsediyoruz, neden bugün Macy's'i satın almış gibi görüldüğünü söyler misin?”

Shayna'ya gülümsedim ve Everson'ın hak ettiği küçümseyici ses yerine mutlu sesimi kullandım. "Çünkü bir kızın iki kıyafetten ve bir çift iç çamaşırından çok daha fazlasına ihtiyacı vardır. Değil mi, tatlım?"

Uzun kirpiklerini kırptırarak Everson'a gülümsedi ve sonra çantalardan biriyle odasına koştu.

Everson omuz silkerek ellerini şortunun ceplerine soktu. "Neye sahip olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Ah, bilmiyorum... Yanında getirdiği küçük sırt çantasına bakabilirdin ya da belki ona neden sürekli aynı iki kıyafeti giydiğini sorabilirdin."

"Mahremiyetini ihlal etmek ya da kendisini kötü hissetmesine neden olmak istemedim."

İşin çılgın kısmı? Ona inanıyordum.

"Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum. Bilmiyordum."

"Önemli değil. Her şeyi yerleştirmesine yardım etmek için daha sonra uğrarım. Artık bir bornozu ve kendi banyo malzemeleri var, bu yüzden senin evinde kendi başına nasıl duş alacağını öğrenmesine yardım edeceğim. Ama o daha çok küçük, Everson. Onu çıplak görmek, durumu sapkınlaştırmadığın sürece garip ya da önemli değil ve eğer bunu yaparsan, robot ayağımla taşaklarını patlatırım. Tamam mı?"

"Siktir git," dedi söylenebilecek en şakacı şekilde ve gülümseyerek.

Ona bir öpücük gönderdim. "Konuşmana dikkat et... Ama ben de senden hoşlanıyorum Apollo. Sonra görüşürüz. Bana ihtiyacın olursa beni ara... Artık numaram sende var." Başımı iki yana salladım. "Hoşça kal, Apollo."

Kapımın kilidini açarken cebimdeki telefonum titredi.

Cage: Uçuş ertelendi. Eve geç geleceğim. Sabah erkenden antrenman ve ardından hâlâ bir işim olup olmadığını görmek için iki toplantım var. Yarın akşam yemeğine ne dersin?

Lake: Evet!

Bana adresini mesaj attı.

Lake: Senin evin mi? Bir şey getirebilir miyim?

Cage: Bir gecelik çanta.

Gülümsedim.

Lake: Sağ salım eve, bana dön. Senden hoşlanıyorum, hem de çok. x

Cage: Hislerimiz karşılıklı.

Ertesi gün daha fazla bacağı test etmekle geçti. Jerry ve Thad bana yeni bir koşu bacağı, yüzme için iki farklı bacak ve bisiklet için bir bacak gönderdi. Rüzgâr beni bisikletimden düşürüp öldürmek için övgüye değer bir girişimde bulundu ama ben direndim. Antrenman tesisinin havuzu bir yarışma nedeniyle kapalıydı, bu yüzden yüzme bacaklarımı beklemek zorundaydı.

Görüşme ayarlamak için Everson'ın dadı adaylarından birkaçını aramıştım. Bir tanesi o öğleden sonra görüşmek için müsaitti, bu yüzden sıradan bir görüşme için bir kafede buluştuk. Önceki gün, beni yüz yüze görüşmeyi gerektirecek kadar etkilemeyen dört telefon görüşmesi yapmıştım.

Çok genç.

Yeterli deneyim yok.

Çok eski kafalı.

Çok uçar.

Sonra... Sihir gerçekleşti. *Aradığımı* buldum. Benimle kahve içmek için buluşan kişi oydu.

Ben görüşmeden döndüğüm sırada Everson ve Shayna da otoparka girdiler.

“Nasıl geçti?” diye sordu Everson, Shayna asansöre doğru koşmadan önce bana gülümserken.

“Mükemmel. Mükemmelden de öte. Dadını tuttum. Yarın saat on birde Shayna’yla tanışması için bir görüşme ayarladım. Eğer anlaşılırsa, o zaman tamamdır.”

“Harika. Teşekkürler. Bunu yaptığın için minnettarım.”

“Benim için zevkti. Bu özgeçmiş harika. Bu akşam referansları arayacağım, ama çok da düşünülecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Kapıya doğru yürüdüm.

“Bu, dişlerini tezgâhımın üzerinde unutacak doksan yaşmda bir nine değil, değil mi?”

Güldüm. “Dadının neye benzediği gerçekten önemli mi?”

“Hayır, ama bana açık açık söyle. Seksi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Yorum yok. Yarın ikinizle de görüşürüz.” Anahtarımı kilide soktum.

“Vay canına... Sadece... Vay canına...” diye fısıldadım, Cage’in araç yolunun sonundaki kapının kodunu girdikten sonra. Evi uzun ağaçlarla iyice gizlenmişti ama görüş alanına girince, takım arkadaşlarından herhangi birininkiyle karşılaştırıldığında ortalamanın altında olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

Ortasında süs havuzu bulunan Arnavut kaldırımli daire şeklindeki yolun etrafından dolandım ve arabamı park ettim. Cage, üç tarafı devasa pencerelerle çevrili olan büyük, ahşap kapıdan dışarı çıktı. Salyalarım çenemden aşağı akmadan önce ağzımı kapattım. Kot pantolonlu, beyaz tişörtlü ve çıplak ayaklı yakışıklı erkeğimin bana doğru attığı her adımda kalp atışlarım iki katına çıktı. Az önce duş almış gibi, saçları biraz daha koyu sarı görünüyordu.

Arabadan inip çantamı omzuma attım ve arabanın kapısını kapattım. Gülünç sırıtışım, hissettiğim kadar aptalca görünüyormuş olmalıydı. “Sakin olmaya çalışıyorum ama seni gördüğüm için çok heyecanlıyım.”

Hiçbir şey söylemedi. Cebinden bir not kartı çıkarıp havaya kaldırdı.

ALTINCI BÖLÜM

Cage sırtı ve kartı bir kenara fırlattı. Onu daha sonra almayı aklımın bir köşesine not ettim, çünkü zihnimde bir hatırlama kıvılcımı çakmasını bekleyerek hepsini saklamıştım; ama o anda odaklanabildiğim tek şey yüzümü avuçlayan elleri ve ardından dizlerimin bağını çözen öpücüyüdü.

Merhaba öpücüğü sona ermedi. Akşam yemeğinin *ben* olacağımı söyleyen aç bir öpücüğe dönüştü. Bana uyardı.

Öpüşmemize ara vermeden, bacaklarımın arkasından tutarak beni kaldırdı ve içeri taşıdı. Beni uzun, geniş bir koridordan ve sonra bir diğerinden geçirirken, yakalayabildiğim tek şey birkaç bulanık görüntü oldu. Yatağa çarpma şiddetimiz öpüşmemizi sekteye uğrattı, ama Cage hâlâ bir şey söylememiştii.

Elleri kıyafetlerimi ve bacağımı çıkarmakla meşgulken aç gözlerle beni yatağa mıhladığında zorlukla yutkundum. Bacağımı

bir ayakkabı çıkarır gibi çıkarırken, gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Güzel ev,” diye fısıldadım. İnanılmaz gergindim.

Cage gömleğini çıkardı ve sonra kot pantolonunun fermuarını açtı. “Teşekkür ederim.” Sırıttı ve yüzünde ortaya çıkan gamzeler, doğrulup yatağın kenarına kaymama neden oldu. O gamzeler bana üç yıl önce bir *çocuğa* âşık olduğumu hatırlatıyorlardı. Önümdeki Cage *tam* bir erkekti ve bu *adama* olan minnettarlığımı göstermekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Külotunu indirerek ereksiyonunu ortaya çıkardım. Başımı kaldırıp ona baktığımda, göğsü yavaşça yükselip alçalırken dudakları aralandı. Elimi aletin üzerinde gezdirirken, gözlerindeki bakışta tarif edilemeyecek kadar erotik bir şey vardı. Acıyla karışık bir arzuydu bu. “Yapmak zorunda değilsin” diyordu ama aynı zamanda kısık gözlerindeki karanlık, dudaklarımı ona dolamam için yalvarıyordu.

Dilim sıcak teninde gezinirken, elleri saçlarımın arasına girdi. Gözlerimi kapattım ve üzerimde gezinen dudaklarının görüntüsü –dilini içime bastırırken bakışlarıma karşılık vermesi ve bunun beni paramparça etmesi– gözümün önüne geldi.

En güzel teslimiyet.

Sıcaklık.

Yavaşça çözülme.

Birini bu kadar yakından tatmanın, onu tamamen arzulamanın baştan çıkarıcılığı.

Onun da bunu –hepsini– her şeyimi hissetmesini istiyordum.

“Lanet olsun, Lake...” Ağır göz kapaklarının etrafındaki yüzü gerildi. Geri çekilip pantolonunu çıkardıktan sonra diliyle bacaklarımın iç kısmında bir yol izledi. Arkama yaslandım, gözkapaklarım onunkiler kadar ağırlaşmıştı. Dili klitorisimi bulduğunda, kalçamı sallayarak saniyeler içinde haykırdım.

“Cage...” Saçlarını avuçlayarak kalçamı ona doğru bastırdım.

Orada uzun süre kalmadı. Vücudumun her santimini tattı ve ben de ona aynısını yaparken beni tekrar tekrar uçurumun eşiğine getirdi. Bir seks yapmak vardı ve bir de hiç bitmemesini, sadece rahatlamaktan çok daha fazla zevk almayı arzulayarak sevişmek vardı. Saatlerce sürecekmış gibi görünen bir seks yaptık ve sonunda o rahatlamaya ulaştığımızda, fiziksel açıdan tamamen tükeninceye kadar yeniden başladık.

“Seni özledim,” diye mırıldandı uykulu bir sesle, yanağını karnıma bastırırken.

Dünyadaki en yeni favorim, Cage’in bir yatak odası için fazla büyük olan odasının ortasında duran devasa, yuvarlak yatağın koyu gri çarşaflarına dolanmış bir halde terler içinde çıılçıplak yatmaktı.

“Tahmin bile edemezdim.” Güldüm.

Parmaklarını yanlarıma geçirdi.

“Dur!” Altında kıvranarak çığlık attım.

Karnımı yaladı, sonra kaburgalarımın üzerindeki deriyi ısır-
dı. “Hııı... Tadın tuzlu.”

Saçlarıyla oynarken kıkırdadım. “Bu sadece ter.”

“Bu seks. Teninde bıraktığı tada bayılıyorum.”

İçim sıkıştı. Asıl o seksin vücut bulmuş haliydi; görünüşü, söylediği sözler ve onları söyleme şekli.

“Eeee, bana bekâr evini gezdirecek misin ve lütfen mutfaktan, özellikle de buzdolabımdan başlayabilir miyiz?”

Cage’in gülüşü yatağı titretti. “Aç mısın?”

“Hayır. Açlığı bir saat önce aştım. Midem kazınıyor, açlıktan ölüyorum, rüzgârda solup gidiyorum.”

Cage

“Yeni kural. Benim evimdeyken, benim beyaz gömleğimden başka bir şey giymeyeceksin.”

Vahşi, siyah saçlı ve iyice öpülmüş gibi görünen dolgun dudaklı seksi kız, ızgaraya somon koymuş olmama rağmen yağmalamaya karar verdiği buzdolabımın kenarından bana baktı.

“Hum, seksi göğsünü saran gömleğin çıplak bedenime süründüğünü bilmek hoşuma gidiyor.” Göz kırptı ve buzdolabını yağmalamaya devam etti.

“Evet, peki, onu geri almak için çıplak vücudundan çıkardığımda nasıl hissedeceğimi hayal et.”

“Gömleği mi, yoksa çıplak vücudumu mu geri alacaksın?”

Açıkçası hayatımda kendimi bu kadar mutlu hissettiğim bir an hatırlamıyordum.

Ne Heisman’ı kazandığımda.

Ne seçmelerde birinci olduğumda.

Ne de Minnesota’yla kontrat imzaladığımda.

O anda, Lake’in yemek öncesi atıştırma olarak ne yiyeceğini düşünürken dudaklarını tekrar tekrar şapırdatmasını izlemek için her şeyden vazgeçebileceğimden epey emindim. Açıklanamaz bir şekilde, doğduğu andan itibaren benim bir parçama sahipti ve beni bulup bunu-mu-kaybettin tarzında yüzümün önünde sallaması yirmi bir yıl sürmüştü.

“Marşmelov var mı?”

Ayaklarımı bar taburesinin basamağına dayayıp kollarımı tezgâhın üzerinde kavuşturdum. “Üzgünüm. Marşmelov yok. Fazla şeker tüketmiyorum.”

“Hımm.” Buzdolabının kapısını kapattı ve bir kâse dolusu kırmızı üzümü tezgâhın üzerine koydu. “Marşmelov ve mısır gevreği alman lazım.” Ağzına bir üzüm atarak sırttı.

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Waffle ve Justin’s marka çikolatalı fındık ezmesi de lazım.”

“Başka bir şey?”

Elindeki üzümü büzdüğü dudaklarına vurarak gözlerini tavana çevirdi. “Biraz düşünüp haber veririm.”

Bir bağ üzüm kopardım. “Tamam. Hadi, akşam yemeğini kontrol etmem gerek.” Verandaya yöneldim.

“Kot pantolon giymişsin, ama gömleğin yok. Benim üzerimde de gömlekten başka bir şey yok. Ya komşuların beni görürse?”

“Verandayı kimse göremez. Gel hadi.”

“Karanlık ve soğuk.”

“Gel. Bak.” Izgara üzerindeki somonu çevirirken güldüm.

“Ah...” Lake verandaya çıktı. “Burası sıcak.”

Karşılıklı duran ve tavana monte edilmiş olan ısıtıcıları işaret ettim.

“Yaklaşık beş dakika sonra, sen ‘solup gitmeden’ önce seni besleyeceğim.” Bir şezlongun ucuna oturup elini çekiştirdim ve onu kucağıma alıp külot giymemesine odaklanmamaya çalıştım.

“Beni akşam yemeğine davet ettiğin için teşekkürler.” Dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

Bir sonraki sözlerimi düşünerek başımı salladım. Nutkumun tutulmasına neden olmayı başaran tek kadının huzurunda herhangi bir kelime bulmak neredeyse imkânsız bir başarıydı.

“Çok ciddi görünüyorsun.” Gözlerini kısıtı.

“Lake Jones...” Kelimeler, kelimeler neredeydi ve neden onları söylemekten korktuğum kadar söylememekten de korkuyordum? “Sana seni sevdiğimi söylesem ne derdin?”

Lake

Tam o zaman.

Tam orada.

O anda.

Cage Monaghan başını çevirdi ve beni dudaklarımdan öptü. Tek bir amacım vardı: Başını çevirmesini sağlamak.

Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey söyleyemedim. Nutkumun tutulmasına neden oldun.”

Yüzümü avuçları arasına aldı. Gözlerim yaşlarla doldu.

“Sen o kızsın, Lake. Omaha’daki o günden sonra ortadan kaybolmasaydın, bir ilkokul öğretmeni olurum. Bu hayatı seçmedim, çünkü futbol artık benim hayatım. Artık bunu nasıl dengeleyeceğimi bilmiyorum ve dürüst olmam gerekirse, dengelemek de istemiyorum. Senin için hepsinden vazgeçmek istiyorum. Her gün sadece seninle olmak istiyorum, çünkü yemin ederim ki bunu herkesten daha iyi yapabileceğimi biliyorum. Seni seviyorum Lake. Seni, hayatımdaki *diğer* her şeyden şüphe etmeme neden olacak kadar seviyorum. Seni, senden *başka* hiçbir şey istemememe neden olacak kadar seviyorum.”

Yüzüm onun elleri arasındaymış gibi görünebilirdi, ama ellerinde tuttuğu aslında kalbimdi. Bana umutla baktı. Hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden omuz silktim ve iri gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı akmasına izin verdim.

Gözyaşlarımı öptü.

“Ben de seni... Seviyorum.” Kelimeler boğazımda düğümlendi. O kadar uzun zamandır orada bekliyorlardı ki her geçen gün büyüyüp umutsuzca söylenmeye ihtiyaç duyuyorlardı. Bir yanım

onun söylemesini beklediğime pişman oldu. Ölümün eşiğine gelmenin bana öğrettiği bir şey varsa, o da hayatın gerçekten kırlan olduğıdu ve önemli olanı önemli olduğı anda söylemenin önemiidi.

Ben ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Ve tam da o anda, orada... Nedenini biliyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dadılar ve Komşular

Hissettiğim mutluluk beni o gece geç saatlerde eve kadar takip etti. Kalmak istedim, ama sabah erken kalkıp Shayna'nın dadısı için hazırlanmalıydım ve Hayallerimin Erkeği unvanını resmi olarak talep eden adam fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Mükemmel akşamımızın ardından sabah onun yatağından kalkmak imkânsız olurdu.

Gelmiş geçmiş en lezzetli somonun ardından, o büyülü *aşk* bana defalarca fısıldayarak verandada benimle sevişti. Aşkımızın bir derinliği olup olmadığından emin değildim, ama eğer varsa ben o kadar dipteydim ki kaçmadan önce öleceğimi biliyordum.

Kaçmak istemiyordum. Cage'in öğretmen olmak ve benimle daha fazla vakit geçirmek için NFL'den ayrılması? Bunu da istemiyordum. Onu üniversitede oynarken izlemiştim. Bitiş çizgisindeki yakalayıcıyla bağlantı kurduğunda yüzünde beliren coşku, öğretmen olmak ve boş zamanlarını bir kızla geçirmek istediğini söyleyen bir bakış değildi. Akşamın ikimizi de nostaljik bir hava-

ya soktuğu ve hayat değiştirecek kadar önemli kararlar vermenin net bir kafayla yapılması gerektiği konusunda hemfikirdik.

Kesin olarak bildiğim tek şey, hayatımın bağışlanmasının nedeninin Cage Monaghan olduğu ydu. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum... Ama biliyordum.

“Fazla kalamayacağım. Bir toplantım var,” dedi Everson, dadının gelmesini beklerken.

“Sorun değil. Altmış saniyeden çok daha kısa bir süre içinde kaynaşacaklarını hissediyorum. Sonra gitmek için özgür kalacaksın ve ben de akşam yemeğine kadar yüklü miktarda bir komisyon ücreti almayı bekleyeceğim.”

“Komisyon ücreti mi?”

“Dünyanın en iyi dadısını bulduğum için.”

“Kendinden epey emin görünüyorsun.”

Shayna odaya girerken sırtıttım. “Bundan eminim. Shayna, Jamie’yi çok sevecek ve Jamie de bu tatlı küçük kıza bayılacak.” Ona sarıldım.

“Jamie kaç yaşında?” diye sordu Everson.

“Otuz bir.”

Tam vaktinde, kapıda üç hızlı vuruş sesi duyuldu. Everson kapıyı düzgün çalma konusunda Jamie’den ders alabilirdi. Kapındayım ama seni kızdırmaya çalışmıyorum.

Everson kapıyı açtı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Merhaba, ben Jamie Law.”

“Hayır değilsin.” Everson başını iki yana salladı.

“Everson!” Onu kenara çekmek için kolunu çektiştirdim. “Kabalık etme.”

“Çıta...”

“Lake.” Jamie’ye dönüp gülümsemeden önce ona kaşlarını çatarak baktım. Dadının birbirimiz için kullandığımız isimleri duymasına gerek yoktu. “İçeri gel Jamie.”

“Lake, seninle bir dakika konuşabilir miyim?” diye sordu Everson, aslında daha çok talep eden bir ses tonuyla.

“Tabii, bir saniye. Jamie, Shayna ve abisi Everson Banks’le tanışmanı istiyorum.”

Shayna, Jamie’ye elini uzattı. Everson uzatmadı.

“Konuşalım. Şimdi!”

Everson’a bir kez daha kaşlarını çatarak baktıktan sonra Jamie’ye özür dileyen bir gülümseme daha gönderdim.

“Shayna, neden Jamie’ye yüzme derslerinden ve hangi kitaplardan hoşlandığından bahsetmiyorsun? Bize birkaç dakika izin verin, hemen döneceğiz.”

“Acele etmeyin.” Jamie gülümsedi.

Everson’ın yatak odasının kapısını kapattım. “Aman Tanrım. Senin sorunun ne? Görüştüğüm diğer tüm kişilere kıyasla Jamie’nin ne kadar nitelikli olduğu hakkında bir fikrin var mı? O yüzden bu işi mahvedersen sana çok kızacağım.”

Everson ellerini beline koydu. “Kör müsün? Jamie bir erkek. Kız kardeşimin dadısı olması için bir adamı işe almayacağım. Bu hiç doğru değil.”

“Vay canına! Biraz daha cinsiyetçi olabilir misin?”

“Evet, aslında olabilirim, ama seni kurtarıp kısa tutacağım. Hayır. Onu işe almıyorum.”

“Erkek olduğu için mi?”

Everson başını salladı. “Doğru.”

“İki yıl önce İngiltere’de kraliyet ailesi için dadılık yapmış. Eğitim diploması var. Yarı zamanlı bir ilk yardım personeli. Dört farklı dil biliyor. Ironman yarışlarını yedi kez tamamlamış. VE yazdığı bir dizi çocuk kitabıyla New York Times’ın En Çok Satanlar listesine girmiş. Sen aklını mı kaçırdın? Jamie’den daha iyisi olamaz.”

“Yine de bazen bana bu konuda yardım edecek misin?”

“Ne? Evet. Ama işimin öngörülemezliği nedeniyle onun dadısı olamam, aksi takdirde bunu teklif ederdim.”

“Anlıyorum Çıta. Ama müsait olduğun zamanlarda buralarda olacak mısın?”

Omuz silktim. “Tabii ki.”

“Shayna ve dadısıyla mı takılacaksın?”

“Evet, bazen.”

“Harika. Burada bekle.”

Bekledim. Neden? Emin değildim.

“Jamie, adamım... Güvenlik amacıyla fotoğrafını çekmemin bir sakıncası var mı?”

Everson, Jamie’nin fotoğrafını çekerken köşeyi dönüp onlara baktım.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordum, Everson yatak odasına geri döndüğünde.

Telefonunun ekranına dokundu. “Tüm o referansları neydi? Kraliyet ailesi... Öğretmen, acil müdahale, dört dil...” Telefonuna yazmaya devam etti. “Ironman yarışları, ah ve New York Times En Çok Satanlar listesi.”

“Ne yapıyorsun?”

Everson telefonunu kaldırdı. “Jamie’nin bir fotoğrafını ve muhteşem özgeçmişini Monaghan’a gönderdim; senin karşı dairende çalışması için onu işe almam konusunda ne hissettiğini merak ediyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Umurunda bile olmayacak. Hatta Shayna’ya bakacak mükemmel kişiyi bulma becerilerim karşısında etkilenecek.”

Everson, Cage’den gelen yanıtla çalan telefonunu kaldırdı. Sırıttı. “Evet, böyle diyeceğini tahmin etmiştim.”

Monaghan: Asla. Olmaz!

Ağzım açık kalmıştı. Cage'in tepkisinin bu olduğuna inanamıyordum. Ancak yaşadığım şoku Everson'ın görmesine izin vermeyi reddettim.

"Jamie'yi işe almamak için akıllıca bir neden sunmak için otuz saniyen var, aksi takdirde o bizim adamımız. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca planların olduğunu çok iyi biliyorum ve her seferinde senin yedeğin olamam, o yüzden duyalım bakalım."

"O bir erkek!"

Bir zil sesi çıkardım. "Tekrar dene, yirmi saniye kaldı."

"Dadı olmak istemesi hiç mantıklı değil. Sadece bu bile yeterince şüphe uyandırmalı."

Bir zil sesi daha çıkardım. "Son şans, on saniye."

"Tanıdığım herkes benimle alay edecek..." diğer odayı işaret etti. "...içerdeki erkek güzelini dadı olarak işe aldığım için."

"Bu yüzden mi onu işe almak istemiyorsun? Çünkü o..."

Everson kollarını göğsünde kavuşturdu. "O ne, Çıta? Cümleleri bitir."

Yemi yutmadım. "Ona iki hafta ver, eğer beğenmezsen başka birini buluruz."

Bakışmamız bir dakika ya da daha fazla sürdü.

"Bir hafta sonra onu tutup tutmayacağımıza karar verecek olan benim. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Everson'ı diğer odaya kadar takip ettim ve kıkırdayan ve Jamie'yle harika zaman geçiren Shayna'nın yanına oturdum. Everson, Jamie'nin gerçekten iyi bir eşleşme olup olmadığını görmek için bir haftalık bir deneme süresi hakkında konuşma

yaparken ben de erkek dadiya iyice baktım. Belki belli bir oyun kurucu beni Jamie'nin görünüşünü değerlendirmekten alıkoymuştu ya da bunu yaptıysam bile bilinçsizce yapmıştım.

Daha yakından incelediğimde, Jamie'nin biraz muhteşem olduğunu itiraf etmek zorundaydım. Uzun boy, fit bir vücut, hoş bir gülümseme, koyu saçlar ve gözler. Bir Tom Hardy benzerliği ve Cage öncesi bir hayatta belirli bir amputenin külotunu sırlı-sıklam edecek bir İngiliz aksam olabilirdi.

“Amerikan futbolunun büyük bir hayranı değilim ama bu sonbaharda sizi izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Yüzümü buruşturdum. Jamie'nin daha fazla hata yapmadan önce gitmesi gerekiyordu. Everson'ın vücudunun gerilmesinden, Amerikan futbolu dışında herhangi bir futbol türü varmış gibi konuşulmasından hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

“Jamie, geldiğin için teşekkürler, görünüşe göre sen ve Shayna çok iyi anlaşacaksınız. Yarın saat sekize ne dersin?”

Jamie gülümsedi. Evet, çok tatlıydı.

“Harika! Hoşça kal Shayna, sabah görüşürüz.”

Kapı kapandıktan sonra sırtımı kapıya yasladım. “Shayna, Jamie'yi sevdin mi?”

Shayna kocaman gülümsemesiyle yarışan bir hevesle başını salladı. Yüzünde kalıcı bir somurtma ifadesi olan Everson'a sırtıttım. Kör edici gülümsemesini yakın zamanda göremeyecekmişim gibi görünüyordu.

★ ★ ★

Daireme döndüğümde, ilk işimi hallettim.

Lake: "Asla. Olmaz!" Gerçekten mi? Lütfen bana bir kişinin dadılık niteliklerini bir fotoğrafa göre değerlendirmedini söyle.

Cage: Röportaja hazırlanıyorum. Sonra konuşuruz.

Tam hayal kırıklığı içinde soluk vermiştim ki kapım çalındı. Kapı çalış uzmanlığıma göre bu yeni bir vuruş türüydü.

Gözetleme deliği, kapının dibine girip bir gözünü kısarak diğer taraftan içeri bakmaya çalışan uzun, kızıl saçlı bir kadın ortaya çıkardı. Geri kaçtım. Bu bir ilkti. Hiç hoş değildi. Kapıyı açtım.

"Merhaba, siz Lake Jones musunuz?" diye sordu, güneyli aksanıyla.

Neden bir yabancıнын ismimi teyit etmek istemesi bir test gibi görünüyordu?

"Kim bilmek istiyor?"

Yumuşak, buz mavisi gözlerini vurgulayan hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözetleme deliğindeyken olduğundan çok daha az ürkütücü görünüyordlardı. "Ben Penny Weiss, asansörün diğer tarafında oturan yeni komşunuzum. Kocam ve ben geçen hafta taşındık."

Söylediği tarafa bakıp başımı salladım. "Ah, evet, orası bir süredir boştu."

Penny burnunu kırıştırdı. "Manzara harika değil, ama biz umursamıyoruz. Her neyse, sadece kendimi tanıtmak istedim. Buraya San Antonio'dan taşındık, çocuklarımız yuvadan uçup gideli çok oldu. Kocamın ailesi yakınlardaki bir destekli yaşam tesisine taşınıyor, bu yüzden en azından birkaç yıllığına buraya taşınmaya karar verdik. Çocuklarımız evlenmeye ve bize torun vermeye karar verdiğinde buradan gideceğiz."

Başımı salladım. Penny bir büyükanne olacak kadar yaşlı görünmüyordu. Sol pazısının hemen altındaki gümüş bilekliği,

parmaklarındaki çeşitli gümüş yüzükleri ve büyük gümüş halka küpeleriyle belki otuz beş yaşında görünüyordu.

“Her neyse, hepsi bu. Sadece tanıtmak istedim. Apartman yöneticisi birbirimizle iyi anlaşabileceğimizi söyledi. Harika bir mahalleden ayrıldık ve apartman sakinlerinin banliyölerdeki ev sahipleri gibi sosyalleşmediğinden eminim, ama ben eski kafalıyım. Şarap içer misin?”

“İçerim.” Gülümsedim çünkü konuşkan Penny iyi ve doğaldı. Tanrı biliyor ki hayatımdaki tüm testosterondan sonra benim köşemde olacak bir arkadaşaya ihtiyacım vardı. Trzy üzerine alınmasın.

Aşağı baktı. “Vay canına, daha önce hiç böyle bir bacak görmemiştim. Kocam Rupert, on dört yaşındayken parmağının yarısını kaybetmiş. Çöp öğütücüsü yüzünden.”

Yüzümü buruşturdum.

“Evet, biliyorum.” Yavaşça başını salladı.

“Benimki bir araba kazasıydı. Rupert’ın fazladan bir parmağa,” *ya da sekiz* “ihtiyacı olursa bir adam tanıyorum.”

Penny güldü. “Ona söylerim. Sahip olduğu dokuz buçuk taneyle ne yapacağını bilmiyor, bu yüzden önemli olduğunu sanmıyorum.”

Penny’yi iki saniyedir tanıyordum ama yine de seks hayatıyla ilgili utanç verici ayrıntıları paylaştığından epey emindim. Evet, kesinleşmişti, Penny Weiss’i sevmiştim.

“Şarap için biraz erken, ama içeri gelmek istersen çayım var.”

“Emin misin? Rahatsız etmek istemem.”

“Bir saat sonra altı yaşındaki bir çocuğa bakmam gerekiyor, bu yüzden zamanım var.”

Penny, Trzy’den korkmadı ama kedilere alerjisi olduğunu itiraf etti. Trzy’nin hipoalerjenik özelliğini test etmek için iyi bir andı.

“Emekli olamayacak kadar genç görünüyorsun.” Penny’ye bir fincan çay verdim ve mutfak masamda karşısındaki sandalyeye oturdum.

“Ben kırk beş yaşındayım ve Rupert da elli dokuz yaşında.” Bana utangaç bir gülümsemeyle baktı. “Biz, züppe insanların hakkında konuşmaktan hoşlandığı bir çiftiz. Yıllardır en çok konuşulan konu bizdik. Rupert, babamın dekan olduğu üniversitede kadrolu bir finans profesörüydü. Rupert’ın iki çocuğu ve mutsuz bir evliliği vardı. Üniversitedeki üçüncü yılımda sekiz haftalık hamileydim, ancak babamı utandırma konusunda yüksek lisans derecem vardı.

“Rupert ve ben birbirimizi ilk kez babamın ofisinin dışında gördük. Babama hamileliğimden daha yeni bahsetmişim ve elbette ofisten gözyaşları içinde ayrıldım çünkü babam tam bir pislikti. Bir saat sonra birisi arabamın camına vurdu. İki gözü iki çeşme ağılıyordum, bu yüzden eve gidememişim. Gelen Rupert’tı, o zamanlar benim için tamamen bir yabancıydı. Beni eve bırakmayı teklif etti. Planlanmamış hamilelikten de anlaşılacağı üzere genç ve aptal olduğum için teklifini kabul ettim.

“Daireme vardığımızda onu kahve içmeye davet ettim, trajik hayatımın ayrıntılarını anlattım ve ipek kravatını bir mendil gibi kullanarak tüm gözyaşlarımı gömleğine akıttım. İki saat sonra yatağımnda çıplaktık ve tamamen tatmin olmuş haldeydik. Onun yaşındaki bir adama daha önce hiçbir kızın oral seks yapmadığına inanabiliyor musun?”

Penny sıırttı. Ağzım açık kaldığı için tüm yüz fonksiyonumu kaybetmişim.

“Ah, emeklilik sorunun cevabına gelelim. Rupert emekli; yıllar içinde çok akıllıca yatırımlar yaptı. Bana gelince... Çalışmama gerek yok ama her zaman çeşitli işler yaptım. Sadece beni meşgul edecek ve aklımın başında kalmasını sağlayacak bir şey. Bütün gün Rupert’ın yanında duramam. Birbirimizi öldürürdük.”

Penny, günümün beklenmedik bir parçasıydı ama garip bir şekilde bir o kadar da canlandırıcıydı. Netflix bağımlılığımı kırma gücüne sahipti. Kocasıyla tanışma hikayesinin, hayatından sadece bir küçük bir kesinti olduğunu biliyordum.

“Peki, çocuğunun babası bu resmin dışında mı?”

“Tatlım, resim daha netleşmeden önce resmin dışındaydı. Hayatta, gerçekten de en iyi anlarınızı temsil etmeyen şeyler vardır, bilir misin?”

Çayımı yudumlayarak başımı salladım. Güneyli aksam ve bana tatlım demesi hoşuma gitmişti.

“Eh, hayatımın yabani-otların-kesilmesi evresinde, bir tür sürtüğe dönüştüm.”

Kaşlarım havaya kalktı.

“Çoğu zaman kafam iyiydi ve aleti olan her şeyi beceriyordum.” Tırnağıyla fincanının kenarına vurdu. “Kahretsin, kimi kandırıyorum ki? Eminim bu karışıma birkaç kadın da eklenmiştir.” Penny içini çekti. Yüzünde, eski güzel günleri hatırlıyormuş gibi hafif bir gülümseme belirdi.

“Dolu dolu bir hayat yaşamışsın.”

“Evet. Bir sürü hata var, ama pişmanlık yok. Senden ne haber?”

“O kadar heyecan verici değilim. Bacağımı ve erkek arkadaşımı bir araba kazasında kaybettim. Birkaç ay önce San Francisco’den buraya taşındım. Son teknoloji protezleri test ederek ve ara sıra fotoğraf çekimleri yaparak ‘engelimle’ para kazanıyorum.”

“Peki, ya sevgili? Erkek arkadaşın olmayacak kadar güzelsin... Ya da kız arkadaşın. Fırsat eşitliği, değil mi?”

Gülümseyerek çayına baktım. “Birisi var. Biraz yeni ve biraz da eski, ama çoğunlukla açıklaması zor. Ama o... Kaçırılmayacak kadar iyi.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Önceki gecenin anıları tenimi ısıtmaya başlarken, kapının çalınması beni gerçekliğe döndürdü.

“Seni rahat bırakayım.” Penny ayağa kalktı.

“Hayır, gitmek zorunda değilsin.”

“Hayır, gidiyorum. Sonra sohbet ederiz tatlım.”

Gözetleme deliğinden baktım.

“Bunlar bağımlılık yapmıyor mu? Diğer taraftan pek iyi çalışmıyorlar.”

Kısmen Penny’nin yorumuna, kısmen de kapının karşı tarafındaki yakışıklı erkeğime sııttım.

“Evet, epey bağımlılık yapıyorlar. Gözetleme yapmak en sevdiğim eğlencelerden biridir.” Kapıyı açtım.

“Ah, Yüce İsa! Sen Cage Monaghan’sın.”

Cage’in gözleri Penny ile benim aramda gidip geldi.

“Evet, Penny, bu Cage. Cage, yeni komşum,” –ve hafiften âşık olduğum olağanüstü sürtük– “Penny’le tanış.”

“Aman Tanrım... Bu büyük bir zevk. Futbolu bir köpeğin bir kediye takıntılı olması gibi takip ediyorum. İmzanı istesem sorun olur mu?”

Cage tekrar bana baktı. Omuz silktim.

“Gidip bir kalem getireyim.” Mutfak çekmecesinden bir keçeli kalem aldım. “Bir parça kâğıt falan ister misin, Penny?”

“Hayır.” Cage’e aval aval bakmaya devam etti.

“İşte.” Kalemi Cage’e uzattım.

“Tam şuraya, bebeğim, sakıncası yoksa.” Penny tişörtünü yaklaşık dört santim yukarı çekerek belini işaret etti. “Kanatlı kalp dövmemin hemen üstü mükemmel olurdu.”

Cage tekrar bana baktı. Yine omuz silktim. Penny’nin belini imzaladı ve kalemin kapağını kapattı.

“Ah, mükemmel. Rupert ve ben bu gece köpek stilini dene-yeceğiz, böylece onu görebilir. Biraz kıskanç bir adamdan daha iyisi olamaz. Daha fazla çaba sarf etmelerine neden olur, bilmem anlatabiliyor muyum?” Penny göz kırptı ve sonra koridorda göz-den kayboldu.

Cage hâlâ tek kelime etmemişti.

“Harika biri, değil mi?” Kalemi elinden alıp içeri girdim.

“Penny için söyleyecek tek sözüm yok.”

Çekmeceyi kapatıp tezgâha yaslandım. “Ama Jamie için bir-kaç tane var, değil mi?”

“Jamie kim?” Ellerini arkama kaydırıp popomu avuçlayarak beni kendisine çekti.

Kulağımın altındaki teni öperken gözlerimi kapattım. “Shay-na’nın dadısı.”

Cage hızla doğruldu ve kısılmış gözlerle bana baktı. “Yani fo-toğraf bir şaka değil miydi?”

Ben de kıcını avuçlayıp hafifçe sıktım. “Yani ‘asla olmaz’ ce-vabı bir şaka mıydı?”

“Evet. Hayır... Bilmiyorum. Banks’in kız kardeşi için cidden bir erkek dadı mı tuttun?”

“Sadece bir erkek olan *en nitelikli* dadıyı tuttum. Lütfen bana cinsiyetçi tarafını gösterme. Görmek istemiyorum. Evet. Kadınlar, pilot ve doktor olabilir, erkekler de hemşire ve dadı olabilir.”

“Her neyse, beni etkilemez.”

“Doğru. Şimdi beni öp de *benim* seni hâlâ etkileyip etkileme-diğimi göreyim.”

Cage onu hâlâ etkilediğimi dudaklarıyla gösterirken sırtıttı. “Bu sabah seni yatağымda görmeyi özledim,” diye mırıldandı du-daklarıma, elleri tişörtümü yukarı sıyrırken.

Ellerimi göğsüne bastırdım. “Bunu yapamayız.” Mikrodalga fırının üzerindeki saate baktım. “Everson yılın bu zamanında ne halt ediyorsa onu yapmak için gideceğinden dolayı Shayna bana geliyor.”

“Şimdi mi?”

“On dakika sonra.”

“Bana yeter.” Beni sertçe öptü ve bedenimi tezgâha yaslariken ereksiyonunu karnıma bastırdı.

Ellerinden kurtulmaya çalışarak kıkırdadım. “Dur! On dakika yeterli değil.” Dudaklarımı birbirine sürttüm. Onlara yaptığı saldırıdan dolayı uyuşmuşlardı.

Cage içini çekti. “Keyfin bilir. Antrenman yapmak için top tutucularıyla buluşacağım.”

Göğüslerimi açığa çıkararak aşağı çektiği sutyenimi düzelttim. “Yani arkadaşlarınla yakalamaca oynamak için bir parka gideceksin.”

Cage sağ eliyle iki bileğimi birden yakalayıp arkama götürdü ve boynumu ısırdı. Isırmayı seviyordu ve aman Tanrım, bana hissettirdiklerine bayılıyordum.

“Evet, aslında öyle,” diye fısıldadı kulağıma, beni mutfak zeminindeki bir su birikintisine çevirmeden önce kapıdan çıkıp giderken. “Sonra görüşürüz.”

Ben de ancak kapı kapandıktan sonra, “Sonra görüşürüz,” diye fısıldadım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yakala ve Bırak

Sonunda olmuştu. Minneapolis'te evimi bulmuştum. Minneapolis'te hayatımı yeniden bulmuştum. 10.000 Göl Diyarı. Eh, başından beri belliydi.

Jamie bir haftalık denemeden sağ çıktı. Everson'ın karar mercii olma niyetine rağmen, bir oylama yaptık. İkiye bir sonuçlandı. Jamie kaldı.

Penny benim yeni en iyi arkadaşım oldu ve duygularını incitmemek için bunu Lindsay'le paylaşmadım. Beni tamamen kabullenmesi için kendimden daha berbat birine ihtiyacım vardı. Penny, kız arkadaşım ve annem arasındaki boşluğu dolduruyordu. Beni Lindsay gibi dinliyordu, ama daha az yargılıyordu; bana annelik tavsiyesi veriyordu ancak bu tavsiyeler ahlaka pek de uygun değildi. Evet, Penny Weiss'i sevmiştim.

Shayna ve Everson yeni kardeşlerim oldular, ancak Shayna'ya bir kız kardeşten çok bir anne gibi yaklaşıyordum ve Everson sadece... Everson'dı. İçinde barındırdığını bildiğim yumuşak noktayı bulmak için sert dış katmanını hâlâ kırmamıştım.

Bu da bir başka teorimdi.

Cage, ne olursa olsun her günün en iyi tarafıydı. Antrenman kampına gitmesine sadece haftalar kalmış olması acı vericiydi. Sabahın erken saatlerinde yaptığım gözetleme, Everson ve takımdan diğer bazı kişilerin koridorda toplandığını ortaya çıkarırdı; Minneapolis'teki hayatımın bir başka artısı da buydu. Diğer adamlardan biri benim erkeğimdi. Eğilip ayakkabımı bağladım ve sonra kapıyı açtım. Tüm gözler üzerime çevrilirken, gürültülü kahkahalar ve sohbetler son buldu.

Gülümsedim. “Çocuklar.”

“Lanet olsun, Monaghan!” Adamlardan biri ıslık çaldı. “Bugün bunun yerine balık tutmayı mı seçiyorsun?” Gözleri, dar koşu şortu ve spor sutyenle kaplı vücudumda gezindi.

“Kahrolası gözlerini ondan uzak tut.” Cage yanıma gelmeden önce takım arkadaşını şakacı bir tavırla itti. Ensemi kavrayıp beni öptü ve seyircilerden birkaç ıslık sesi yükseldi. “Dün gece seni özledim,” diye fısıldadı kulağıma.

Jerry'le en yeni bacağımanın uyumu hakkında görüntülü sohbet edebilmek için onu çıplak ve tatmin olmuş bir halde bırakıp eve dönmüştüm. Boğazımı temizledim ve dokunuşundan terlemeye başlamadan önce bir adım geri attım. “Balık tutmak mı? Yani ciddi miydin?”

“Erkeğinin harika bir balıkçı teknesi var, Çıta. Adamım, nasıl oldu da onu hâlâ balık tutmaya götürmedin?” diye sordu Everson.

Cage'in bir keresinde balık tutmakla ilgili bir şeyden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum, ama üzerinde pek durmamıştım. “Teknen mi var? Gerçek bir balıkçı teknesi mi?”

Adamlar kıs kıs güldü.

“Bira içmeye ve sohbet etmeye gidiyoruz, ama Monaghan bunu acayip ciddiye alıyor ve çok yüksek sesle konuşursak bize ters ters bakıyor.”

Başımı yana eğdim. Cage omuz silkerken sırttı.

“Yakalayıp bırakıyor musunuz, yoksa balığı yiyor musunuz?”

“Duruma bağlı.” Ellerini kargo şortunun arka ceplerine soktu.

Hâlâ biraz şaşkın halde başımı salladım.

Cage koşu bacağını işaret etti. “Yeni bir bacağı mı test ediyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “İç çamaşırı.”

Cage’in kaşları havaya fırladı ve arkasındaki adamlar kulaklarını dört açarak biraz daha yaklaştılar.

“Ne?” diye sordu Cage.

“En sevdiğim iç çamaşırımın üretimi durduruldu. Yeni bir marka deniyorum ve onları test etmenin en iyi yolu koşuya çıkmak. On çift almadan önce araya kaçıp kaçmayacaklarını bilmek istiyorum. Ben tanga kızı değilim. Kıcıma bir şey girmesinden hoşlanmam.”

Cage sertçe yutkunurken yanakları kızardı. Balıkçı ekibi kırkamalarını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Adamlardan biri onun omzuna vurdu.

“Seninle ön tarafta buluşuruz.” Boğazını temizledi. “Son haberlerden ötürü başsağlığı dileriz.”

Bu, adamlar asansöre doluşurken yeni bir kahkaha tufanına yol açtı. Kapılar kapandığında, Cage dudaklarını büzüp içini çekti. “Bunun için teşekkürler.”

Omuz silktim. “Ne?”

“Ne mi...” Niyeti ciddi olmak ya da belki de üzgün görünmek olabilirdi, ama sırtışını gizlemek için elini ağzına götürmeden cümlesini tamamlayamadı. “Kıcıma bir şey girmesinden’ hoşlanmazsın. Gerçekten mi, Lake?” Gözlerini tavana çevirerek başını iki yana salladı.

“Demek balık tutmaya meraklısın, ha?”

“Konuyu değiştirme.” Gözlerini kısarak bana baktı. Ne yazık ki hâlâ ciddi görünmüyordu. Ciddi görünmeyi başarabilseydi davasına bir katkısı olabilirdi. Bunlar benim en sevdiğim anlardı; yüzde doksanlık kısmı, yaptığım tüm bu hareketlerin kuru mi-zahımın utanç verici bir yan etkisi olduğundan eminken, yüzde onluk kısmı kahretsin-galiba-ciddi diye düşünüyordu.

O yüzde onluk kısma bayılıyordum. O yüzde onluk kısım için elimden geleni yapıyordum.

“Üzgünüm, konu neydi? Ah evet, kıcımın arasına girmesinden hoşlanmadığım şeyler. Kulağa bir *Riziko* kategorisi veya *Aileler Yarışıyor* anketi gibi geliyor. Lake Jones’un kıcının arasına girmesinden hoşlanmadığı bir şey söyleyin. İç çamaşırı. Anket diyor ki? Ding ding ding... Ankete katılan doksan dört kişi iç çamaşırı derken, diğer altısı penis dedi. Ve sanırım şehvet düşkünü o altı aptal aşağıda seni bekliyor.”

Cage beni gözlemledi; asla sadece gözünü dikip bakmıyordu. Gözleri hafifçe kısıldı ama ısıltısını hiç kaybetmedi. Dudaklarını ıslatmasını her zaman onları ısırması takip ederdi, beni anlayana kadar konuşmayı reddediyormuş gibi. Ve konuşmadan hemen önce, gamzeleri ortaya çıkmakta olan sırtısına teslim olurdu.

“Sana bir adres göndereceğim. Üç saat sonra orada buluşalım.”

“Ya o zamana kadar bu iç çamaşırı sorununu çözemezsem?” Başım yana eğildi ve yüzümdeki nötr ifade silinerek sırtışıımı ortaya çıkardı.

“Hımm...” Beni kendine çekti ve ellerini şortumun arkasına götürdü. “Endişelenme,” diye fısıldadı kulak mememi ağzına almadan hemen önce.

Dizlerimin bağlarının çözülmesini önlemek için kollarına tutunurken gözlerim kapandı ve dudaklarım aralandı.

“K lot giymek isteğe bağlı.”

Dört kelime söyledi ve dizlerimin bağı üzüldü. Neyse ki –aslında pek de müteşekkir değildim– yeni külotumu avuçlayıp yukarı çekti. Kahramanım mı? Hayır. Dizlerimin bağı  z lmeden birkaç saniye önce çamaşır araya girdi.

Nefesim kesildi.

Cage sııttı.

“Bence o seksi kıçına bir şeyin girmesi fikrine –hissine– alı mayı düşünmelisin.”

Nutkumun tutulmasını sağlamak pek de kolay değildi, ama kardeşim-olmayan-bir-erkek-kaynaklı bu şaka beni şaşkın bir halde bırakmıştı.

Asansör kapıları kapanmadan hemen önce göz kırptı.

Beş kardeşin en küçüğü olmak ve üç ağabeye sahip olmak, günlük intikam planlarını çocukluğumun ayrılmaz bir parçası haline getirmişti. Cage’in bana mesaj attığı adres bir g le aitti. Boş tekne r morkunun bağlı olduğu kamyonetinin yanına park ettim.

Lake: *Ben geldim.*

Cage: *Seni iskeleden alırım. Lütfen sarhoşları görmezden gel.*

Başımı iki yana sallayıp güneş gözlüğümü alırken güldüm. İskeleye adım attığımda, yaklaşmakta olan teknedeki yankılanan ıslıklar ve bağırışlar birbirini takip ediyordu.

“Bir hatun yüzünden terk ediliyoruz,” dedi adamlardan biri, tekne iskeleye yanaşırken.

Sanırım toplam beş adam vardı, ama intikam için gözlerim sadece bir tanesini aradı. Şanslı kişi, üzerinde birkaç yem asılı olan komik görünüşlü, hâkî rengi bir şapka takıyordu.

“İşte benim en sevdiğim Göl.”

“Fena vurulmuşsun dostum. On bin Göl diyarındayız ve senin bir tane favorin mi var?” diye sordu adamlardan biri iskeleye adım atarken.

“Çıta.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Apollo.”

Sırıttı. Everson da biraz bira içmiş olmalıydı; geniş gülümsemesinin ortaya çıkmasını sağlayan tek iksir buydu.

“Sonra görüşürüz Monaghan.”

“Arabayı Bender kullanacak, sizi aptallar.”

Tekneden inen son adam kibar bir gülümsemeyle başını salladı. Onu Everson’ın partisinden, Trzy’nin adını nasıl telaffuz edeceğini bilen sarışın adam olarak tanıdım. Elinde araba anahtarları vardı.

“Sen Bender olmalısın.”

“Holden Bender, ayığım ve hizmetinizdeyim. Kedin nasıl?”

Beni hatırlıyordu. Ne hoş.

“Hâlâ tam bir parti hayvanı, binada en çok aranan kediciklerden biri.”

Holden’in kaşları bir anlığına yukarı kalktı, sonra gürültülü bir kahkaha patlattı ve teknede başını sallayarak duran Cage’e hızlı bir bakış attı.

“Ondan hoşlandım Monaghan.” Arabaya giderken kıkırdamaya devam etti.

Cage ve ben, Bender’in lastikleri toprakta patinaj çekerek uzaklaşana kadar bakiştık.

“Ben balık tutmam.”

Cage sırtıttı. “Taho’da büyüdün. Nasıl balık tutmazsın?”

“Basit. Sadece tutmuyorum. Tekneyle açılmak? Evet. Kayak? Evet. Yürüyüş? Kesinlikle. Balıkçılık? Bana göre değil.” Çantamı tekneye attım ve sonra Cage’in uzattığı elini tutmadan tekneye bindim. “Tam olarak ne zaman böyle bir balıkçıya dönüştün?” Şapkasına iliştirilmiş yemlerden birine hafifçe vurdum.

Cage bileğimi tuttu ve dudaklarını bileğimin iç kısmına bastırırken gülümsemeyle karışık bir uyarı bakışı attı. “Büyükbabam balık tutardı, ben çok küçükken babam da balık tutardı. Balık tutmak, kamp yapmak... Temelde açık havada yapılan her şey.” Tek bir kolunu belime dolayarak beni kucağına çekti; tekneye kıyıda dururken uğultulu motor sesi etrafta yankılanıyordu.

“Peki, ya o şakaya ne demeli? Sana kim öğretti?” Gözlerimi kısıtım.

Cage omuz silkti. “Portland’da yaşarken tanıştığım mahalledeki çocuklar.”

“Bunun bedelini ödeyeceksin dostum” sözünü kendime sakladım. Başarı için en iyi şansım sürpriz unsuruydu.

“O şapkayla yetmiş yaşında görünüyorsun.”

“Şapkamı beğenmedin mi?”

Beyaz dar gömleğini ve benimkilerin altındaki belirgin bacaklarını beğeniyordum –gamzeleri zaten cepteydi– ama şapkası... Hiç seksi değildi. Yine de adam iyi görünmeyi başarıyordu..

“Demek en sevdiğin göl benim, ha?”

Bakışları dudaklarıma kaydı. Bakışlarındaki en ufak değişikliğin beni bu kadar etkilemesi çılgıncaydı. Nabzım hızlanırken ağzım kurudu.

Dudaklarımı ıslattım.

Bakışları göğsüme indi.

Meme uçlarım sertleşti.

Bay Aptal Şapkalarla Bile Seksi Görünürüm, tek bir bakışla vücudumu manipüle ediyordu. Güneşin etkisi gibi, hemen göze çarpmıyordu ama içe işliyordu.

“Sen benim en sevdiğim her şeysin.” Tekrar gözlerime baktı ve sırıttı. Bana ne yaptığını elbette biliyordu. Saklanacak bir şey yoktu.

“En sevdiğin her şey mi, gerçekten mi?” Gözlerimi kısıtım.

“Gerçekten.”

“En sevdiğin gün hangisi?”

Sırıttı. “Seni görebildiğim her gün.”

“En sevdiğin renk?”

“Mavi, tıpkı gözlerin gibi.”

“En sevdiğin hayvan.”

“Fil.”

“Siktir git.”

Gözleri keyifle ısıldıyordu.

“En sevdiğin yemek?” Tekneye ve üzerindeki tüm balıkçılık ekipmanlarına rağmen, bu soruyu geri alamazdım. Hayır, oltayı çoktan atmıştım ve o da yemi yutmuştu.

Altımdaki sertleşme ve alt dudağımı acı verici derecede yavaşça okşayan dili bu soruyu yanıtladı.

“Lake,” diye fısıldadı. “Şu anda açlıktan ölüyorum.”

Yutkundum.

Ben de biraz aç sayılırdım. “Şey...” Boğazımı temizledim. “Sanırım aklımdaki şey daha çok özel bir yemek.”

Başını eğdi ve siyah atletimin ince askısının yanındaki çıplak omzumu öptü, sonra diliyle kulağıma doğru bir yol izledi. “Seni seviyorum.”

Beklenmedikti. Gözleri bağı bir şekilde hız trenine binmek gibiydi. Bana külot şakası yapmadan iki saniye önce “Seni seviyorum” demesini beklemiştim ve tekne de piknik yapmakla ilgili bir şeyler söylemesini beklerken bu iki basit kelimeyle nefesimi kesmişti.

“Ben de seni seviyorum.” Sırtarak şapkasını çektişirdim. “Şapkana bile alışıyorum.”

“Ah, öyle mi?” Arkasına yaslandı.

Başımı salladım.

“Peki...” Yana eğildi ve altında saklama bölmesi olan bir koltuğu yukarı kaldırdı. “O halde senin için de bir tane olması çok iyi.”

Üzerinde yemlerin asılı olduğu lavanta rengi bir şapkaydı. Aynı zamanda hem korkunç hem de nefes kesiciydi.

“Bitlenmek istemiyorum. Bunu benden önce kaç kadın taktı?”

“Sen bu tekneye ayak basan ilk kadınsın. Bunu senin için aldım. Yemleri senin için taktım.”

Bacağımı kaybetmek, kalbimi Cage’e kaptırmakla karşılaştığında çok daha kolaydı, her ne kadar kalbimi ona isteyerek vermiş olsam bile. Her geçen gün, onu asla tek parça halinde geri alamayacağımı biliyordum. Uyarıyı okumuş muydu? ‘Kırılğan. Dikkatli kullanın,’ yazısını görmüş müydü?

“Sezon başladığında ve birbirimizi pek fazla göremediğimizde...” Şapkayı alıp başıma taktım, Cage gülümsedi “...bana büyük bir iyilik yapar mısın?”

“Ne istersen.”

Avuçlarımı yanaklarına bastırarak, “Beni sevmeyi unutma,” diye fısıldadım.

Cage

Mor balıkçı şapkası ona çok yakışmıştı. Yüzümdeki sırıtışı silemiyordum. Asıl gerçek şuydu: Lake, balıkçı tekneme ayak basan ilk kadındı.

“Seni sevmeyi unutmadan önce futbol topunun nasıl atılacağını unuturum.”

Dudakları benimkileri okşadı. Çiçeksi kokusunu içime çektim ki bu da tatlı dudaklarını tatma *ihtiyacı* duymama neden oldu. Çoğu zaman, çiğnediği sakız yüzünden tarçın tadı geliyordu ama en sevdiğim günlerde tadı marshmallow gibiydi. Yukarıdaki adamdan kaderi benim lehime çevirmesini istedim: *Başka bir adamın onun dudaklarını tatmasına asla izin verme.*

“Her ikisi de bir trajedi olurdu.”

Başımı salladım ama dürüst olmak gerekirse, ikincisi benim için kötü olurdu ama birincisi dünyanın sonu gibi gelirdi.

“Hadi gidip biraz balık turalım.”

En sevdiğim bölgeye ulaşmak yaklaşık on beş dakika sürdü. Daha kısa sürede gelebilirdik ama ağırdan almıştım. Siyah saçları rüzgârda dalgalanırken şapkasını başında tutarak gözlerini kapatan ve gülümseyen Lake’i bütün gün izleyebilirdim.

“İşte geldik.”

Lake gözlerini açtı ve başını bir o tarafa, bir bu tarafa çevirdi. “Çok şirin, küçük bir koy.”

“Evet.” Oltamı ve takım kutumu aldım.

“İçine kapanık birisin.”

“Biraz. Al.” Oltayı attım. “Bana bir balık tut.”

“Senin oltan mı? Özel oltanı kullanmama izin mi vereceksin?”

“Bebeğim, istediğin zaman istediğin her şeyimi kullanabilirsin.”

Yanıma oturup oltayı elimden aldı. “Arkadaşlarının oltanı kullanmasına izin verdin mi?”

“Asla.”

Yağmur iskeleye kadar bizi takip etmeden önce bir saatten az bir süre balık tuttuk. Yeni külotunun nasıl olduğunu sorduğumda başımdan çıkarıp attığı şapkamı almak için etrafta dolaşmak zorunda kalmasaydık kuru kalabilirdim. Görünüşe göre skor tutuyordu.

“Hiç hoş değil, bebeğim.” Şapkamı sudan alıp kafama geri taktım.

Yüzüme ve vücuduma su damlarken güldü.

“Ben gülmüyorum.”

“Zavallı bebek, hemen tripe girme.”

Serin bir esinti etrafımızı sararken gök gürültüsü yankılandı.

“Tekneyi römorka yüklemek için yardıma ihtiyacın var mı?”

Başımı iki yana salladım, kafamdaki sırsıklam şapkayla daha fazla konuşamayacak kadar inatçıydım.

“İyi.” İskeleye varır varmaz Lake tekneden atladı. “Çünkü yağmur hızlanmaya başlıyor.” Aceleyle arabasına koştu.

Beş saniye sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı.

“Kahretsin.” Başımı iki yana salladım, ama o andan sonra acele etmeye zahmet etmedim çünkü saniyeler içinde sırsıklam kalmıştım. Teknemi römorka sabitledikten sonra, Lake otoparktan çıkıp yanımdan geçerken bana gülümsedi. Sinir bozucu ve seksiydi ve o gülümseme... Lanet olsun! Yüzündeki o gülümsemeyi emerek silmek istedim. Yüzünde sadece yüksek sesli iniltilerine ve çığlıklarına eşlik eden bir ifade kalana kadar her santimini emmek istedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hayaletler

Lake

*Minnesota'dan Monaghan ve Banks, San Franciscolu Amputeyle
Aşk Üçgeninde Yakalandı*

*Monaghan, Amputeyle Çıkıyor – Gerçek Altın Çocuk Olduğunu
Kanıtlıyor*

*Monaghan'ın Oyunu Talepkâr Kız Arkadaşı Yüzünden
Etkilenecek mi?*

Medya saçmalıkları bana her sabah ya kendi dairemde ya da Cage'in evinde Flint Hopkins aracılığıyla sıcak çay kazandırıyor.

"Dadı. Dadıdan kesinlikle uzak durmalısın!" Flint, ön kapıda duran Cage'in yanından hızla geçerek mutfığa geldi. Normalde çayımı bana uzatırdı; o gün tezgâha çarptı.

Üzerimde Cage'in beyaz tişörtü ve geniş bir gülümsemeden başka bir şey olmadan, kızarmış çöreğimin üzerine çikolatalı fin-

dık ezmesi sürdüm. “Günaydın Flint. Bugün Pazar. Sen hiç izin kullanmaz mısın?”

Tam Flint’e dönmek üzereyken, koruyucu sevgilim bana bir otelden almış olabileceğim ya da olmayabileceğim beyaz bir bornoz uzattı. Kollarımı içeri kaydurdım ve Cage beni öperken önümü bağladı.

“Koşuya çıkıyorum. Döndüğümde benimle duş alır mısın?” diye fısıldadı.

Bacaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım.

Cage, Flint’in yanından geçerken parmağını ona doğrulttu. “Onu üzersen kovulursun.”

Flint gözlerini devirdi, ben de öyle. Bu, Cage’in günlük sloganı haline gelmişti. Flint’in bir numaralı önceliğinin Cage’in itibarını korumak olduğunu biliyordum. Manşetleri ve fotoğrafları umursamadığımı biliyordu. Belli bir rutinimiz vardı: Cage gidiyordu, her zamanki sözlü tartışmamızı yapıyorduk, sonra erkeğimiz eve döndüğünde gülümsüyorduk.

“Bu sefer ciddiylim. Antrenman kampı iki hafta sonra başlıyor. Medya, ellerine geçebilecek her türlü pislige karşı yüksek alarma geçmiş durumda.” Flint, sosyal medya gönderilerinin, gazete manşetlerinin ve ben ve Jamie’nin Shayna’yla çekilmiş fotoğraflarının olduğu sayfaya dokundu. Manşetlerin hepsinde “Gizli İlişki” yazıyordu.

Cage’in kamyonetinin garaj yolundan çıkmasını izledim. Sabahları bir saat kadar koşmak için göl kenarında bir yol bulmayı seviyordu.

“Shayna benim kızım gibi. Jamie de onun dadısı. Bazen boş zamanım olduğunda onlarla takılıyorum. Everson biliyor. Cage biliyor. Sorun ne? Shayna her zaman yanımızda. Everson için çalışmaya başlayalı yaklaşık... İki saniye falan oldu, skandal bir ilişki yaşamak için pek de yeterli bir süre değil. Onunla ilk görüşmeyi yaptığımdan beri Jamie’yle hiç yalnız kalmadım bile.”

“Bu resimlerden herhangi birinde Shayna’yı görüyor musun?”

Resimlere baktım. Hiçbirinde yoktu.

Jamie ve ben bir bankta oturmuş gülüyorduk.

Jamie ve ben dondurma yiyorduk.

Jamie omzumda asılı duran bir çantayı alıyordu, Shayna’nın çantasını, ama gerçekten samimi görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. Shayna tam oradaydı, biz dondurma yerken yanımda oturuyordu. Jamie çantayı alırken hemen onun yanında yürüyordu. Biz bankta oturmuş gülerken –muhtemelen Shayna’nın yaptığı aptalca bir şeye gülerken– belki on metre ötede ki oyun alanında oynuyordu. Ama resimlerin hiçbirinde yoktu.

“Magazin gazeteleri daha geçen hafta, San Francisco’ya uçtuğumda akşam yemeği yerken fotoğraflarımız çekildiği için Thaddeus’la bir ilişkim olduğunu yazdı.”

“O senin patronun. Bunu açıklamak kolay.”

“Jamie de Shayna’nın dadısı.”

“Ama Shayna senin kızın ya da kız kardeşin değil, bunun kolay bir açıklaması yok. Bu yüzden fotoğraflarda yok, çünkü insanlar onu umursamıyor. Piyasadaki en gözde bekarlardan birini kapam kadınla ilgileniyorlar. Ona layık olup olmadığını bilmek istiyorlar ve bir an için bile layık olmadığını düşünürlerse seni paramparça ederler, çünkü dışarıda sana verilen şansa sahip olmak isteyen binlerce kadın var.”

Başım geriye savruldu. “Affedersin? ‘Bana verilen şans mı?’ Sanki Cage Monaghan’ın kız arkadaşı olmak için çekilen kurada şapkadan benim adımın çıkması gibi mi?”

Flint uzun bir soluk verdi. “Niyetimin sadece Cage’in itibarını temiz tutmakmış gibi göründüğünü biliyorum, ancak bunun onunla ilişkiniz üzerindeki etkisini anlamıyorsun, özellikle de sezon başladığında ve medyanın yirmi dört saat incelemesi altı-

na girdiğinizde. Gerçek ile yalan arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başlar ve şüphe filizlenir. Cage bu fotoğrafa bakar ve merak etmeye başlar. Kendini kurtarmaya vakit bulamadan bir kızın eli onun kışındayken çekilmiş bir fotoğrafını görürsün ve merak etmeye başlarsın.

“İkiniz de gençsiniz. İlişkiniz henüz başlangıç aşamasında. Tamamen normal koşullar altındayken bile bunu yürütmek zor. Bu...” Başını iki yana salladı. “İşleri basit tutma konusunda bir şeyler yapmazsanız, bu sizi mahveder.”

Sonsuza dek hayatım böyle mi olacaktı? Gerçek ile yalan arasındaki çizgide bir netlik bulma konusunda endişelenerek mi geçecekti? Cage bu yüzden mi vazgeçmek istiyordu?

Cage

Ayaklarımın altındaki asfaltı dövmem gerekiyordu. Ciğerlerimin yanmasına ihtiyacım vardı. Kafamdaki endişeyi silmek için bir şeye ihtiyacım vardı. Benim yerime Flint endişelenirdi. Kariyerime odaklanabilmem için işlerimi o hallederdi. Ama Lake benim kariyerim değildi. O benim... Her şeyimdi.

Aynı anda hem profesyonel bir futbol kariyerine hem de her şeye sahip olabilir miydim?

Flint’in onunla konuşmasına izin vermiştim, çünkü söylediklerinin onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum. Lake onları görmezden gelecekti ve Flint de “işini yaptığı” için kendini daha iyi hissedecekti. Arada kalmak berbattı, ama gerçek şu ki ikisine de ihtiyacım vardı. Seçim yapmak zorunda kalmak istemiyordum.

Sonunda fiziksel sınıırıma ulaştığımda, ellerimi başımın arkasında birleştirerek birkaç daire çizdim ve sonra serin çimlerin üzerine uzandım.

“Günaydın yabancı.”

Güneş yüzünden gözlerimi kısarak başımı kaldırdım. “Kelsey, selam.” Başımı tekrar geriye atıp gözlerimi kapattım. Eski kız arkadaşın en kötü zamanda birdenbire ortaya çıkması gibisi yoktu.

“Erkeğim genellikle yaz aylarında medyada bu kadar görünmez.”

“Ben senin erkeğin değilim.” Yaz aylarında hiç birlikte olmamıştık. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Eskiden bu yollarda birlikte koşardık. Hatırlıyor musun? Sonra senin evine giderdik ve...”

“Doksan dört değil, yirmi dört yaşımdayım. Hafızam gayet iyi.”

“Söylesene, siz birlikteyken bacağını çıkarıyor mu? Sence de biraz tuhaf değil mi? Ben olsam odadaki tüm ışıkların kapatılması konusunda ısrar ederdim.”

Başımı iki yana salladım. “Biz birlikteyken sürtüğün teki değildin; öyle olsaydın asla seninle birlikte olmazdım. Neden şimdi? Neden bu kadar alçalıyorsun?”

“Neden o? Magazin dergileri haklı mı? Bunu bir hayır işi olarak mı görüyorsun? Onu barınaktan alınmış bir köpek yavrusu gibi mi görüyorsun?”

Dirseklerimin üzerine kalktım ve gözlerimi kısarak ona tekrar baktım. Neden bu kadar çirkindi? Bunu daha önce nasıl görmemiştim?

“Onu seviyorum. Sebebi bu.”

Kelsey tökezlemiş gibi yaparak birkaç adım geri çekildi. “Seviyor musun?” Güldü. “Bana aşkı aramadığını söylemiştin. Bana tek aşkının kariyerin olduğunu söylemiştin. Bunu biliyor mu? Senin ‘aşkının’ hiçbir şey ifade etmediğini biliyor mu, çünkü seçmek zorunda kalırsan sadece oyuna olan aşkını seçeceğini biliyor mu?”

“Özür dilerim.”

“Özrüne ihtiyacım yok. Başka bir kızın kalbini kırmanı izleyeceğim ve senin zamanımı boşa harcadığını hatırlamam için gereken tek şey bu olacak.”

Dürüst olmak gerekirse, dostane bir şekilde ayrıldığımızı düşünmüştüm. Belli ki yanılmıştım. Ayağa kalktım ve bacaklarımdaki çimleri silkeledim. “Koşunun tadını çıkar.”

“Cage?” Adım dudaklarından usulca döküldü.

Ona döndüm.

“Yapar mıydın? Onun için vazgeçer miydin?” Sesindeki acı canımı birazcık yakmıştı. Bana olan duygularını hafife almıştım.

“Ona son nefesimi bile verirdim.”

Kelsey dudaklarını ısırdı ve başını salladı. Gözlerindeki yaşları görmezden geldim. Buna mecburdum.

“Kendine iyi bak Kelsey.”

Lake

“Lake?”

“Verandadayım.” Şezlongda doğruldum.

“Öğleden önce şarap mı? Eğer Flint...”

Başımı iki yana salladım. “Pazar günü ve saat on biri geçiyor. Bence makul bir saat, değil mi?” Şarabın Flint’le ilgisi vardı ama Cage’in bunu bilmesine gerek yoktu. Flint onun sadece menajeri değildi, aynı zamanda arkadaşıydı. Flint’i idare edebilirdim. “Ben şanslı bir kıyım.” Gözlerim çıplak göğsünü ve dilimin sayısız kez okşadığı V çizgisini gözler önüne seren şortunu inceledi.

“Şarap konuşuyor.” Şezlongun önüne çömeldi ve büyük ellerini çıplak bacaklarımda gezdirerek şortumun üzerinde durdu. “Bensiz duş almışsın.”

Başımı salladım.

“Sorun ne?”

Duygularımı özellikle de Cage’den saklama konusunda berbatım. Kadehimi yere koyup şezlongun ucuna kaydım. “Fotoğrafları gördün mü?”

Gözleri tepkisini görmemi istemiyormuş gibi hafifçe gerildi. “Fotoğraflar mı?”

“Ben ve Jamie’nin?”

Âdemelması yukarı aşağı hareket etti. Görmüştü. Söylemesine gerek yoktu.

“Flint’e, Jamie’yle ilk görüştüğüm günden beri onunla hiç yalnız kalmadığımı söyledim. Onlarla gittim çünkü boş bir günüm vardı ve Shayna benim de gelmemi istedi.”

“Sorun değil. Sana güveniyorum.”

Tırnaklarımı omuzlarına sürttüm. “Bana güvendiğini biliyorum, ama sen gerçeği yalanlardan ayırma konusunda kafana güveniyor musun? Aşırı tepki vermemek için çok nefret ettiğin o kıskançlığa güveniyor musun? Sorgulamamak için? Şüphe duymamak için?”

“Bu benim hayatım. Bunu sen istemedin. Seni değiştirmesine izin vermeyeceğim. Nereye gittiğini, ne yaptığını ve kiminle yaptığımı değiştirmene izin vermeyeceğim. Sana güveniyorum. Değersiz magazin dergileri okumaktan ya da işime burnunu sokmaktan daha iyi işleri olmayan bir milyon insan... Sana güvenmese bile. Benim umurumda değil, sen de umursamamalısın.”

“Jamie çekici biri. İnsanlar bunu görecek.”

Cage’in çenesindeki kaslar gerildi.

“Ama ben onu düşünmüyorum. Günün...” parmaklarım göğsüne kaydı “...tek bir anında bile...” elim belinin altına kaydı “...tek bir saniyesinde bile.” Çenesi gevşediği an elimin altında sertleşti.

“Daha yeni duş aldın,” diye fısıldadı.

“Beni kirli halimle seviyor musun?”

Elimin her hareketiyle solukları biraz daha düzensizleşirken gözlerini dudaklarıma dikerek başını salladı.

Öne eğilerek kulağına fısıldadım. “Ben de seni kirli seviyorum... özellikle de ağzını.”

Elleri popomun altına kaydı ve şortum yokmuş gibi etime saplandı. Acı beni tahrik ediyordu. Neden? Bilmiyordum. Sadece yapıyordu. Onu öptüm. Boynumdan dekolteli gömleğimin açıkta bıraktığı göğüslerime kadar tenimi yalayıp yutmadan önce ağzımın içine inerken dillerimiz savaştı.

“Göster bana,” diye fısıldadım. “Bana o kirli ağzını göster.” Onu serbest bırakarak arkama yaslandım.

Cage dizlerinin üzerine çökerek başparmağını külotumun içine soktu. “Seni becereceğim Lake.”

Sırtımı bir yay gibi gererek gözlerimi kapattım. “Neden?” diye soludum.

“Çünkü seni seviyorum...” Sesi öyle derin ve hırçındı ki neredeyse acı vericiydi.

“Ve?” diye inledim, pelvisimi dokunuşuna bastırırken.

İki parmağı içime kayarken vücudumdan yukarı tırmandı ve dudaklarını kulağıma bastırdı. “Ve sen benimsin, bu yüzden seni istediğim zaman, istediğim yerde ve istediğim şekilde becereceğim.”

Cage beni sadece bacaklarımin arasındaki eli ve kulağıma dayadığı ağızıyla zirveye taşırken, “Eveet...” diye bağırarak arkama uzandım.

Cage

Lake ayağıyla beni dürttü. Kapalı havuzumdan daha çok sevdiği tek şey sinema odasıydı. Netflix bağımlılığı hakkında şaka yaptığını sanıyordum. Yapmıyordu.

Kulaklığımı çıkardım. O, *Sons of Anarchy* dizisini büyük ekranda izlerken, ben de dizüstü bilgisayarımda bir önceki sezonun maç görüntülerini izliyordum.

“Ne oldu, seksi şey?”

Başparmağını ısırdı; bu, bana önemli bir şey sorma cesaretini toplamaya çalışırken yaptığını gördüğüm bir hareketti.

“Bir spor dergisi için Los Angeles’ta fotoğraf çekimim var. 4 Temmuz’a çok yakın olduğu için, tatili ailemle geçirmek üzere Tahoe’ya uçacağım. Benimle Tahoe’da buluşmak ister misin? Ailemle tanışmak ister misin?”

Bilgisayarımı kapattım. “Ailen ha?”

Tekrar tırnağını ısırarak başını salladı.

“Tüm ailen mi?”

“Belki. Luke, Jess ve Grant’in orada olup olmayacağından henüz emin değilim. Umarım gelirler.”

Lake’le birlikte olmak ve ailesiyle tanışmak istiyordum, ama Jessica’yı –Jillian’ı– görmeye hazır değildim. Babamın anıları hızla geri gelirdi.

“Bakarız.”

“Bakarız mı? Bu da ne demek? Önümüzdeki üç gün içinde bana bahsetmediğin planların mı var?”

Omuz silktim. “Henüz emin değilim. Bunu pek düşünmedim.”

“Lake, planlarım var, üzgünüm.’ veya ‘Lake, gelmeyi çok isterim.’ Bu cevapları kabul ediyorum, ama ‘henüz emin değilim’ yanıtını kabul etmiyorum. Daha iyi bir teklif mi bekliyorsun?”

“Hayır, ben sadece... Ben...” Gözlerimi kapatarak başımı iki yana salladım.

“Lütfen bunun ‘Jillian’ ile ilgili olmasına izin verme.”

“Ya öyleyse?”

Doğruldu. “Jillian ya da Jessica veya baban ya da abim ile ilgili olması yasak. Hepsi bitti ve bunu sana ya da babanın hatırasına saygısızlık olarak söylemiyorum. Sadece sevdiği adamı ailesiyle tanıştıran Lake Jones’la ilgili olmasını istiyorum.”

“Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ne olduğunu bilmiyorum da ne demek?”

Bilgisayarımı bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve ellerimi belime koyup odada volta attım. “Demek istediğim, Jessica Day’i tanımıyorum. Beni aradığında bana her şeyi anlatmayı teklif etti, ama hayatımıza nasıl girdiğini veya neden gittiğini bilmek istemedim. Sadece... Sadece tek bir şeyi bilmem gerekiyordu.”

“Neydi o?” diye fısıldadı Lake.

“Babamı gerçekten sevip sevmediğini.”

Lake ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

“Ne dediğini bilmek istemiyor musun?” diye seslendim, sevimdeki öfkeden nefret ederek çünkü ona kızgın değildim.

“Hayır.” Kapının önünde durup bana sırtını döndü.

“Neden?”

“Çünkü zaten biliyorum.”

“O halde bana onun ne söylediğini düşündüğünü söyle.”

“Bunu yapmıyorum.”

Peşinden koştum. “Çünkü bilmiyorsun. Bahse girerim sana ya da abine hiç söylemedi.”

“Eve gidiyorum. Seni üzmemek istemedim.”

“Üzgün değilim! Sadece ne söylediğini düşündüğünü bilmek istiyorum.”

Lake aceleyle yatak odasına gidip çantasını kaptı ve eşyalarını olabildiğince hızlı bir şekilde içine doldurdu.

“Söyle bana.”

Beni görmezden geldi. Yanımdan geçmeye çalışırken kolunu tuttum. Gözleri benimle onu tuttuğum elim arasında gidip gelirken yüzünde beliren şok ifadesi kalbime bir bıçak gibi saplandı. Beni tanıımıyormuş gibi bir bakıştı.

Onu serbest bıraktım; bu istemesine gerek bile yoktu.

“Neden bana söylemiyorsun?”

“Çünkü bunun bir önemi olmamalı.” Ön kapıyı açtı.

“Benim için önemli!”

Lake’in başı yenilgiyle öne eğildi. Söylediğim her kelimenin ona sert bir yumruk gibi vurduğunu hissettim, ama içimde çok derinlerde bir şeyin bilmesi gerekiyordu. Bu, tanımadığım bir parçamdı; kontrol edemediğim bir parçamdı.

“Sana babanı sevdiğini söyledi. Sana söylediği buydu. Onunla geçirdiği tek bir saniyeden bile pişman olmadığımı söyledi. Ve sen de ona inandın, ama aynı zamanda babanın mezarının diğer tarafında mutluluğu bulduğu için ondan nefret ettin. Son günlerini onunla geçirmeyi seçtiği için babandan nefret ettin. Onun durumuyla ilgili hiçbir şey yapamayacak kadar genç ve korkmuş olduğun için kendinden nefret ettin.”

Lake bana döndü. “Özetleyebildim mi? Ailemin sadece onu kaybetmekle kalmayıp aynı zamanda bir parçasını babana verdiği için bazı yönlerden onu asla geri alamadığımızı bilmek gecele-

ri uyumana yardımcı olacak mı? Bunu gözüme sokmak kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak mı?”

Gözlerini kırptırdığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzldü. Pisliklerin önde geleniydim.

“Hikâyeyi duymak istemiyorsun. Birinin gelip de anılarını bozmasını istemiyorsun, ama benim geçmişimi deşmek konusunda sorun yaşamıyorsun. Hem de Jessica... *Jillian* konusunu konuşamadığımız için asla anlamadığın bir geçmişi. Ben hastaneye giderken onun üzerinde gelinliğiyle mihrapta yürümeye hazırlandığını ve üç ay sonra uyandığımda sadece bacağımı ve Ben'i kaybettiğimi değil, abimin de bu kaza yüzünden evlenmediğini ve Jessica'nın, ailesi öldürüldükten sonra 'intihar ettiğini' sana anlatamazsam... Eğer sana bunları anlatamayacaksam...” gözyaşlarını silerken sesi çatladı “... o halde en büyük engelimin kayıp uzvumla hiçbir ilgisi olmadığını asla anlayamazsın. En büyük engelim, uykusuz geceler, kabuslar ve hayatıma devam etme ve hayatta kalmayı hak edenin ben olduğumu hissettirecek bir şey bulma ihtiyacı.”

“Lake...” Ona doğru ilerledim.

Başını iki yana salladı ve kapıdan dışarı çıktı. “Bana acımanı ve benden özür dilemeni istemiyorum. Sadece 4 Temmuz’u bu dünyada en çok sevdiğim insanlarla geçirmek istedim. Ama bunu benim için mahvettin, çünkü bir şekilde hayattaki kayıplarımız bir rekabet haline geldi. Tamam... Sen kazandın. Baban öldüğü için üzgünüm. İyi tatiller.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Güneşi Kovalamak

Lake

“Şarap?” Penny kapısını açtığında bir şişe Sauvignon Blanc uzattım.

“Bok gibi görünüyorsun, bebek surat.” Kenara çekildi. “İçeri gel. Rupert ailesini ziyarete gitti.”

Ben kanepeye yığılırken o kadehlere şarap doldurdu.

“Erkek sorunu mu? Bu olamaz, değil mi?”

Penny geçmişimi Cage’den çok daha iyi biliyordu. Kavgamızı ona özetlemiştim. İki kez. İlkinde ayıktım ve Cage’e daha çok müsamaha göstermiştim, çünkü üç yıldır adı bile anılmamış şeytanlarla yaşıyordu. İkincisinde, üç kadeh şarabın etkisi altında kalan egom mikrofonu eline almış ve Cage’e söylemek istediğim her kötü şeyi söylemişti.

Penny Weiss’in en iyisi olmasının beş yüz elli birinci nedeni: Cage hakkında asla kötü konuşmamasıydı. Rupert? Yedi yirmi dört günah keçisi seçiliyordu. Penny bir şekilde içimi boşaltmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda Cage’i ne

kadar çok sevdiğimi de biliyordu. Erkeğimizi “tertemiz” tutma konusunda Flint’in yanındaydım, çünkü her şeye rağmen Cage Monaghan gerçekten nazik, samimi bir ruhtu.

Aşkımdı.

Dostumdu.

Yaşama *sebebi*mdi.

“Umarım bunu hatırlayamayacak kadar sarhoş değilsindir.” Kıkırdadı. “Kahretsin, umarım bunu doğru söyleyemeyecek kadar sarhoş değilimdir. Bu tavsiyeyi kolayca berbat edebilirim ve sen de buradan gidip onun muhteşem kıcını terk edersin. Yani ne yaparsan yap... Ne söylersem söyleyeyim, onun muhteşem kıcını terk etme.”

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Alkol odanın biraz fazla dönmesine neden oldu. “Söyle gitsin Penny Poo.”

“Seninle çok kişisel bir şey paylaştı ve bunun kulağa biraz sert geldiğinden emin olsam da gerçek şu ki çok önemli bir konuda sana açıkça güvendi. Kulağa çirkin geliyordu çünkü sadece dudaklarından akmadı, sana ulaşmak için kalbini delip geçti. Ve bana anlattıklarına bakılırsa, sanırım diğer tüm kadınların olmasa da çoğunun vereceğinden çok daha iyi bir tepki verdin. Birbirinize olan sevginiz o kadar... O kadar gerçek, o kadar harika ve sarsıcı ki ne olursa olsun... Hayatta kalacaksınız.

“Kendin söyledin, seninle edepsizce konuşmaya çalıştığında bile ‘Seni seviyorum’ demeden duramıyor. Bu çok nadir ve çok özel bir şey, bebek yüz. Anladın mı? Kadınıyla edepsizce konuşma şansı verilen hiçbir erkek, ‘Seni seviyorum’ diyerek iki kelimesini boşa harcamaz. Ondan bunu söylemesini istemiyorsun, hatta söylememesi için ona izin veriyorsun ama o söylemek *zorunda*. Kendisi için. Seninle olup da bunu söylemeden *duramaz*. Bu onun için çok önemli. *Sen* onun için çok önemlisin.”

İç çektim. Haklıydı. “Gidip onu görmeliyim ve işleri yoluna koymalıyım.”

“Ah... Asla olmaz tatlım. Eylemleri yüzde yüz mazur görülebilir ama yine de yanlış. Bir süre bununla yaşamasına izin vermeli ve sana gelmesini beklemelisin. Açıkçası kendisinin de uğraştığı pek çok duygusal şey var. Kulağa klişe geldiğinin farkındayım ama asıl çözüm zaman.”

Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Benim de zamana ihtiyacım vardı.

Ertesi sabah Los Angeles’a uçtum. Penny, Trzy’ye bakmayı kabul etti; tüysüz kedi onun alerjisi için bir sorun değildi.

Uçağa binmeden önce Cage’e de mesaj attım.

Lake: *Özür dilerim. Acını hissettiğimi bilmeni istedim, sadece farklı şekilde. İyi tatiller. Seni seviyorum.*

Telefonumu kapattım ve uçağın penceresinden Minneapolis’in gitgide küçülüp gözden kaybolmasını izledim. Bu, kalbimin acımasına neden oldu.

Los Angeles’a indiğimde kendimi daha iyi hissettim. Belki bunları duymak birbirimizin canını acıtsa da ikimizin de bunları söylemesi gerekiyordu. Duygularla başa çıkmaktan çok daha zor olan tek şey, başkalarının da bu duygulara sahip olmasına izin vermektir, özellikle de benimkilerle aynı olmadıklarında. Zamana güvenmem gerekiyordu.

İyileşme zamanı.

Affetme zamanı.

Geçmiş geride bırakma zamanı.

Geleceğe tutunma zamanı.

Derginin çekim sırasında kalmam için ayarladığı otelde asıl konaklama tarihime kadar müsait bir oda yoktu, bu yüzden daha az gösterişli bir otelde bir oda tuttum. Ama otel sahildeydi ve bu yüzden önemli değildi. Toprak Ana'nın mavi sularının bana sorunlarımın ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatmasına ihtiyacım vardı çünkü... Ben ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Kazadan beri sahile gitmemiştim. Bir noktada hayatım boyunca başka bir plaja gitmeyeceğimden emindim. Sağlam ayağım, parmaklarının arasındaki kum hissini özlemişti. Tenimin bazı kısımları yıllardır güneş görmemişti. Yüzüme vuran güneşin hissettirdikleriyle kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu, sanki o sabah sadece üzerimde parlamak için doğmuştu.

Teşekkürler güneş.

Çekildiğini bildiğim fotoğrafları umursamadım. Spor yıldızının kız arkadaşı, onsuz tatil yapıyordu; kumun içinden bir sopa gibi çıkan protez bacağı ve solgun vücuduyla sahile yayılmıştı. Evet, evet, umurumda değildi çünkü gerçekten... Yüzüme. Güneş. Vuruyordu.

O an, elementler beni fiziksel olarak kucaklıyormuş gibi hissediyordum. Los Angeles'ta bir kumsalda, rüzgârın tenime güzel bir ninni fısıldadığı mükemmel gökyüzünün altında... Uzun zamandır benden kaçan şeyi buldum.

Uyku.

Üç saat sonra ağzımın kenarından omzuma kadar uzanan kurumuş bir salya iziyle uyandım. Gözlerimi açmak acı veriyordu. Bütün yüzüm şişmişti ve... Yanıyordu.

“Aman Tanrım!” Hızla kalktım.

Kırmızı.

“Hayır, hayır, hayır...” Bacağımı bulmak için çırpındım. Orada değildi.

Değildi!

Sahildekilerin sayısı azalmış, uzaktaki kıyı şeridi boyunca yürüyen birkaç kişiye düşmüştü. Yüz üstü döndüm ve yanmış bacaklarıma sürtünen kumlara yüzümü buruşturdum.

“Ah, ah, ah!”

Acımı bir kenara bırakıp köpek gibi kumu kazdım. Neden? Neden birisi bacağımı alsındı ki? Bunu kim yapardı?

Ne zaman başladığından emin değildim. İlk başta yağmur olduğunu sandım. Hayır. Kumdaki damlalar benim gözyaşlarımdı. Havlumun üzerine oturup kollarımdaki ve bacaklarımdaki kumları nazikçe silkeledim.

“Ah, ah, ah!”

Pek çok düşünce dikkatimi çekmek için savaştı. Thad beni öldürecek. Şüphesiz arabamdan daha pahalıya mal olan bacağımı kaybetmiştim. Los Angeles'ta yalnızdım, güneş batarken her geçen an daha da terk edilmiş görünen bir kumsalda mahsur kalmıştım. Son düşünce en kötüsüydü: Yürüyemiyordum. Zıplama becerilerim epey iyiydi ama kumda değil. Fotoğraf çekimi asla gerçekleşmeyecekti. Yüzümü görmek için aynaya ihtiyacım yoktu. Kollarım ve bacaklarım her şeyi anlatıyordu.

Aşağıya baktım ve sonucu onaylamak için bluzumu göğsümden uzaklaştırdım. “Lanet olsun!” Baston şeker gibi görünüyordum. Otelimin girişi iki yüz metre uzaklıktaydı. Oraya kadar sürünmeyi düşündüm ama bunun iyi bitmesine imkân yoktu. Bölgeyi tekrar taradığımda, işitme mesafesinde kimsenin olmadığını fark ettim. Neyse ki yastık olarak kullandığım çantam hâlâ

yanımdaydı. Telefonumu çıkardım ve pil seviyesindeki son çizgiye bakarak kaşlarımı çattım.

“Hadi ama Tanrım. Benden nefret ettiğine inanmak istemiyorum ama bazı günler buna inanmak gerçekten zor. Sadece söylüyorum...” Gün bitmek üzereydi ve telefonumun şarjı da öyle. Sorun şu ki kimi arayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tanıdığım herkes en az altı saatlik uzaktaydı ve bana gerçekten yardım edemeyecek olan arkadaşlarımı ve ailemi endişelendirmek istemiyordum.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken kahkaha attım. “Gerçekten mi, Lake? Kendi sonunu getirecek olsa bile inat etmeye devam mı edeceksin?”

9-1-1 en akıllıca seçim gibi görünüyordu, ancak bu aramaya eşlik edebilecek haber kameralarını istemiyordum. Destansı aptallığımla nasıl başa çıkacağını bilen birine ihtiyacım vardı.

“Lütfen kapanma,” diye yalvardım telefonuma, aramamı yaparken.

“Flint,” diye yanıtladı.

“Ben Lake ve şarjım bitmek üzere, bu yüzden sadece dinle ve sonra olabildiğince hızlı yanıt ver. Muhtemelen güneşten kaynaklanan ikinci derece yanıklarla Los Angeles’taki Reef Plajı’nda mahsur kaldım ve birisi bacağımı çalmış. Tek başımayım ve 9-1-1’i arayarak medyanın ilgisini çekmek istemiyorum, ama dürüst olmak gerekirse başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.” Bir hıçkırığı bastırmaya çalıştım ama sesi duyduğunu biliyordum. “Canım yanıyor.” Hıçkırıklarımı saklamaktan vazgeçtim. Gerçek? Korkmuştum ve her yerim acıyordu.

“Ben halledirim. On beş dakika. Birisi yanına gelecek.”

Boğazımdaki düğüm konuşmamı zorlaştırdı. “Te-teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Telefonum kapanmadan hemen önce, ben kendimi kızartmakla meşgulken Cage'den gelen bir mesaj fark ettim.

Cage: *Ben de seni seviyorum.*

Vücudum ürpertilerle sarsılırken ve midem bulantıyla çalkalanırken, bu beni daha da ağlattı.

Cage

Dört saatlik oyun görüntülerinin ardından Lake'i hâlâ aklımdan çıkaramamıştım. Ona tam bir pislik gibi davranmıştım. Herkes, "Baban hakkında birileriyle konuşmalısın," demişti. Ama hayır, ben bunu yapmamıştım. Babamın ölümü ve buna yol açan olaylarla ilgili duygularımı analiz etmek için bir deli doktoruna ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey oyuna odaklanmaktı. Babam da bunu isterdi.

Üç *kahrolası* yıl boyunca bastırmış olduğum duyguların patlaması için Lake'in karşısında olduğum anı seçmiştim. Onun peşinden gitmeliydim. Ondan af dilemek için Los Angeles'a giden bir sonraki uçakta olmalıydım, ama önce kafamdakileri toparlamam gerekiyordu. Mesajı kalbime sıkılan bir kurşun gibiydi. Tabii ki ben istemedenden önce beni affederdi. Bu, onu sevmemin milyonlarca nedeninden sadece biriydi. Cevabımı basit tuttum çünkü söylemek istediklerim bir mesajla söylenemezdi.

Odaklanma eksikliğime teslim olarak bilgisayarımı kapatırken telefonum çaldı. Onun arıyor olmasını diledim. Değildi.

"Flint, n'aber?"

“Selam dostum. Seni bu konuda aramaktan gerçekten nefret ediyorum ve bunun bir hata olduğunu biliyorum, ama sana söylemezsem eninde sonunda bildiğimi öğreneceksin ve beni kovmakla tehdit edeceksin gibi hissediyorum... Bu benim gerçekliğim haline geldi.”

“Kelime verimliliği, Flint. Asıl noktaya değinmeden önce asla bu kadar çok kelime kullanmazsın. Neler oluyor?”

“Lake yaklaşık otuz dakika önce beni aradı.”

Omurgamdan aşağıya rahatsız edici bir his süzülürken dimdik oturdum. “Neden?”

“Los Angeles’ta”

“Evet, biliyorum.”

“Kendini bir çıkmaza sokmuş.”

“Kelimeler, Flint! Çıkar ağzındaki baklayı!”

“İkinci derece yanıklarla bir sahilde mahsur kalmış ve birisi protez bacağını çalmış. Seni arıyorum çünkü sesi korkmuş geliyordu.”

“Siktir! Ciddi misin?” O cevap vermeden önce eşyalarımın geri kalanını çantama atmak için çoktan odamın yolunu yarılamıştım. Çantam neredeyse doluydu, çünkü kadınının peşine düşüp aramızı düzeltereğimi zaten biliyordum. Ama bunun bir hastanede olacağını düşünmemiştim. Hayat, en beklenmedik anlarda sağlam bir yumruk atma konusunda çok iyiydi.

“Ne yazık ki evet.”

“Neden benim yerime seni aradı?”

“Çünkü cep telefonunun pili bitmek üzereydi ve o akıllı biri... Eh, sanırım. İçinde bulunduğu çıkmazın tüm ayrıntılarını duyana kadar bu konudaki fikrimi saklı tutuyorum. Sanırım seni ararsa, çok fazla soru soracağını ve nihayetinde en iyi yaptığım şeyi yapmak için beni aramak zorunda kalacağını biliyordu.”

Çözmek. Flint'in işi buydu. Söylediği hiçbir şeye karşı gelemezdim, çünkü gerçek buydu.

“O şimdi nerede?”

“Hastanede.”

“Bana ilk uçağı ayarla, sonra da hastane ve oda numarasını mesaj at.”

“Telefonunu kontrol et. Sana çoktan mesaj attım ve uçağın doksan dakika sonra kalkıyor, bu yüzden kaldır kışını.”

“Flint?”

Flint güldü. “Daha sonra öpüşüp barışırsız. Şimdilik... Rica ederim.”

Los Angeles'a gidene kadar kalbim boğazımda atıyordu. Bir kadını Lake'i sevdiğim gibi sevmek çok acı vericiydi. Bana *her şeyi* hissettiriyordu.

Havaalanında beni bir araba bekliyordu; Flint'ten daha azını beklemiyordum. Şoför talimat almadan nereye gideceğini biliyordu. Aracın tamamen durmasını beklemeden dışarı atlayıp hastane girişine doğru koştum, ardından danışma masasını geçtim ve bana durmamı söyleyen ve Lake'in odasına giden koridora girmemin yasak olduğuyla ilgili bir şeyler saçmalayan hemşireleri görmezden geldim.

324... 325... 326

Kalbim küt küt atarken, odasının kapısını açmadan önce sakinleştirici bir nefes aldım. Bir hemşire yatağın yanında durmuş, iPad'in ekranına dokunuyordu. Bana baktı ve gülümsedi.

“Siz aileden misiniz?”

En azından öyle söylediğini sandım. Düşünemiyordum, bu yüzden sadece başımı salladım. Lake gözlerini açtı ve kızarmış, şişmiş, kabarmış yüzünü hafifçe buruşturdu.

“Monaghan,” dedi hırıltılı bir sesle.

“İkinizi biraz yalnız bırakayım. Biraz dinlen, yarın eve gidebilirsin.” Hemşire yanımdan geçerken gülümsedi.

“Dur tahmin edeyim, bu civardaydın.”

Yatağının kenarına oturarak başımı iki yana salladım. “Alakası bile yok.”

“Yazık. Benimle eşdeğer olan bir ampute lastiğini patlattığında yardımına ihtiyacım olabilirdi. Sadece bu kez biri benimkini çaldı.”

“Ne tür bir aşağılık serseri kumsaldaki bir amputenin bacağını alır ki?”

Lake güldü ama bu onun yüzünü buruşturmasını gizleyemedi. “Kesinlikle! Thaddeus beni öldürecek. Muhtemelen onu rehin tutuyorlar ve sabaha kadar bir fidye bildirimi alacağım.”

“Lake, çok üzgünüm. Söylediklerim için özür dilerim. Burada olmadığım için üzgünüm. Her şey için özür dilerim.”

“Yapma.” Elini benimkinin üzerine koydu. “Duyguların için özür dileme. Sen de insansın.”

“Evet, insanların duyguları vardır; ama düşüncesiz piçler onları en çok sevdikleri tek kişinin üzerine salıverirler ve bu da her şeyi berbat eder.”

Lake kollarını ileri uzattı; kırmızı derisinin yüzeyi küçük kabarcıklarla doluydu. “Cildime koruyucu hiçbir şey sürmeden güneşin altında uyuyakaldım ve bir bacağı eksik bir istakoz gibi uyandım. Asıl berbat olan *bu*.”

Dudaklarım onunkilerle aynı hizaya gelene kadar üzerine eğildim. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu ama onu incit-

mek istemiyordum. “Lake,” diye fısıldadım. “Üzgünüm. Bugün başına çok daha kötüsünün gelebileceğinden endişelenmeme izin ver. Seni sevmenin getirdiği tüm duygulara sahip olmama izin ver. Seni sevmeme izin ver. Tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadı.

Dudaklarımı onunkilere değdirdim.

“Güneş,” dedi.

Arkama yaslanıp oturdum.

“Muhteşem hissettirdi. Kum. Okyanus, benden sadece birkaç adım uzaktaydı. Kazadan hemen sonra kendi görüntümle gerçekten mücadele ettim. Bir daha kumsalda yatacağımı hiç düşünmemiştim.” Başını iki yana salladı. “Ama kimsenin benim ya da yanımdaki kuma saplanmış olan bacağım hakkında ne düşündüğü umurumda değildi. Eğer bir Tanrı varsa, eminim ki okyanusu, kumsalı... Güneşi benden almak istememiştir. Ve tabii ki uykuyu da... Tanrım, yüzümden salyalar akarak uyanmayalı o kadar uzun zaman oldu ki.”

Güldüm.

“Biliyorum, iğrenç, ama uyudum Cage. Gerçekten uyudum. Her zamanki yorgunluk duvarıma çarpmadım. Huzura sürüklendim. Bu yüzden muhtemelen birkaç yıl içinde cilt kanserine yakalanacak olsam da pişman değilim. Kabarcıklar iyileşip yarıklar kaybolduğunda, hâlâ güzel ve huzurlu bir uykunun hatırasına sahip olacağım.”

“Ben uykuya daldığımda senin her zaman uyanık olduğunu biliyorum. Uyumakta zorlandığını ve hatta bazı kâbuslar gördüğünü de söylemiştin, ama senin için ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

Lake omuz silkti. “Bunu sana açıklamak için geçmişimi seninle paylaşmam gerekir ve benim geçmişim seninkinden – Jillian Knight’tan– tamamen ayrılamaz, bu yüzden bilmiyorsun.”

Tam bir pisliktim. Onu *gerçekten* tanımadığım halde onu sevdiğimi nasıl iddia edebilirdim?

“Geç oldu. Uyumalısın ve sanırım sana yardımcı olması için serumuna epey harika bir şey ekleyecekler. Yarın otele gideceğiz ve bana hikayeni anlatacaksın... Her şeyi. Sonra ailenle tatil yapmak için Tahoe’ya gideceğiz.”

Gözleri yaşlarla doldu.

“Ağlama.”

Gözlerini kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdı. “Ağlamıyorum.”

Damlalardan biri yanağından süzülürken gülümsedim.

“Tahoe’dan önce San Francisco’ya uçuyoruz. Bir bacak konusunda bir adamla görüşmem gerek.”

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. “Uyu bebeğim. Rüyanda beni gör ve seni o beş küçük harfin anlatamayacağı kadar çok sevdiğimi bil.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Jones Ailesiyle Tanışma

Lake

İlaçlar. Evet, sıkı bir uyku çekmek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Üzerinde bir fincan çay, pembe bir papatya ve bir not kartı bulunan bir tepsiyle uyandım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gülümsedim. Belki ilacın etkisi yüzündendi ya da belki de sadece zamanı gelmişti, ama o anda hatırladım.

Cage başının arkasını kaşıyarak aşağı baktı. “Evet, babam bir koleksiyoncu ya da istifçi falan değildi, ama annemle boşanmıştı. Ben onun tek çocuğuyum ve büyükannemle büyükbabam Portland’da yaşıyor, bu yüzden sanırım her şeyi ne yapacağıma karar vermek benim sorumluluğumda. Artık ev dahil hepsi benim. Ama işin komik kısmı... Hiçbirini istemiyorum.”

“Abimin nişanlısı bir yıl önce öldü. Eşyaları hâlâ dolabında asılı duruyor. Hepsi sadece eşya, ama onlardan kurtulmak için

nihai bir son gerekiyor. Bahse girerim buradaki son eşya gittiğinde ve burayı başka biri satın aldığı anda bunu hissedeceksin. 'Eşyalar' sonsözdür. Hikâye biter, ama bir kısmı sadece birkaç sayfa daha hayalet gibi yaşar. Sonsözden sonra geriye ne kalır?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı.

Başımı yana eğdim ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Duruma nasıl baktığına bağlı."

"Peki, sen olsan nasıl bakarsın?"

"Henüz emin değilim. Bacağımı kaybettiğim kazada erkek arkadaşımı da kaybettim. Komadan çıktığımda cenazesi çoktan bitmişti, ailesi onun evini boşaltmıştı ve orada başka biri yaşıyordu. Son bölümden sonra sayfayı çevirdiğimde herhangi bir sonsöz bulamadım. Hayatımın yazarı bana beklenmedik bir yumruk attı."

"Bazıları hayatının yazarının Tanrı olduğunu söyler."

"Ve ben de aynı fikirdeyim. Ancak hiçbir inanç, böyle bir trajediye anlam veremeyen kederli bir kalbi gerçekten rahatlatamaz. İnancımı kaybetmedim, ama Tanrı bana yumruk atmış gibi hissettim. Benim için sonsöz yok. Ama o Tanrı, bu yüzden muhtemelen bir gün onu affedeceğim."

Cage kıkırdadı. "Eminim minnettar olacaktır."

Flört ediyorduk. Abim beni arabada beklemiyormuş gibi davranmaya çalışmıştım, ama kapıdan çıkmadan önce hayat hikâyesine son bir gönderme yapmıştım.

"Cage?"

Cage bana döndü. "Evet?"

"Sonsözden sonra ne geldiğini bilmek ister misin?"

“Ne?”

“Sonsuz olasılıklarla dolu yepyeni bir kitap.”

Cage kapının önünde durup bana baktı ve kahvesinden çıkan buharı üfledi. “Günaydın.”

Elimi yavaşça göğsüme bastırdım. O noktaya kadar yaşadığımız kusurlarla dolu mükemmel yolculuğumuz aramızdan geçip gitti. Gözlerindeki ışıltıyı gördüm. Hatırladığımı biliyordu... Ve gülümsedi.

“Ben senin yeni kitabınım. Ben senin sonsuz olasılıklarla dolu yeni kitabınım,” diye fısıldadım, bu aydınlanma sonrasında göğsümden kopup giden ve kalbimi sevgiyle dolduran son nefesimle.

“Öylesin.”

Gerçek bir sese benzeyen bir ses çıkarmaya çalışarak boğazımı temizledim. “Sen de hissediyor musun?”

“Neyi?” Yatağımın kenarına oturdu.

“Kalbim senin ellerinde atıyor.”

Cage bana baktı, içimi görüyor gibiydi. Birkaç saniye sonra... Başını salladı.

O adam... Hayallerimin erkeği. Beni öpmek için Pekin'e uçmuştu. Daha sonra beni ilk kez *gerçekten görmek* için Los Angeles'a gelmişti. Annem bana hayatımm öylece geçip gitmesini dilemeyi bırakmamı söylerdi, çünkü başlangıç ve son arası sadece bir göz kırpmasından ibaretti. Cage'in yanında göz kırpmayı reddediyordum.

“Seni taşıyabilirim.”

Şoför otelin önüne yaklaşırken güldüm. “Koltuk değneklerini kullanabiliyorum. Zaten bunlara alışmam lazım. Bacağımdaki

yanıklar biraz daha iyileşene, en azından kabarcıklar inene kadar protez bacaklarımı kullanamayacağım.” Başımla kapısını işaret ettim. “Los Angeles’taki hayranların. Etkileyici.”

Cage içini çekti. “Fotoğrafçılar. Hayranlar değil. Belki otelin arka girişi vardır.”

“Neden? Benimle görünmekten utanıyor musun?” Tek kaşımı havaya kaldırdım.

Cage sırtıttı. “Tanrı aşkına, hiç aynaya baktın mı?”

Güldüm. “Hikâyeyi bambaşka bir şeye çevireceklerinden eminim. Minnesota’nın oyun kurucusunun kız arkadaşı Lake Jones, bir metamfetamin laboratuvarında meydana gelen patlamada ciddi yanıklara maruz kaldı ve bir uzvunu kaybetti.”

“Flint buna bayılırdı. Hadi gel, çıtır. Cage arabadan inip yanıma geldi ve kameralı iki adam birkaç fotoğraf çekerken kapımı açtı.

“Cage, kız arkadaşına ne oldu?” diye sordu içlerinden biri.

Cage koltuk değneklerini uzatırken arabadan indim.

“Hiçbir şey.” Arsız bir gülümsemeyle fotoğrafçıya göz kırptı. “Neden soruyorsun?”

Fotoğrafçının sorusunu görmezden gelebilir ya da bunun kendilerini ilgilendirmediğini söyleyebilirdi.

Cage’in gülümseyen yüzü tekrar bana odaklandığında gülümsedim.

“Aldın mı?”

Kamera flaşları tekrar tekrar patlarken, çektiğim acıya rağmen gülümseyerek başımı salladım.

“Sizi Los Angeles’a getiren nedir?” diye sordu aynı fotoğrafçı.

“Sahilde seks.”

Cage, eğlendiğini ya da utandığını gizlemek için beyzbol şapkasını biraz daha aşağı indirdi. Ama nedeninin hangisi olduğunu anlayamadım.

“Sahilde seks mi?” diye sordu, gazetecileri geride bıraktıktan sonra.

Asansör bizi dördüncü kata çıkarırken omuz silktim. “Bu, uyuşturucu laboratuvarı senaryosundan daha iyi bir manşet.”

“Sahilde seks yaptın mı?” diye sordu Cage.

“Sadece shot* bardağında. Sen?”

“Yorum yok.”

“Adı neydi? Bambi mi? Summer mı? Fantasia mı? Kumun cinsel organ dostu olmadığı konusunda sağlam kaynaklara sahibim. Umarım fil hortumunu onun hassas istiridye kabuğuna sokmadan önce kumda sürüklememiştir.”

Cage elini ağzına götürdü ve paylaşmayı reddettiği kahkahalar vücudunun geri kalanını sarsarken başını iki yana salladı. “Sadece sen... Yalnızca sen...”

Gözlerimi açılan asansör kapılarına çevirirken yüzümde bir sırtış belirdi. “Hadi ama Monaghan. Bana yüzünü buruşturmadan bakana kadar seksten bahsetmek anlamsız.”

“Yüzümü buruşturmuyorum...”

“Evet, buruştu...” Kulaklarım çınlamaya ve gözlerim sanki koridor hareket ediyormuş gibi bulanıklaşmaya başladı.

“Lake!” Baş dönmesi beni yere devirmek üzereyken Cage beni yakaladı.

“Kendimi... Pek... İyi hissetmiyorum. Gücsüzüm.” Gözlerimin ardında uçuşan yıldızlar midemi bulandırırken gözlerimi kapattım.

“Benimle kal. Hangi oda bebeğim?”

Tamamen bayılmamak için nefesime odaklanmaya çalıştım. “412,” diye fısıldadım.

“Anahtar çantanda mı?”

“Hı-hı.”

* Aynı isimdeki kokteyle gönderme yapılıyor. (ç.n.)

“Her şey yolunda?” diye sordu tanıdık olmayan bir ses.

Gözlerimi açamayacak kadar güçsüzdüm.

“Daha iyi olabilirdi. Oda anahtarımızı bulmak için çantanın içine bakabilir misiniz?”

“Elbette.” Bir kadın sesiydi. Bu kadarını anlamıştım. “İşte burada. Hangi oda?”

“412,” diye yanıtladı Cage.

“İşte burası.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Başka bir şeye ihtiyacımız olmadığından emin misiniz?”

“Hayır. Teşekkürler. Sadece bir miktar güneş zehirlenmesi. İyi olacak. Teşekkür ederim.”

“Kendinize iyi bakın.”

Kapı kapandı.

“Lake?”

“Hı-hı?”

“Seni yatıracağım.”

“Peki.”

Bayılmanın eşiğine gelmek, kontrol edilmesi imkânsız berbat bir duyguydu.

Cage soğuk bir bezi alnıma bastırduğunda sıçradım.

“Üzgünüm. Yanıklarına zarar vermek istemiyorum bebeğim.

“Ta-tamam,” diye fısıldadım, çünkü soğuk gerçekten de iyi hissettiriyordu. Gözlerimi açıp ona baktım.

“Tekrar hoş geldin.” Cage sıırttı. “Seni tüm yol boyunca kucağında taşımam gerektiğini söylemiştim.”

Ona verebildiğim tek şey zayıf bir gülümseme oldu, ama ona aitti. Bütün gülümsemelerim ona aitti.

“Daha iyi misin?”

Kucağımdaki boş tabağa bakarak başımı salladım; arkamdaki yastıklara yaslanmış bir halde ayaklarımı ileri uzatmıştım.

“Biraz midem bulanıyordu, o yüzden hepsini yediğime inanmıyorum.”

“Yol kenarında avlanan bir akbabayı izlemek kadar acı vericiydi. Tabağın sağ çıktığına inanmıyorum.” Pencerenin yanındaki sandalyede oturan Cage sırttı ve çatalını alt dudağına hafifçe vurdu.

“Bu küstahça hakaret olayı geçmişte... Bambi, Summer ve Fantasia’yla işe yaradı mı? Demek istediğim, beynin bir kıza seksi ve güzel olduğunu ya da Dumbo kulaklı bir domuza benzediğini söylemek arasında bilinçli bir karar mı veriyor?”

Cage başını iki yana salladı. “Aslında bu senin değil, benim iyiliğim için.”

Kahkahalara boğuldum. “İyiliğin mi? Beni aydınlat. Bana hakaret etmenin sana ne faydası var?”

“Zihnim sana çok edepsizce şeyler yapmaya odaklanmasın diye sana farklı bir gözle bakmamı sağlıyor.”

Ağzım açık kaldı.

Cage, bir adamı dürüst olduğu için suçlayamazsın dercesine omuz silkti.

“Ya-yani Pekin’de bana edepsizce şeyler yapmayı düşünmek için mi kulaklarımın çok büyük olduğunu söyledin?”

“Evet,” diye yanıtladı diplomatik bir tavırla.

“Yani kulaklarımın büyük olduğunu düşünmüyor musun?”

“Kafamdan bir şeyler uydurduğumu söylemedim. Sadece daha az seksi bir şeye odaklanmaya çalıştığımı ima ettim.”

Ellerim, kulaklarımdan her bahsettiğinde olduğu gibi yine onların üzerine kapandı. “Yani... Sence kulaklar gerçekten seksi olabilir mi?”

“Lake?”

“Ha?” Kulaklarımı kapatırken kaşlarım gerildi.

“Kulaklarını seviyorum.”

“Sevmesen de sorun değil. Bu çok da önemli değil, değil mi?”

“Kulaklarını seviyorum.”

“Hatırlamaya çalışıyorum... Belki de ben küçükken kardeşlerimden biri onları çekmiştir. Belki de başımı belaya soktuğunda annem beni kulaklarımdan çekerek odama sürüklemiştir.”

“Kulaklarını seviyorum.”

“Aslında bunun bir önemi yok... Aletini kulaklarıma sokuyor değilsin ya. Peki hiç erkeklerin bir kadının vücudundaki her deliği becermek istediklerini söylediği herhangi bir kitap okudun mu veya bir film izledin mi? Buna kulaklar da dahil olmak zorunda...” Burnumu kırıştırdım. “Burun delikleri de. Bu adamların aletleri bir kurşun kalem kadar olmalı. Bence bu kadar saçma bir şey söyleyebilmek için bile bir kalem kadar aletin olması gerekir.”

Cage başını geriye atarak güldüğünde dudaklarımı büzdüm. “Şanslıyım ki senin aletin burnuma ya da kulaklarıma giremeyecek kadar büyük. Sence bir erkeğin spermi balmumunu eritir mi ya da sinüsleri temizler mi?”

“Dur!” Gülmeye devam etti. “Sen kazandın.”

“Evet, ben de öyle düşünüyorum.” Gülümsedim ve yastığı kafasına fırlattım.

Yastığı yakalayıp göğsüne bastırdı ve sırtışını gizledi.

“Kulaklarımdan bu kadar bahsetmek yeter. Ah! Kafamı karıştırıyorsun. Sana edepsizce şeyler yapma isteğinden vazgeçmek için kusurlarını sıralamam hoşuna gider mi?”

Cage ilgiyle doğruldu. “Şimdi meraklandım. Yani bana edepsizce şeyler yapmayı mı düşünüyorsun? Arzunu ne köreltiyor? Yan simitlerim mi?

“Yan simitlerin yok.”

Tişörtünü yukarı çekti. “Doğru. Yıllar önce kırdığım bu diş mi?” Ağzını açtı ve alt dişlerinden birini işaret etti. Daha önce hiç fark etmemiştim. “Ellerim mi? Vücuduma göre çok büyükler ama futbol topunu kavramak için epey kullanışlılar.”

Elleri vücuduma inanılmaz şeyler yapmakta yüksek lisans derecesine sahipti. Mükemmeldiler.

“Sana söylemiyorum çünkü senin bana yaptığın gibi bu yüzden utanmanı istemiyorum.” Hiçbir şeyim yoktu. Tek bir kusuru bile yoktu.

“O halde bana yapmayı düşündüğün edepsiz şeyleri anlat.”

İkinci derece yanıkların, utancımı gizlemek dışında pek bir faydası yoktu. “Sana kendimden bahsetmek istiyorum. Yapabileceğimi söylemiştin ve ben hazırım.”

Odadaki neşeli hava ve Cage’in gülümsemesi soldu.

Boğazını temizleyip sandalyede dikleşti. “Tamam. Anlat bana. ‘Lake Göbek-adını-bilmiyorum Jones’un doğum...”

Başımı iki yana salladım. “Sadece önemli olan şeyleri anlatacağım.”

Cage öne doğru eğilip kollarını bacaklarının üzerine koydu. “Dinliyorum.” Duygusal açıdan kendini hazırlamaya ihtiyacı varmış gibi yere baktığını görmek bana acı veriyordu.

“Ben’le San Francisco’da bir bisiklet turunda tanıştım. Arkadaşım Lindsay, erkek arkadaşının küçük bir tur şirketi sahibi olması nedeniyle tura çıkmamız konusunda ısrar etti. Daha yeni açılmışlardı, bu yüzden turlara katılacak ve inceleme yazacak insanlara ihtiyaçları vardı.”

Cage başını kaldırıp bana baktı. “Sen çok istekli bir kobaysın.”

Başımı salladım. “Bir zamanlar hemen hemen her şeye hazırımdım. Neyse, o sabahki dört saatlik turda rehberimiz Ben’di. Sonunda bana üzerinde ‘Evet De’ yazan kalp şeklinde mor bir şeker verdi. Birkaç saniye şaşkınlıkla ona baktım, sonra bana çıkma teklif etti. Garip bir şekilde romantikti ve tamamen beklenmedikti. Hiçbir erkeğin bu eşsiz jestten daha iyisini yapamayacağından emindim. Seninle tanışana kadar... Pekin kazandı bebeğim.”

Yüzündeki gülümseme devam etmem için beni cesaretlendirdi.

“Bana her buluşmada başka bir kalp verdi. Beni sevdiğini bu şekilde söylemişti. Bu iki veya üç basit kelime için yaşamam çok çılgıncaydı. Şekerlerin hiçbirini yemedim. Bunun yerine onları bir kavanozda sakladım. Luke ve Jessica’nın düğününün sabahı, diğer nedimelerle birlikte kiliseye gitmem gerekiyordu ama gitmedim. Kalbimi istiyordum. Benim için çok şey ifade eden o küçük kelimeleri istiyordum. Bu yüzden kiliseye gitmeden önce Ben’in beni almasını ve kahvaltıya götürmesini istedim.” Acıyı hafifletmek konusunda hiçbir şey işe yaramayacak şekilde güldüm.

“Ben beni bundan vazgeçirmeye çalıştı. Sabahımı diğer kadınlarla geçirmem gerektiğini söyledi. Ancak benim ısrarım ve mutlak inatçılığım galip geldi ve o da pes etti.”

“Kendini suçluyorsun.”

Gözlerim Cage’inkilerle buluştu. Başımı salladım. “Nasıl suçlamam? Eğer sabahki planlarımızı değiştirmeseydim asla girmeyeceğimiz bir yolda kamyon bize çarptı.” Gözlerimi kapattım ve “Ben öldü ve ben yaşadım,” diye fısıldadım.

Yatak çöktü. Gözlerimi açtım.

“Gel buraya.” Cage sırtını yatak başlığına yaslayıp bacaklarını açtı.

Bacaklarının arasına girip sırtımı göğsüne yasladım. Saçlarımı bir kenara çekip beni ensemden öptü.

“Ölüm nedenler, acabalar ve o kadar çok pişmanlıkla doludur ki izin verirsen tüm dünyanı yutabilir. Ben öldü ve sen yaşadın. Bu sadece bir gerçek. Ne fazlası ne azı. Ona tutunabilir ya da onu bırakabilirsin ama her iki durumda da bu gerçeği değiştirmez.”

Ellerimi bacaklarının üzerine koyup başımı omzuna yasladım. “Baban hakkında kendine böyle mi söylüyorsun?”

“Her lanet gün.”

“Yardımcı oluyor mu?”

“Bazen.”

“Kazayı hatırlamıyorum ama şekerden kalbi hatırlıyorum. ‘Beni öp’ yazıyordu. Ben de öyle yaptım. Konsolun üzerine eğilip yanağını öptüm. Koltuğuma oturduğumu, göğsümdeki kemeri düzelttiğimi ve onun bana sevgi dolu bir bakış attığını hatırlıyorum. Hepsi bu kadar. Üç ay sonra, Ben olmadan... Bacağım olmadan... Ve Jessica olmadan komadan uyandığımda hatırladıklarım bunlardı.”

Cage’in vücudu gerildi. Bir yara bandını hızla çekermiş gibi devam ettim.

“Jessica’nın annesiyle babası öldürüldü ve ardından o ve erkek kardeşi intihar etti ya da en azından biz buna inanıyorduk. Benim ailem bacağım, komadan uyanıp uyanmayacağımın belirsizliği ve tüm olanlar yüzünden perişan halde kalan abim için acı çekerken, onlar kendilerine yeni bir kimlik bulup Omaha’ya taşındılar.

“Jessica tanıdığım en güçlü insandır. Tam bir rock yıldızıdır ve onu sevmemek imkânsız olduğu için babanın onu sevdiğinden hiç şüphem yok. Sana ne söylediğini bana hiç anlatmadı, ama onu tanıyorum ve onun sevme kapasitesi çok büyüktür, duyguları gerçektir, samimidir ve tamamen pişmanlıktan uzaktır. Ama olay şu ki abim onu seviyordu, bütün ailem onu seviyordu ve Luke onu canlı gördüğünde neredeyse ölüyordu. Eğer baban öl-

meseydi Jessica ne yapardı, kimi seçerdi bilmiyorum ama artık bunun bir önemi yok. Ve üzgünüm; bir önemi olmadığı için çok üzgünüm.”

Yalan söylemiştim. Duygularının son kırıntısını korumak için yalan söylemiştim. Jessica, Luke’u seçerdi, hayatım üzerine bahse girerdim.

“Babam onunla birlikte olmak –onun yanında ölmek için- gittiğinde, babamı götürdüğü için ondan nefret ettim. Onu seçtiği için babamdan nefret ettim. Ama...” Dudaklarını başıma bastırdı.

“Ama?”

“Ama artık hayatımda biri var... Sıcak waffle üzerindeki erimiş tereyağı ve ılık şurup gibi, elimdeki soğuk bir birayla gün batımında otururken radyoda çalan Blues şarkısı gibi ve yapayalnız kaldığımda yüzümde oluşan gülümseme gibi. Ve eğer biri bana ölmeden önce görmek isteyeceğim son kareyi seçmemi isteseydi... Onun yüzünü seçerdim.”

“O” bendim. O bendim. Dudaklarından çıkan sözler hiçbir zaman içime tam anlamıyla işlemeyecekti. Kaza bacağımdan çok daha fazlasını kaybetmeme neden olmuştu, ama Cage bunların hepsini bana on katıyla geri vermişti. Beni kendinden bir parçayla tamamlamamıştı; beni kendi parçalarım ile yeniden bir araya getirmişti. Ben paramparça olmuşum ve o yerde sürünerek bana özgüvenimi, umudumu, hayallerimi, sesimi, geleceğimi geri vermişti. Beni onarmış, sonra yaralarımı öpmüş ve bana ölümsüz bir yapıttan farksızmışım gibi bakmıştı.

Gözlerimi kapatarak gülümsedim. “Hikâyemizi seviyorum. Çok seviyorum, çünkü her bölümde beni kendine yeniden âşık ediyorsun. Asla âşık *olmayalım*. Her gün yeniden aşka *düşelim*.”

“Yer çekimini siktir et.” Cage yanağını başımın üstüne dayadı.

Kıkırdadım. “Kesinlikle, yer çekimini siktir et.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Babamın Tabancası Var

Cage

“Sana bayılacaklar. Özellikle de seni tanıdıklarında. Ailem futbol düşkünüdür.” Lake, Thaddeus’un ‘ödünç verdiği’ bacağına yüklenirken yüzünü buruşturdu.

Üç bacağı daha vardı ama bacağındaki yanıklarla hiçbirini giyemezdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Thad’in ödünç verdiği bacak da daha iyi değildi.

“Neden bacağından vazgeçip seni taşımama izin vermiyorsun?”

“Evet, asla olmaz.”

Kiralık arabanın bagajından çantalarımızı aldım.

“Annemin kumsaldaki kazadan haberi yok ve ben de ona söylememeyi tercih ederim. Zaten yeterince endişeleniyor.”

“Elbette. Anlıyorum. Çünkü ön tarafın bir ejderhayla savaşı kaybetmiş gibi görüldüğünde bunu saklamak gerçekten çok kolay olacak.”

“Bana aloe vera sürüyorsun. Bence artık çok daha iyi durumdayım.”

“Eminim annenin yüzündeki ifade bunu öyle ya da böyle doğrulayacaktır. Peki, anne ve babana benim kim olduğumu neden söylemediğini sorabilir miyim?”

Merdivenlerin başında durarak karşısında bir dağ yükseliyor-muş gibi baktı. Çantaları yere koydum ve onu kollarıma aldım.

“Ben hallederdim.”

“Bunu duymak güzel. Bu arada seni yakaladım.”

Kapıya vardığımızda, “Dur,” diye fısıldadı.

Onu yere indirmedim, çünkü onun kollarımda olmasından daha çok sevdiğim herhangi bir şey yoktu.

“Geçmişimin sana anlatmadığım bir kısmı var.”

“Sen evlatlıksın.”

Lake güldü. “Hayır. En azından öyle olduğumu sanmıyorum. Seninle ilgili. Baban öldükten sonra Jessica eve geldiğinde ona seni sormak istedim. Kız arkadaşın olup olmadığını öğrenmek istedim. Adresini, telefon numaranı, Sadece... Senin hakkında bir şeyler bilmek istedim. Ama ona sormadım, çünkü o ve Luke geçmişi tam olarak ait olduğu yerde bırakmaya çalışıyorlardı. Seni takip ettim, ama peşinden geledim. Senin beni takip ettiğini hayal ettim ama bunu yapmadın, bu yüzden beni benim seni istediğim gibi istemediğini kabul ettim.

“Hiçbir bok bildiğiniz yok Bayan New York’ta Yaşıyorum.”

Kulak mememi parmaklarının arasına aldı. Tanrım, saçlarımla oynamasını, elleriyle yüzümü okşamasını ya da herhangi bir şekilde bana dokunmasını seviyordum.

“Demek istediğim şu ki eğer birisi bana bir gün burada bu şekilde duracağımızı söyleseydi, ona asla inanmazdım; çünkü tanıştığımız günden beri benim için ulaşılmaz bir hayaldin. Bugün

bu rüya gerçek oldu ve bu yüzden onlara adını söylemedim, ama aylardır senden bahsediyorum. Sanırım şu ana kadar burada olacağına tam olarak inanmamıştım.”

“Ah, tatlı kızım, lütfen bana ikinizin kaçıp evlenmediğini söyle.” Lake’in annesi tel kapıyı açtı.

Los Angeles’taki otelde kalırken telefonundan ailesinin fotoğraflarına bakmıştık. İsimlere ait olan yüzleri görürsem daha rahat edeceğimi düşünüyordu. Annesi Felicity, çenesine kadar uzanan kır saçları ve uzun, ince bedeniyle kolayca tanınıyordu.

“Hayır anne, biz evlenmedik.”

Onu tekrar ayakları üzerine bıraktım.

“Bebeğim! Sana ne oldu?”

Evet, teni hâlâ aşırı kırmızıydı.

“Küçük bir güneş yanığı. Güneş kremi sürmeden Los Angeles sahillerine çıktım. Önemli değil. Olur böyle şeyler.”

“İyi olduğundan emin misin? Aman Tanrım! Sen Cage Monaghan’sın. Lake, onun burada ne işi var?” Felicity elini göğsüne bastırdı. “Tom!?! Buraya gel. Buna asla inanmayacaksın.”

Sırıttım. “Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Jones.” Elimi uzattım.

Yüzündeki şaşkın ifadeyle bana baktı. “Felicity... Lütfen ve... Bu-burada ne işin var?”

Lake elimi tuttu ve annesinin yanından geçerek beni girişe doğru çekti. “O benimle, anne, o benim...” Cümleyi tamamlamak için iznime ihtiyacı varmış gibi başını kaldırıp bana baktı.

“Erkek arkadaş?” diye öneride bulundum Lake’e.

Sanki onu annesinin önünde onaylamam bütün gününü aydınlatmış gibi sırtıttı. “Evet.” Annesiyle konuşuyor olsa da bana gülümsemeye devam etti. “Cage Monaghan benim erkek arkadaşım. O zaman sana söylemedim ama sırf beni öpmek için Pekin’e kadar geldi.”

Felicity'nin bakışları bana kayarken ağzı açık kaldı.

Omuz silkerek sııttım. "Bu doğru."

"Bu gürültü de ne? Vay canına!" Babası, Lake'i gördüğü an durdu. "Sana ne oldu böyle bebeğim?"

"Biraz güneş yanığı baba. Önemli değil."

Sanki ona inanıp inanmaması gerektiğini bilmiyormuş gibi, babasının bakışları birkaç saniye onun üzerinde oyalandı. Elbette inanmamalıydı, ama ben hayatıma değer veren biri olduğum için çenemi kapalı tuttum.

Lake'in kazandığı kısa bir bakışmanın ardından babası dikkatini bana çevirdi. "Kahretsin! Sen Minnesota'nın oyun kurucususun... Monaghan. Ne... Burada ne işin var?"

Lake gözlerini devirdi. "Tanrım... Cage'in erkek arkadaşım olduğu varsayımını yapmadığınız için teşekkürler anne ve baba. Tek bacağı olmayan bir kızın kendine mükemmel bir adam bulması mı? Tanrı korusun!"

Tom, Lake'in öfkeli yüzüne bakarken parmağını bana doğrulttu. "Bu bir şaka değil mi?"

Elimi uzattım. "Bu bir şaka değil Bay Jones. Kızınızla çıkıyorum. Ben Cage, ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum."

Tom elimi sıktı. Kızılımsı sarıyla karışık saçlarındaki griyle bir örnek kısa gri sakalının altındaki yüzünde cömert bir sırıtış belirdi. "Tanıştığımıza memnun oldum Cage. Yalan söylemeyeceğim, Minnesota hayranı değiliz ama üniversitede oynadığından beri senin hayranıyım."

Başımı sallayarak güldüm. "Teşekkürler. Ve dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Burada çok fazla Minnesota hayranı olduğundan şüpheliyim."

"Ben Minnesota hayranıyım." Lake arkamdan sarıldı.

Elimi onunkilerin üzerine koydum. “Teşekkürler. Senin gibi bir futbol tutkunundan bunu duymak çok anlamlı, bebeğim.”

Annesiyle babası güldü.

Tom, Lake’e göz kırptı. “Sezon başladığında hâlâ birlikte olursanız, lütfen iyi biletleri bunun için boşa harcama. Onu tamamen sıkılmış bir halde tribünlerde otururken görmek beni mahveder. Ona hiçbir zaman futbol izlettiremezdik.”

“Ah... Gerçekten mi? Kızınızı sırtından bıçaklamayı içermeyen başka bir konuya geçebilir miyiz? Baba, neden Cage’in çantalarımızı içeri taşımasına yardım etmiyorsun?”

Ben dışarı çıkmadan önce inanılmaz derecede çılgınca bir şey oldu. Felicity, Lake’in kulaklarını nazikçe tutup onu yanağından öptü ve sonra benim de duyabileceğim kadar yüksek sesle, “Mükemmel biri bebeğim, ama sen de öylesin ve bunu asla unutma.”

Lake’in dudakları aralanıp gözleri yuvalarından dışarı fırlarken bakışlarımız birbirine kilitlendi. Gözlerim onunkilerle aynı durumdaydı, sırtışıımı gizlemek zorunda kaldım çünkü... Lanet olsun! Annesi kulaklarını çekmişti.

Biz valizleri getirir getirmez, Lake ikinci kata çıkan merdivenlere baktı; aşılması gereken başka bir dağ daha. Bunu yüzünde görebiliyordum.

“Bir sorun mu var tatlım?” diye sordu Felicity.

“Şey... Ben sadece...”

“Merdivenlerle hâlâ sorun yaşamıyorsun, değil mi? Thad’in bacaklarının gerçek gibi hissettirdiğini, merdivenlerde bile en ufak bir topallama yaşamadığını söylediğini sanıyordum.”

“Evet... Bacağım iyi. Bacağımda *küçük* bir yanık var, bu yüzden ona sürtünen herhangi bir şey biraz rahatsız ediyor.”

“Ben hallederim.” Çantalarımızı üst kata koymak için merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve sonra aşağıya geri döndüm.

Onu kollarıma alırken, “Bu çok utanç verici,” diye mırıldandı.

“Annen odanı hazırladı Lake,” dedi babası. “Cage mavi odada uyuyabilir.”

Onların evi. Onların kuralları. Tek bir kelimeyi bile sorgulamayacaktım. Asker çocukları böyle yetiştirilirdi. Ama çabuk parlayan kız arkadaşım? Onların kuralları karşısında o kadar da itaatkâr değildi.

“Lütfen, baba. Son dakika haberi, ben yirmi dört yaşındayım. Biz seks yaptık.”

Bunu söylememiş gibi davranmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

“Lake...” Babası konuşmaya çalıştı.

“Bu doğru. Durumu kabullen. Birçok farklı yerde birçok kez seks yaptık, hem de birçok farklı pozis...”

“Lake!” Felicity kahkahasını bastırdı.

Tom arkamdaydı, bu yüzden onu göremiyordum. Bir silahı olmaması için dua ettim.

Lake’i üst kata taşıırken, utanç içinde “Dur,” diye mırıldandım.

“Ne?” Lake, ben onu pembe odasındaki yatağa bırakırken sırtıttı.

“Anne, baba, Cage’le tanışın. O benim erkek arkadaşım ve haberiniz olsun... Birçok farklı yerde ve *pozisyon*da seks yaptık.’ Bunu söylemeye hazırlanıyordun, değil mi?”

Lake arkasına yaslanarak ellerini karnına koydu. “Kusura bakma, ama söylediklerimin yanlış bir tarafı mı vardı? Seks yaptığımız her anı, yeri ve pozisyonu listelememi ister misin çünkü bunu yapabilirim. Her birini hatırlıyorum.”

Penisim pantolonumun içinde çelik gibiydi. Beynim onun bunu ailesine anlatmasını hâlâ atlatamamış olsa da sadece bunun hakkında konuşmak bile beni sertleştirmişti. Beynimin aksine penisimin duyduğu tek şey, onun seks kelimesini söylemesi oldu ve hemen onu altımda çırılçıplak hayal etmeye başladı.

“Bunu düşünüyorsun, değil mi?”

Kendimi düzelterek pencere kenarına gittim ve daha az baştan çıkarıcı olan gölün manzarasını inceledim. “Senin beni utan-
dırman dışında hiçbir şey düşünmüyorum. Babanın silah sahibi
olma ihtimali nedir?”

“Yüzde yüz.” Lake kıkırdadı.

“Çok hoş. Burada seninle seks yapmayacağım. Birincisi, kabul
etmek istemesen de hâlâ çok acı çekiyorsun ve ikincisi... Anne ve
babana saygısızlık etmek istemiyorum.”

Lake doğruldu. “Birincisi, ne kadar acı çektiğimi bilmiyorsun
ve ikincisi, annemle babam, Jessica ve Luke’la gölde çıılçıplak
yüzmeye gittiler. Annemle babam her zaman uygunsuz miktarda
sevgi gösterilerinde bulunurlar ve sadece bekle... Eğer yeterince
uzun kalırsak, onları sen de duyarsın.”

Arkamı dönüp sırtımı pembe boyalı duvara yasladım. “Onları
duymak mı?”

Lake kaşlarını oynattı.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. Benden tepki alabilmek
için bunu uyduruyor olmalıydı.

“Bu doğru. Yüksek sesle müzik dinlemekten ve daha yüksek
sesle sevişmekten hoşlanırlar. Eğer hâlâ aynı rutini yapıyorlarsa,
senin için pleybek bile yapabilirim. Otelde para ödeyen misafir-
leri olduğunda sessiz olmak zorundalar, ama sadece biz çocuklar
olduğumuzda bunu gizlemiyorlar. Acaba babam annemi sustur-
mak için onun külotunu ağzına mı tıkıyor yoksa...”

“Hayır!” Başımı iki yana salladım. “ Hayır. Hayır. Hayır.” Yü-
zümü buruşturdum. “Bunu bilmek istemiyorum. Onlarla yeni
tanıştım. Onları gördüğümde, seni yaratan iki güzel insanı gör-
mek istiyorum. Onların seni yapmalarını düşünmek istemiyorum.
Özellikle de kendi iç çamaşırıyla ağzı kapatılan anneni düşünmeyi
hiç istemiyorum.”

“Ah...” Lake başını iki yana salladı. “Onlara iç çamaşırıyla ilgili hiçbir şey söyleme. Bu sadece benim düşündüğüm bir spekülasyon. Söylentileri yaymaya çalışmıyorum.”

“Ciddi misin! Gerçekten bu konuda onlara bir şey söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Lake gülümsemesini gizlemeye çalıştı, ama dudaklarını dişlerinin arasından kurtarmadan önce bunu gözlerinde gördüm. “Hayır.” Güldü. “Aman Tanrım! Yüzünü görmelisin. Dehşete düşmüş görünüyorsun.”

“Sen tam bir...” Ellerimle yüzümü ovuşturarak başımı iki yana salladım.

“Bir ne?”

“Bir aşağılıksın. Kötü bir komplocusun. Yani anne babanla ilgili tüm bunlar sadece benim tepkimi almak içindi.”

Lake’in başı geriye savruldu. “Ne? Hayır. Şaka yaptığım tek kısım külottan bahsetmekti, çünkü asla yapmayacağımı biliyorum. Ama geri kalanı? Çırılçıplak yüzme? Sevgi gösterileri? Gürültülü seks? Hepsi doğru.”

Bir elimi belime koyarken diğer elimle enseme ovuşturdum. “Peki ya silah?”

“Muhtemelen en az bir düzine silahı var, ama hiçbirini erkek arkadaşlarımdan üzerinde kullanmadı. Ben’e karşı kullanmaya çok yaklaştı ama annem günü kurtarmak için mantığın sesi olarak devreye girdi.”

“Ben ne yapmıştı?” Yukarı baktım.

“Yeşil yatak odasında... Bekâretimi almıştı. Üzerinde edepsiz cümlelere yazan kalp şekerler yaptıklarını biliyor muydun? Bu doğru. Bundan gurur duymuyorum, ama eteğimi yukarı kaldırıp külotumu çıkartmam için tek gereken, ‘Hadi sevişelim’ diyen bir şekerdi. Hemen ardından ‘Eğil’ ve ‘Yala beni’ yazan iki şeker

daha vermesinin önemi bile yoktu. O odaya girmem kalıcı olarak yasaklandı ki bu çok üzücü, çünkü en büyük boy yatağı olan tek oda orası. Umarım küçük alanlarda iyi çalışırsın.”

“Burada seks yapmayacağız.” Kısmen beyanımı onaylamak için, kısmen de Lake’in başka bir adamla seks yaptığı görüntülerden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Ölü bir adamı kışkıırıyordum. Bu benim için yeni ve acıklı bir düşüştü.

“Yani şu anda dudaklarımı aletin etrafına sarmayı teklif etsem hayır derdin.”

“Tanrım, Lake...” Arkamı dönüp ereksiyonumu yeniden düzeltmem gerekti. Sakinleşmek ve daha yeni başlayan bu hafta sonu kâbusundan uyanmak için soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

Onun kahkahası beni her zaman güçsüz bırakıyordu. Onun gülümsemesine hayrandım

“Seninle oynamayı seviyorum,” diyerek güldü.

Evet, ben de benimle oynamasını seviyordum ama tercihim daha çok fiziksel, daha az psikolojikti.

Tekrar ona döndüm. “Annen kulaklarını yakaladı.”

“Aman Tanrım! Biliyorum. O bunu yapana kadar bunun yıllardır sürdüğünü fark etmemiştim. Bana sorsaydın başımı tuttuğunu söyledim ama hayır. Kulaklarımı tutuyor. Kulaklarımı mahvetti! Asla orijinal hallerine geri dönmeyecekler.”

Sırıttım. Lake’in kendi evreni vardı ve onun bir parçası olma zevkini yaşadığımda ünlü bir futbolcu değildim; hâlâ babasının yasını tutan adam da değildim. Onunla birlikte olmayı tam zamanlı bir meslek haline getirmek isteyen adamdım.

“Kulaklarını seviyorum. Kulak memeni dişlerimin arasına aldığımda inlemeni seviyorum.”

Ona böyle şeyler söylediğimde nefesinin kesilmesini de seviyordum.

Zorlukla yutkundu. "Ivy"

"Ivy mi?"

"Evet." Omuzlarını silkti. "Geçen gün göbek adımı bilmediğini söylemiştin. Ivy."

"Çok dünyevi isimler."

"Annemle babam hippie olmadıklarını iddia ediyorlar ama... Ben o kadar emin değilim."

"Benim göbek adım James."

"Biliyorum." Hafifçe başını sallayarak gözlerini devirdi.

"Biliyor musun?"

"Hah. Adını Google'da aratırsan, sağ sütunun tamamında kendinle ilgili bilgileri görürsün: Tam adın, doğum tarihin, boyun, şu anki takımın, eğitimin, ebeveynlerin. Evet, hepsi orada."

"Beni Google'da mı aradın?"

"Olabilir." Kolundaki soyulan deriyi kopardı.

"İstatistiklerimi öğrenmek için mi?"

Lake omuz silkti. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Yatağın yanına oturdum ve çenesini aşağıya eğerek saklamaya çalıştığı yüzünü görmek için başımı eğdim. "Hangi diğer şeyler?"

"Bir şeyler işte. Tamam mı? Fotoğraflarının çekildiği yerler gibi ya da..."

"Ya da?"

"Ya da belki kiminle fotoğrafının çekildiği gibi."

"Neyle rekabet edeceğini görmek için mi internete başvur-dun?" diye sorarak güldüm.

"Belki." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ve?"

"Epey zorlu bir rekabetti." Lake bana hızlı bir bakış attı. "Ortalama hatunları tercih etmiyorsun."

Başımı iki yana salladım. “Aslında pek fazla kişiyle çıkmadım.”

Lake’in ağzı açık kaldı. “Ah... Şu anda telefonumdan bir arama yapıp yanıldığını kanıtlayabilirim.”

“Fotoğrafların hiçbir anlamı yok. Gürültülü bir barda ya da restoranda siparişimi vermek için bir garsona biraz fazla yaklaşırsam, salağın biri fotoğrafımı çeker ve öylece garsonla bir ilişkimiz olduğunu söyler.”

“Evet, o zaman sadece *gerçekten* seksi kadınların çalıştığı gösterişli yerlerde takılmalısın.”

“Güneş beynini de mi kızarttı? Çünkü bu senin yeni bir yönün. Kıskançlık sana yakışmıyor.”

“Ben kıskanç değilim. Göbek adını bildiğimi söyledim. Sen de nereden bildiğimi sordun. Sana açıkladım ve o da bu konuşmaya yol açtı. Hiçbirini kıskançlıktan söylemedim. Sadece gözlem yaptım, hepsi bu kadar.”

Omuz silktim. “Bilmem, bana biraz kıskançlık gibi geldi.”

“Sen tam bir salaksın. Kıskançlık şöyle olur: Sarışın kimdi?

Onunla nasıl tanıştın? Seks yaptın mı? Ne kadar? Onu sevdin mi? Onu özleyor musun? Eminim şu anda onu düşünüyorsundur. Onunla en son ne zaman konuştun?

Ama beni dinleseydin, aslında sana hiçbir şey sormadığımı bilirdin. İnternetteki bazı fotoğraflarına baktığımı söyledim. Sonra da tüm fotoğraflardaki kadınların çok çekici olduğu gözlemimi yaptım. Bu kadar. Nokta.”

“Lake?” diye seslendi annesi. “Aşağı gel. Luke ve Jessica geldi!”

Lake derin bir nefes aldı. Gözlerindeki heyecan ve yüzündeki gülümseme kaygısını biraz da olsa hafifletti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bekâreti Özlemek

Lake

“GTO Jones!” diye seslendim merdivenlerin tepesinden. Bir adım aşağı inmek, birkaç küfür mırıldanmama neden oldu. Henüz protez takmaya hazır değildim ama... İnatçı... Asi...”

“Ben seni taşıyır...”

Cage teklifini tamamlayamadan kucumın üstüne indim ve merdivenlerden aşağı kaydım. Harika bir his değildi ama en azından arka tarafım yanmış gibi acımıyordu. Merdivenlerin dibindeki dağınık, koyu saçlı çocuk bana kıkırdadı.

“Grant, Lake Teyze’nin öpülmeye ihtiyacı var.” Kollarımı ona uzattım.

Kollarımın arasına atladı. Küçük bedeni bile canımın acımasına neden olduğundan irkilmemi saklamaya çalıştım.

“Aman Tanrım, Lake. Sen ne yaptın?”

Grant’i kucagımda esir tutarak abim Luke’a baktım. O benim erkek versiyonumdu: Siyah saçlı, mavi gözlü ve evet, yakından incelediğimde kulakları da biraz büyüktü.

“Metamfetamin laboratuvarı kazası.”

Luke hiçbir tepki vermeden bana bakmaya devam etti. Jessica güldü.

“Güneş kremi, Lake,” dedi Luke. “Açık tenin için 75 korumalı.”

**“Teşekkür ederim Dr. Jones. Bir dahaki sefere sahilde uyu-
yakaldığımda bunu dikkate alacağım. Merhaba Jess.”** Grant’i bıraktıktan sonra bacağıma çok fazla yük bindirmeden kendimi yukarı çekmek için korkuluklara tutundum.

“Seni özledik. Ne zaman geri dönüyorsun?” Jess göz kırparak bana nazıkçe sarıldı.

Vücudu kasıldığı anda, Cage’in merdivenlerden indiğini anladım.

Eski sevgilisinin oğlu.

Adını hiç söylemediğim erkek arkadaşım.

Ailemin her şeyden çok sevmesini ve kabul etmesini istediğim adam.

Luke. Cage’le yaşadığım karşılaşmayı bilen tek kişi oydu. O günden sonra o ve Jessica için her şeyden vazgeçtim. Luke bana baktı ve acı-tatlı bir an yaşandı. Karısının hayatındaki o zamanları hatırlamak istemeyen adamı gördüm, ama aynı zamanda kız kardeşinin “o kişiyi” bulduğu günü hatırlayan abiyi de gördüm.

Luke elleriyle direksiyonun üst kısmına vurdu. Sokağın çevresinde dönüp durmaktan yorulmuştu.

“Korna çalmana gerek yoktu.” Koltuğa oturdum ve kapıyı çarparak kapattım.

“Peki, ne öğrendin?”

**“O muhteşem. Nebraska’da oyun kurucu olarak oynuyor. Ah...
Ve sanırım beni ve protez bacağımı seviyor.”**

İstediği bilgi bu değildi. Luke, Jessica'nın nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu bulup bulmadığımı bilmek istiyordu. Cage hakkında bunları ağzımdan kaçırmak istememiştim, ama birine söylemem gerekiyordu... Birine anlatmak zorundaydım. Sessizce Omaha'daki otelimize geri döndük. Sevdği kadın için hissettiği acı dışarı taşıyordu. Durumu daha iyi hale getirmek istedim, ama garaja girdiğimizde Luke bana onu neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlattı.

Pencereden dışarı bakarak bacağımın üstünü ovuşturdum.

"Bacağın bugün seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Luke.

"Hayır." Elimi durdurdum. "Sadece alışkanlık. Hepsi bu."

"Haklı olduğuna hiç şüphem yok."

Ona baktım. "Ne? Bir alışkanlık olduğu konusunda mı?"

"Hayır. Cage konusunda haklı olduğuna hiç şüphem yok. Seni ve bacağını sevdiğine eminim. Sevmeyecek olan her erkek aptaldır."

Tek bir görüşmeden sonra Cage'in beni sevebileceğini öne sürmek bile çılgıncaydı, ama Luke'un bunu tam bir samimiyetle söylemesi benim için dünyalara bedeldi.

Jessica bir hayalet görmüş gibi, "Cage," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Geri çekilerek bakışlarımı onunla Luke arasında gezdirdim.

Luke boğazını temizledi ve biliyordum... Her şeyi düzeltecek bir şey söyleyeceğini biliyordum. O böyle biriydi. Dünyada en çok sevdiği insanlar için savaşırdı ve ben de o şanslı listedeydim.

"Lake ve Cage, biz seni ararken Omaha'da tanıştılar. Sanırım sevgili kız kardeşim, komşuna âşık oldu Jess."

Ve böylece... Luke kalbimi çaldı. Geçmişini geride bıraktı ve bana bir gelecek şansı verdi. Benim adıma mutlu olduğunu söyleyen bir şekilde gülümsediğinde neredeyse ağlayacaktım.

Cage son iki adımı attı ve Jessica'ya hüzünlü bir gülümsemeye karşılık verdi. Sonra ona sarıldı. Evet, hayatımda *en iyi* adamlara sahiptim. Jessica, sanki onu serbest bırakmadan önce duygularını toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi ona sımsıkı sarıldı.

“Onca yer arasından Minneapolis’e taşınmanın nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordum.” Luke kollarını ona doğru uzatmış olan Grant’i kucağına alırken sırtıttı.

“Ne?” Gözlerimi kıstım. “ Minnesota’da oynadığını *biliyor* muydun?”

Luke omuz silkti. “Elbette. Yani...” güldü “...oraya onun için taşınmadın mı?”

Kendimi dünyanın en aptal insanı gibi hissederek başımı salladım. Benim dışımda ailemdeki herkes hayallerimin erkeğini tanıyor ve takip ediyordu.

Jessica, Cage’i serbest bıraktı ve derin bir nefes aldı. Hem abim hem de ben, onların kucaklaşmanın ötesinde bir şeyler yapmalarını bekledik ama bir şey yapmadılar ve ben bu yüzden ikisini de seviyordum.

“Harika birini bulmuşsun Lake.” Jessica tek gözünü Cage’e dikti. “Ama Lake benim kız kardeşim, seni uyarıyorum Monaghan, eğer ona zarar verirsen seni öldürürüm.”

“Teşekkürler bebeğim.” Luke başını iki yana salladı. “Bu benim repliğim olmalıydı.”

“Her neyse Jones. Açlıktan ölüyorum. Mutfağa baskın yapalım. Bebeğini taşımak çok fazla enerji gerektiriyor.” Mutfağa doğru ilerlerken karnını ovuşturdu.

Dönüp Cage'in gömleğini avuçladım. "Seni seveceklerini söylemiştim."

"Hımm," diye mırıldandı. Gamzeli gülümsemesi belimin altındaki her şeyi eritiyordu. "Benim neyi sevdiğimi biliyor musun?"

"Beni, umarım."

Cage parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek güldü. "Evet, Minneapolis'e taşınmanın benimle hiçbir ilgisinin olmasın... Birbirimizi şans eseri bulmuş olmamızı da seviyorum." Dudaklarını benimkilere bastırıp beni yavaşça öptü.

Bana göre gerçek basit bir tesadüfle açıklanamazdı. Hayatımda olup biten her şey, beni anlam ve yön bulmaya –yaşamaya devam etmek için bir sebep bulmaya– zorlamıştı. Sonsuz olası varış noktası arasından Minneapolis'e taşınmamın tamamen Cage'le ilgisi olduğuna inanıyordum. Zaman pek çok hikâye anlatmıştı ve sıra bizim hikâyemize gelmişti.

"Babanı bırakıp erkek arkadaşını çalışıyorum. Bu senin için bir sorun olur mu Lake?" diye sordu annem, testosteron çemberine bakan pencereden dışarıyı izlerken.

Babam, Cage, Luke, diğer erkek kardeşlerim Lane ve Liam ve eniştem Drake, ızgaranın etrafında durmuş bira içiyorlardı. Cage bile alkol yasağını delerek vücuduma bir tapınak gibi bakıyorum rutinini bırakmış, dünyada en çok sevdiğim diğer erkeklerle bira içiyordu.

Annemin yorumuna küçük bir kız gibi kıkırdadım. Cage'i düşünmek bana bunu yapıyordu. "Bunun bir sorun olabileceğini düşünüyorum, ancak ona ilgilenip ilgilenmediğini sormaktan çekinme."

"Ben de sorabilirim." Lara erkeğimin üzerine salyalarını akıtırken alt dudağını şarap kadehinin kenarında gezdirdi. "Çatlak-

ları ve pörsümüş memeleri olan yaşlı bir kadını tercih eder mi sence?”

“Belki.” Kadehimdeki şaraptan son bir yudum alarak omuz silktim. “Daha önce bir amputeyle çıktığını duydum. Bu bazı küçük kusurları sorun etmediği anlamına geliyor olmalı.”

“Kayıp bacağına fark etmesi ne kadar sürdü?” diye sordu anem, yüzündeki kocaman sırıtışla.

“Hum... Sanırım seks yaptığımız dördüncü ya da beşinci seferdi; tabii aynı gecede.” Abimin eşi Anne’e göz kırptım.

Neredeyse benim kadar kızardı.

Ailemizin deli olduğunu ve çoğu zaman uygunsuz derecede kaba olduğunu biliyordu. Ama hiçbir zaman geri kalanımız gibi devreye girip saçmalıklara dahil olmamıştı. Jessica? Bunu bizim ailemizde doğmuş gibi yapabilirdi ama hamileliği bizimle içki içmesine engel olduğundan tüm çocuklarla birlikte aşağıdaydı.

“Her neyse, sıcak, terli, kaslı bedeniyle üzerimde hareket ederken hızlı soluklarının arasında şöyle dedi. ‘Bebeğim, sanırım bir şeyler eksik.’ Çığlık attım. Beni sakinleştirdi ve ardından kayıp bacağıma aradık. Lanet şeyi asla bulamadık.”

Anne dışında hepimiz kahkahalara boğulduk. Yüzünde kalıcı bir somurtkanlık vardı. Kayıp uzvum hakkında nasıl şaka yapabildiğimizi merak ettiğine emindim.

Çok kolay. Yaşanmıştı.

Geri alınamazdı.

Acı kotamızı yıllar önce doldurmuştuk.

Hayat çok kısıydı, biz de Jones kadınlarının en iyi yaptığı şeyi yaptık... Kıkırdamaktan bayılıncaya kadar içtik.

“Bir ünlüyle çıkıyorsun Lake. Bunu henüz idrak edebildin mi?” diye sordu Lara.

“Pek sayılmaz. Demek istediğim... Sezon esnasında çıkmıyorduk. Her zaman fotoğraf çeken ya da imzasını isteyen birileri oluyor ama kampa girdiğinde her şeyin değişeceğini hissediyorum.”

“Magazin gazetelerinde her zaman saçmalıklar olacaktır,” diye ekledi annem.

Kadehimi yeniden doldururken başımı salladım. “Evet, bunu zaten yaşadık. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar beni bir dergide görmediğinize inanamıyorum. Siz yeni erkek arkadaşımın gizli kimliğini keşfetmeden önce bu kadar uzun süre dayanacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Bana onun adını söyledin tatlım.” Annem bana pis bir bakış attı. “Sadece soyadını söylemedin.”

Şarap kadehimin arkasından sıırıttım. “‘Ünlü’ erkek arkadaşım hakkında herhangi bir ön yargıya kapılmadan önce onunla tanışmanızı istedim. Ve onu... *Buraya* getirmeden önce onunla ilişkimde kendimi güvende hissetmek istedim.”

“İyi karar.” Anne sıırıttı.

Cage başını kaldırdı ve pencereden ona baktığımızı görünce sıırıtarak göz kırptı.

“Aman. Tanrım. Bana göz kırptı. Sence Drake onun bana göz kırptığını görmüş müdür?” Lara kendini yelpazeledi.

“Şarap... Bir yudum içsem bebeğimi öldürmem, değil mi?” Jessica, kucığında Grant’le ve yüzünde yorgunlukla mutfığa geldi.

“Vardiya değişimi.” Anne, Grant’i ondan aldı. “Ayrıca, uygun-suz sohbeti benden daha iyi kaldırabilirsin.”

Jess beni başımın üstünden öptü. “Bana bir kadeh şarap koy kardeşim ve ben de sana ilk doğan çocuğumu vereyim.”

Ona bir ya da iki damla şarap koyarken güldüm. “Doktor Jones’un seni yakalamasına izin verme.”

Jessica yanıma oturdu ve gözlerini devirerek bardağı dudaklarına götürdü.

Annemin ve Lara'nın gözleri kocaman açıldı, gülümsemeleri yüz buruşturmalara dönüştü.

"İmkânsız."

Ben arkamı döndüğümde, Jessica gözlerini kapatarak homurdandı. Luke elinde tuttuğu şarap kadehiyle onun arkasında duruyordu.

"Lanet olsun Jones! Çok kontrolcüsün."

Luke'un her zaman Jess'in nutkunun tutulmasına neden olan bir şey söylemesine dönüşen öfkeli şakalaşmalarını özlemiştim. O gün de bir istisna değildi.

Luke kadehi tezgâha koyduktan sonra eğilip ellerini karısının karnına koydu ve onu yanağından öptü. "Benim bu kadar önemli bir parçamı içinde taşımak nasıl bir duygu?"

Jessica kaşlarını çattı. "Adil oynamıyorsun. Hiç oynamadın."

Luke yüzünde gururlu bir gülümsemeyle duruyordu. "Babam ızgaradaki hamburgerleri alıyor."

"Salataları ve patatesleri hazırlayayım." Jessica ona dik dik baskarken annem memnun bir iç çekişle şarabının son yudumunu içerek ayağa kalktı. "Ah, Tom sebzeli burgerini hatırladı mı?"

"Oğlunun bu kadar önemli bir parçasını içinde taşıyan kadının ızgaradan hiçbir şey alması mümkün değil."

"Kinoa yemeğin fırında ravent gevreklerinin yanında," diye seslendi Luke dışarı çıkarken.

Jess'in ona hareket çektiğini gözümün ucuyla gördüğüme emindim.

Tom Jones. Neredeyse iki yıldır bir damla bile alkol almamıştım ve adamın tek bir cidden-benimle-bira-içmeyecek-misin bakışı sonrasında elimde soğuk bir şişe vardı. Lake'in ailesindeki erkekler onun tam tersiydi: Futbolu seviyorlardı. Lake'in 'takım elbiseli tıknaz' olarak tanımladığı Luke bile istatistikleri ve oyuncuların isimlerini biliyordu.

Kırmızı et de uzun zamandır yemediğim şeyler listesindeydi, ama Tom'un kömür ızgarasında çevirdiği burgerlerden biri de bana aitti. Uyum sağlamak isteyen küçük bir çocuğa nasıl dönüşmüştüm? Çılgıncaydı çünkü hiçbir zaman öyle bir rolde olmamıştım, ama Lake'in hayatındaki her erkeğin benden hoşlanmasını istiyordum.

Izgaranın etrafında toplanmış adamlarla yirmi dakika kadar futbol tartıştıktan sonra ve tam alışmaya başladığımı hissettiğimde, Tom bana biramı içerken boğulmama neden olan soruyu sordu.

"Peki, ne zamandır kızıyla yatıyorsun?"

Luke'a baktım, ama o da Lane ve Liam gibi başını eğerek bira şişesini dudaklarına götürdü.

Drake parmağını kaldırdı. "Çocuklarla ilgili yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım."

İlk tanıştıklarında Tom ona da Lara'yla ilgili aynı soruyu sormuş muydu?

Ya Tom dünyanın en iyi poker suratına sahipti ya da son derece ciddiye. Hatta gözleri bile hafifçe kısıldı.

"Kızınızı seviyorum."

Luke başını kaldırıp bana göz kırptı.

"Bekâretini aldığı anda onu seviyor muydun?"

Bakışlarım, Tom ve gözlerini ızgaraya dikmekte olan erkek kardeşler arasında gidip geldi.

Kaşlarım iyice çatıldı. Lake bana babasının onu Ben’le yatakta yakaladığını söylemişti. Değil mi? Sessizlik uzadıkça her şeyden şüphe etmeye başladım. Başka seçeneğim olmadığından en iyi cevabı, yani benim de hoşuma giden cevabı seçtim. Lake’le birlikte olan tek erkek bendim.

“Evet. Bekâretini alırken de kızınızı seviyordum.” Sarhoş olmak isteyerek biramdan uzun bir yudum aldım ama tek bir bira beni asla sarhoş edemezdi.

Cevabım üç erkek kardeşinin de şaşkın yüzlerle bana bakmalarına neden oldu. Tam da tahmin ettiğim gibi, Lake bakire değildi ve bunu herkes biliyordu.

“Onun bekâretini almak *hoşuna* gitti mi?”

Jones erkekleri kahkahalara boğulmadan önce iki saniye dayandılar. Başımı iki yana sallarken gülümsedim. Kabul töreninin bu kadar zor geçeceğini hiç beklemiyordum. Eğer bir kızım olsaydı onun seks hayatı hakkında şaka yapabilir miydim? Muhtemelen hayır. Adil olmak gerekirse, Lake, ailesinin hiç de normal olmadığı konusunda beni uyarmıştı.

“Sorusuna cevap verirsen elli dolar.” Liam güldü.

“Eğer vermezsen yüz.” Luke başını iki yana salladı. Liam’ın teklifini kabul etme ihtimalim karşısında endişelenirken gülümsemesi soldu.

Tom’a baktım. Elini omzuma koyup sertçe sıktı.

“Geçtin. Başka söze gerek yok.” Güldü.

Tişörtümü göğsümden uzaklaştırdım. “Kahretsin. Terledim. Bu sadece...”

“Zalimce.” Liam göz kırptı. “Drake, Lara yüzünden aynı işkenceyi çektiği için kaçtı. Sanırım senin kabul törenini izlemek onun için çok fazlaydı.”

“Psikiyatri diploması almak, hayalimdeki bir iş olmaktan ziyade bu ailede büyümenin kişisel terapisiydi.” Luke birasından bir yudum almadan önce sııttı.

“Hımm...” Dudaklarımı ısırarak başımı salladım. “Yorum yok.”

“Tom?” diye seslendi Felicity. “Luke hamburgerlerin pişmek üzere olduğunu söyledi. Geç kalmanıza neden olan nedir?”

Tom hamburgerleri ızgaradan aldı. “Geliyoruz.”

“Artık hiçbir maça bilet alamıyoruz, değil mi?” diye sordu Liam kapıya doğru ilerlerken.

“Hiç şansınız yok.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir Hayat Nasıl Kurtarılır

Lake

Ailemle birlikte iki gün kaldık ve göl kenarında muhteşem bir havai fişek gösterisiyle tatilimizi sona erdirdik. Bunu milyonlarca kez görmüştüm, ama Cage’le hiç izlememiştim ki bu da ona yepyeni bir heyecan kazandırıyordu. Tüm hayatımın yenilenmesini sağlıyordu.

Jessica bir keresinde bana Jillian Knight’tan tamamen başka biri olduğunu hissettiğini söylemişti. Luke’un yanında daima Jessica’ydı. AJ’yi unutup tüm hayatını abime adaması için bu açık ayrıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Ama bunu Cage’e kadar gerçekten anlamamıştım. O, “Ben’in kız arkadaşı” ile birlikte değildi. Ben’in öldüğü gün o kızın da bir parçası ölmüştü. Bu dokunaklı bir gerçektir.

Hayatta kalanlar hayatlarına devam etmek için kendilerinden bir parçayı feda ederlerdi. Jillian, Jessica olarak ilerlemek için kalbinin bir kısmını geçmişte bırakmıştı. Bacağımın kaybını kabullendiğim gün, Ben’in kız arkadaşının da öldüğü gündü ve

o anda gerçekten hayatta kalan birine dönüşmüştüm. Cage'in sevdiği kişi oydu, dünyadan –Tanrı'dan– nefret eden acı dolu kız değildi.

Gözlerimizi kırıştırdık ve antrenman kampı, Cage'in günlerini ve varlığını yuttu. Minnesota hâlâ kampı bir üniversite kampüsünde yapıyordu; bu "bağ kurmayla" ilgili bir şeydi.

Cage yoktu.

Seks yoktu.

Eğlence yoktu.

Doğum günü bile antrenman kampının tam ortasına denk geliyordu. Arkadaşları tarafından götürülmeden önce telefonda sadece yirmi dakika konuştuk.

Yeni deri katmanım insani bir şeye benzemeye başladığında, fotoğraf çekimi için tekrar Los Angeles'a gittim. İşlerimiz bizi birbirimizden uzak tutmayı başarıyordu. O müsaitken ben meşguldüm ve o meşgulken ben müsaittim. Shayna da boş zamanlarımın bir kısmından payını almıştı, ama dünyanın en nitelikli ve en seksi dadısı haberlere çıkmaya devam etti.

Jamie ayrıca en iyi kapı çalma unvanını da elinde tutmaya devam ediyordu. Üç hızlı vuruş. Shayna kendini savunurken onun her zamanki omuz silkme hareketiyle karşılaşacağımı bildiğimden sııttım.

Gözetleme deliğinden baktım. Evet, ikisi de boyunlarına astıkları plaj havlularıyla kapımın önünde duruyordu.

"Lake! Bizimle gelmelisin!"

Shayna'ya gülümsedim ve ardından aynı gülümsemeyle Jamie'nin omuz silkmesine karşılık verdim.

"Çok kararlı," dedi mükemmel İngiliz aksanıyla.

Ona verdiğim yanıtlar her zaman iki saniyelik bir gecikmeyle çıkıyordu, çünkü ağzından çıkan kelimelerin havada kalmasına izin vermek hoşuma gidiyordu.

“Evet, öyle olabiliyor.” Shayna yüzünü buruşturana kadar burnunu tutup sıktım.

“Havuza! Gitmemiz gerek!” Shayna ellerini çenesinin altında birleştirdi.

Yakında cevap vermezsem dizlerinin üzerine çökeceğini biliyordum.

Kararımı neden Jamie’yle toplum içinde görülmenin olası sonuçlarını tarttıktan sonra vermek zorundaydım ki? Cage bana kendi itibarı ya da medya uğruna hayatımı asla değiştirmememi söylemişti. Flint? Aynı fikirde değildi. Ben de ikisinin arasında bir yerdeydim.

“Havuz çok uzun süre açık kalmayacak...” Jamie başını yana eğerek dudaklarını büzdü.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey, ikisinin de yalvaran bir yavru köpek gibi bakmasıydı.

“Los Angeles olayımdan beri güneşe maruz kalmamaya dikkat ediyorum.”

Shayna alt dudağını dışarı sarkıttı. Jamie önce ona, sonra bana baktı.

“Büyük bir şapka tak ve şemsiyelerden birinin altına otur. En fazla iki saat orada kalacağız.”

Büyük bir iç çekerek başımı salladım. “Tamam. Hangi havuz?”

“Yeni doğal yüzme havuzu.”

“İyi.” Geri adım attım. “İçeri gelin, bana on dakika verin.”

Çantamı topladıktan sonra Flint’e mesaj attım.

Lake: Shayna ve Jamie’yle yeni havuza gidiyorum. Bilgilerine.

Cevap gelmeden önce sadece bir saniye geçti.

Flint: *Hayır.*

Başımı iki yana salladım.

Lake: *İzin istemiyorum. Sadece nezaketen söylüyorum.*

Flint: *Yine de hayır. İlk hazırlık maçı yaklaşıyor. Cage'in kafasının magazin dergileriyle dağılmaması gerek.*

Lake: *İki gündür Cage'le konuşmadım. Sanırım kafası olması gereken yerde. Havuzda Jamie'den uzakta oturacağım.*

Flint: *Saf olma.*

Telefonumu çantama attım. "Hazır mısınız?"

Shayna ayağa fırladı. "Evet! Evet! Evet! Lake geliyor!" Jamie'ye inanabiliyor musun dercesine baktı.

Jamie bana sıırttı. "Görünüşe göre onun gününü güzelleştirdin."

"Hımm... Evet, ama anlaşıma şu. Biz..." ikimizi işaret ettim "...havuzun karşı taraflarında durmak zorundayız."

Jamie kıkırdadı. "Ne? Kızlarını yüzmeye götüren boşanmış bir çift gibi mi?"

"Hayır. Hiç tanışmamış ve bugün de tanışmayacak, konuşmayacak, hatta birbirlerine bile bakmayacak olan iki insan gibi."

"Anlaştık."

Veeee Jamie'nin en iyi dadı olmasının nedenlerinden biri de buydu. Talimatları hiç tartışmadan uyguluyordu.

"Takımın bir parçası olma konusunda berbatsın."

Kindle'ımı kapatıp geniş şapkamın kenarını yukarı kaldırdım ve gözlerimi kısarak Flint'e baktım.

“Havuz için fazla giyinmişsin.” Gözlerim, üst düğmeleri açık kravatsız gömleğiyle siyah takım elbisesini hızlıca inceledi. Pahalı parfümü, sesinden önce varlığını belli ediyordu.

“Toplum içinde çıkmak için çok az giyinmişsin.”

Güldüm. “Burası bir yüzme havuzu.”

“Tek parça bir mayon yok mu... Ya da şu uzun elbiselerden falan?”

Tek gözümü ona dikip başımı iki yana salladım. “Üzgünüm. Eğer tekrar yanmamdan endişeleniyorsan, o halde dikkatini başımın üzerindeki büyük şemsiyeye çekmek istiyorum.”

Güneş gözlüğünü düzeltti ve kalabalık havuza baktı. “Cage’in itibarının önemli olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Tabii ki *patron*. Bu yüzden burada tek başıma oturuyorum.”

“Ama âşık çocuk havuzun diğer tarafında, kimseyi kandıramazsın.”

“Âşık çocuk, ha? Eh, bu da durumu açıklıyor.”

“Neyi açıklıyor?”

“Senin gibi yakışıklı bir adamın neden asla bir kadınla birlikte olmadığını. Shayna’nın dadısına karşı bir ilgin var.”

“Siktir git.”

Flint’in *siktir git* demesi, Everson’inkine hiç benzemiyordu. Sözlerinin şakacı hiçbir yanı yoktu.

“Eşcinsel olup olmaman umurumda değil. Bu beni ilgilendirmez ve *bazı* insanların aksine ben kendi işime nasıl bakacağımı biliyorum.”

Tamamen saçmalıktı. Ben etrafı gözetleme kraliçesiydim. En sevdiğim hobi başkalarının işine burnumu sokmaktı.

“Bir bok bildiğin yok Lake.” Flint uzaklaştı. Ne başka bir kelime etti ne de arkasına bir bakış attı.

Jamie, Shayna'nın sırtüstü yüzmesine yardım ederken gözlerini kısarak bana baktı. Başımı iki yana salladım ve şapkamı geri indirdim.

Bir süre sonra Shayna bana seslendi. "Lake, şimdi gidiyoruz. Eve seninle gitmek istiyorum."

Evet, ayrı arabalarda gelmiştik. Flint'in gezimle ilgili yaşadığı her türlü saçmalık onun aşırı takıntısından kaynaklanıyordu. Shayna yerde sürüklenen büyük pembe bir havluya sarılmış halde bana doğru yürürken, başımı sallayıp gülümsedim.

Jamie elini kaldırdı. "Evde görüşürüz."

"Dondurma! Lütfen Lake." Shayna ellerini tekrar çenesinin altında birleştirdi.

İrade gücüm onun sevimli yalvarışlarına rakip değildi. "Evet tabii ki dondurma." Havlusunun kenarını alıp atkuyruğundaki suyu sıktım.

"Teşekkür ederim Lake."

"Rica ederim. Hadi gidelim."

Dondurma için en sevdiği yerde durduk ve her zamankinden aldı: Sakızlı gökkuşağı dondurması. Her seferinde şaşıırıyordum. Dondurması bittiğinde çiğnemek için peçeteye tükürmek zorunda kaldığı soğuk, sert sakızlardan nasıl keyif alabiliyordu? Ben de çikolatalı kurabiye parçacıklı ve fıstık ezme dondurma aldım.

"Evson'u özlüyorum." Shayna dilini üst dudağında gezdirerek burnunun ucundaki pembe lekeyi ıskaladı.

"Biliyorum tatlım. Kamp neredeyse bitmek üzere ve onu biraz daha sık göreceksin."

"Evson'u seviyorum."

Elbette seviyordu. Shayna'nın verdiği tek şey sevgiydi.

"Everson'a 'Seni seviyorum' dedin mi?"

Başıyla onayladı.

Kaşığımı dondurmama daldırdım. “Everson sana ‘seni seviyorum’ dedi mi?”

Başıyla onayladı.

Ağlamak istedim ama bunu yapmadım. Onun yerine gülümsedim. Tüm benliğimle gülümsedim. Bu büyük bir zafer gibiydi. Everson’ın onu seveceğini biliyordum. Onu sevmemesinin imkânsız olduğunu biliyordum. Artık onun iyi olacağı –onların iyi olacağı– benim yanılsamamdan ibaret değildi, zaten o noktadaydılar.

Shayna’nın burnundaki dondurmayı sildim.

Kıkırdadı ve ardından derin bir nefes aldı. Gözleri panikle büyüyüp kaşığı yere düşerken yüzündeki gülümseme soldu.

“Shayna?”

Eli boğazına gitti.

“Shayna?” Sandalyemin yere devrilmesine neden olarak ayağa fırladım.

Boğuluyordu, gerçekten boğuluyordu. Öksürük veya herhangi bir nefes alma belirtisi yoktu. Gözleri sulandı.

“Yardım edin!” Tiz sesim havada yankılandı. Kalbim boğazımda atarken bunun farkına bile varmadım. Ben de boğuluyormuşum gibi hissettim. Yıllar önce ilk yardım dersi almıştım ama düşünemiyordum. Sırtına vurdum. Dudakları maviye döndü.

“Kenara çekil.” Tanıdık bir ses birdenbire yanımda belirdi

“Flint! Aman Tanrım, boğuluyor.”

Flint onu kendine çekip yumruk yaptığı ellerini karnına bastırdı.

“9-1-1’i arayın!” diye bağırdım dinleyen herkese. Cep telefonum masada benden bir adım uzaktaydı ama beynim çalışmıyordu. Korku beni ele geçirmişti ve tıpkı prototip yüzme bacağı havuza düştüğü ve Thad’in beni kurtarmak için suya atlamak zorunda kaldığı zamanki gibi paniğe kapıldım.

Shayna bayıldı ve gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı.
"Shayna! Flint!"

Flint onu yere yatırdı ve ben de orada öylece durdum. Zaman yavaşladı. Sesler yankılara dönüştü. İnsanlar etrafa toplandı. Shayna öksürdü ve Flint onu yana yuvarlayınca ağzından bir sakız düştü. Lanet bir sakız. Neden sakız almasına izin vermiştim ki? Birkaç saniye sonra sirenler çaldı, ışıklar yanıp söndü ve sağlık ekipleri kapıdan içeri girerken herkes dağıldı.

Flint'in elleri kollarıma dolanıp beni Shayna'dan uzaklaştırdığında sıçradım.

Ben ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Shayna da neredeyse ölüyordu ve ben yine yaşayacaktım. Başkalarını tehlikeye atan kötü kararlar veriyordum.

"Onlara müsaade et Lake," dedi Flint, beni Shayna'dan uzaklaştırmak zorunda kalarak.

Konuşamıyordum.

Gözümü bile kırpamıyordum.

"Onları hastaneye kadar takip edeceğiz."

Başımı iki yana salladım. "Onunla gidiyorum."

"Annesi misiniz?" diye sordu sağlık görevlilerinden biri.

Flint "Hayır" derken, ben de "Evet," dedim.

Sağlık görevlisinin gözleri aramızda gidip geldi. Beni onunla gitmekten alıkoymaları mümkün değildi.

"Ben onun annesiyim." Flint'in elinden kurtuldum.

"Nefes alışında bir sıkıntı yok, ama onu kontrol ettirmek için hastaneye götüreceğiz. Onunla gidebilirsiniz."

Başımı salladım.

"Lake..."

Flint'e dönüp bakmadım. Shayna'nın hayatını kurtarmıştı ve bunun için ona her zaman minnettar olacaktım, hatta ona borç-

lanacaktım; ama fotoğrafçılar, medya ya da yaşananların birinin itibarını nasıl zedeleyebileceği hakkında hiçbir saçmalık duymak istemiyordum.

Hastaneye vardığımızda Shayna gülümsüyordu. Ben hâlâ enkaz halindeydim. Yolda Jamie'ye mesaj attım. Everson kamp-tayken teknik olarak Shayna'dan sorumlu olan kişi oydu. Kızın sağlık ve sigorta bilgileri ondaydı.

"Hey." Shayna'yı muayene etmek için götürürlerken Jamie bana sarıldı.

Kendimi kaybettim. Yeni bir gözyaşı seli serbest kaldı.

"Be-ben çok üzgünüm. Ne-neredeyse ölüyordun."

"Şişst..." Hıçkırıklar bedenimi sarsarken Jamie yanağını başıma dayadı.

Suçluluk duygusu ve olabilecekleri düşünmek çok acı vericiydi.

"İyi olacak. Yüzündeki gülümsemeyi gördün mü?"

"Ama o..."

"Artık bunun bir önemi yok. Bir şey olmadı ve durumu iyi. Sen de iyisin. Her şey yolunda tatlım."

"Shayna'nın ebeveynleri misiniz?" diye sordu bir hemşire.

Jamie beni serbest bırakınca yüzümü ve gözlerimi sildim.

"Ben onun dadısıyım."

"Sizinle bazı tıbbi bilgilerin üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Jamie yüzündeki gergin ifadeyle bana bakarak başıyla onayladı.

Başımı salladım. "İyiyim. Git. Sana ihtiyaçları var. Shayna'nın sana ihtiyacı var."

Arkamı döndüğümde vücudum Flint'e çarptı. Derin bir nefes aldım. "Tanrım! Beni korkuttun."

"Everson'ı aradım. Neler olduğunu ve Shayna'nın iyi olacağını biliyor."

“Ya Cage?”

Flint başını iki yana salladı. “Everson da ona hiçbir şey söylemeyecek.”

“Onu arıyorum.”

“Senin için buraya geri gelmek üzere kamptan ayrılacak. Gerçekten herkes için en iyisi bu mu?”

“Cage için diyorsun sanırım.”

“Evet.” Flint’in ses tonunda pişmanlık yoktu. “Shayna’yı gördükten sonra seni evine götüreceğim. Jamie, Shayna’yı eve götürecek ve hayat, haber değeri taşımayan olaysız haline geri dönecek.”

Gözlerimi kırıştırdım.

Ona sadece baktım. Dilim dahil içimdeki her şey uyuşmuş gibiydi.

“Onu görebiliriz.”

Jamie’ye döndüm. Başımı salladım ve onu muayene odasına kadar takip ettim.

“Merhaba, ben Dr. Brody.”

Jamie doktorun elini sıktı.

“Lake!” Shayna aşağı atladı ve sanki bir saat önce neredeyse ölmeyecekmiş gibi bana sarıldı.

Üçüncü tur gözyaşlarını kırıştıtarak geri gönderdim.

“O iyi. Hayati değerleri normal, evine götürebilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Jamie doktora.

“Rica ederim.” Doktor, Shayna’nın saçlarını karıştırdı. “Belki bir dahaki sefere yeni bir dondurma denemelisin.”

Shayna sırtıttı.

Ben? Gülümseyemeyecek kadar kalbim ağrıyordu ve midem bulanıyordu.

“Hadi gidelim Shay.” Jamie onu kucağına aldı. Onları ön tarafa kadar takip ettim.

“Lake’le gitmek istiyorum.”

O değerli küçük kızın, bana en çok ihtiyaç duyduğu anda donup kaldığım için neredeyse ölmek üzere olduğundan haberi yoktu. Onun masumiyeti ve koşulsuz sevgisi acıyan kalbimi neredeyse parçalayacaktı.

“Merhaba Shayna. Lake’in arabası burada değil. Onu evine ben bırakacağım. Onu yarın görebilirsin.” Flint ona gülümse-di. Flint’in gülümsediğini görmeye alışkın değildim. Belki de Shayna herkesin içindeki iyiyi ortaya çıkarıyordu.

“Tatlım, Flint’i hatırlıyor musun?” diye sordum.

Başıyla onayladı.

“Eh, sakızı boğazından o çıkardı. Flint bugün senin kahrama-nın.” Küçük bir gülümseme bulmayı başardım.

Flint’e bakarken Shayna’nın gözleri büyüdü. “Öyle mi?”

Flint, küçük kızların sakız yüzünden boğulmasını önlemek her gün yaşanan bir olaymış gibi omuz silkti.

“Ne diyorduk Shay?” diye sordu Jamie.

“Teşekkür ederim.” Shayna bile Flint Hopkins’in etrafındaki alanı her zaman kaplayan önem ve otorite havasından etkilen-mişti. Gözleri ona takılıp kalmıştı.

“Rica ederim.”

“İyi olmana çok sevindim.” Ona sarıldım. “Evde görüşürüz.”

Jamie el sallayıp onu çıkışa götürürken Shayna başını salladı.

“Gidelim mi?”

Flint’e boş bir bakış atarak başımı salladım. Adam bir muam-maydı; milyonlarca katmanı olan bir huysuzdu ve o katmanların altında ne sakladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten bil-mek istediğimden de emin değildim.

Flint bana daireme kadar eşlik etti. Gerçekten kötü durumda olmalıydım.

“Arabam...”

“Getirmesi için birini ayarladım bile.”

“Anahtarım...”

“Çantandan aldım.”

Gözlerim kısıldı.

“Biraz dikkatin dağılmıştı.”

Kapımı açtım. “Cüzdanımı da çaldın mı?”

“Hayır ama bizimkini arama isteğine kapılmaman için telefonunu almayı düşündüm.”

Cage’e bu kadar umutsuzca ihtiyaç duymak ve ondan kopmuş hissetmek özel bir tür acı veriyordu. “Ne kadar kötü olması gerekiyor?”

“Ne demek istiyorsun?” Ben çantamı tezgâhın üzerine atıp Trzy’yi kucığıma alırken Flint dairemin eşliğinde kaldı.

“Eğer Shayna’nın neredeyse ölecek olması Cage’i rahatsız etmeyi gerektirmiyorsa, o zaman ne olması gerekiyor?”

“Eğer ölseydi onu kendim arardım.”

“Siktir git.” Ona öfkeyle baktım. Komik olmaya mı çalışıyordu bilmiyordum, ama bunda mizahi hiçbir şey yoktu. Cage’e o kadar çok ihtiyacım vardı ki her yerim acıyordu.

“Herhangi bir NFL oyuncusunun eşine sor, sana hayatın bu olduğunu söyleyecektir. Fedakârlık. Fedakârlık. Fedakârlık.”

“Ben onun karısı değilim.”

“Onu aramamak için bir neden daha.”

“O beni arayabilir. Birkaç gündür aramadı.”

“Bunu seninle tartışmayacağım Lake. En iyisinin ne olduğunu biliyorsun. Git banyo yap, bir kadeh şarap iç, günün bitmesi için ne gerekiyorsa yap.” Kapıyı kapatmaya gitti.

“Flint?”

Bana döndü.

“Teşekkür ederim.”

Duraklamasını, gözlerinin aramızdaki yere kaymasını, alnında acı dolu bir kırışıklık belirmesini beklemiyordum. “Ben içtim.”

Bu bir açıklama mıydı, yoksa bir itiraf mıydı?

Vücudum dondu. Tek bir hareketin onu ürkütmesinden ve söylemeye ihtiyacı olduğunu bildiğim kelimeleri geri yutmasından korkuyordum.

“Bir karım vardı... Ve içki sorunun. Bir oğlum vardı... Ve içki sorunun. Doğum günümdü. Akşam yemeğine gittik. Her zaman içerdim. Karım anahtarları almaya çalıştı. Ona izin vermedim. Ona iyi olduğumu söyledim... İyi değildim. Patinaj çeken lastiklerin kulaklarını nasıl sağır ettiğini biliyor musun?” Zemine ya da geçmişine baktı. “Bükülen metalin sesi beyninin öyle derinlerine yerleşir ki bunu asla unutamazsın, biliyor musun?”

Biliyordum. Bunun kulağa *tam olarak* nasıl geldiğini ve nasıl asla unutamadığını biliyordum.

“Cage arkamızdan eve doğru gidiyordu. Karım sıkışmıştı.”

Nefesim kesildi. *Ben* de sıkışmıştım.

“Araba yanıyordu. Cage oğlumuzu dışarı çıkardı. Beni dışarı çıkardı... Karımı dışarı çıkaramadı. Kapana kısılmıştı.” Flint başını kaldırdı. “Cage, beni ve oğlumu kurtardı. Ona borçluyum. Ona her zaman borçlu kalacağım. Futbol onun hayali. Ona hayalini vermek istiyorum.”

Başımı sallamaya çalıştım. Belki de salladım. Flint ülkenin öbür ucundan sadece bir telefonla beni sahilden kurtarmıştı. Shayna nefes alamıyorken koruyucu bir melek gibi yanımda belirmişti. Ona nedenini sorsam, bunu Cage için yaptığını söyleyeceğini biliyordum. Ama sonunda nedenini anlıyordum.

“Bugün Shayna’ya hayatta ikinci bir şans verdin. Bence yeteneğin spor yıldızlarının ve manşetlerdeki skandalların ötesine uzanıyor.”

Hâlâ kafası karışmış görünmekte olan Flint bir kez başını salladı.

“İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar Flint.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Maç Günü

“Takım arkadaşlarımın, eşlerini ve kız arkadaşlarını öpmelerini veya antrenmanlar arasında sahada çocuklarıyla oynamalarını izlemek berbat bir şey.”

Neredeyse hiç uyuyamamıştım. Her zamanki işkence dolu uyku düzenim ve Shayna’nın önceki gün neredeyse ölmesi arasında, beynim yoğun bir sisin içinde yolunu bulmaya çalışıyordu. Ama Cage’in sesi de tıpkı geri kalanı gibi beni mümkün olan her şekilde uyandırmıştı.

“O halde onları izleme.” Kanepeye uzanmış bir halde Trzy’nin yarım kulağını okşarken esnedim. Hoşuna gitmişti. Neden? Çünkü o Trzy’ydi.

“Beni ziyarete gelmenin hoş karşılanacağını, hatta bunun için teşvik edildiğini sana söylemiştim. Değil mi?”

Trzy hızla başını salladı. Kulak okşama sınırına ulaşmıştı.

“Evet. Bundan birkaç düzine kez bahsetmiştin.”

“Ama... Seni henüz görmedim ve seni o kadar çok özlüyorum ki futboldan...” sesini alçalttı “...nefret etmeye başlıyorum.”

Nefesim kesildi. “Hayır.”

“Evet.”

“İstifa etmelisin, ben de işimi bırakırım. Bütün gün Trzy’yle oynayabilir ya da balık tutmaya gidebiliriz. Eminim Trzy balık tutmaya bayılırdı.” Güldüm.

“Ne tesadüf. İkimiz de pisicikle oynamak için işimizi bırakmanın hayalini kuruyoruz.”

“Çok kabasın.”

Cage kıkırdadı. “Öyle mi?”

“Evet.”

“Cidden ama. Neden uzak durarak bana işkence ediyorsun?”

Mantıklı olabilecek bir cevap bulmaya çalışırken alt dudağımı ısırđım. “Meşguldüm.”

“Günübirlik bir gezi. Bundan daha somut bir bahanen olsa iyi olur.”

Gözlerimi devirdim. Neyse ki suçlu sırtışımı göremiyordu. “Bilmiyorum... Flint’ten ya da başka birinden senin nasıl olduğuna –nasıl oynadığına– dair herhangi bir geri bildirim almadım. Demek istediğim... Sahada tamamen berbat bir oyun çıkarıyor olabilirsin. Kim bilir, kışını yedek kulübesine atmaya hazır olan muhteşem bir oyun kurucuyla anlaşmış bile olabilirler. Sosyal medyada beni takip eden ya da gören çok fazla insan var. Fazla abartılmış, ikinci sınıf bir futbol aygırıyla birlikte olan o kız olamam. Bu çok utanç verici. Düşünmem gereken bir itibarım var.”

“Beni görmeye gelmelisin, böylece bitmek bilmeyen saçma sapan gevezeliklerini durdurmak için ağzına bir şeyler koyabilirim. Cidden, neden hiç gelmedin?”

Trzy'yi spastik bir kovalamacaya sürükleyen lazeri açtım. "Sanırım dikkatini dağıtabilirim..."

"Flint. Bir şey söyledi, değil mi? Aptal herif."

"Hayır. Her zamankinden fazlasını söylemedi. Kabul edelim. Bir ay önce öğretmenlik yapmak ve benimle birlikte olmak için NFL'den ayrılmaya hazırdın. Bu jest beni on üzerinden on bir oranında gururlandırdı. Ancak bunu bir kenara atmak için çok genç olduğunu düşünüyorum. Seni benimle işin arasında seçim yapmaya zorlamıyorum. Seni asla seçim yapmaya zorlamam. Kafanın şu anda olması gereken yerde olduğunu bilmem gerekiyor. Kendin söyledin, hiçbir şey yarım yamalak yapmaya değmez. Bu hafta sonu ilk hazırlık maçına geleceğim. Kamp neredeyse bitmek üzere, sonrasında ağzıma ne istersen sokabilirsin. Tamam mı?"

"Siktir, Lake... Böyle şeyler söyleme. Şu anda senin içine gömülmek için neler vermezdim."

Kendi kendimi tebrik ettim ki bunu yapmaya alışık değildim, ama bu kelimelerin ağzımdan öylece çıkması çılgıncaydı ve her birinde ciddiye dim. Öylece çıkmışlardı ve Shayna'nın başına gelenlerin acısını dindirmişlerdi. Flint haklıydı. Shayna iyiydi ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayat, geçmişte ya da gelecekte değil, şu anda vardı. Ben ölmüştü. Shayna yaşıyordu. O anda hiçbirinin Cage'i etkilemesine gerek yoktu.

"Kapatmam gerek bebeğim. Maçtan sonra görüşürüz. Tamam mı?"

Gözyaşlarımı silerek başımı salladım. Ah! Duygular. Onları hoş karşılıyordum. Hâlâ hayatta olduğumu kanıtlıyorlardı. "Cage?"

"Evet?"

"Beni sevmeyi unutma."

"İmkânsız."

“Law mu?” Jamie’nin Minnesota formasının arkasına baktım.

“Benim soyadım.”

“Biliyorum. Ama Shayna’nın formasında Banks yazıyor. Neden gerçek bir oyuncunun adını taşıyan bir forman yok?”

Jamie mekânın sahibiymiş gibi bizi koltuklarımıza götürdü. “Çünkü formayı giyiyorsun, sonra o formanın arkasında adı yazılı olan adam kalkıp takımdan ayrılıyor ve alakasız bir formayla öylece kalıyorsun. En azından Shayna’nın formasındaki kendi soyadı. Peki, sen neden bana zorluk çıkarıyorsun? Kendin forma bile giymiyorsun.”

Güldüm. “Flint bana tarafsız giyinmemi söyledi. Bu bir hazırlık maçı, ama taraftarların yine de kontrolden çıkabileceğini ve medyada yer aldığım için Monaghan forması giymenin beni bir hedef haline getirebileceğini söyledi.”

“Aman. Tanrım!” Stadyum görüş alanına girdiğinde Shayna’nın nefesi kesildi, her iki takım da sahada maç öncesi ısınma hareketleri yapıyordu.

“Ahh...” Bir anlığına gözlerimi kapatarak gülümsedim. “Ter ve çimen kokusu gibisi yoktur.”

“Yapay çim.”

“Kapa çeneni Jamie.” Çoktan yerlerine oturmuş olan hayranların yanından geçerken dirseğini dürttüm. “Buradayım. Cage’i ve Everson’i göreğim için heyecanlıyım. Havaya girmeme izin ver.”

“Havaya girmek mi?” Shayna’yı aramıza alarak otururken kaşını kaldırdı. “Etrafına bak. Bu hayranların havaya girdiğini sanmıyorum. Geçen sezonun son maçından beri yeni sezonun başlamasını dört gözle bekliyorlar. Hoşuna gitmiyormuş gibi konuşuyorsun...”

Dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümü buruşturdum.

“Öyle.”

Jamie sözünü bitiremeden başımı iki yana salladım.

“Evet. Öyle.” Jamie’nin gözleri büyüdü. “Futbolu sevmiyorsun.”

Başım sallanmaya devam etti.

“Haklıyım. O biliyor mu? Sporcu sevgilin onun oyununu sevmediğini biliyor mu?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum ve senin de bildiğini pek sanmıyorum. Onun oyununu çok seviyorum.” Gözlerim, takımın geri kalanı esneme yaparken kenarda başka bir oyuncuyla yakalamaca oynayan söz konusu sporcu sevgilime takıldı.

“Lake Jones futbolu sevmiyor.” Jamie’nin kıkırdaması içten bir kahkahaya dönüştü.

“Şişşt...” Ona öfkeyle baktım.

“Aramızda. Sırrın benimle güvende.”

Gözlerimi devirdim. İçimden bir ses, sırrımın hiç de güvende olmadığını söylüyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kötü Bir Şaka

Dürüst olmak gerekirse, elli yarda çizgisinden bir maçı izlemenin televizyonda yayınlanan bir maçı izlemekten çok daha heyecan verici olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Ağzımdan salyalar akıtarak erkeğimi izlemek ve kalabalığın ona ve o gün kazanan takımına gösterdiği coşkudan beslenmek, bu zamana kadar keşfedilmemiş olan futbol hayranlığımın alevlenmesine de yardımcı olmuştu.

Maçtan sonra Jamie, Shayna'yı eve götürdü ve Flint, Cage'in duş almasını ve röportajları tamamlamasını beklemem için soyunma odalarının aşağısındaki bir alana kadar bana eşlik etti.

"Antrenman kampında onu ziyaret etmediğim için çok kızgındı." Oyuncular ve basın mensupları kaos içinde etrafta koştururken, beton duvara yaslandığım için kendimi bir aptal gibi hissederek baş parmaklarımı oynattım.

Flint de yanımdaydı, bir bacağını büküp ayağını arkamızdaki duvara dayamışken telefonuyla uğraşıyordu. "Kampta mü-

kemmeldi. Antrenörleri bu sezondan epey umutlu. Onu bugün gördün mü? Üç gol pası, sıfır top kaybı. Monaghan gerçek bir yetenek, her zaman bulunmayacak özel bir oyuncu. En iyilerle karşılaştırılabilecek potansiyele sahip. Onunla arana mesafe koymak, onun için yapabileceğin en iyi şey.”

O inanılmazdı. Bunu inkâr edemezdim. Onun üzerinde kötü bir etki bırakıyormuşum gibi onunla arama mesafe koymak zorunda kalmam biraz canımı yakıyordu, ama Flint’le tartışmanın en iyi ihtimalle nafîle olduğunu öğrenmiştim.

“Jones, kaldır kıcını ve buraya gel.”

Sadece sesi bile burnumun yanmasına ve gözlerimden bir damla yaş akmasına neden oldu. Geçen üç hafta boyunca onu ne kadar özlediğimi o ana kadar tam olarak fark edememiştim.

Başımı kaldırdım. Cage siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve mor, gri ve beyaz renklerdeki kravatıyla bana doğru yürürken gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Elinde bir not kartı tutuyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Flint’in, kontrol ve medyaya uygun görünme mottosunun canı cehenneme. Fotoğrafçıların ve muhabirlerin canı cehenneme. Cage’in kollarına koştum ve Tanrım, çok iyi hissettiriyorlardı.

“Seni özledim.” diye fısıldadım.

Cage bana o kadar sıkı sarıldı ki nefes almak adeta bir meydan okumaya dönüştü. Ama umurumda değildi.

“Keşke birisi seni kampta beni ziyaret etmeye davet etseydi.”

“Kapa çeneni.” Güldüm ve etraftaki kameralar duygusal halime yakın çekim girmeden önce gözyaşlarımı sildim.

“Çıta, cidden ağlıyor musun?”

Cage kollarını gevşeterek ayaklarımın üzerine inmeme izin verdi.

“Beni özledin mi Apollo?”

Gülümsemesi soldu. “Shay nasıl?”

Cage kaşlarını çattı. Gergin bir sırtıışla karşılık verdim.

“İyi.”

Hâlâ duvara yaslanmış bir halde duran Flint, telefonundan başını kaldırıp bana baktı ve belli belirsiz başını salladı.

“Hasta mıydı?” diye sordu Cage.

Everson’a baktım.

“Evet, ama şimdi iyi. Değil mi?”

Benim cevabım gecikti. Hala bir köşeye sinip de benim sorumluluğumdayken olabilecekler karşısında ağlamak istemeden bunu düşünemiyordum. “O harika. Maça bayıldı ve eve dönme-ni sabırsızlıkla bekliyor.”

“Onu ararım. Birkaçımız akşam yemeğine gidiyoruz. Siz de geliyor musunuz?”

Gözlerim Cage’e kaydı. “Sen gidebilirsin... Ben gelmek zorunda...”

“Başkalarının eşleri de orada olacak,” diye ekledi Everson.

“O, Cage’in karısı değil.” Flint bariz olanı belirtmenin gerekli olduğunu hissetmişti.

“Doğru.” Everson elini Cage’in omzuna koydu. “Ama o çok kıskanılan bu pozisyon için yarışıyor.” Bana gülümsedi. “Twins maçından sonra, seninle evleneceğini söyledi.”

Kasaba meydanında vahşi bir katliama uğramış gibi ölmüş-tüm. Bunu söylediğine inanamıyordum.

Benim gözlerim birer gümüş para boyutuna ulaşırken, Cage’in gözleri hafifçe kısıldı.

“Endişelenme. Ona şimdilik oyunla evli olduğunu söyledim.”

“Çok doğru,” diye ekledi Flint. “Super Bowl’un en değerli oyuncusu, dostum. Eğer bugünkü gibi oynamaya devam edersen... Eğer odaklanmayı sürdürürsen...” Bana dik dik baktığını anlamak için Flint’e bakmama gerek yoktu. “Sanırım şubat ayında konfeti içinde dans ediyor olacağız.”

Ben bakışları altında ezilirken, Cage bana bakmaya devam ederek başını salladı. “Sanırım biz eve gidiyoruz Banks. Ama teşekkürler... Bir dahaki sefere. Hadi Lake.” Elimden tutup beni kapılara doğru çekti.

“Sonra görüşürüz.” Everson, kırık vazo olayını küçük kardeşin üstüne atıp onun ceza için götürülüşünü izleyen bir abi gibi sırttı.

Cage’in kamyonetinin yanına vardığımızda, kalbim boğazımda atıyordu. “Şakaydı.” Cage kapımı kapatmadan önce dudağımı ısırarak yüzümü buruşturdum. Aslında kısmen gerçektir. Elbette Cage’le evlenmek istiyordum ama bunu, onu kovalayıp tuzağa düşürmek gibi bir amacım varmış gibi söylememiştim.

“Sorun değil, Lake.” Gülümseyip kapımı kapattı.

Zihnim içgüdüsel olarak harekete geçti ve gülümsemesini, ses tonunu, hatta kamyonetinin ön tarafından dolaşırken yürüyüşünü bile analiz etmeye çalıştım. Kızmış mıydı? Korkmuş muydu? Kafası mı karışmıştı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

“Kızgın mısın?” Şimdiye kadarki en klişe soruyu sorduğum anda pişman oldum. Beş çocuğun en küçüğüydüm. Annemle babamın, tüm kardeşlerimle eşlerinin tipik cümlelerle tipik kavgalar etmesini izlemiştim ve asla aynı davranışta bulunmayacağıma yemin etmiştim. Yargılamamayı öğrenmek, çok alçakgönüllü bir dersti.

“Kızgın değilim.”

Harika. Cage de tipik cevabı biliyordu. “Kızgın değilim” cümlesi, “Kızgın değilim” anlamına da gelebilirdi, “Kızgıyım, ama bunun hakkında konuşmaya hazır değilim” anlamına da gelebilirdi.

Daha fazla konuşup konuyu deşmemek ve kontrolü ele almak için kendime yalvardım. Sessizliğin görünmez bir gücü vardı. Eğer her şeyi kendi haline bırakabilirsem, o zaman belki her şey yoluna girerdi. Duyguların, kelimeleri bulması için zamana ihtiyacı vardı.

Cage'in evine vardığımızda, kamyonetten inip onu içeri kadar takip ettim. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylemedim. Buzdolabından bir enerji içeceği aldı ve sırtı bana dönük durarak içti. Takım elbisesinin içinde nefes kesici derecede yakışıklı görünüyordu. Bunu ona söylemek istedim. Ellerimin ona dokunmak için sızladığını söylemek istedim. Ruhumu açıp ayaklarına sermek ve beni sadece bir arkadaş gibi, bir sevgili gibi, olmamı istediği herhangi biri gibi sevmesi için ona yalvarmak istedim. Onunla olduğum sürece başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cage sessizlik konusunda iyiydi. Ben? Pek de iyi sayılmazdım.

"Seninle evlenmek istemiyorum." Yalan. Neden yalana başvuruyordum ki? Bunu bir türlü çözemiyordum. Sessizlik beni öldürüyordu ve tek istediğim bunun sona ermesiydi. Kafama silah dayanmış gibi, onu durdurmak için ne gerekiyorsa yaptım. "Aslında bana evlenme teklif etsen hayır derdim, yani... Gerçekten, unut gitsin. Everson kapımı çaldığında hâlâ uyuyor olduğumdan eminim."

Cage döndü. Tanrım... O kadar yakışıklıydı ki kalbim ciğerlerime ayak uydurmakta zorlandı ya da belki de tam tersiydi. Her ne idiyse, soluğumu kesmişti, beni büyülemişti ve beni onun bir sonraki hareketinin, bir sonraki kelimesinin, bir sonraki nefesinin insafına bırakmıştı.

Cage kahkahayı andıran bir soluk verirken dudaklarında sili bir gülümseme belirmeye çalıştı. "Bugün seni etkilemek için oynadım."

Vücudum kasılırken dudaklarım aralandı, gözlerim sanki odada başka birinin olup olmadığını görmek istermiş gibi sağa

sola kaydı; çünkü Flint'in geleceğin en değerli oyuncusu olarak bahsettiği adam sadece beni etkilemek için oynadığını söylememişti?!

"Bunu yapabilmemin tek yolu bu. Kendimi bu oyunu senin için oynadığıma dair ikna edemediğim sürece bu oyunu artık sevemem. Eskiden babam için oynardım, ama sonra seninle tanıştım ve..." plastik şişeyi tezgâha koyarak omuz silkti, bir sonraki sözleri etiketin üzerinde yazıyormuş gibi hâlâ şişeye bakıyordu "...senden çok hoşlanıyorum. Hikâyemizi seviyorum. Her gün sana âşık olmayı seviyorum. Tüm duygularını gözlerinde görmeyi seviyorum..."

"Onlar gözyaşı." Söz konusu yaşlı gözleri tavana çevirdim ve gözlerimi hızla kırpiştirarak yaşlarla savaştım. "Beni ağlatmandan bıktım."

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asarken güldü ve sonra parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. "Bil diye söylüyorum, söylediğin her kelimeyi duydum. Sana asla evlenme teklifi etmeyeceğime söz veriyorum. Tamam mı?"

Hayır. HAYIR. HAAAYIIIIIR!!!

Hayallerinin erkeği tarafından hiç evlenme teklifi almayan bir kız olmaktansa, bir kurt tarafından yenen bir oğlan olmayı tercih ederdim. Yalanlar. Kahrolası yalanlar!

Boğazımı temizledim ve önümdeki dehşet gösterisi devam ederken kendimi nefes almaya zorladım. Cage bana asla evlenme teklifi etmeyecekti. Harika. Neden sadece cinsel perhize girip mektup arkadaşı olarak kalmıyorduk ki? Böylece birbirimizi görmek için zaman ayırmak zorunda bile kalmazdık.

"Bir şey söyle. Az önce bir hayalet görmüş gibi görünüyorsun." Cage sıırttı.

Gözlerim hareket ediyordu, ama bedenimin geri kalanı felçli gibi hareketsiz kalmıştı. Ne kadar korkmuş göründüğümü tahmin edebiliyordum.

“Hayır. Be-ben mutluyum.” *İnatçılık etme Lake. İnatçılığının hayallerini katletmesine izin verme.* Çok geçti. “Bana evlenme teklif ederek her şeyi mahvetmek gibi saçma bir şey yapman korkusu olmadan ilişkimizin tadını çıkarabileceğimi bilmek beni ne kadar *rahatlattı* anlatamam.” Aptal. Bu terimi kim bulduysa beni düşünmüş olmalıydı. Sözlükte o kelimenin yanına benim resmim yapıştırılmalıydı.

Cage dudaklarını benimkilere değdirdi. “Ancak...” diye fısıldadı “...bir gün çocuk istiyorum.”

Yutkundum.

“Benim bebeğimin annesi olmayı düşünür müsün?”

Başım geriye savruldu. “Bebeginin annesi mi?”

Başıyla onayladı.

Dudaklarım hareket etti ama ilk başta duyulabilecek hiçbir kelime çıkmadı. “Bebeklerini doğurmamı mı istiyorsun?”

“Kesinlikle. Bir düzine falan değil ve hemen de değil. Belki önümüzdeki sekiz ila on yıl içinde iki tane olabilir.”

Bu bir şakaydı, değil mi? Bir şaka olmalıydı, blöfüme açıkça meydan okuyordu.

İnatçı.

İnatçı.

İnatçı.

Omuz silktim. *Sen ne halt ediyorsun Lake!* “Elbette. Kesinlikle. Neden şimdi başlamıyoruz?” Maçın sebep olduğu adrenalin yüzünden mi, yoksa ayrı geçirdiğimiz haftalar ya da Shayna’nın ölümüne yaklaşmış olması yüzünden mi emin değildim, ama mantık-tüm sağduyu- kaybolup gitmişti. O anda beni mutfakta hamile kalmaktan alıkoyan tek şey Cage’di. Merhamet edecek miydi?

Cage’in gözleri biraz daha irileşti. “Şimdi mi?”

“Elbette. Anı yaşa. Ağustos ayındayız. Bebek dokuz ay sonra, yani Mayıs ayında doğar ve sen de sezon arasında olursun.”

Kalp atışlarımı duyuyor olmalıydı. Yüz ifademi kontrol edebiliyordum, hatta nefes nefese kalmış olmamı bile gizleyebiliyordum ama göğsümde hızla atan kalbim tüm evi titretiyormuş gibi hissediyordum.

“Hadi yapalım. Anı yaşayalım!”

Aman. Tanrım!

Cage ağzını benimkine yapıştırdı. Tadı, eve dönerken ağzına attığı nane şekeri ile enerji içeceğinden gelen tatlı aromanın karışımına benziyordu. Birkaç saniye içinde bu his yok oldu ve tattığım tek şey, onun açlığı oldu. Sabırsızlığını hissedebiliyordum. Onu tamamen içime çektim. O oksijendi ve vücudumdaki her bir hücre ondan daha fazlasını almak için yalvarıyordu. Felç tüm vücudumu ele geçirmeye devam ediyordu ama bunun bir önemi yoktu. Elleri kıyafetlerimi hızla yırtmaya başladı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı, dudakları kulağıma sürtünüp geçerken. Bu üç kelime, Çin’de bana söylediklerini her zaman doğruluyordu. *Bunun bir anlamı var.*

Penny haklıydı. Cage’in bunları söylemesi gerekiyordu. Bazen bir dizi müstehcen küfürle karışık çıkıyorlardı ama o her zaman... *Her zaman* söylüyordu.

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım, başımı geriye atıp gözlerimi kapatırken. “Seni çok özledim.”

Sutyenimin kopçasına uzandığında, geri çekildim ve başımı iki yana salladım. Dudaklarımda cilveli bir gülümseme belirdi. “Bu çok büyük bir suç.” Kravatına uzanıp düğümü gevşettim. “Kafam çok karıştı. Takım elbise giyerek erkek nüfusunun geri kalanına karşı haksızlık ediyorsun. Altında ne olduğunu biliyorum ve ellerim sana dokunmak için sızlıyor, ama susuz kalmış gözlerim de seni içmekten kendini alamıyor. Bu takım resmen

senin için yapılmış.” Kravatını yakasının altından çıkarırken, onu bir hediye gibi açmanın beni bu kadar heyecanlandırması karşısında güldüm. “Senin için yapıldı. Değil mi?”

Cage gülümseyerek dudaklarını ıslattı, mavi gözlerinde cennetten bir parça parlıyordu. “Senin için giydim.”

Kravatını mutfak tezgâhına bırakarak dudağımı ısırdım ve ardından sııttım. “Benim için, öyle mi?” Parmaklarım beyaz gömleğinin düğmelerine dokundu. “Bu çok fazla. Bugün beni etkilemek için oynadın ve bu seksi, dizlerimin-bağının-çözülmesine-neden-olan takım elbiseyi benim için giydin, öyle mi?”

Cage gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı ve ortada buluştuk; parmakları benimkilerin üzerinde gezinerek tenimin karıncalanmasına neden oldu. Sebep olduğu her bir ürpertiyle vücudum titredi. Cage güldü. Omuz silktim. Üzerimde yarattığı elle tutulur, gözle görülür ve tamamen olağanüstü etkiyi gizlemenin hiçbir yolu yoktu.

Ellerimi sert göğsüne bastırdım. Cage derin bir nefes aldı. Gülümsemelerimiz soldu. Cage’in çenesi sertleşirken buğulu gözleri karardı.

“Lake?”

“Hımm?” Ciğerlerim titrek bir nefes aldı. Ne zaman birbirimize dokunsak tenimde alevler hissediyordum. Sıcak, nefes almayı zorlaştırıyordu.

“Söylediklerimde ciddiymdim.”

Başım la onayladım. Bütün hücrelerim, bir bakış, bir dokunuş, bir nefes için ona yalvarıyordu. İşin gerçeği? O anda bağlantı kuramıyordum. Bana bir sürü şey söylemişti.

Ben pantolonunun düğmelerini çözerken, yüzümü avuçları arasına aldı ve beni öptü. Açlığının her bir zerresini içime çekip sahiplendim. Cage bana kendimi hem yenilmez hem de son de-

rece kırılğan hissettirecek bir şekilde dokundu. Sırtım tezgâha çarptığı anda beni kaldırıp üzerine oturttu ve bunu yaparken dudaklarımı hiç bırakmadı. Usta parmaklarla sutyenimin kopçasını çözerken, parmaklarım saçlarının arasına daldı.

“Tanrım, Cage...” Göğüslerimi avuçlayıp sağ başparmağını göğüs uçlarımın üzerinde gezdirirken nefesim kesildi. Bu, bacaklarımın arasındaki şiddetli ağrıyı besledi.

“Çok...” öpücükleriyle boynumdan göğsüme doğru bir yol izledi “...seviyorum...” elleri kalçamı kavrarken dili göğüslerimin üzerinde gezindi “...bu kadını.”

Nefesim kesildi. *Bu kadın...* Sözleri benim için söylenmemiş gibiydi. Tanrı’ya fısıldanmış bir şükran duası gibiydi.

Çenemi eğerek beni sevmesini izledim. Dudaklarının mükemmel bir şekilde tenime yapışmasını ya da yaşananlar bir rüyaymış gibi gözlerini kapatırken uzun kirpiklerinin yanaklarına değmesini asla unutamayacaktım.

Benim kendimde gördüğümünden çok daha fazlasını gören gözler açılıp bana baktı. Cage doğruldu ve pantolonuyla külotunu ereksiyonunu serbest bırakacak kadar aşağı indirdi.

Lanet olsun.

Dağınık bronz saçları, geniş omuzlarının üzerinde duran beyaz gömleğinin altından görünen bronz teni ve hazır ola geçmiş aletiyle *beni* bekliyordu. Uyan Lake... Tek düşünebildiğim buydu.

Parmaklarını külotumun bel kısmından içeri soktu ve çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekerek çıkardı. Onları yere bırakırken gözleri bir anlığına güzel protez bacağımanın üzerinde oyalandı ve ardından sorgulayıcı bir bakışla gözlerimle buluştu. Benim gözlerim ise o ve aleti arasında gidip geliyordu.

“Bırak kalsın,” dedim ona çaresiz bir sesle.

İşte buydu. O an bu an olmalıydı, çünkü sihrini kullanıp yoktan prezervatif var ettiği an hep bu an olmuştu. Tamam, prezervatifi cebinden çıkarmıştı ama... İkisi de aynı şeydi. O gece sihir falan yoktu. Benim onun için hazır olduğuma –sırılsıklam, nefes nefese, çaresiz ve onun dokunuşu dışındaki her şeye karşı kör kaldığıma– ikna olana kadar parmaklarını kullanarak benimle alay etti.

Dur. Bekle. Yapma. Ya da bunlar gibi milyonlarca başka eşanlamlı kelime o an için uygun olurdu.

Cage hiçbir şey söylemedi.

Ben. Hiçbir. Şey. Söylemedim.

Ağzlarımız birleşti. Cage beni tezgâhtan indirdi. Bacaklarımı beline doladım ve ilk defa, onun sıcak ve sert uzunluğunun içime kaydığını hissettim; ten tene. Bu, tarif edilemez bir duyguydu. Bu, tarif edilemez bir andı. Aşk, şehvet ve kör edici duygular, sağduyunun her zerresini gölgede bırakıyordu.

Sağduyunun canı cehenneme.

Yer çekiminin canı cehenneme.

Cage'le birlikteyken, düşmeyi asla bırakmak istemiyordum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ah, Bebeğim!

Cage

Babam bana ayaklarımın yere sağlam basmasını öğretmişti. Hiçbir zaman ihtiyacımdan fazlasını istememiştim. İstekler, açgözlüler için bir lükstü. Her eylemin öncesinde derin bir düşünce vardı. Zihin odaklanmaya devam ederse fevriliğe yer kalmazdı.

Hiç uyuşturucu kullanmamıştım. Kendi evimde olmadığım sürece hiçbir zaman yasal sınırı aşacak şekilde içki içmemiştim ve üniversitenin son yılında her türlü alkolden uzak durmuştum. Babam öldüğünde bir şeyler değişti. İçimdeki tüm öfke, en iyi olmaya yönelik bu keskin odaklanmaya kanalize oldu. Vücudum bir tapmağa dönüştü. Oyun her şey haline geldi.

Ama sonra... Lake.

O, benim uyuşturucum haline geldi, her şeyin baş döndürücü bir kokteyliydi. Ondan aldığım haz, hayal edilebilecek her şeyin ötesindeydi. Bağımlıydım ve onun yanında kahrolası bir keş gibi davranıyordum. *İstedim* ve tekrar tekrar *aldım*. Açgözlülük başlı

başına bir uyuşturucuydu, dürtüsellik de öyle. O söz konuşuyken, aşağı bile bakmadan... Arkama bile bakmadan uçurumdan atlardım.

Onu hissettim. Durabilirdim. Geri çekilebilirdim, ama... Bağımlılık, açgözlülük, dürtüsellik, o. Lake'in sırtı kilerimin büyük kapısına dayanmışken, içine son bir kez daha daldım. Onu *her şeyimle* doldurdum. Nefes nefese çılgılığı ve beni sımsıkı saran kadınlığı, içine boşalırken bile beni daha da sertleştirdi.

Onun içine boşaldım.

Dışarı çıkmam gerekiyordu ama çıkmadım. Bunun yerine dişlerimi omzuna sürüp tenini ısırdım. Tuzlu tadı beni daha fazlasını *almaya* teşvik etti. Başımı eğerek meme ucunu ağzıma aldım. Onu ısırdığımda, aletimin etrafındaki vajinası bir kez daha kasıldı ve o anda yine taş gibi sertleştim.

"Cage," diye inledi, başını kapıya yaslayıp bana sürtünmeye devam ederek. "Daha fazla..."

Bir uyuşturucu... Lake Jones benim *uyuşturucumdu*. Aşırı dozdan memnuniyetle öldürdüm. Hiç pişmanlık duymadan.

Lake

Parmaklarım, artık beyaz ve pürüzsüz olmayan gömleğinin üzerindeki tutuşunu gevşetti. Cage beni yatağa yatırıp içimden yavaşça çıkarken, ıslak ve terden lekelenmiş kumaş göğsüne yapışmıştı. Beni mutfakta yere bırakabilirdi ama bunu yapmamıştı. Bu, Cage'in beni ne kadar sevdiğini gösteren milyonlarca şeyden sadece biriydi.

Hafifçe kısılmış gözlerini üzerime dikerek, kendini külotunun içine soktu.

Bakışını hissettim. Sıcaklığın içimden akmaya başladığını hissettim.

Ne. Yaptık. Biz?

Kalkıp hızla banyoya koştum.

“Lake?” diye seslendi arkamdan.

“Ben... Ben sadece kısa bir banyo yapacağım.” Gerçeklik damarlarıma hücum ederek yepyeni bir ter dalgasına neden oldu, kalbimi hızlandırdı ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

Ne. Yaptık. Biz?

Tuvalette oturup yer çekiminin spermden daha güçlü olması için dua ettikten sonra musluğu açtım. Protezimi duvara yasladım ve soketle astarı çıkarmak için küvetin kenarına oturdum. Sıcak suya girmek o kadar iyi hissettirdi ki inledim. Bu benim son sıcak banyom mu olacak? Hamile kadınların sıcak banyo yapması yasak mıydı? Hamile miydim? Bu kadar çabuk hamile kalabilir miydim?

Kaotik bir düşünce tufanı zihnimi doldurdu. Ertesi gün hapi her zaman vardı. Bu, Cage’in bebeğin annesi olmayı teklif etme amacımı boşa çıkarır mıydı? Thaddeus... Beni öldürürdü. Hamilelik için yeni bacaklara ihtiyaç duymam konusunda ciddi olup olmadığından emin değildim. Genişleyen bir göbek gerçekten bacağımın değişmesini gerektirir miydi?

“Hey.” Cage kendi banyosuna girmek için davete ihtiyacı varmış gibi kapıyı açarken gülümsedi.

“Selam.” Sesime mümkün olduğu kadar çok coşku ve yaşasın-bebek- yapıyoruz havası kattım. Cage’in alındaki çizgiler hedefi tutturamadığımı gösteriyordu. Belki de o kadar da iyi bir yalancı değildim. “Yorgun görünüyorsun.”

Gömleğini çıkardı. “Sadece maç gününün bir yan etkisi. Özellikle galibiyetten sonra adrenalin etkisini yitirdiğinde geriye sadece ağrıyan bir vücut ve yorgunluk kalır.”

O anda gerçekten de bir hayat yaratmış olabileceğimiz gibi küçük bir detayın ötesinde seks konusunda kendimi suçlu his-

settim. Beni duvara çivilemesini isteyen bendim. Tamam, tam olarak bu kelimeleri kullanmamıştım ama beni mutfaktan dışarı taşımaya başladığında, “Hayır. Tam burada,” demiştim. Bu işi tam *orada* yapabilmesinin tek yolu kiler kapısını kullanmaktı.

“Kahretsin. Bunu düşünmedim bile. Üzgünüm. Yapmamalıydık...”

Cage kafasını salladı. “Her şey yolunda.” Pantolonunu ve külotunu çıkardı.

Yolunda olan neydi? Beni duvara çivilemek mi, yoksa korunmasız seks mi? O anın tuhaf bir yanı yoktu. İşin acıklı kısmı, orada çıplak dururken beni yeniden tahrik etmesiydi.

Gözlerimi kapattım ve imkânsızı yapmaya çalıştım: Zihnimi boşalttım. Duşun sesini duydum ve birkaç saniye sonra Cage inledi. Acı çekiyordu. Ben ağgözlü küçük bir fahişeydim. Derin bir nefes alarak suyun altına kaydım. Yalnızca su altındayken hissedilebilen beyaz gürültüyü seviyordum, sanki birkaç saniyeliğine de olsa nefesimi tutmak zamanı durmuştu.

“Ah!” Cage beni uçurumdan çekip çıkarırken nefesim kesildi.

“Tanrım, Lake!” Gözleri kocaman açılmış bir halde üzerinden soğuk sular damlatarak tepemde duruyordu.

“Ne?” diyerek öksürdüm. Beklenmedik ellerin tutuşuyla irkilerek, yukarı çıkarken biraz su yutmuştum.

“Hareket etmiyordun.”

Nefes borumdaki suyun son damlasını da temizleyerek biraz daha öksürdüm. “Çünkü hareketsiz duruyordum.”

Kollarımı bırakıp küvete girdi ve derin bir iç çekerek soğuk bedenini arkama yerleştirdi.

“Neden bu kadar soğuksun?”

“Soğuk duş. Kaslara iyi geliyor.”

Kollarını bana dolarken sırtımı göğsüne yasladım. Suyumun ısınıp çalan devasa bir buz küpü gibiydi.

“Seni korkutmak istemedim.”

“Ne yapıyordun?” Sesinde hâlâ öfkeli ya da belki de sadece endişeli bir ton vardı.

“Saçlarımı ıslatıyordum.”

“Beş dakika boyunca mı?”

Güldüm. “Hayır, on saniye boyunca.”

“Lake... Konuşmamız lazım.” Büyük elleri benimkilerin üstüne kapanarak parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Suyun içindeyken bile parmaklarındaki ve avuçlarındaki sert nasırlı bölgeleri hissedebiliyordum. “Ne hakkında?”

“Her şey.”

Mutfaktaki olaydan bu yana kendime yüzlerce kez verdiğim dersi duymaya hazırlandım. Bunu bir “olay” olarak düşünmem bile, bunu tartışmamız gerektiğini kanıtlıyordu.

“Sana karşı hissettiklerimle aramda bir aşk/nefret ilişkisi var.”

“Aman Tanrım... Benden ayrılıyorsun.” Kalbim darbeye hazırlanırken doğrulmaya çalıştım.

Cage bana daha sıkı sarıldı. “Ne? Hayır. Hayır. Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü insanların kendilerini suçlu hissettikleri şeylerle ‘aşk/nefret ilişkisi’ vardır ve suçluluk duygusu, et yiyen bir bakteri gibi duyguları yiyip bitirir.”

“Hiçbir şey için pişman değilim. Hatta blöfüne meydan okuduğum için bile.”

“Blöfüme meydan okumak mı?” Bunu zaten biliyordum. Sadece onun da itiraf etmesini istemiştım. İşte o kadar korkaktım.

Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Komşularının bildiğinden daha fazlasını bilmek istiyorum Lake. Eğer benimle evleneceksen, bunu Banks’ten önce ben bilmek istiyorum.”

“Bu bir şakaydı...” Kulağımın arkasını ısırduğunda irkildim.

“Şaka falan değildi. Benimle evlenmek istememen... İşte o bir şakaydı.”

“Şimdi sadece kibirli davranıyorsun.” Dizimle bacağına vurdum.

“Hayır. Sadece dürüst oluyorum. Başka bir adamın sana dokunmasını bile istemiyorum. Karnında büyüyen her bebeğin benim olmasını istiyorum.”

Kahrolası gözyaşları... İşte geliyorlar.

“Birisi bacağını çaldığında ilk önce beni aramanı istiyorum, kendimi tamamen kaybedip Flint’i aramak zorunda kalsam bile.”

Duygularımı kontrol altında tutmak için dudaklarımı ısırarak güldüm.

“Ve seni görmeye can attığım için sana kıcını kaldırıp kampa gelmeni söylediğimde, bunun beni nasıl etkileyeceğinden endişe etmeden orada olmanı bekliyorum. Futbol benim işim. Bu konuda bırak ben endişeleneyim. Sen benim hayatımsın... Sen de bunun için endişelen. Sevdiğim birini daha kaybetmemem için kendini güvende tutmaya çalış. Geleceğimize odaklan, çünkü Lake... Sen benim geleceğimsin ve seni mihraba sürükleyip evet diyene kadar becermem gerekse bile seninle *evleneceğim*.”

Bu cümle karşısında neredeyse boğulacaktım. Bu bir vaat miydi yoksa tehdit mi? Sonra bekledim. Geleceğimizin en önemli sorunu dışında her şeye değinmişti.

“Sor bana,” diye fısıldadı kulağıma.

Boğazımdaki yumrunun, geri sayım yapan bir bombanın zamanlayıcısı gibi kendi nabzı vardı. Korkacak hiçbir şeyim yoktu ve bunu biliyordum, ama sinirlerimi bir türlü uzaklaştıramıyordum.

“Peki, ya hamileysem?”

Cage güldü. “Yaklaşık... Bir saat önce anlaştığımız bebeği mi kastediyorsun?”

Başımı salladım. “Evet, o.”

“Sana sordum.”

“Biliyorum.”

“Sana fikrini değıştirme şansı verdim.”

Hepsi doğruydu.

“Biliyorum.”

Belimi sıkarak sıçramama neden oldu. “Senin sıran.”

“Benim sıram mı?”

“Blöfümü görme sırası sende.”

Başım iki yana sallandı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Ah, hadi ama... Burası bana doğum kontrol hapı kullandığını söyleyip sonra da sorumsuz olduğum için beni azarladığın kısım.”

Gözlerim yuvalarından dışarı fırladı. “Bu konuşmayı daha önce yaptın mı?”

“Hayır, ama arkadaşlarım yaptı.”

Kollarının arasından kurtulup kendimi küvetin kenarına kaldırdım.

“Nereye gidiyorsun?”

Bir havlu alıp kurulandım. “Eve.”

“Ne? Geç oldu. Burada kal.”

Astarımla savaşıırken ellerim titriyordu. Eğer bacağım iyi kurmazsa, protezi takmak çok zordu.

“Kızdın mı?”

Bacağımı sabitledikten sonra havluya sarınarak ayağa kalktım. “Birinin kızgın olduğu açıkça belliyken, diğerinin ona kızgın olup olmadığını soran çiftlerden olmayalım. Bunu sana daha önce ben de sordum ve bunu yapmamalıydım.

Bu yüzden...

Özür dilerim...”

“Aslında kızgın değildim, sadece Banks’in söylediklerine verdiği tepkiden dolayı kafam karışmıştı, hepsi bu. Ama sen... Sen bana gerçekten kızgınsın.”

“Evet! Evet, kızgıyım.” Mutfaktan kıyafetlerimi almak için dışarı çıktım ama buna gerek yoktu, çünkü Cage onları dolabının yanındaki sandalyenin arkasına düzgün bir şekilde asmıştı. Onun bu düşünceli tavrı beni fena halde sinirlendirdi.

“Ne oluyor? Anlamıyorum.”

Teninden sular akarken beline bağladığı siyah havluyla tepemde dikilen Cage’e bakmayı reddettim.

“O oyunu oynamıyorum, seni koca aptal!” Kot pantolonumu giydim ve sutyenimi sandalyenin üzerinde bırakıp tişörtümü giydim.

“Lake!”

Arka kapıya doğru hızla hamle yaptım. “Lanet olsun!” Elleri mi alnıma bastırdım. “Buraya arabayla gelmedim,” diye fısıldadım kendi kendime. Dramatik çıkışım buraya kadardı.

Cage’in elleri beni kendine çevirmek için kollarımı kavradığında, buna karşı koymadım bile. Gözlerim, çıplak göğsünde ve koşu şortunda gezindi.

Cage içini çekti ve sonra parmağıyla çenemi kaldırdı. Hüsrân, gözyaşlarımı çalarak beni boş bir bakışla baş başa bıraktı.

“Hap kullanmıyorsun,” dedi monoton bir sesle, sanki bunu en başından beri bilmesi gerekirken iki artı ikinin cevabı aklına yeni gelmiş gibi.

“Hap kullanmıyorum,” diye fısıldadım.

Cage

Babam cennetten veya cehennemden bana gülüyordu ya da belki de hayaleti her gün beni takip ediyordu. Bana genç ve aptal dediğini duyabiliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, hâlâ *gençtim ve aptaldım*.

Lake bana baktı, yalan söylememi beklediğini biliyordum ama ona yalan söylemeyecektim. Yine de en zor kısmın, onu sözlerimin aslında gerçek olduğuna ikna etmek olacağımı biliyordum.

“Son derece sorumsuz bir varsayımda bulunduğum için üzgünüm. Eğer hamile kaldıysan ve bunu istemiyorsan üzgünüm. Ama sana karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, mutfakta yaşanan her şeyin olmasını istedim. Senin doğum kontrol hapi kullandığından emin olsaydım bile... Seninle bir hayat yaratmak isteyen çok ilkel bir yanımdır. Ve bunun için bir gram bile pişmanlık duyamıyorum.”

Lake konuşmadı. Bir şeyler söylemesine ihtiyacım vardı. Herhangi bir şey.

“Benim bebeğimin annesi olmayı kabul ettin Lake. İçine boşalmama izin verdin... iki kere.”

Yüzü kıpkırmızı oldu. “Arabam yok.”

“Aynen öyle. Hiçbir yere gitmiyorsun.” Elini yakaladım. “Hadi. Açlıktan ölüyorum. Muhtemelen bebeğim de öyledir.”

“Komik değil,” diye homurdandı, beni mutfağa takip ederken.

“Otur. Ayak bileklerin şişmeye başlamadan önce ayaklarını yukarı kaldır.”

“Hâlâ komik değil. Aslında... Biraz komik. Sadece bir ayağım ve bileğim var.”

“Lake.” Gözlerimi kısarak Lake’e baktım. Onu belinden tutup kaldırdım ve daha önce her şeyin başladığı tezgâha oturttum. Parmaklarını yanaklarımda ve saçlarımda gezdirdi. Tanrım, dokunuşunu seviyordum.

“Ya bir bebeğimiz olursa?” diye fısıldadı.

Başımı çevirip bileğinin iç kısmını öptüm. Belki de orası parfümünü sıkıldığı noktaymış gibi her zaman çiçek gibi koktuğu için, yumuşak tenini tam da o noktada hissetmeye bayılıyordum.

“Ya bir bebeğimiz olursa?” Dudaklarımı tenine bastırıp mutlulukla sııttım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kaşıntı

Lake

“Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Yüzde yüz emin olmamakla birlikte senin doğum kontrol hapi kullandığını düşündü ve sen sadece... Onun bebeğinin annesi olmayı kabul ettin, öyle mi?” Penny bana bir kadeh şarap uzattı.

Başımı iki yana salladım. “Bebek.”

Penny gözlerini devirdi ve mutfak masamda karşıma otururken bacağına altına aldı. “Biraz kırmızı şarap hem bebeğe hem de anneye iyi gelir, tabii hamile olduğunu varsayarsak. Lütfen bana gerçekten hamile olmama ihtimalini düşündüğünü söyle.”

“Düşündüm, ama içimde gerçekten hamile olduğuma dair güçlü bir his var.”

“Mide bulantısı?”

Başımı iki yana salladım.

“Aşırı yorgunluk?”

Omuz silktim. “Eh, normalden fazla değil.”

“Hassas, şişmiş göğüsler?”

Kafa salladım.

“Regl vaktinde gecikme?”

Gözlerimi devirdim. “Bu daha dün yaşandı.”

“Aynen öyle tatlım. İşin uzmanına danış.” Penny başparmağını göğsüne bastırdı. “Hamile kalmak sandığın kadar kolay değil. Öyle olsaydı... Yirmi çocuğum olurdu.” Sırıttı. “Yirmi farklı badan.”

“Ama iki kez yaptık. Bu çok fazla sperm demek ve rahim ağzı sıvımda üç ila beş gün yaşayabilirler.”

“Birincisi, kiler kapısına *iki* kez çivilenmekle övünmeyi kes.”

Kıkırdayıp başımı salladım.

“İkincisi, internetten uzak durman gerektiğini düşünüyorum. Google’da porno arat, sperm ömrüyle ilgili makale değil.”

Sıkıcı suya baktım. “Çok tuhaf. Üç aydır çıkıyoruz ve bir bebek sahibi olabiliriz. Arkadaşım Lindsay son derece sorumsuz davrandığımı söyleyecektir. Zaman kuralına göre hareket ediyor. Hayattaki her olayın zamanı geldiğinde yaşanması gerektiğini düşünüyor. Ölümüne yaklaşmanın tüm bunları değiştirdiğini anlamıyor. Zaman boşa harcanmayacak kadar değerli. Plan yapmak istemiyorum. Ben yaşamak istiyorum.”

“Seni anlıyorum tatlım. Ama hazırlıklı ol... Şu anda ikiniz de yükseklerde uçuyorsunuz. Gidebileceğiniz tek yer aşağısı. Hayat bunu senin için yapmadan önce yüzeye çıkmaya çalış. Yaşamak çok fazla kalp ağrısını da beraberinde getiriyor, özellikle de *gerçekten* yaşayan bizler için.” Göz kırptı. “Ama buna değer, kocan ciğerlerini yakan ve gözlerini sulandıran türden gazlar salgılayarak geç saatlere kadar oturup porno okusan bile.”

Burnumu kırıştırdım. “HAYIR.”

“Evet. Bunu senin için allayıp pullamayacağım. Arzuladığın o feromonlar var ya? Sarımsak kokusunu, koltuk altı kokusunu ve gaz kokusunu gizleyen o feromonlar? Güçlerine karşı bağışıklık kazanırsın ve sonra pis kokulu bir orospu çocuğuyla baş başa kalırsın. Beni yanlış anlama. Bu, pis kokulu orospu çocuğunu hâlâ sevmediğin anlamına gelmiyor, sadece ıslanmak için bir bakıştan çok daha fazlasının gerektiği anlamına geliyor. Dolunay, yakın zamanda yapılan bir duş, bir şişe parfüm, bir galon gargara ve en az üç kadeh şarap gerektiriyor... Ah, bir de bir tüp kayganlaştırıcı.” Penny içini çekti. “Lanet hormonlar.”

“Bu çok...” Yüzümü buruşturdum, çünkü bu benim Cage’le olan “sanrısıl” hayatımdı. Sadece tek bir bakış yetiyordu ve açıkçası onun pis koktuğunu düşündüğümü hatırlamıyordum. Antrenman sonrası terini bile seviyordum.

“Hayat, tatlım. Bu sadece hayat. Rupert’a asla sonsuzluk sözü vermedim... Evlilik yeminimizde bile. Bu noktada onun karısı olarak mezara girme şansımın çok yüksek olduğunu düşünüyorum, ama öyle olamazsa bile bunu dostane bir şekilde bitireceğimizi biliyorum. İnsanların ömür boyu çiftleşmek üzere yaratıldığına gerçekten inanmıyorum. Bence bu davranış, mantıklarıyla değil içgüdülerıyla hayatta kalan hayvanlar için.”

“Peki, o da aynı fikirde mi?”

“Kesinlikle. Sonuçta ben onun ikinci karısıyım.”

“Söyleyecek söz bulamıyorum. Annemle babam hâlâ tavşanlar gibi sevişiyorlar.”

Penny omuz silkti. “Belki onlar istisnadır. Ya da belki eğlence amaçlı uyuşturuculardan hoşlanıyorlardır.”

“Annemle babamın...” Dudağımı ısırarak gözlerimi tavana çevirdim. “Hımm, haklı olabilirsin.”

“Herkesin kendi hikâyesi var.” Göz kırptı ve Cage’le olan “hikâyemden” bahsettiğini biliyordum. “Seninkini unutulmaz kıl. Umabileceğin en iyi şey bu.”

“Peki ya hamileysem?”

Penny şarabının kalanını bitirmeden önce kıkırdadı. “Bu son derece çılgın ve beklenmedik bir gelişme. Bunu sana garanti edebilirim.”

Böyle bir gelişmeye hazır mıydık?

Penny’le terapiden sonra biraz çamaşır yıkadım ve Thaddeus’la yeni bir buluşma için San Francisco’ya yapacağım gezinin eşyalarını topladım. Cage nasıl hissettiğimi sormak için her fırsatta mesaj attı. Aynı zamanda hem tatlı hem de biraz sinir bozucuydu. Dokuz ay boyunca sürekli beni kontrol etmesini kaldırabilir miydim?

Kapım yumuşak bir şekilde çalındı. Gözetleme deliğinden baktım ve at kuyruklu küçük figürü görmeden önce birkaç kez gözlerimi kırptırdım.

“Shayna! Merhaba tatlım, neredesin?” Jamie, Everson’ın kapısında belirir belirmez gözlerimi kıstım. “Hırsız polis mi oynuyorsunuz?” Jamie’nin, bandanayla kaplı yüzünü, mutfak gözlüğünü ve plastik eldivenlerini inceledim. “Yoksa tuvaleti mi temizliyorsun?”

“Suçiçeği geçirdin mi?” diye sordu.

“Hımm... Evet. Neden?”

Shayna tişörtünü yukarı çekerek kırmızı ve kabarık noktalarla dolu gövdesini ortaya çıkardı. “Çiçek toplamadım.”

Gülümsedim. “Elbette toplamadın.”

“Ben olmadım. Aşı da yaptırmadım,” diye mırıldandı Jamie bandananın arkasından.

“Suçiçeği geçirmemiş bir dadı. Çılgınca.”

Jamie omuz silkti. “Çoğu çocuk aşılanıyor. İşim gereği en çok talep edilen şey grip aşısı.”

“Çoktan bulaşmış olması muhtemel.”

“Ben de bundan korkuyorum.” İçini çekti.

“Sabah San Francisco’ya gidiyorum.”

“Everson’a mesaj attım. O da geçirmemiş.”

“Ne? Tanrım, ikiniz de steril evlerde mi büyüdünüz?”

“Penny’le görüşebilirim.”

“Lake...” Shayna dudaklarını sarkıtarak masum bir yavru köpek gibi baktı. “Sana ihtiyacım var. Alevim var.”

“Ateşin mi var?”

Başını salladı.

“Sana borçlandım,” diye ekledi Jamie.

“Bana hep borçlusun. Everson da bana hep borçlu. İçimden bir ses asla ödeme almayacağımı söylüyor.”

“Hey, sırrını güvende tutuyorum.”

“Ne sırrı?” Kaşlarını çatıldı.

“Futboldan-nefret-ediyorum sırrın.”

“Ben...”

“Futboldan nefret mi ediyorsun?” diye sordu Shayna.

Olayı abartıyordu. Cage futbolu “takip” etmediğini biliyordu, ama futboldan nefret ettiğini söylemek hiç de iyi değildi.

Jamie’nin suççuğu konusunda endişelenmesine gerek yoktu; onu anında öldürmeye hazırdım.

“Hayır. Futboldan nefret etmiyorum. Git.” Jamie’ye başını salladım. “Eve git de kendini kaşı. Umarım t-e-s-t-i-s-l-e-r-i-n-d-e ağır dozda kaşıntı olur.”

“Testisler mi?” Shayna başını kaldırıp bana baktı.

Ağzım açık kaldı. Jamie kıs kıs güldü.

“Heceleme konusunda çalıştığımızı söylemeyi unutmuşum. Gerçekten çok akıllı.”

Dudaklarımı büzdüm. “Hımm... Evet öyle.”

“Testis nedir?”

“Sadece erkeklerin vücudunda bulunan bir bölüm.”

“Penis gibi mi?”

İç çektim. Bayan Bilmiş’e karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmaya çalışmak faydasızdı. “Evet. Testisler penisle yakın arkadaşır.”

Shayna yüzünde düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

“Yani... Sorun yok mu?” Jamie asansöre giden yolu yarılamıştı.

“Harika, sadece harika.” Ona öfke dolu bir bakış attıktan sonra Shayna’ya gülümsedim.

Lake: Shayna suçüçeği olmuş. Ne Jamie ne de Everson daha önce suçüçeği geçirmiş, bu yüzden yarın SF’ye gitmiyorum; çünkü önümüzdeki haftaya ya da artık bulaşıcı olmayana kadar benimle kalacak olan küçük ve kaşıntılı bir ev arkadaşım var.

Cage: Duydum. Banks, temizlikçi kadın evini dezenfekte edene kadar otelde kalacak.

Lake: Zavallı. Sen geçirdin mi?

Cage: Elbette. Nasıl hissediyorsun?

Güldüm. İşte gelmişti.

Lake: Aç. Şehirden ayrılmayı planladığım için evde hiçbir şey yok, ama artık gitmiyorum.

Cage: Ben hallederim.

Mesajını hak edilmiş bir göz devirme takip etti.

Lake: Lütfen Flint'i benim için markete gönderme.

Cage: Neden?

Lake: Bu onun işi değil.

Cage: Onun işi o gün için ben ne dersem odur.

Lake: Ne alacağını bilemez.

Cage: Ben ona söylerim.

Lake: Sen de bilmiyorsun ki.

Cage: Marshmallow, ekmek, waffle, badem sütü, çikolatalı fındık ezmesi, muz, olgun avokado, organik yumurta, düşük sodyumlu İspanyol pirinci... Ne yediğini biliyorum. ;) Shayna için de kaşıntı kremi, humus ve havuç almasını söyleyeceğim. Banks onun yaklaşık bir ton yediğini söyledi. İşe dönmem gerek. Daha sonra uğrarım. 9 gibi.

Lake: Beni sevmeyi unutma.

Cage: İmkânsız.

Yeme alışkanlıklarım hakkındaki zekice gözlemleriyle beni şaşırttı ve Everson'ın Shayna'nın humus sevdiğini bilmesi de biraz sevimliydi. Onu sevdiğini biliyordum.

"Kendini kötü mü hissediyorsun?" Kanepemde kıvrılmış olan Shayna'ya baktım.

"Sanırım..."

“Ah, tatlım...” Kanepeye koştum, ama eğilip kusmadan önce ona yetişemedim. Şans eseri halımı ıskaladı ve parke zemine kustu.

“Lake...” Gözleri yaşlarla doldu.

Orta sehpadan birkaç mendil alıp gözlerini ve ardından ağzını sildim. “Biliyorum. Hasta olmak hiç eğlenceli değil.”

Üç saat sonra Flint alışveriş torbalarıyla geldi.

“Bunu yaptığın için gerçekten minnettarım. Bunun muhtemelen iş tanımında olmadığını biliyorum.” Flint kanepenin yanına gidip uyuyan Shayna’ya bakarken ben de torbalardaki malzemeleri çıkarmaya başladım.

“Bu ne?” diye sordum.

“Shayna için. O çantadaki her şey onun için: Kabartma tozu, epsom tuzu, kahverengi sirke, öğütülmüş yulaf ezmesi, ev yapımı kaşıntı önleyici merhem, esansiyel yağlar, Yasemin çayı, kişniş ve ballı havuç suyu. Cage’in bana verdiği listedeki meyve ve sebzelere ek yaptım. Tamamen iyileşmesi için iyi beslenmesi gerekiyor.”

Karşımdaki adam kimdi?

“Ev yapımı’ kaşıntı önleyici merhem. Kimin evi?” Üzerinde etiketi olmayan, sadece beyaz kapağında kalıcı kalemle “kaşıntı merhemi” yazan kehribar renkli cam kaba bakarken kıkırdadım.

“Ben yaptım.”

Ona kocaman gözlerle baktım. “Sen mi?”

Omuz silkti. “Tek gereken, basit bir internet araştırması ve markete yapılacak küçük bir geziydi. Abartılacak bir şey değil. Ayrıca her şeyin nasıl kullanılacağına ilişkin talimatları da e-postayla gönderdim.”

Flint Hopkins, özel dikim takım elbisesi olan bir Rahibe Teresa’ydı. Onu mutfağında, takım elbisesinin üzerine erkeksi bir önlük takmış ve belki de ceketiyile gömleğinin kollarını dir-

seklerine kadar sıvamış halde kaşıntı merheini hazırlarken hayal ettim.

“Teşekkür ederim. Bir nevi... Nutkum tutuldu.

Elini kaldırdı. “Gerçekten, lafı bile olmaz.” Kapı kolunu çevirdi. “Herhangi bir sorun ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara.”

Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. Bir tahta gibi sertleşti. Daha sonra yanağını öptüm. Sonunda onu serbest bıraktığımda boğazını temizledi.

“Sen iyi bir adamsın, Flint.”

Bana zayıf bir gülümseme sundu.

“Lake...” diye seslendi Shayna boğuk bir sesle.

Kusmuk kovanının yakınında durduğundan emin olmak için yanına koştum. Arkaya baktığımda Flint gitmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Seni Sevmeme İzin Ver

Cage

Kapıyı çaldım.

Cevap gelmedi.

Tekrar çaldım.

“Kulaklarıma kadar kusmuk içindeyim, içeri gir!”

Daha kapıyı açmadan yüzümü buruşturdum. Elleri ve dizleri üzerinde yerleri ovalarken sağa sola sallanan şortlu kıcıyla beni selamladığı anda sertleşmem yanılttı, çok yanılttı.

“Selam.” Ona, “Nasıl gidiyor?” diye sormadan önce dilimi ısırdım. “Shay nerede?”

“Küvette. Yulaf ezmesi banyosu ve kusmuk temizliği.” Sünger ve kâğıt havlu tomarını kovanın içine attı ve terli saçları yüzüne yapışmış bir halde ayağa kalktı. Dirseklerine kadar çekili mavi mutfak eldivenleri ve göğsüne yapışmış kirli tişörtüyle bile onu tutup öpmek istedim.

“Yapabileceğim bir şey var mı? Trzy’yi besleyeyim mi? Kumunu temizleyeyim mi?”

Lake içini çekti. “Komik, ama hayır. Onu küvetten çıkarıp Flint’in kaşıntı önleyici merhemini süreceğim ve sonra da yatağa yatıracağım.” Kovayı tezgâhın üzerine koydu ve eldivenlerini çıkardı. Yanımdan geçip banyoya gittikten sonra durdu ve birkaç adım geri çekildi. “Merhaba.” Yüzünde minik bir gülümseme belirdi ve beni tişörtümden yakalayıp öpmek için dudaklarına çekti.

“Merhaba.” Sırıttım.

“Biraz dinlen. Yorgun görünüyorsun.” Banyoya geri döndü.

Birkaç dakika sonra Shayna ıslak saçları ve pijamalarıyla kanepeye oturdu.

“Merhaba balkabağım. Kendini iyi hissetmiyorsun, öyle mi?”

Kaşlarmı çatıp başını iki yana salladı.

“Bir dakikaya gelirim. Yağlı merhem çarşafı lekelemesin diye yatağa havlu sereceğim.”

“Biz iyiyiz.” Shayna’ya gülümsedim. “Everson seni görmeye geldi mi?”

Başını iki yana salladı. “Aradı.”

Adam en azından merhaba demek için uğrayamayacak kadar korkaktı.

“Ben Lake’le kalıyorum. Jamie testisleriyle birlikte eve gitti.”

Sözlerini sindirmek için kendime birkaç saniye verdim, çünkü onu doğru duymuş olmama imkân yoktu.

“Ne dedin?”

“Ben Lake’le kalıyorum. Jamie testisleriyle birlikte eve gitti.”

Lake dedi ki...” yüzünü hafifçe buruşturarak kaburgalarının üzerini kaşıdı

“Lake ne dedi?”

Shayna omuz silkti. “Jamie’nin penisi ve testisleri... Sanırım o, şey... Onlar arkadaş çünkü...’ Doğru kelimeleri arıyormuş gibi kaşları çatıldı. “Çünkü Lake futboldan nefret ediyor. Ama ben futbolu seviyorum.”

“Tamam tatlım, hadi seni yatağına götürelim.” Lake, Shayna’ya gülümsedi. “Flint’in kaşıntı merhemi işe yarıyor mu?”

Shayna omuz silkti. “Kaşındırıyor.” Kendini tekrar kaşdı. “Biraz.”

“Biraz zaman ver, bahse girerim daha iyi hissedeceksin. Flint’in bunu senin için yapması çok hoştu. Uyuyor olman çok kötü, ona teşekkür edebilirdin.”

“Onu gördüm. Gitmeden önce ona sarıldığını ve öptüğünü gördüm.” Bakışları bana kaydı.

Benimki semsertti. Çenemin dişlerimi gıcırdatmasına engel olamıyordum. Tek görebildiğim kırmızıydı ve Lake’in yüzündeki panik bunu doğruluyordu.

“İyi geceler.” Shayna yatak odasına gitmeden önce bana hüznü bir gülümsemeyle baktı.

Lake parmağım kaldırdı. “Burada bekle ve aşırı tepki verme.” Lake, gitmeyeceğimden emin olmak istiyormuş gibi kısa bir bakış attıktan sonra döndü ve Shayna’yı takip etti.

Biri ölecekti. Aklımdan geçen tek şey buydu.

“Ne oluyor Lake?” Sesimi alçak ve sakın tutmaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı.

“Düşündüğün gibi değil.” Yanıma yaklaşıp koluma dokundu.

Ondan hızla uzaklaştım. Bu şekilde tepki vermek istememiştim, ama yine de bunu yapmıştım ve yüzündeki şoku... Acıyı gördüğüm anda pişman oldum. Bu yanımdan nefret ediyordum. Bana babamı hatırlatıyordu ve onu ne kadar sevsem de onun

gibi olmak istemiyordum. Annemi mahvetmişti. Ama en azından onun bir bahanesi vardı. Benim hiçbir bahanem yoktu ama otokontrolüm de yoktu.

“Son beş dakika içinde ‘Jamie’nin penisi ve testisleriyle arkadaş’ olduğunu öğrendiğimden beri ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Yüzünü buruşturan Lake irkildi, ama şaşkınlıkla değil... Suçlulukla.

“Ayrıca ‘futboldan nefret ediyormuşsun’ ve akşamın kazananı... Flint’i öpmüşsün!”

Beni susturmak için parmağını dudaklarına götürdü. İçimde susturulamayacak kadar çok öfke vardı. Jamie olayını bir kenara bırakıp bunu altı yaşındaki birinin yanlış anlaması olarak kabul edecektim, ama Flint olayından sonra bunu yapamazdım.

“Çok yoruldum. Shayna bugün üç kez kustu ve Trzy de üç kez onu yemeye kalkıştı, daha sonra kendisi de kustu. Shayna kusmadığı zamanlarda ona sarılmamı istedi ve vücut ısısı neredeyse iki yüz dereceydi. Yapış yapış, iğrenç, berbat bir haldeyim ve umutsuzca duşa ihtiyacım var. O yüzden sana sadece ne olduğunu anlatacağım ve sonra bir daha bu konu hakkında konuşmayacağız.”

Hareket etmedim. Tek yapabildiğim ona dik dik bakmaktı.

Uzun bir soluk verdi. “Shayna’nın ne kadar iyi heceleleyebildiğinin farkında olmadan Jamie’ye testislerinin kaşınmasını umduğumu söyleyerek alaycı bir yorum yaptım. Shayna onların ne olduğunu sordu, sonra da penise benzeyip benzemediklerini sordu, ben de onların arkadaş olduğunu söyledim. Hikâyenin sonu. Flint olayına gelince...” bir an gözlerini kapatarak başını iki yana salladı “...bana sadece yiyecek getirmekle kalmadı, aynı zamanda Shayna’ya getirmek zorunda olmadığı tüm eşyaları da getirdi. Flint benim için çok şey yaptı ve buradan gitmeden önce ona ‘dostça’ bir şekilde sarıldım ve yanağını hızlıca öptüm.”

Kıskançlık. Şimdiye kadarki en kötü duyguuydu.

“Ben de uzun bir gün geçirdim... Pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce eve gidiyorum.”

Lake

Gidiyorum. Cevabı bu muydu? Gitmek? Her şey çok masumdu ve hiçbir anlamı yoktu. Bunu nasıl göremezdi?

“Gerçekten mi? Dünden sonra gerçekten başka bir adamla ilgilendiğimi mi düşünüyorsun?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum, sadece...” Ellerini şakaklarına bastırdı ve onları ovuşturdu. “Her gelen kuryeyi öper misin? Bir adam sana kapıyı açarsa ya da düşürdüğün bir şeyi alıp sana verirse onu öper misin?”

“Bu hiç adil değil. Flint farklı.”

Yüzü yeniden sertleşti. “Flint benim çalışanım.”

“Flint senin arkadaşın.”

Çenesini kaldırarak gözlerini kısıtı. “Lanet dudaklarını ondan uzak tutman için bir neden daha.”

Güzel bir vuruştı. Ona istediği kavgayı verecek gücüm yoktu.

“Onun yakışıklı olduğunu düşündüğünü biliyorum. Tanıştığınız ilk gün bunu ona söyledin. Adını beğeniyorsun. Başın belaya girdiğinde onu arıyorsun...”

“Siktir git.” Sözlerimi geri alamazdım. Bunları Everson gibi şakacı bir şekilde söylememiştim ve dudaklarımın arasından çıktıkları anda kalbimde bir sıkışma hissettim.

Cage'in gözleri irileşti. O da bunu söylememi beklemiyordu. Bir süre sonra başını iki yana salladı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bundan nefret ediyorum" diye fısıldadı. "Bundan nefret ediyorum..." O kadar ani durdu ki bir araba beton duvara çarpmış gibi hissettim.

Kelimeler çok acıtıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Özür dilerim..." Onun yüzünde de kalbimde hissettiğim kadar acı gördüm. Birkaç kez gözlerini kırptırdı, bakışları biraz yumuşadı. "Yorgunum. Bu bir mazeret değil. Kiskancım. Bu da bir mazeret değil ama ben de insanım, bu yüzden elimde değil. Anlıyorum. O gün seni kumsalda kurtardı, ama ben de kurtardım. 9-1-1'i arayabilirdin ya da..."

"Tanrım, Cage! Beni sadece kumsalda kurtarmadı. Ben yapmazken Shayna'nın hayatını kurtardı." İşte... Gözyaşlarımı artık tutamıyordum. "Maçtan sonra Everson onu sorduğunda, ben orada çaresizce dururken Shayna'nın sakızla boğulmasına dönüşen gezintimizden bahsediyordu. Eğer..." Titrek bir nefes aldım çünkü Flint orada olmasaydı neler olabileceğini düşünmek hala dayanılmazdı. "Flint beni takip etmeseydi... O..." Elimi ağzıma bastırıp hıçkırdım. "O-onun hayatını kurtardı..."

Ben daha nefes bile alamadan, Cage beni kollarının arasına aldı. Olayın yaşandığı günden beri olmayı en çok istediğim yer burasıydı. Kelimenin tam anlamıyla, güçlü olmak ve kendi ayaklarım üzerinde durmak için her gün mücadele ettim, ancak bazen güçlü insanlar bile dağılmak için güvenli bir sığınağa ihtiyaç duyardı.

"Lake..."

Tişörtünü avuçlayıp sadece ağladım. Beklenti yoktu. Kelimelere gerek yoktu. Tek istediğim, onun, artık kalbimde tutamadığım acıyı kaldırabilecek kadar güçlü olmasıydı.

"Ben'i öldürdüm ve Shayna'yı da neredeyse öldürüyordum..."

“Şişst... Hayır... Çok yanıyorsun.” Başımı tutarak başparmaklarını ıslak yanaklarımın üzerinde gezdirdi. “Lake Ivy Jones...”

Hıçkırıkla karışık bir kahkaha attım.

“Bugünden itibaren... Sen. *Her şeyi*. Benimle. Paylaşacaksın. Dizini çarpıp çarpmadığını veya tırnağını kırıp kırmadığını bilmek istiyorum.” Sesi bir fısıltıya dönüştü ve kaşları çatıldı. “Bana söylemeliydin.”

“Seni korumak istiyorum...”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bu bir iş.”

“İşini seviyorsun.”

Alnını benimkine yasladı. “*Seni* seviyorum.”

Cage

“Sabah erken kalkmam gerek. İyi olacak mısınız?”

Lake geri çekildi ve sehpanın üzerinden peçete aldı. “Evet. Eğer mahallenin fahişesi olduğumu düşünmüyorsan, o zaman ben iyiyim.”

Bu canımı yaktı ama bunu hak etmiştim. “Pisliğin tekiyim.”

Lake kahkaha attı. “Kıskançsın. Bu beni aynı derecede hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor.”

Ne zaman öğrenecekti? “Kıskanç olmayı sevmiyorum.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.” Peçeteyi mutfak çöpüne attı ve bir bardağa su doldurup hiç durmadan hepsini içti.

Gözyaşlarıyla kızarmış gözlerini, fiziksel ve duygusal açıdan tamamen tükenmiş halini görmekten nefret ediyordum.

Çoğunlukla bunun bir kısmından sorumlu olmaktan nefret ediyordum.

Kollarını belime doladı. “Trzy’yi beslemem, banyo yapmam ve Shayna uyanmadan önce birkaç saat uyumam gerekiyor. Gece boyunca uyuyacağından şüpheliyim. Gerçi benim de bu konuda konuşmaya hakkım yok.”

“Dün gece iyi uyumuş görünüyordun.”

“Senin yanımdayken daha iyi uyuyorum.”

“Öyle mi? O zaman yanıma taşınmalısın.

“Vay canına!” Ellerini kaldırdı. “Orada dur bakalım. Bebeğinin annesi olmak ayrı konu ama bir de birlikte yaşamak?”

Bakışlarım karnına kaydı. Neden? Çünkü bir an için olası gebelikten yirmi dört saat sonra orada görecektir bir şeyler olacağını düşünen bir aptaldım.

“Git.” Gözlerini devirdi. “Sabah erkenden ‘işin’ var.”

“Seninle kalacağım...”

Başını iki yana salladıktan sonra tişörtümü yakalayıp dudaklarımı talep etti; her nefesimi onunla geçirmek istememeyi imkânsız hale getiren bir başka yaptığı şey de buydu.

“İyi geceler,” diye fısıldadı.

“İyi geceler.” Burnunu öptüm ve dönüp kapı kolunu tuttum. “Lake?”

“Evet?”

Sırtımı ona dönük tutarak gözlerimi kapattım. “Kalmamı iste.”

“Zorunda değilsin...”

“Sor bana. Benim sana ihtiyacım olduğu gibi senin de bana *ihtiyacın* varsa, sor bana. Senin ihtiyaçların işimden daha önemliymiş gibi sor.”

Sertçe yutkunduğunu duyabildiğime yemin edebilirdim. Benim yanımdayken gururuna siktir olup gitmesini söylemesini

istiyordum. Bedenini teslim ettiği gibi, duygularını ve *ihtiyaçla-*
 rını da bana teslim etmesini bu kahrolası dünyadaki her Şeyden
Çok istiyordum. Belki bu beni açgözlü bir pi yapıyordu, ama
elimde değildi. Lake’le birlikteyken *her Şeyi* istiyordum.

“Kal,” diye fısıldadı.

Lake

“Bunu yaptığımı birine ylersen, bir vajina karşılığında erkekli-
ğimi takas ederim. Bir erkeğın bunu yaptığını hiç duymadım ve
dürüst olmak gerekirse... Her dokunuŐta taŐaklarım biraz daha
küçülüyor.”

Sırıttım. “Kimseye ylemem.” Bu, bunu ondan sır olarak
saklayamayacak birine ylemeyeceğim anlamına geliyordu.
“On üzerinden değerlendirecek olursan, bu sabah ne kadar ağrın
vardı? Demek istediğim, çok kötü durumda olmamalıydın. Dn
hiç dŐrlmedin, ama mutfaktaki seksin... Ayakta durmanın...
Yine ayakta durarak yaptığın kapanıŐ performansının... Kalıcı
bir etkisi olmalı.” Cage’in aynadaki yansımasına gülümsedim.

Banyodan sonra, günün gerginliğini azaltmak için yapabi-
leceği bir Şey olup olmadığını sordu, ben de onun bedeni be-
nimkinden çok daha ağrı çektiğinden dolayı masaj talebinde
bulunmaktan vazgeçtim. Bunun yerine ondan saçımı tarama-
sını istedim. Saçlarımın taranmasını seviyordum, seviyordum,
seviyordum.

Arkamda ayakta durup saçımı tararken aynadan bana mey-
dan okuyan bir bakış attı.

Angry Bird tiŐrtm ve Őrtmle makyaj masamın önünde
otururken sıırıttım.

“On üzerinden değerlendirirsem çoktan maksimuma ulaştım ve on bire doğru yöneliyorum, çünkü dn resmi olarak yere se-rilmemiş olsam da neredeyse attığım her pastan sonra yerdey-dim. Muhtemelen beş sert vuruştan yalnızca birine faul denildi. Ancak *futboldan nefret eden* birinin maçta olup biteni anlaması-nı veya fark etmesini beklemem.”

İşte gelmişti. Bunu bekliyordum. Küçük bir yanı-m, kavgamı-zın daha geniş kapsamı içinde, futbol yorumunun Jamie’nin tes-tislerinin ve Flint’i pmenin altına –mecazi olarak elbette– g-mleceğini umuyordu. Yanılmıştım.

“ocuklar en berbat şeyleri söylerler.”

“ocuklar yetişkinlerden duyduklarını tekrarlarlar. Peki, Shayna’ya ‘Lake’in futboldan nefret ettiğini’ kim söyledi?”

“Jamie. Beni Londra’ya kaırabilmek için bizi ayırmaya çalı-şıyor,” dedim elimden gelen en iyi –ki bu en kötüsüydü– İngiliz aksanıyla.

“Onu fena benzeteceğim.”

Başımı iki yana salladım. “Yapamazsın... Ellerin o herifin burnu için harcanmayacak kadar çok değerli. Ayrıca benim söylediğim bir şeyden ötürü futboldan nefret ettiğim sonucuna varmış olabilir. Ki...” Parmağımı kaldırdım ve o da tartışmaya girmek yerine yavaşça nefes verdi “...bu arada, ‘Futboldan nefret ediyorum’ cümlesini asla kullanmadım.”

Cage kaşlarını kaldırarak fırçayı başımın hemen tepesinde durdurdu. “Peki, onun yanlış anlamış olabileceği ne söyledin?”

“Sanırım son maçın için hazır olmam gerektiğiyle ilgili bir şey söyledim ve o da bunu yanlış anladı.”

“Anlıyorum. Eh, ben de seninle seks yapmaya ya da uykun-da konuşmanı izlemeye ya da Trzy’yle bir bebek gibi konuşma-nı dinlemeye ya da hayatta seni ilgilendiren herhangi bir şeye

hazırım. Sırıttı. “Hatta saçını fırçalamaya ya da sana tampon almaya bile.”

Arkamı dönüp fırçayı elinden aldım ve dudaklarımı büzerek yavaşça nefes verdim. “Gerçekten mi?”

Cage başını iki yana salladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Her zaman.”

“Tanıştıktan sonra seni takip ettim, bir nevi seni sinsice izledim. Nebraska’daki son yılının çoğunu takip ettim. Maçları izledim.” Sırıttım. “Seni izledim.” Bir sonraki nefesle birlikte sırtım kayboldu. “Fakat hayallerimin erkeğini –beni öpen ve bende yeniden güzel ayakkabılar giyme isteği uyandıran adamı– gördükten sonra bana nostalji yaşatan şey, sonrasında beni üzme ve depresyona sokmaya başladı. Seni görmek, asla sahip olmayacağımı düşündüğüm bir şeyi özlememe neden oldu. Seni özlemek, bacağıma özlemek gibi gelmeye başladı. Sonra Thad’le tanıştım ve o bana yeni hayallere inanmam için bir neden verdi. Senin hayalini bıraktım. Ve futbol? Futbol maçlarını izlemek, bacağıma kaybetmeden önceki fotoğraflarıma bakmak gibiydi.

“Ya şimdi?” Beni kucağına alıp yatağıma taşıdı. O kadar da çaresiz *değildim*, ama bacağıma kaybetmeseydim bile sanırım kaslı erkeğim tarafından taşınmak isterdim.

Cage yatağa otururken bir maymun gibi gövdesine yapıştım. “Seni sahada gördüğüm anda fanatik oldum diyelim. Artık futbolla ilgili her şey beni... Mutlu ediyor. İncineceksin diye ödüm patlıyor, ama çünkü maçtan sonra sahadan tek parça halinde ayrılmanı izlerken çok mutluydum.”

Cage beni bıraktı ve o tişörtüyle pantolonunu çıkarıp yanıma uzanırken, ben de örtünün altına kaydım. Derin bir nefes alarak yüzümü göğsüne bastırdım.

“Yani artık futboldan nefret etmiyorsun. Artık maç izlemek için havaya girmene gerek yok, öyle mi?”

Cage beni kendine yaklaştırırken, çenemi yukarı kaldırarak boynuna bir öpücük kondurdum ve gülümsedim. “Seninle seks yapmaya, horlamayı dinlemeye, eski maç görüntülerini izlerken kendine bağırmanı izlemeye veya gerçekten seni ilgilendiren herhangi bir şeye hazırım. Hatta seninle balık tutmaya gitmeye ya da sekiz yaşındaki çocukların doğum günü partilerinde seninle oyuncak evlerde oynamaya bile.”

Uzanıp yatağım yanındaki ışığı kapattı. “Üzgünüm... ‘Seninle seks yapmaya hazırım’ cümlesinden sonra söylediğın hiçbir şeyi duymadım.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Aşk İçin Biraz Geç

Jamie bir hafta sonra, sözde testislerinde olmasa da suçüçeği çıkarmıştı. Shayna'nın yaraları, Everson'ın yanma taşınmasına yetecek kadar kabuk bağlamıştı. Benim de işe yetişmem gerekiyordu; bu yüzden Everson, Shayna'yı ona ilk bırakan Shayna'nın büyükannesinin kardeşı Judy'ye, Jamie bu zor dönemi atlatıp hastalığının bulaşıcılığı geçene ya da ben eve dönene kadar –artık hangisi önce gelirse–Shayna'ya bakıp bakamayacağını sordu. Judy gelmeyi kabul etti; zaten onları ziyaret etmek istiyordu.

Ben şehirden ayrılana kadar Cage her gece benimle kaldı. Gerçek şu ki onunlayken daha iyi uyuyordum. Kâbus görmediğim geceler, kâbus gördüğüm gecelerden daha fazlaydı. Bana *ihtiyacı olduğunu* söylerken ciddi olduğunu hissediyordum. Seks ekstraydı, pastanın üzerindeki kremaydı. Tek önemli olan, birlikte olmamızdı. Birine bu kadar ihtiyaç duymanın ve onun da size aynı şekilde ihtiyaç duymasının benzersiz bir şekilde akıllara durgunluk veren bir yanı vardı.

Peki, ya bebek? Cage geceleri elini daha önce hiç yapmadığı kadar nazikçe karnıma koyuyordu. Mükemmel. O anlarda hayatımı tanımlayan tek kelime buydu. Bir şeyler hissetmek için yanıp tutuşuyordum... Göğüslerde hassaslık, mide bulantısı, olağandışı yorgunluk, hamilelik testi yapmak için çok erken olduğundan hamile olduğumu doğrulayacak herhangi bir şey. Hamile olmak için dua ettiğimi bilse ailem çıldırırdı.

“Aşkım!” diye selamladı Thaddeus beni, fotoğraf çekiminin yapılacağı stüdyoda.

“Selam, ertelemek zorunda kaldığım için özür dilerim.”

“Tamam, tamam. Sorun yok.” Bana sarıldı, her zamankinden daha sıkı sarıldı ve hızlıca ‘tamam, tamam’ diye fırça atması, kılı kırk yaran patronumun karakterine aykırıydı. Bir şeyler dönüyordu.

O gün o kadar uysaldı ki olası bebek haberini onunla neredeyse paylaşacaktım, ama ben konuşmak için ağzımı açmadan önce nutkumun tutulmasına ve tüm bebek düşüncelerimin yok olmasma neden olan bir şey söyledi.

“Eee...” Gülümsedi ya da yüzünü buruşturdu, belki de her ikisini birden yaptı. “Bugünkü çekimin çıplak yapılacağını söylemiştim, değil mi?” Gözlerini kırptırdı.

Ben gözümü bile kırpmadım. “Lütfen bana ‘çıplak’ kelimesinin makyajsız anlamına geldiğini söyle.”

“Aman Tanrım, hayır!” Makyajın yapılacak, ama... Makyaj ve senin için yaptığım yeni bacak dışında, başka bir şey giymeyeceksin.”

“Thad...”

“Bekle! Sen itiraz etmeden önce şunu söyleyeyim. Bu şimdiye dek yaptığım en güzel ve sanatsal çekim olacak ve bu çekimle birlikte çıkacak olan yazı da aklını başından alacak. Sonradan

eklenecek diğer modellerden ve senden yapılacak alıntılar dışında her şeyi okudum. Vücut imajı ve insanları güzel yapan şeylerle ilgili. Tanıştığımızda çoktan kaybetmiş olduğun şeyle... Özgüvenle ilgili. Hatırladın mı?"

"Ama benden çıplak poz vermemi istiyorsun."

Thad çenesini aşağı eğerek iri iri açılmış gözlerle beni olduğum yere çiviledi.

İç çektim. "Bu sadece *bir* beden. Ondan önce de vardım, ondan sonra da *var olmaya* devam edeceğim. Geriye kalan kemiklerimin üzerini kaplayan etten çok daha fazlasıyım."

Thad başını sallarken sırıttı. "Ve?"

Bir kez daha iç çektim. "Ve..." Kelimeleri söylemek, tutuklandığım gün Shayna'ya söylediğim sözleri söylemek hâlâ içimi burkuyordu. "Ben güzelim."

Metal parmağı burnuma dokundu. "Seni işe almamalıyım."

Kaşlarımı çattım.

Thad omuz silkti. "Seninle çıkmalıyım. Ne kadar aptalım." Thad ekipmanları hazırlayan fotoğrafçıların yanına giderken, gerçek bir atkuyruğundan daha uzun, sarı bir atkuyruğu ve kırmızı ruj sürülmüş dudaklarında sahte bir gülümsemesi olan bir kadın onu takip etmemi işaret etti. Adımlarım, Thad'ın öğle yemeğinde tavuk yerine biftek sipariş ettiği için pişman olduğunu dile getirmenin rahatlığıyla söylediği itirafının ağırlığı altında yavaşladı.

Tam çantamı soyunma odasına bırakıp gerçekten de sadece kameranın önüne geçmeden önce üzerimden atacağım beyaz bornozdan ibaret gardırobumun yanına gidecekken telefonum çaldı.

Cage: Penny şehirden ayrılmak zorunda. Acil bir ailevi mesele var. Babası felç geçirmiş. Trzy'den ben sorumluyum. Sence onu yanımda götürürsem evimin her yerine işer mi?

Lake: Penny'nin babası iyi mi?

Cage: Hastanede ama tek bildiğim bu. Sana mesaj atacaktı, ama Shayna'yı yalnız bırakma konusunda stresli görüldüğünden dolayı seni endişelendirmek istemedi.

Lake: Judy'yi gördün mü? 100 yaşındaymış gibi görünüyor!

Cage: Nazik ol. Banks sadece 85 yaşında olduğunu söyledi.

Lake: Haha. Üzgünüm. Trzy seni seviyor. Kum kabı ve maması olduğu sürece onu her yere götürebilirsin. Senin evine işemeyecek kadar divadır. Sadece onun için bir su kabı ayarla ve onunla oynamak için lazer kalemmini yanına al.

Cage: Yani şimdi onunla da mı oynamak zorundayım?

Lake: Kediciğimle oynaman için sana yalvarmam mı gerekiyor?

Cage: Kes saçmalamayı. Masajdan önce ereksiyona ihtiyacım yok.

Lake: Bir masaj daha mı? Sen olmak gerçekten çok zor. Trzy'le oyna ve onu sev. Bol bol okşa.

Cage: Ama o tüysüz. Bundan hoşlandığından emin değilim.

Lake: Senin okşadığın kediciğim de tüysüzdü ve inan bana, senin okşamayı... Ve yalamayı da çok sevdi.

Cage: Siktir! Masajdan önce mastürbasyon yapmalıyım. Çok teşekkürler.

Lake: Monaghan... Beni sevmeyi unutma.

Cage: İmkânsız.

Fotoğrafçıların gülümseyen bir model istediğini umuyordum, çünkü yüzümdeki kocaman gülümsemeyi silmek biraz zaman alacaktı.

“Bu... Harika, güzel ve... Vay canına.” Bornozumunu giyip yeni Thaddeus Westbrook bacağıma giyerken Thade gülümsedim.

“Aşkım her şeyi istediğini söylemişti: Moda ve işlev.” Omuz silkti, ama daha önce hiç görmediğim bir kırılmalı vardı. İlk randevusuna çıkan gergin bir çocuk gibi görünüyordu.

O ağırlık kalbime geri döndü. “Ayak tırnaklarında oje var.” Otuz dakika önce dünyamın altını üstüne getirmeye çalışmamış gibi gülümsedim.

“Sana işlevin modadan daha önemli olduğunu söylemiştim, ama sanırım sen bana parlak bir mucidin her ikisinden de ödün vermeyeceğini öğrettin.”

Güldüm. “Egonun hâlâ hayattan daha büyük olduğunu bilmek güzel.” Önce bir yönde birkaç adım attım, aşağı yukarı zıpladım ve sonra diğer yöne doğru koştum. Bacağın hissi ve işlevi tıpkı diğer bacaklarım gibiydi ama güzel bacağıma gibi, hatta belki daha güzel görünüyordu. “Sen bir dâhisin Thaddeus Westbrook.” Ona sarıldım.

Vücudu kollarımın arasında kaskatı kesildi; bu, yıllar içinde yaşadığımız milyonlarca sarılmanın hiçbirinde yapmadığı bir şeydi. Hatta kolları bile vücuduma dolanarak garip bir şekilde sırtıma yaslandı. Onu bıraktığımda, boğazımı temizleyip bakışlarını fotoğrafçıya doğru çevirirken yüzündeki gülümseme soldu.

“Hazır mısın?” diye seslendi.

“Lake ne zaman hazır olursa,” diye yanıtladı fotoğrafçı.

“Sen ne zaman hazırsan aşkım.” Thad’in gülümsemesi içimde bir şeyleri kırdı ama ne olduğundan bile emin değildim.

“Fotoğrafçı bir erkek.” Bornozumun kuşağını sıktım.

“Her iki asistanı da kadın.”

Beni bekleyen kadınlara baktım. Gülümsediler. Ben de gülümsedim sayılır. “İzlemenı istemiyorum.”

Neden onu reddetmişim gibi hayal kırıklığına uğramış görünmek zorundaydı ki?

“Fotoğrafları göreceğim aşkım. Ve sen de dört kez bacak değiştireceksin. Beni yardımcın olarak düşün.”

Başım la atkuyruklu kadını işaret ettim. “Makyajımı o yaptı, bacaklarımı da o getirebilir.”

“Fotoğrafları göreceğimi söylemiş miydim? Fotoğrafları bütün dünya görecek aşkım. Bu çok geniş kapsamlı bir iş olacak.”

Bütün dünya. *Cage.*

Thad bornozumun yakasından tutup beni yüzüne yaklaştırdı. Nefesim kesildi.

“Dünyayı değiştir Lake. Dünyanın seni değiştirmesine izin verme,” diye fısıldadıktan sonra dudağımın kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Yanaklarımı binlerce kez öpmüştü, ama bu öpücük çok daha samimiydi. Bu öpücük, ilk buluşmamızdan beri hiç ihtiyaç duymadığımız için aramızda var olmayan bir sınırı aşıyordu. Birlikte çalışıyorduk. Ailemin bir parçası olmuştu. Bu tek öpücük her şeyi değiştirmişti. Bunu yaptığı için ondan nefret ediyordum. Bu kadar mükemmel bir şeyi alıp mahvettiği için ondan nefret ediyordum.

Ben onun değildim.

Hiçbir zaman onun olmayacaktım.

Ben, *Cage'e* aittim.

Hayattaki tek amacının beni sevmek olduğuna inandıran adama aittim.

Dönerek bornozumu çıkardım ve hemen arkamda duran Thad'den birkaç santim ötesinde ayaklarımın dibine düşmesine

izin verdim. Keskin bir nefes aldı. Gülümsedim, çünkü... Bana bunu yaptığı için canı cehenneme.

Cage Monaghan öncesi günlerimde içimi titretecek kadar yakışıklı olan fotoğrafçı, yüzündeki tarafsız ve profesyonel ifadeyle başını salladı. "Rae ve Britt nasıl durman gerektiğini gösterecek."

İki asistan görevi devraldı ve birkaç dakika içinde tüm iffetim yok oldu. Her poz, fotoğraflarımın sofistike olmadığının düşünülmesine neden olabilecek vücudumun herhangi bir açık bölümünü tamamen gizleyecek şekilde ayarlanmıştı. Birkaç kısa arayla neredeyse iki saat boyunca çekim yaptık. Sık sık bacak değiştirdim, ancak fotoğrafların çoğu herhangi bir protez veya robotik bacak yokmuş ve gerçekten çıplakmışım gibi görünüyordu.

"Patronum, yayın için onaylamanız ve imzalamanız gereken kopyaları size gönderecek." Soyunma odasından tekrar giyinik olarak çıkarken, fotoğrafçı bana kartvizitini uzattı. "Fotoğraflardan herhangi birini kendiniz için isteyecek olursanız beni arayın."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. O anda kendimi bu kadar tuhaf hissetmem çok garipti. Çıplak mıydım? Hayır. Ama kıyafetlerim üzerimdeyken, aramızda bir sır varmış gibi atmosfer değişmişti. Sanırım bu sır, kocaman bir kamera lensi aracılığıyla beni en mahrem açılardan görmüş olmasıydı.

"Bu arada. Erkek arkadaşınızın büyük bir hayranıyım," diye seslendi arkamdan, ben tam kapıya ulaştığımda.

Ona dönerek başımı salladım. Cage onun son iki saat içinde neler gördüğünü bilseydi, muhtemelen fotoğrafçının gözbebekleri yerinden sökülürdü.

"Harikaydın aşkım."

"Siktir git." Binanın dışında bekleyen Thad'in yanından geçip gittim.

"Pardon?"

Hızla ona döndüm. “Yapma! Orada hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kalkma sakın!”

“Ne... Ben...”

“Benimle çıkmalı mıydın? Gerçekten mi? Bunu şimdi mi söylüyorsun? O bakış? O öpücük? Tüm bunlar da neydi?”

Çenesi göğsüne düşerken omuzları içe döndü ve boyu birkaç santim kısaldı. “Zamanlama berbat. Biliyorum. Hayatımda bugüne kadar yaşadığım tüm olaylar, korkunç zamanlamaların bir araya gelmesinden ibaretti. Şansımın çok az olduğunu biliyorum, ama ya benim için doğru kişi sensen? Hırslarımı aşka tercih ettim ve bunu yapmamalıydım. Seni seçmeliydim.”

Başımı iki yana salladım. “Bana sahip olamayacağın için beni istiyorsun. Meydan okumayı, kovalamacayı seviyorsun.”

“Seni istiyorum çünkü sürekli aklımdasın. Tanıştığımız günden beri aklımdasın, ama zamanlama doğru değildi. Şimdi de zaman daralıyor ve savaşımdan gitmene izin veremem. Bütün hayatım senin etrafında dönüyor. Senin için her şeyden çok zaman ve para harcıyorum. Kaç işi yetiştiremediğim, kaç fırsatın kaçmasına izin verdiğim hakkında bir fikrin var mı? Sırf odaklanabildiğim tek şey senin için yeni bir bacak yapmak, seni mutlu etmek, senin...”

Bu benim hayatım değildi. Thaddeus Westbrook’un önünde durup ağzından dökülen bu sözleri duyuyor olmam mümkün değildi. Kendi bedenimde bile kendim gibi hissetmiyordum. Bir filmde ya da Netflix dizisinden bir sahne gibiydi, ama benim hayatım değildi. Benim hayatım olamazdı.

“Benim ne?” diye fısıldadım ya da fısıldadığımı sandım. Belki de hiç konuşmamıştım. Gerçekte yaşanmayan bir şey hakkında konuşmak için bir neden yoktu.

Thad bana doğru bir adım atarak omuzlarımı nazikçe tuttu. “Senin beni sevmeni sağlamak için. Beni sevmeni sağlamaya ça-

lışıyordum. Sana bunu başka türlü nasıl göstereceğimi bilmiyordum. Sana yanlış seçimi yaptığımı söylemekten korkuyordum. Ama sonra sen Bay Harika'yla tanıştın... Ama bunun peşini bırakmak istemiyorum, çünkü senden... Beni seçmeni istemezsem kendimi asla affetmem.”

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. “Beni gerçekten seviyor musun?”

Thad, sorum yüzüne bir tokat gibi inmiş, cevabı bilmem gerekiyormuş gibi kaşlarını çattı. “Evet,” diye fısıldadı.

“O zaman sana bir şey söyleyeceğim ve sonra bu günü hiç yaşanmamış gibi unutacaksın; bunu yapacaksın çünkü sevgi her şeyi vermek ve karşılığında hiçbir şey almamaktır.”

Gözlerindeki hüsrana cevabı bildiğini söylüyordu ama kelimeleri söylemeye ihtiyacım vardı, çünkü o gün kendisinden nefret etmeme neden olsa da karşımdaki uzun boylu ve yakışıklı ineği seviyordum.

“Senin için doğru kişi ben değilim. Sadece *tek* bir erkek için doğru kişi olabilirim ve o gün beni seçmemiş olmanın nedeni de o. Evren o zaman bizim bilmediğimiz bir şey biliyordu. Ben daha ilk nefesimi almadan Cage benim için *tekti*, son nefesimi aldıktan sonra da benim için tek olacak.”

“Bunu nasıl söylersin?” Thad başını iki yana salladı. “Peki, ya Ben? Eğer hâlâ burada olsaydı, yine de Cage’in senin için tek olduğunu söyler miydin?”

Bu acıtmıştı. Ben’i sevmiştim ve onu daima sevecektim. Ama canımı en çok yakan, gerçektir. Kader, Cage’le birlikte olabilmem için Ben’i almıştı.

“Evet. Cage’i seçerdim. Ben, benim ilk aşkımdı. Cage benim ebedi aşkım. Ve sen...” Elimin tersiyle Thad’in yanağını okşadım. “Dünyayı değiştirmemin neden sensin. Seni kaybetmek istemiyorum, ama senin ilerlemeni engellemek de istemiyorum.”

“Lanet kalbimi kırıyorsun.”

Gözlerimden kaçıp kurtulan tek bir damla gözyaşını sildim.
“Asıl sen benimkini kırıyorsun.”

Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve başını iki yana salladı. “Sadece sana daha fazla bacak yapmayacağımdan endişeleniyorsun.”

“Endişelenmiyorum. Ödüm kopuyor.”

Başı hızla aşağı düştü. Aramızdaki gerilimin biraz hafiflediğini hissederek kalbimin yavaşlamasına ve ciğerlerimin nefes almasına izin verdim.

“Orijinal bir Thaddeus Westbrook bacağı için ne yapardın?”
Yüzündeki sırıtişta benim Thaddeus’umu gördüm ve neredeyse ağlayacaktım, çünkü onu ailemden biri gibi seviyordum. “Seks?”
Kaşları yukarı kalktı.

Aramızdaki garip hava kaybolmuştu. Arkadaşım, kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak geri dönmüştü. ‘Bize’ -arkadaşlığımızı tanımlayan eğlenceli şakalaşmaya- ihtiyacım olduğunu ona bildirmek için bir dakika bile kaybetmedim.

Cevabı gerçekten düşünüyormuş gibi dudaklarımı büzdüm ve sonra gözlerimi kısarak başımı iki yana salladım. “Orak seks.”

“Hum...” Çenesini kaşdı. “Gırtlığına kadar sokabilir miyim?”

“Lolipop gibi emeceğim.”

“Yutacak mısın?”

“Elimle bitireceğim.”

“Göğüslerinin üzerine mi?”

“Jerry Chu’nun yüzüne... Ah, bekle... O eşcinsel değildi.”

İri gözleri keyifle dans ediyordu. Gülümsememi bastırdım ve sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk. Ve bir kez daha...
Dünyada her şey yolundaydı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Çıplak Gerçek

Dünyada her şey yolunda değildi. Eve dönmek üzere yola çıkmadan hemen önce, Penny bana babasının öldüğüne dair bir mesaj gönderdi. Kader herkes için çalışmıyor gibiydi, çünkü Rupert'ın annesi düşüp kalçasını kırmıştı ve babası çok iyi olmadığı için annesi ameliyat olurken hastanede olması gerekiyordu. Penny'nin annesi birkaç yıl önce ölmüştü ve hiç kardeşi yoktu. Penny son derece havalı, bağımsız bir kadındı ve havalı, bağımsız bir kadın telefonda paramparça olup en sevdiği komşusuna San Antonio'ya gelmedi için yalvarırsa, yapılacak tek bir şey vardı: San Antonio'ya gitmek.

Lake: *Planlar değişti. Penny'nin babası öldü. Rupert onun yanında olamayacak, bu yüzden biletimi değiştirip San Antonio'ya gidiyorum.*

Cage ben San Antonio'ya inene kadar cevap vermedi.

Cage: Ona başsağlığı dileklerimi ilet. Seni çok özledim!

Lake: İletirim. Ben de seni özledim! Sana anlatacak çok şeyim var, ama bunu telefonda yapmak istemiyorum. Shayna nasıl? Everson mesajlarıma cevap vermiyor. Trzy nasıl?

Cage: Judy'nin bir olaydan sonra erkenden gitmesi gerekti, bu yüzden Banks senin erkek dadına işe en kısa zamanda geri dönmesi için yalvarmak zorunda kaldı. Bil bakalım erkek dadının hastalığının bulaşıcılığı geçene kadar benimle kim kalıyor?

Lake: Futbolcu çocuk, lütfen bana 'erkek dadının' bir adının olduğunu ve adının da Jamie olduğunu bildiğini söyle.

Cage: Seni özledim.

Kalbim sıkıştı. Tanrım... Ben de onu özlemiştim.

Lake: Eve gidip çocukları yatırdıktan sonra beni ara.

Cage: Çocuklar mı?

Lake: Trzy ve Everson.

Cage: Benim bebeğim nasıl? İyi haberlere ihtiyacım var.

Sıkışan kalbim biraz parçalandı, çünkü dünyada her şey yolunda değildi. O sabah regl olmuştum ama bunu az çok biliyordum, çünkü fotoğraf çekiminden sonra hamilelik testi yapmıştım ve negatif çıkmıştı. Bununla birlikte, asıl sonucu öğrenmek için muhtemelen çok erken olduğunu düşünüyordum.

İyi haberlere ihtiyacı vardı. Ama benim verecek hiçbir şeyim yoktu.

Lake: İyiyim. Beni sevmeyi unutma.

Boğazımda büyüyen yumru, vücudumda büyüyen tek şeydi. Telefonum çaldı. Oydu. Biliyordu. Elbette biliyordu. Kelimelerimden anlıyordu. Beni tanıyordu.

Bir taksi durduğunda, görmezden gel tuşuna bastım. Eğer cevap verseydim, kendimi kaybedecektim.

Cage: *Özür dilerim ve seni sevmeyi asla unutmayacağım.*

Boğazımı temizledim ve telefonumu çantama attıktan sonra şoföre adresi verdim.

Cage

Kariyerimin henüz başlarındayken bir aile kurmaya hiç niyetim yoktu. Öyleyse Lake'in hamile olmaması beni neden bu kadar etkilemişti?

Hazır olana ve bu konudan bahsedene kadar cevap vermediğini biliyordum. Penny'nin ona ihtiyacı vardı ve olgun bir insan gibi davranıp onu bekleyebileceğimi kabul etmek için sahip olduğum tüm irade gücünü kullanmıştım. Benim ihtiyaçlarım o kadar önemli değildi. Bebeğimiz ölmemiştir. Lake zaten hiç hamile kalmamıştı. Ama... Yine de açıklanamaz bir kayıp hissediyordum.

"Selam," diye yanıtladı nihayet, yatmadan önceki son denememde.

"Selam, Penny nasıl?"

"İyi. Sanırım babasının ölümünden çok, ölmeden önce ikisinin arasında geçenlerin yasını tutuyor. Dile getirilmemiş özürler."

“Cenaze ne zaman?”

“Cumartesi.”

“Eve pazar günü mü dönüyorsun?”

“Evet.”

İç çektim. “Pazar günü Detroit’te oynanacak maç için Cumartesi yola çıkıyorum. Pazar geç saatlerde döneceğim.”

“Senin için...”

Bekledim ama cümlesini tamamlamadı.

“Benim için?”

“Bir şey yok.”

“Söyle bana.”

Güldü, ama ardındaki acıyı gizlemek için berbat bir iş çıkaran türden bir gülüştü. “Senin için seks taleplerimi yatakla sınırlandıracığımı söyleyecektim...”

Yastığıma yaslandım ve gözlerimi kapatıp başparmaklarımla ovuşturdum. “Kiler kapısı yerine.”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Seni güldürecek bir şey söylemek istiyorum. Gülüşüne bayılıyorum. Tüm dünyada en sevdiğim ses olduğuna yemin edebilirim ve inanılmaz şeyler duydum. Ama senin kahkahan... Onun gibisi yok. Sen güldüğünde gülümsemeden duramıyorum ve bir süre sonra seni güldüren şeyin ne olduğunu bile hatırlamıyorum, çünkü sende kayboluyorum. Tanrım... Şu anda çok duygusal konuşuyorum. Ben... Ben sadece Penny gibi olmak istemiyorum. Aramızda söylenmemiş hiçbir şey kalsın istemiyorum.”

“Bunun için senin zayıf spermlerini suçluyorum.” Lake güldü ve öylece onda kayboldum. “Hayatta da böyle değil mi? İngiliz salatalığı büyüklüğünde aletleri olan iri sporcular, sıfır dayanıklılığa sahip zavallı yüzücülere sahiplerdir. Ama şu kurşun kalem

penisler, hani bir kadının vücudundaki her deliği becerebilecek olanlar var ya? Onların spermeleri dünyanın yarısını hamile bırakabilir.”

Kıkırdamaları yüzüme buruk bir gülümseme kondurdu, çünkü onu çok özlemiştim.

Boğazımı temizledim. “Judy bir oyuncak bebek katliamı yüzünden gitti. Shayna’nın çamaşırlarını kaldırırken bir çekmece dolusu oyuncak bebek bulmuş ve hepsinin sol bacağına dizden aşağısı yokmuş. Çekmecenin arkasında tırtıklı bir et bıçağı ve bir yığın kesilmiş bebek uzvu varmış. Banks, Judy’i çocuk koruma hizmetlerini aramaktan vazgeçirdi ama onu gitmekten alıkoyamadı. Bu yüzden erkek dadı, *Jamie*, tamamen iyileşmeden önce geri dönmek zorunda kaldı.”

“Hayır!” diye soludu Lake. “Bebeklerinin bacaklarını kesmiş olamaz.”

“Kesmiş. Banks bu hikâyeyi her anlatışında ödü patlıyor. Sen onun idolüsün bebeğim.”

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım... O kızı çok seviyorum.”

Bir şey söyleyecektim ama söyleyemedim. Tereddüdüm her şeyi anlatıyordu.

“Cage, ben de hissediyorum. Bu gerçekten delilik. Biz evli değiliz. Çocuklar? Bu noktada onları neden düşünelim ki? Hamile kalmamış olmamın neden bu kadar üzücü olduğunu muhtemelen bu dünyada anlayabilecek tek insanlar biziz. O gün mutfağında yaşananlar, basit bir iddiadan, meydan okumadan ya da gerip bir çekişmeden ibaretti. Aynı zamanda hem korkmuş hem de heyecanlanmıştım. Henüz çocuk falan düşünmemiştim bile, tek bildiğim seni istediğimdi. Ama bunu yaptıktan sonra... Senin *bu* yanımda istediğimi fark ettim.”

“Ama zayıf spermelerim var, öyle mi?”

“İnanılmaz derecede zayıf.”

“Belki de senin hiç de misafirperver olmayan bir ortamın vardır. Muhtemelen yediğin tüm o abur cuburlar yüzünden.”

“Dikkat et Monaghan. Çok iyi bir sicil var ama bunlar kavgaya çıkaracak sözler. Eğer geri almazsan, yakın zamanda sayı yapma şansının epey düşük olduğunu söyleyebilirim.”

“Aramızda üç eyalet var. Sayı çizgini göremiyorum bile.”

Lake kıkırdadı. “Çok da iyi oldu. Şu anda orası daha çok bir savaş alanı gibi.”

“Seni seviyorum. Uyumam lazım. Uzun bir gündü.”

“Artık regl dönemim hakkında konuşmak istemiyor musun?”

“Penny’nin bu sohbet için daha uygun olacağına eminim.”

“Hayır. Penny rahmini kaybetti. Bunu benimle tartışmak istediğini sanmıyorum.”

“Tanrım, kayıp ilanı verdi mi? Bahse girerim onun rahmini de senin bacağını çalan pislik çalmıştır. Her ikisinin de karaborsada satıldığından şüpheleniyorum.”

İşte oradaydı, kahkahası. Onun kahkahasını duymak için bütün gece boyunca saçma sapan şeyler uydurabilirdim.

“Tatlı rüyalar benim spor yıldızım. “Beni sevm...”

“En iyi yaptığım şey bu. İyi geceler seksi şey.”

Benden uzaklaştıkça beni biraz daha çözmeyi başaran kadından gelen bir mesajla uyandım. Lake beni bir arada tutuyordu. Tek bir kişinin varlığım üzerinde bu kadar derin bir etkiye sahip olduğunu fark etmek korkutucuydu.

Lake: Sen gittiğinde Trzy nerede kalacak? 2A'daki Bayan Leonard'a sor, sadece gamzelerini göstersen yeter. Ya da Jamie'ye sor. Seni seviyorum.

Cage: Bayan Leonard'a gamzelerimi gösterdim. Bayıldı. Sağlık görevlileri geldi. Polis memuru ifademi alırken dank etti... Kıçımdaki gamzeleri kastetmemiştin, değil mi? Bu çok utanç verici...

Lake: Komik adam. Dilim kıçındaki gamzelere bayılıyor. Tutuklandın mı? İkimizin de sabıkası olsa ne kadar havalı olurdu, değil mi? Umarım onu gerçekten ayartmışsındır, çünkü bu birazdan yapacağım itirafı daha da kolaylaştıracak.

Cage: Ne demek istiyorsun?

Lake: Kiliseye geldik. Gitmem lazım. Pazar günü kıçını çimden uzak tut. Vurucu arkadaşlarına seni korumalarını söyle. İyi şanslar.

Cage: Hücum oyuncularını. Seni seviyorum. Lanet kıyafetlerini çıkarmazsan ayakta kalırım!

Lake: Gerçekten gitmem gerek... Ama meydan okuma kabul edilmiştir. Pazar günü maçı şehir merkezindeki bir spor barında izleyeceğim ve kıçının üstüne her düştüğünde kıyafetlerimden bir parça çıkaracağım. XX

On farklı cevap yazdım, sonra hepsini sildim. Beni tamamen kontrolü altına almıştı. İnatçı kadın.

“Kaldır kıçını da otobüse bin Monaghan. Yetişmemiz gereken bir uçak var.”

Koçuma başımı salladım ve telefonumu cebime attım. Lake'in bir spor barında striptiz yaptığı görüntüler aklımdan çıkmıyordu. Bu bir şakaydı. Şaka olmalıydı.

Kahretsin!

Ya şaka değilse?

Detroit beni harabeye çevirdi. Bir numaralı savunma oyuncusuna sahiptik, onlarda da iki numara vardı. Vücudumun her santimi ağrıyordu, zonkluyordu. Topu çıkarmak için iki saniyem vardı. Defans hangi cehennemdeydi? Topu kaptırma. Yere yapıştırılma. Tüm sahayı gör. Yakalayıcıyı bul. Lake'i soyunurken düşünmeyi bırak.

Maçın sonunda sahadan çıkmadan önce birkaç soru için durdum.

“Cage, Detroit’i uzatmada yendiniz. Savunmalarının bugünkü kadar sert saldıracağını tahmin ediyor muydun ve gelecek ay Minnesota’ya geldiklerinde buna nasıl karşılık vereceksin?”

“Biz iki numaralı savunmaya karşı oynadık, ama hücum oyuncularımız bir numarayla antrenman yaptı; yani buna hazırдық. Elbette bize çok sert gelmelerini bekliyorduk ama hücum oyuncularımız bana yakalayıcılarımızı bulmam için birkaç saniye daha kazandırarak harika bir iş çıkardı. Sırayla çıkıp her maçı kazanacağız, ama şu anda üç sıfır öndeyiz; dolayısıyla sıkı çalışmaya devam etmeyi ve bunu maç gününe yansıtmayı planlıyoruz.”

Muhabirler, soyunma odasına ulaşana kadar sadece maçı yayınlayan kanaldan gelen sorulara cevap vereceğimi çok iyi bilecek dört bir yandan sorular yağdırıyordu.

“Lake Jones’un *Engelleri Aşmak* dergisine çıplak poz vermesine tepkiniz ne oldu?”

Arkamı döndüm. Flint ve birkaç güvenlik görevlisi devam etmem için beni dürttü.

“Soyunma odası,” diye uyardı Flint.

Bir süre ona ters ters baktıktan sonra sahadan çıkmaya devam ettim.

“Ne oluyor Flint,” diye sordum dişlerimin arasından.

“Bilmiyorum.”

“Nasıl olur da bilmezsin? Sana bunları bilmen için para ödüyorum.”

“Bana itibarını temiz tutmam için para ödüyorsun. Onunkini temiz tutmam için değil. Onu senden daha fazla kontrol edemem.”

Soyunma odasına girmeden önce ona döndüm. “Öğren.”

Flint güldü. “Onu aramamı mı istiyorsun?”

“Hayır... Evet... Lanet olsun!” Daha fazla olay çıkarmamaya çalışarak başımı salladım. “Boş ver. Ben hallederim.”

Lake

Yatağım. Yatağımı özlemiştim.

Cage mesajıma cevap vermemişti ama ‘okundu’ bilgisi gelmişti, bu yüzden gördüğünü biliyordum. Uçaktan indikten sonra doğruca bana geleceğinden hiç şüphem yoktu, ta ki gelmeyene kadar. Gözetleme deliğinden bakarken Everson’ın eve geldiğini gördüm. İki saat sonra... Hâlâ Cage yoktu. Cevap yoktu. Gözetleme deliğine bakmaktan başım ağrıyordu. Yeni bir eğlenceye ihtiyacım vardı.

Bir mesaj yazdım, sonra sildim ve uçaktan indiğini bildiğim için aramayı tercih ettim. Direk telesekreterine bağlandı.

“Şey, ah... Galibiyetinizi tebrik ederim. Sanırım şimdiye kadar uyumuşsundur, ama eğer uyumadıysan beni ara. Bir iki saat daha uyanık olacağım. Peki... Hoşça kal.”

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, bacağımı çıkarırken komodinin üzerindeki telefonumun ışığının yandığını fark ettim.

Cage: *Bana çıplak fotoğraflardan bahset.*

Bilerek cevap vermemiştii. Nasıl öğrenmişti? Telefonunu aradım. Yine cevap vermedi.

Cage: *Sadece doğru olup olmadığını söyle.*

Tekrar aradım. Yine cevap yoktu. Gözlerim arama tuşundan saate kaydii: 12:45.

Otuz dakika sonra kapısına vardım. Ev karanlıktı.

Güm güm güm.

Koridorun ışığı yandı ve onu girişin ışığıyla açılan kilidin tı-kırtısı izledi. Cage'in üzerinde gri bir koşu şortu vardı ve başka hiçbir şey giymemiştii, gözleri ışığa karşı kısılmıştı.

"Taşaklarında ondan fazla kıl varsa, telefonuna bir yetişkin gibi cevap vermen gerekirdi."

Cage kararlı bir şekilde kapının girişinde durmaya devam etti.

Gözlerim hafifçe açılırken ellerimi kapüşonlu mor svetşörtümün kollarına soktum ve sonra ısınmak için kendime sarıldım. "Vay canına. Gerçekten mi? Sessiz muamele. Ne kadar da olgunsun."

"Doğru mu?"

Güldüm. "Bir önemi var mı?"

Bana her şeyden daha önemliymiş gibi baktı ve bir anda gülümseme soldu. Yüzündeki bakış, babası için üzüldüğünde ve ailemle tanışmaya geldiğinde bana attığı bakıştı. O Cage'i bilmiyordum. Tanımıyordum bile.

Yavaşça başımı sallayarak veda ettim ve dönüp arabama gittim. Emniyet kemerimi bağladığım sırada, kaputuma çarpan sarsıcı bir darbe başımı hızla kaldırmama neden oldu. Cage el-

lerini kaputa dayamış, gözlerini benimkilere kilitlemiş bir halde duruyordu. Çenesini aşağı eğerek öylece durdu ve ben de bekledim. Ara sıra ortaya çıkan şeytanlarının görüntüsü kalbimi kırdı.

Yaklaşık bir dakika sonra kapım açıldı. Benim Cage'imi tekrar göreceğimi umarak gözlerimi onunkilere diktim. Eğilip emniyet kemerimi çözdü, sonra elimi tutup arabadan inmeme yardım etti. Kapıyı kapattıktan sonra bana yaklaşarak sırtımın arabaya dayanmasına neden oldu. Söyleyecek doğru kelimeler olduğundan emindim, ama ne olduklarından emin değildim. Herhangi bir şey için özür dilemeyi reddettim. Yanlış bir şey yapmamıştım. Ama karşımdaki adamı hayattaki her şeyden daha çok seviyordum, yani... Evet, bana üzerinde çalışabileceğim, onarmaya yarım edebileceğim bir şey vermesini bekledim.

Ellerini saçlarımın arasına sokup öne eğilirken acı dolu bir iç çekti. Dudakları yumuşak bir esinti gibi dudaklarıma değdi ve yanağımda gezindi. Burnunu saçlarımın arasına gömüp dudaklarını kulağıma dayayarak beni içine çekti. Bütün tüylerim diken diken oldu.

“Hayır,” diye fısıldadı. “Hiçbir önemi yok.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Aşk

“Bana prezervatiften bahsedersen sana fotoğrafları anlatırım.” Yan yatıp parmaklarımı yüzünde gezdirerek zihnimde onun yüzlerce fotoğrafını çektim. Karşımdaki görüntü bana bir rüya gibi geldiğinde zihnimin yaptığı buydu. Cage Monaghan’ın örtüler beline kadar inmiş ve bacağını örtünün üzerine atmış bir halde yatakta çıırılçıplak yatması *asıl* rüyaydı.

“Prezervatif mi?” Tek gözünü açtı.

“İki hafta önce beni hamile bırakmaya kararlıydın, ama bu gece prezervatif taktın.”

Tekrar gözünü kapatıp sırtıttı, ama hiçbir şey söylemedi.

“Bebeğin için başka bir anne mi buldun?”

“Hayır. Kendisi hâlâ benimle yatakta. Mutfakta düşüncesizce davrandım. Bunu kendin söyledin.”

“Bir hata mıydı?”

Cage iç çekti. Yorgunluğunu hissedebiliyordum. Bu noktada ondan mantıklı bir açıklama yapmasını istemek muhtemelen adil değildi. “Bizimle ilgili hiçbir şey hata *değil* ve hiçbir zaman da hata *olmayacak*.”

Parmaklarımı yüzünde, boynunda ve göğsünde gezdirmeye devam ederek kendi kendime başımı salladım. Onun benim dokunuşumu sevdiği kadar, onu hissetmeyi seviyordum. “Fotoğraf çekiminin çıplak yapılacağını bilmiyordum.”

Vücudu kaskatı kesilirken elim durakladı.

“Hayır diyebilirdim. Demedim. Dergi pornografik değil. İnsanlığın gücü, teknoloji ve dünyayı değiştirmekle ilgili. Thaddeus benim engelimi ortadan kaldırdı. Thad dünyayı değiştiriyor, hayatları değiştiriyor ve ben de şu anda bunu temsil eden yüzüm. Lake Jones dünya için önemli olmasa bile, hikâyem önemli. Fiziksel bir engelle doğan her insan için, savaşta yaralanan her asker için, hayatını önemli ölçüde değiştiren bir trafik kazasının her kurbanı için önemlidir. Beni, benim yerimde olan herkesten ayıran tek şey fırsat. Thaddeus, fiziksel engeli olan her insana bu fırsatı vermek istiyor.”

Cage gözlerini açtı ve bana bakacak şekilde yan dönerek başını bir koluna dayadı. “Thad’in icatlarının senin çıplak vücudunla ne ilgisi var?”

“Bedenim sadece... Bir beden. Hayatta neler yapabileceğimi tanımlamıyor. Artık dış görünüşümden utanmıyorum. Dünyanın engellilere ve vücut imajına olan bakış açısını değiştirmeden dünyayı değiştiremeyiz.” Örtüleri üzerimden atarak çıplak bedenimi gözler önüne serdim. “Ne görüyorsun?”

Gözleri vücudumda gezindi ve sonunda gözlerime yerleşti. “Ne gördüğümü biliyorsun.”

“Anlıyorum, ama söylemeni istiyorum.”

“Seni görüyorum.”

“Ne kadarımı?”

“Tamamını.”

Başımı salladım. “İşte bu yüzden seni seviyorum, ama çoğu insan sadece tek bir şey görüyor... Eksik olduklarına inandıkları parçamı görüyorlar. Yapamayacağımı, olamayacağımı, sahip olamayacağımı ve başaramayacağımı düşündükleri şeyi görüyorlar.”

Başparmağı alt dudağımı okşarken eli yanağımda gezindi. “Lake Jones ne yapmak istiyor?” diye fısıldadı, ateşim birkaç derece yükselirken.

Dilim başparmağının ucunu okşadı. “Seni.”

Dudaklarında bir sırtış belirdi. “Lake Jones ne olmak istiyor?”

Elim karnından aşağı kaydı. “Seninle dolmak.”

Cage’in âdemelması aşağı yukarı hareket etti. “Lake Jones neye sahip olmak istiyor?” Yüzümü tutan elleri sıkılaştı.

Başparmağını öpmeden önce dişlerim birkaç saniyeliğine etine saplandı. “Seninle bir hayata.”

Sertçe yutkunmadan önce dudaklarını yaladı. “Lake Jones ne başarmak istiyor?”

Sertleşmiş penisini yavaşça okşadım. “Her şeyi,” diye fısıldadım, ağzıyla benimkini ele geçirip vücuduyla üzerime yuvarlanmadan hemen önce.

Kalçam onunkiyile hareket ederken, parmaklarımız başımın üzerinde birbirine kenetlendi. Korunmak için duracak mıydı? Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Aramızdaki tutku pervasızlığın derinliklerine düşmüştü ve pervasızlık o anda var olmanın tek amacı gibiydi. *Yaşıyordum.*

“Nefret ediyorum...” beni sertçe öperek ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına neden oldu “...başkalarının seni benim gördüğüm gibi görmesinden...” kalçasını içime bastırdı, sırtım bir yay gibi gerilirken boğazımdan bir inilti kaçtı “...ama dün-

yayı değiştirecekse...” dili tekrar ağzımın derinliklerine daldı ve tırnaklarım ellerine saplandı “... o halde daha iyi bir amaç uğruna sahiplenici yanıımı feda edeceğim.”

Dirseklerinin üzerinde yükselerek içime daha sert hamleler yaptı. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Bacaklarımı ona doladım. Geri çekilecek miydi? Dürtüsel ihtiyaçlarımız mantıklı mıydı? Bizim dışımızda herhangi biri için bir anlam ifade etmesi gerekiyor muydu?

Ellerim kollarından boynuna doğru kayarak yüzünde durdu. “Monaghan, çok aptalsın...” Kalçasıyla hassas klitorisimi okşarken gözlerim bir anlığına kapandı. Tanrım, o anda ölmek benim için hiç sorun değildi. Gözlerim tekrar onunkilere kilitlendi. “Hiç kimse beni senin gördüğün gibi göremeyecek.”

Çıplak fotoğraflar önemliydi, ama tahmin ettiğim şekilde değil. Muhabir konuyu sızdırdıktan sonra spor camiasında bir süre konuşuldu. Cage, “Lake İnanılmaz Bir Kadın ve Onu Tamamen Destekliyorum” konuşmasını mükemmelleştirdi ve bunu fotoğrafları görmeden ya da makaleyi okumadan önce yaptı. O gece güven sorunu yaşadığı için özür diledi. Sanırım ona daha da âşık oldum.

Mükemmellik talep eden biriyle asla birlikte olamazdım. Bu insanlar, insanlıklarını inkâr ederek yaşayan yargılayıcı pisliklerden başka bir şey değillerdi. Cage’in kıskançlığı, öfkesi, şüphesi... Bunlar onu insan yapıyordu, ama tüm bunların farkında olması? Onu olağanüstü yapıyordu.

Aşk–birini elinden tutup ayağa kaldıran eldi.

Aşk–yaralarını öpen dudaklardı.

Aşk–gözyaşlarını silmek için uzatılan mendildi.

Aşk–hepimizin insan olduğunu hatırlatan bir gülümsemeydi.

Aşk-yargılamayan bir zihindi.

Aşk-ruhumuzun amacıydı.

Aşk-tek amacımızdı.

Cage benim aşkımdı ve ben de onun aşkıyım.

Dergi, engellilikten üstün yeteneğe olan yolculuğumla ilgili makalenin yer aldığı fotoğrafları yayınladıktan sonra, spor camiasındaki uygunsuz konuşmalar son buldu. İnternetin anlık haber fenomenleri sayesinde şaşkınlık tüm dünyada hissedildi. Thaddeus Westbrook ve Lake Jones, sosyal medyada herhangi bir NFL yıldızından daha fazla trend oldu.

“Sen büyük bir olayısın bebeğim,” dedi annem gururla, fotoğrafların yayınlanmasından –ki bu Kasım ayına kadar olmamıştı– bir hafta sonra bir sabah erkenden telefonda konuşurken.

Makaleye hakkını vermek için beklemişlerdi. Bunu asla itiraf etmemişti, ama bu gecikmede kılı kırk yaran Thaddeus Westbrook’un parmağı olduğundan şüpheleniyordum. Bu benim için sorun değildi, aklını ilişkimizin kısa bir süre önce neredeyse bitecek olmasına değil de işine odaklamasını sağlayacak her şeye vardım. Yüzde yüz eski halimize döndüğümüzü söyleyemezdim, ama çok yaklaşmıştık.

“Büyük bir olay falan değilim.” Cage’in mutfağında Trzy’yi beslerken gözlerimi devirdim.

Resmi olarak onun yanına taşınmamıştık; kendi dairem hâlâ duruyordu. Ancak bir önceki ay Luke ve Jessica’nın yeni doğan kızları Harley’i ziyaret etmek için gittiğim Minneapolis’ten döndüğümünden beri kendi evimde uyumamıştım. Ben yokken, Cage mobilyalarım dışında neredeyse her şeyi taşımıştı. Bunun Trzy’nin fikri olduğunu söylüyordu.

“Çok güzeller. Hayatın boyunca sana nasıl baktığımı temsil ediyorlar.”

“Dedi annem.”

“Lake...”

İki adet donmuş waffle'ı ekmek kızartma makinesine attım. "Üzgünüm. Biliyorum ve haklısın."

"Tatil için eve gelebilecek misin?"

"Öyle umuyorum, ama futbola ara verilmez ve Thad tüm röportaj taleplerine yetişemez. Yarın sabah New York'a uçuyorum. Thad ve ben bu hafta iki farklı sabah programına ve üç gece programına çıkıyoruz. Sonra daha fazla röportaj için Los Angeles'a uçacağım. Bu... Çılgınca. Ben sadece bacağını kaybetmiş bir kızım. Gerçek yıldız Thad. Bazı fiziksel engelleri ortadan kaldırıyor. Engelli insanların, engelsiz sporculardan çok daha iyi performans göstermelerini sağlayan şeyler yaratıyor."

"Doğru, ama bu makale Thad'ın icatlarından çok daha fazlası hakkında. Duygusal mücadeleyle –senin duygusal mücadelenle ilgili, hiç bilmediğim şeylerle ilgili."

Kendi kendime başımı salladım. Fotoğraf çekiminden sonra, makaleyi kaleme alan Brandon birkaç soru yanıtlamam için benimle iletişime geçtiğinde kendimle ilgili bu kadar çok şey paylaşacağımı hiç tahmin etmemiştim. Ona anlattığım her şey, fotoğraflarla mükemmel bir uyum içindeydi. Hepsi bendim; dürüst, savunmasız, özgür ve çıplak.

"Bacağından çok kimliğini kaybetmenin yasını tuttuğunu hiç bilmiyordum."

Çay poşetinin paketinin üst kısmını yırttım ve poşeti fincanıma atıp üzerine sıcak su doldurdum. "Engelli olarak doğmadım. Yirmi yıl boyunca engelli olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyordum. Ama sonra aynaya bir baktım ve engelli olduğumu gördüm. Bir anda etrafımdaki herkese bağımlı hale gelmiştim. Çok öfkeliydim çünkü artık aynadaki o kıızı göremiyordum. Bağımsızlığımın zirvesindeydim, âşıktım, umutluydum ve çok hırslıydim. Sonra bir anda... Hepsi yok oldu."

"Ayakkabılar hakkında söylediklerin beni ağlattı... Lanet olsun, kimi kandırıyorum. Makaledeki her şey beni ağlattı. Ama ayakkabılar..."

Parmağıma bulaşan çikolatalı fındık ezmesini yalarken gülümsedim ve sonra kavanozun kapağını kapattım. “Ayakkabıları çok severdim.”

“Sevdiğini biliyorum. Onlardan kurtulmamı söylediğinde yüreğim parçalanmıştı. Cage biliyor muydu? Güzel ayakkabılar giyebileceğin yeni bir bacak istemenin sebebinin o olduğunu ona söylemiş miydin?”

“Pekin’e uçmam için beni havaalanına götürdüğün gün ona söylemiştim ama dürüst olmak gerekirse, geçen hafta makaleyi okuyana kadar benim üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Bunu kesinlikle reddediyor, ama makaleyi okurken gözlerinin dolduğunu biliyorum ve onu duygulandıran kısmın o ve ayakkabılarla ilgili kısım olduğunu biliyorum. Onunla tanışmamış olsaydım, daha güzel bir bacağa sahip olmama yardım etmesi için Luke’un başının etini yiyeceğimi sanmıyorum; o güzel bacağa ve bana verdiği özgüvene sahip olmasaydım, Thaddeus’la tanıştığım randevu sitesinde kendime bir profil açmazdım.”

“Umarım doğru kişi odur. Jones kadınlarından birinin gamzeli ve yakışıklı bir oyun kurucuyla birlikte olmaması bir suç olurdu; Lara ve benim kalbimizi kırsa da bariz seçim gerçekten de sensin.”

Güldüm çünkü hayatımdaki tüm kayıplara rağmen hâlâ çok iyi insanlara sahiptim. “Aradığım kişi o, anne.”

Ona neredeyse hamile kalmamdan ya da o zamandan beri beni sürekli ‘acaba hamile miyim’ sorusuyla baş başa bırakan pervasız davranışlarımızdan bahsetmemiştim. Bu sır Cage ve benim aramdaydı, tamam, bir de Penny ama o sayılmazdı. Penny benim ücretsiz psikiyatristimdi, bu yüzden aramızda doktor-hasta gizliliği vardı.

“Bu hafta kendi evlerinde Green Bay’le oynuyorlar.”

“Ben, Los Angeles’ta olacağım. On günlüğüne gidiyorum.”

“Cage bu konuda ne düşünüyor?”

Waffle'ımdan bir ısırık aldım ve ağzım doluyken cevap verdim. "İkimizin de işten ayrılması ve bütün gün yatakta çıplak kalmamız gerektiğini düşünüyor."

"Kahretsin! Senin yüzünden ateş bastı."

Kıkırdadım. Sadece yarı zamanlı bir çıplaklık yanlısı olan Felicity Jones, kızına böyle bir şey söyleyebilirdi. "Şaka yapıyorum... Sanırım. Yani... Bunları gerçekten söyledi, ama Cage futbolu seviyor ve ben de hayatımda bana sunulan fırsatları seviyorum. Sanırım ikimiz de bize verilen bu hayatı en iyi şekilde değerlendirme zorunluluğu hissediyoruz. Ama bu berbat bir durum. Çünkü onu çok özlüyorum."

"Bu sadece bir geçiş dönemi bebeğim. Cage sonsuza dek futbol oynamayacak ve senin de Thad'le sahip olduğun bu şöhret sonsuza dek sürmeyecek. Sadece ikiniz de bunu neden yaptığınızı unutmayın. Birlikte sahip olduğunuz bu özel şeyi kaybetmeyin. Spot ışıkları söndüğünde, yalnız başına kalmaz istemezsin."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum Lake. New York'a vardığında beni araki endişelenmeyeyim."

Güldüm. "Sen her zaman endişelisin."

"Daha az. Daha az endişeleneyim."

"Çok moral bozucu."

Güzel yüzündeki somurtkan ifadeyi hissedebiliyor olsam da en çok sevdiğim ses arkamdan gelince gülümsedim. Doğu Yakası'ndan Batı Yakası'nda geçerken yaşanacak iklim değişikliği için hazırladığım kıyafetler ve ayakkabılarla dolup taşan yatağın üzerindeki büyük yük valize bakarken ona hak vermek zorunda kaldım.

"İşlerimiz berbat."

"Öyle."

Onu bir nefes arkamda hissettiğimde kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Arkama döndüm ve Minnesota tişörtü ve kot pantolon giymiş yakışıklı erkeğimin görüntüsünü içime çektim.

“İstifa etmeliyiz.”

Beni, bana her sarılışında daha iri, daha sert ve daha seksi görünen kollarının arasına çekti. “Sen istifa edemezsin.”

Tişörtünü avuçlayarak burnumu göğsüne gömdüm ve en sevdiğim kokuyu –yeni yıkanmış Cage kokusunu– içime çektim. Ne kokusu aldığımı bile tam olarak kestiremiyordum. Tek bildiğim, bunun şimdiye kadarki en baş döndürücü afrodisyak olduğuydu. “Peki, yan sen istifa edebilir misin?”

Ağzı hiç vakit kaybetmeden boynumu yalayıp yuttu. “Evet...” Ardmdan dişleri geldi ve tüm bedenim titredi. “Ben para kazanmak için sadece yakalamaca oynuyorum.” Elleri aşağı kaydı ve popomu avuçlayarak beni kendine olabildiğince yaklaştırdı. “Sen dünyayı değiştiriyorsun. Herkese ilham veriyorsun. Dünyadaki her engelli insan için bir kahramansın.”

“Ben, değilim...” Sözlerim küçük bir oflamadan ibaretti.

“Benim dünyamı sallıyorsun ama.”

Güldüm. “Diyelim ki yaptık. İkimiz de istifa ettik. Sonra ne yapacağız? Çok havalı bir şey olmalı, şey gibi...” Başımı iki yana salladım. “Bir şey bulamadım.”

Cage gülerek beni kaldırdı ve kendi etrafında döndükten sonra beni göğsüne sarmış halde yatağa devrildi. “Muhtemelen halkla ilişkiler alanında bir iş bulabilirsin, profesyonel sporcuların yüzlerini mısır gevreği kutularının üzerine bastırırsın.”

“Seni ukala.” Alt dudağını ısırıp sertçe çekiştirdim ve sonra doğrulup üzerine oturdum.

“Eh, ben ne yapacağımı biliyorum.” Ellerini başının arkasında birleştirdi.

“Öğretmenlik mi?” Nebraska’dan aldığı diploma bunun üzerineydi.

Dudakları seğirdi. “Hum... Bariz seçim buymuş gibi görünüyor, ama hayır. Lake Jones üzerine yüksek lisans yapardım.”

Gözlerimi kıstım. “Lake Jones mu?”

“Evet. Yakın gözlem, deneyler...” kaşlarını oynattı “...ve kapsamlı bir araştırma aracılığıyla seni tamamen çözerdim. Bunu yapmak yıllar, hatta bir ömür sürebilir ama bence bu iş için en uygun kişi benim.”

“Tamam, söyle bakalım. Şu ana kadar neler keşfettin?”

“Bir sürü tuhaf alışkanlığını keşfettim. Sadece neyi neden yaptığını çözmem gerek, mesela... Duş alırken cam kapının üzerine rastgele desenler çizmen, bir tanesi yetmiyormuş ama iki tanesi de fazla geliyormuş gibi bir buçuk adet tarçınlı sakız çiğnemen, waffle’ın üzerine çikolatalı fındık ezmesi sürdükten sonra waffle’ı yemeden önce hepsini parmağına alıp yemen... Neden fındık ezmesini kaşıkladıktan sonra waffle’ı sade olarak yemiyorsun ki?”

Konuşmaya başladım.

“Şişşt...” Başını iki yana salladı. “Bunlar retorik sorulardı. Bana söylemeni istemiyorum. Bu, her şeyi kendi başıma çözme zevkimi elimden alır. Bazı şeyleri çoktan çözdüğümü düşünüyorum ama yüzde yüz emin değilim.”

“Ne gibi?”

“Bana dokunuşun.”

Kalçamı oynattım ve buna seksi bir sırtısla eşlik etmeye çalıştım.

Cage kıkırdadı. “Bahsettiğim dokunuş bu değil, ama durma.”

Kaşlarımı çatarak durdum.

Sağ elimi tutup göğsüne bastırdı. “Bana böyle dokunuyorsun.” Elimini omzuna kaydırırken gülümsedi. “Böyle... Ve her yeme, her zaman. Kamyonetimdeyken saçlarımla oynuyorsun ve ben buna bayılıyorum. Yemek yerken hep yanımda oturuyorsun, hatta dışarıda büyük bir masada yemek yerken bile yanıma otu-

rup elini bacağıma koyuyorsun. Geceleri vücudunun bir kısmı her zaman benimkiyle temas halinde ve bunu içgüdüsel olarak yapıyorsun. Başlangıçta bunun sadece samimi bir hareket olduğunu düşünmüştüm ama öyle değil. Bazen vücudunun benimkini aradığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.” Omuz silktili. “Sanırım sana iyi geliyorum.”

Boş bakışlarımı da okuyabiliyor muydu? “Belki de sadece beni terk etmeni bekleyen kadınların önünde seni sahipleniyorumdur.”

“Bahsettiğin bu kadınlar, geceleri yatak odamızda bizi uyurken izliyorlar mı?”

Ağızından çıkanları kulakları duyuyor muydu? Yatak odamız? Şüphesiz Cage bana iyi geliyordu ve belki de bunu bu yüzden yapıyordum. Dürüst olmak gerekirse... Bunun farkında bile değildim. Belki de bilinçaltımın, onun hayatımın gerçek ve somut bir parçası olduğuna dair kanıta ihtiyacı vardı.

“Burası gerçekten de *bizim* yatak odamız mı?”

“Trzy öyle düşünüyor.”

Köşedeki kedi kulesinin tepesinde kendini yalayan sürtük kedime baktım. “Orada kalmıyorken daireme para ödediğim için kendimi suçlu hissediyorum.”

“O zaman kira kontratın bitince bırak gitsin.”

“Öylece mi?”

“Öylece. Zaten birlikte yaşıyoruz. Benim bebeklerimi doğuracaksın. Soyadımı alman an meselesi, yani... Evet. Öylece.”

Bedenim tepkisiz kalmak için savaştı, ama bu imkansızdı. Kaşlarımın kendiliğinden kalktığını hissettim, sanki beynimin, “Tepki verme!” diye bağırmasını umursamıyorlardı.

“Senin soyadını mı alıyorum?”

“Jones’u tutmak istemiyorsan. Neye karar verirsen bana uyar.”

“Ah... Bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Elbette.”

Nasıl olur da bir adam hem en büyük hayalim hem de en kötü kâbusum olabilirdi?

“Elbette mi? Bu... Bu kadar mı?”

“Anlamadım.”

Uzaylılar hayallerimin erkeğini çalmıştı. Nasıl? Ne zaman? Bu sahtekâr da kimdi?

Üzerinde indim ve bavulumun kapağını kapatarak fermuarını çektim. Doluydu, çok doluydu. Cage doğrulup oturdu ve fermuarı kapatabilmem için eliyle bavulun üstüne bastırarak gerginliği azalttı.

“Kızgınsın.”

“Dur.” Başımı iki yana salladım. “Unutma, biz o klişe çiftlerden değiliz.”

“O zaman sadece söyle.” Sırıttı.

Aptal gamzelerinden ilk kez nefret ediyordum. “Klişelerden nefret ediyorum, gerçekten. Ayrıca hem bu kadar anlamsız hem de bu kadar mantıklı olmamıza bayılıyorum. Hamile olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim olmaması bile hoşuma gidiyor. Bu beni inanılmaz... *Canlı* hissettiriyor. Ama...” Başımı salladım.

“Ama?”

“Ama ‘elbette’ mi? Geçekten mi? Beni öpmek için Çin’e uçtun. Tekrar söyleyeyim. Beni. Öpmek. İçin. Çin’e. Uçtun!”

“Çin’de evlenmek mi istiyorsun?”

“Ah!” ellerimi havaya kaldırıp arkamı döndüm ve tepinerek banyoya gittim. “Duş alıp yatmam lazım. Sabah erkenden uçu-yorum.”

“Erkenden mi? Ne yani? Sekiz gibi mi?” Kıkırdadı.

Kapıyı sertçe çarptım. Uçağım dokuzdaydı, ama benimle dalga geçtiği için canı cehenneme.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Arbede

Ertesi sabah, dangalaklığından bihaber erkek arkadaşımı geride bırakarak New York'a doğru yola çıktım. Hoş bir kelime değildi, ama o an en uygun olanıydı. Çantamdaki not, dokunaklı bir jest olmalıydı:

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ama değildi.

Sonraki on gün tamamen bulanıktı. Her fırsatta yüzüme kamera ya da mikrofon çevrildi; fotoğraflar ve makale hakkında, Cage'le ilişkim hakkında, Everson'ın dadısıyla yaşadığım gizli ilişki hakkında sorular soruldu.

Thad ve benim dünyayı değiştiriyor olmamız gerekiyordu, ama benim özel hayatım her şeyin önüne geçmiş gibiydi. Thad'in sürekli göz devirmesi ve dişlerini gıcırdatması, hayatımdaki diğer olaylardan bıktığını gösteriyordu. *Sadece* dergi makalesi ve

Thad'in icatları hakkında olması gereken planlanmış röportajlar bile Minnesota'nın ünlü oyun kurucusuyla yaşadığım ilişki hakkında bir iki soruyla sona eriyordu.

Cage'le mesajlaşmalarımız bile hep aynı şeylere odaklanıyordu. Bundan bıkmıştım.

Cage: *Thad'le bir ilişki yaşadığımı okudum.*

Lake: *Spor bölümünün ön sayfasında seninle poz veren sarışın kim?*

Cage: *Seni özledim.*

Lake: *Ben seni daha çok özledim.*

Programlarımız bizi ayrı tutmak için elinden geleni yaptı. Thad'le geçirdiğim on günden ve Cage'in kaçırdığım bir maçından sonra, bavulumdaki kıyafetleri değiştirmek ve Cage'le sarsıcı, ateşli bir seks yapmak için eve döndüm ve sonra bir hafta daha sürecektir tanıtımlar için uçağa atladım.

Cage'in Şükran Günü'nden önceki son maçına zamanında yetiştim. İç saha maçıydı, bu yüzden maça Shayna ve Jamie'yle gittim.

"Epey ünlü birisin." Soğuk akşam maçı için giyinip kuşanmış bir halde koltuklarımıza otururken Jamie sırtıttı.

"Hayvanat bahçesinden sergilenen egzotik bir hayvan gibiyim. Bundan nefret ediyorum. Thad son derece gergin. Hâlâ bir işim olduğu için şaşkınım."

"Bak!" Shayna ayağa fırladı. "Evson?" diye bağırdı, onu sahada ısınırken görünce.

"Seni duyamaz tatlım."

Kaşlarını çatarak koltuğuna geri oturdu.

Rakip takım kıyafetleriyle önümüzde oturan iki adam bize döndü, sonra tam önümde oturan iri olanı ayağa kalktı. “Sen osun.” Tüylerimin ürpermesine neden olacak şekilde sırtıttı.

Yerine oturması ve halihazırda görüldüğünden daha sarhoş olmaması için dua ederek kibar bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Senin fotoğraflarını gördüm.”

Jamie koltuğunda öne kayarken, gerginliğimi gizlemeye çalışarak boğazımdaki düğümü yutkundum.

Sarhoş adamın gözleri, kot pantolon ve uzun, sarı Bogs çizmelerle kaplı bacağıma kaydı.

“Sen bacağı olmayan çıplak piliçsin.”

Jamie ayağa kalktı.

“Bacak olayı midemi bulandırıyor ama vücudun, gözümü kapatıp seni her türlü beceri...”

Veee bıçaklanmış bir domuz gibi önümüzdeki insanların arasma yuvarlandı, burnundan kanlar akıyordu. Jamie yumruğunu salladı ve Shayna yüzünü göğsüme gömerek ağlamaya başladı.

“Seni pislik!” Sarhoş adamın yaveri, Jamie’ye beceriksizce bir yumruk attı ama İngiliz kahramanım onun da burnunu kırdı.

“Lake, Shayna’yı da alıp buradan git,” diye uyardı Jamie, güvenlik patlak veren arbedeye doğru yönelirken.

Jamie’nin iki şerefsiz haddini bildirmesiyle başlayan olay, tribünlerde topyekûn bir savaşa dönüştü. Bir takımın taraftarları, diğer takımın taraftarlarına karşı.

Shayna bacağıma bırakmıyordu.

“Hadi tatlım. Buradan çıkmamız gerek. Shayna!”

Hareket etmeyi reddetti, bu yüzden onu kucağıma alıp koridora yöneldim. Diğer herkes kargaşanın içinde itişip kakışırken merdivenlerden inmek tam bir kabustu.

“Shay!” Ayağım kayıp merdivenlerden düşerken ona sıkıca sarıldım ve başının arkasını kavrayıp bedenimi onun etrafına siper ettim.

Sırtım, kolum, başım, ağzım... Her yerim ağrıyordu. Işıklar, bedenler ve sesler kaos içinde bulanıklaştı.

“Lake!” Shayna’nın mükemmel küçük yüzü benimkinden birkaç santim ötede dururken, tiz sesi havada yankılandı.

Tanrım... Acı!

Cage

Zor bir maçtı, ama o noktada NFL’de kalan birkaç namağlup takımdan biri olmak her maçı zor hale getiriyordu. Rövanş maçlarını, Super Bowl’u düşünmemek zordu.

Her seferinde bir maç.

“İşler ciddileşiyor.” Hücum koordinatörümüz başıyla tribünleri işaret etti. “Maç ne kadar büyükse... Tribündeki kavgalar da o kadar büyük oluyor.”

Topu attıktan sonra kargaşaya doğru döndüm.

“Lake.”

“Ne?” diye sordu.

Maç sırasında dikkatimi dağıtmasına asla izin vermedim, ama her zaman tam olarak nerede oturduğunu bilirdim. Taraftarlar üzerinde en ufak bir hakimiyetleri yokmuş gibi görünen güvenlik görevlileriyle dolu kalabalıktaki arbede, tam olarak Shayna ve Jamie’yle oturduğu yerdeydi.

“Monaghan? Nereye gidiyorsun? Bu işe karışma?” diye seslendi hücum koordinatörüm.

İçimde önümüzdeki manzarayla ilgili gerçekten kötü bir his olduğundan dolayı midemdekileri sahaya boşaltmak istesem de hızımı artırarak devam ettim. İlk sıraya zıplayarak korkulukların üzerinden atladım ve kalabalığı ite kaka ilerledim. Birkaç saniye içinde, Flint'in merdivenlerin dibinde sağlık görevlileriyle birlikte durduğunu gördüm.

Taraftarlar imzalamam için bana bir şeyler uzatıp yüzüme kamera sokarken, varlığım yepyeni bir kargaşa yarattı. Flint bana bakıp başını iki yana salladı. Sağlık görevlilerinin etrafına toplanmış insan kalabalığının ötesini göremiyordum, ama yüzünden yaşlar akarken Flint'in yanında duran Shayna'yı fark ettiğim an biliyordum.

"Çekilin..." Merdivenlerdeki insan kalabalığını iterek geçtim. "Çekilin... Yolumdan çekilin!"

Flint önüme geçip beni engellemeye çalışma cüretini gösterdi.

"Bunu ben hallederim. Sen sahaya geri dön."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Arkadaş olalım ya da olmayalım. Hemen. Yolumdan. Çekilmezsen. Bir saniye bile düşünmeden kıcını yere sererim."

"Cage!" Shayna bacağıma sarıldı.

Flint inatçı bakışlarını ona çevirdikten sonra kenara çekildi.

"Lake'in kanı akıyor..." diye bağırdı Shayna.

"Flint'le kal." Yumruk yaptığı ellerini pantolonumdan kurtardım ve bir adım daha ileri attım.

"Siktir," diye fısıldadım, bedenini sedyeye kaldırırlarken.

Boynu sabitlenerek sedyeye bağlanmıştı, burnuna ve ağzına bastırılan gazlı bezlerden kan akıyordu ama gözleri sonuna kadar açıktı.

"Lake..." Adını seslenirken boğazım düğümlendi.

Gözleri yana kaydı.

“Siktir, bebeğim...” Söylemek istediğim bu değildi, ama neler olduğunu merak etmekten başka bir şey düşünemiyordum. “Ben buradayım. Ben de seninle geliyorum. Yanından ayrılmayacağım.”

“Cage...”

Tek bir kelime daha söylemesi için meydan okuyarak Flint’e döndüm. “Bu sadece bir oyun.”

Yüzündeki ifade sertleşti. “Bu sadece bir oyun değil ve bunu sen de biliyorsun. O sadece bir kız ve iyi olacak.”

Shayna’yı elinden tutup kendime çektim ve öne eğilip Flint’in kulağına fısıldadım.

“Siktir git ve... Kovuldun.”

Lake

İki kırık ön diş.

Dudağımda dikişler.

Zedelenmiş kaburgalar.

Ve kızgın bir oyun kurucu.

Pazar gecesi futbol deneyiminin özeti bunlardı.

“Bırakıyorum.” Gözlerimi açtığımda ilk duyduğum kelime buydu ve bu, sinirli bir oyun kurucuyla karşı karşıya olduğuma dair ilk ipucuydu.

Başımı sağa sola salladım.

Alnını hafifçe karnıma yasladı.

Elimi başına götürdüm. Onu esprili bir cevapla rahatlatmak istedim, ama dilim ön dişlerimden geri kalan sivri uçlara sürtünce bir daha asla konuşmamaya veya gülümsememeye karar verdim.

Başını çevirip bana baktı. “KONUŞAMIYORSUN, HA?”

Yavaşça omuz silerken kaburgalarımın bir sancı hissettim.

“Dudağında dikiş var.”

Başımı onayladım.

Yüzünü buruşturdu. “Öndeki iki dişin kırılmış.”

Başımı salladım.

“Kaburgaların zedelenmiş.”

Bu, sancıları açıklıyordu. Tekrar başımı salladım.

“Jamie tutuklandı.”

Gözlerim irileşti.

Cage doğrulup yüzünü ovuşturdu. “Flint’i kovdum, bu yüzden Jamie’yi çıkarmakla ilgilenmesi için avukatımı aradım.”

Flint’i kovmuştu. Yüreğim parçalandı. Flint onun arkadaşıydı. Başıma gelenlerin Flint’le hiçbir ilgisi yoktu.

Konuşmaya çalıştım ilk kelimem, dudağımdaki dikişleri çektiğince acıyı daha da artıran bir yüz buruşturmayla son buldu.

“Yapma.” Cage başını salladı. “Her şey yolunda. Everson eve gidene kadar Shayna, Penny’le kalacak. Annenle babanı aradım. Benden haber bekliyorlar. Uyandığında tekrar arayacağımı söyledim. Annenin sesindeki panikten anladığım kadarıyla çoktan uçağa binmiştir.”

Yakınlarda bazı sesler duyunca etrafı taradım ve aslında bir odada olmadığımızı fark ettim. Bir sandalye, makinelerle dolu bir duvar ve üç tarafı perdelerle çevrili bir hastane yatağı vardı.

“Lake.”

Gözlerim, perdeleri aralayan lacivert önlüklü esmer kadına kayd.

“Ağrı seviyen nasıl? Daha fazla ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?”

Başımı iki yana salladım. Evet, acı çekiyordum ama dayanılmaz bir seviyede değildi.

“Tamam. Beyin sarsıntısı yok. Gitmekte özgürsün. Dudağın için bu genç adama teşekkür edebilirsin.”

Gözlerim kısıldı.

“Dudağının dikilmesi için nöbetçi cerrah yerine bir plastik cerrahın gelmesi konusunda ısrar etti.” Cage’e sırtıtarak baktı.

Cage umursamıyor gibiydi.

“Nöbetçi diş hekimimiz elinden geleni yaptı. Ama kendi diş doktorundan bir randevu alsan iyi olur. Ağrı kesicilerin yanı sıra, yüzüne ve kaburgalarına buz tedavisi yap. Önümüzdeki birkaç gün ağırdan al. Yorucu bir şey yapma. Nefeslerine odaklan ve biraz canın yansa bile yavaş ve derin nefesler almaya çalış. Tamam mı?”

Başımla onayladım.

“Bacağını kontrol ettik ve herhangi bir sorun yokmuş gibi görünüyor, protezinle ilgili herhangi bir sorun yaşamadığın sürece iyi olacaksın.”

Bir kez daha başımı salladım. Lanet olsun! Benim gibi konuşkan birinin başına gelebilecek en kötü şey buydu.

Cage doktora teşekkür etti. Ayağa kalktığında, hâlâ Minnesota formasını ve kramponlarını giydiğini fark ettim. Flint çoktan yedek kıyafeti ve kamyonetiyle park yerinde bekliyor olmalıydı. Sanırım ona bakarken Cage’in aklından da aynı düşüncelerin geçtiğini gördüm.

“Yavaş ol.” Yavaşça oturmama yardım etti.

Kanlı bir salya ağzımın kenarından akıyordu. Henüz doğru düzgün yutkunamıyordum bile. Ne kadar da çekiciydi.

Bir ilişkinin ilk altı ayında kaç hastane ziyaretine izin verileceğine dair bir sınır koyulmalıydı. Cage, “Yine mi hastaneye gidiyor?” diye düşünüyor olmalıydı. Daha sakar olabilir miydim?

“Shay...” Ağzımı hiç oynatmadan konuşmaya çalıştım. Kelimeyi sıkılmış dişlerimin arasından söylediğim için sesim öfkeliymişim gibi çıkmıştı.

“Sana Penny’le olduğunu söyledim. O iyi. Onu kucağında taşıdığını ve düştüğünü söyledi.” Hastane kıyafetimi omuzlarımdan aşağı kaydırırken başını salladı. “Her ne yaptıysan, bir çizik bile almasını engellemişsin. Sen...” Gözleri benimkilerle buluştu “...o kadar şanslı değildin.”

Benim için önemli olan tek şey buydu. Her şey çok hızlı olmuştu, ama ayağım kaydığı anda aklımdaki tek düşüncenin Shay olduğunu ve ona sıkıca sarılıp onu koruduğumu hatırlıyordum.

Cage çıplak göğsüme baktı. Tek kaşımı havaya kaldırdım. Bunun için uygun bir zaman değildi. Cage sırtarak başını iki yana salladı.

“Sadece sutyenini takıp takmamam gerektiğini merak ediyorum. Kaburgalarını rahatsız edebilir.”

Başımı salladım. Bir profesyonel gibi bacağımı takmama yardım etti ve sonra da pantolonumu giymeme yardım etti.

“Yavaş.” Yataktan kalkmama yardım etti.

Kaburgalarım... Acıyordu.

“Tekerlekli sandalye getirmemi ister misin?”

Başımı iki yana salladım.

“Seni taşımamı ister misin?”

Ona ciddi misin dercesine baktım.

“Sadece bir teklifti.”

Aman ne büyük sürpriz. Hastaneden çıkarken küçük bir fotoğrafçı ordusuyla karşılaştık.

Çenemi aşağı eğdim ve Cage bir elini yüzümün önünde tutarken, diğer eliyle beni yönlendirdi. Tanıdık bir siyah Mercedes kenara yanaştı.

“Bir taksi buluruz,” diye mırıldandı Cage, Flint arabadan inip arka kapıyı açarken.

“Hayır.” Cage başını iki yana salladı.

“Lanet gururunu bir kenara bırakıp kadınının arabama bindir.”

Kısa bir süre bakiştılar.

“Bunun hiçbir anlamı yok.”

Flint başıyla onayladı.

“Dikkat et,” diye fısıldadı Cage, ben arka koltuğa otururken.

Aracın etrafından dolanıp diğerk tarafa geçerken Flint ile benim duyamadığım birkaç kelime konuştuktan sonra yanıma oturdu. Flint kaldırımından uzaklaşırken, kamera flaşları gecenin içinde patladı.

“Kamyonetin evinin önünde.”

Cage cevap vermedi.

“Takımın kaybetti. Bennigan beş top çaldı, ikisi golle sonuçlandı.”

Hâlâ yanıt yoktu, ama Flint’in sözleri karşısında bacağımdaki tutuşu biraz daha sıkılaştı. Cage’e baktım ama o, pencereden dışarı bakmış dışarıyı izliyordu.

Cage’in evinin önüne geldiğimizde, arabadan inmeme yardım etti ve Flint’e tek kelime etmeden ya da ona tek bir kez bile bakmadan beni kapıya yönlendirdi. Ama ben durdum.

Cage kaşlarını çatı. “İyi misin?”

Koruyucu kollarının arasından kurtulup arkamı döndüm ve Flint’in hâlâ sürücü kapısının yanında durduğu arabaya yöneldim. Flint de Cage’le aynı şaşkın ifadeyi paylaşıyordu.

Başımı yukarı kaldırdım. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım, Cage’in duymaması için elimden geldiğince kısık sesle.

Flint bir süre bana baktıktan sonra başını salladı.

Cage’in yanıma geri dönerken yüzündeki ihanete uğramış ifadeyi görebiliyordum, ama hiçbir şey söylemedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tüm Yanlış Kelimeler

Bardağı taşıran son damla, sadece klişe bir söz değildi. Doğruluk payı da vardı. *Tek bir damla*, damlalar birikip de sel olana kadar önemsiz görünüyordu. Cage'le olan ilişkim de damlalar çoğalmaya başlayana kadar yenilmez görünüyordu.

Futbolu bırakmadı. Hatta koçu ve tüm takım arkadaşları, maçı kaybetmelerine rağmen benimle gelmek için maçı bırakma kararını destekledi. Cage bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını söyledi. Yenilmez olmak büyük bir baskı yaratıyordu. Namağlup unvanını ellerinden alabilecek bir mağlubiyet için endişelenmek yerine, artık daha büyük hedefe odaklanabileceklerini söylüyordu.

Ona sadece kısmen inandım. Kimse kaybetmeyi sevmezdi.

Jamie hem Everson'ın hem de Cage'in gözünde, utanç verici erkek dadıdan güçlü bir kahramana dönüştü. Adam, polis onu kelepçelemeden önce rakip takımın taraftarlarından –ki bu da bir başka bonusu– dört sarhoşu haklamıştı. Jamie mahkemeye

çıkacaktı, ama hapisten çıkmıştı ve Cage'in avukatı suçlamaların büyük olasılıkla düşeceğini söylüyordu.

Flint Hopkins, Cage'e onu affetmesine dair yaptığım tüm ısrarlardan sonra işini geri aldı. Cage yanımızda olmadığından dolayı onun için zor olduğunu biliyordum ama ben, Flint'in Shayna'yı kurtarışını asla unutmuyacaktım. Cage'in onu kovmasını haklı bulmam için, Cage'e hastaneye gitmek yerine maça dönmesini önermekten çok daha kötü bir şey yapması gerekirdi.

Annemle babam Şükran Günü boyunca bizimle kaldı. Dikiş atılmış bir dudak ve birkaç eksik diş için bunun biraz abartı olduğunu düşünüyordum, ama bunu kendime sakladım çünkü futbolcular tatil günlerinde bile izin yapamıyordu. Annemle babamın varlığı, Cage'i Şükran Günü'nde sadece birkaç saat görebilmenin acısını hafifletmişti. O birkaç saat yürek parçalayıcıydı. Cage, o günün, babasının ölümünün yıldönümü olduğunu itiraf etti. O gün bir şeylere şükretmek konusunda çok zorlandım.

Thad, planladığımız röportajlara tek başına gitmekte bir sakınca görmedi. Benim kişisel dramamla uğraşmak zorunda kalmadığı için gizliden gizliye havalara uçtuğundan emindim. Ben? Dudağım iyileşirken, yüzümün renkten renge bürünmesini izledim. İmplant yaptırdığım gün, hayatımın en güzel günüydü. Gözler önünde olan iki dişim kırılana kadar, onların kıymetini bilmek zordu. Bu hiç hoş değildi ve özgüvenini kaybetmekten bahsetmişken... Bacağımın yarısı olmadan uyandığımda bile o kadar güvensiz hissetmemiştim.

Bu çılgıncaydı.

Lake: *ONUNCU BÖLÜM –Umarım benim de yeni bölümlerin başlangıcını ilan etmeme izin vardır!*

Lake: *Peynir!*

Diş protezi uzmanının muayenehanesinden çıkarken, yeni gülümsememin bir fotoğrafını gönderdim. Cage meşguldü. Bunu biliyordum ve tamamen anlıyordum, ama hiç cevap vermedi, gülen yüz bile göndermedi.

“Cidden ama, lanet olası bir gülen surat göndermek için kim vakit bulamaz ki?”

Penny, kadehine kırmızı şarap doldururken kıkırdadı. Cage’in yemek odasındaki ormanlık araziye bakan büyük pencerelerden Aralık ayının başlarında havada dans eden kar tanelerini izliyorduk.

“Bunu sorabilirim çünkü ben bir kadını, bu yüzden bana kızamazsın, tamam mı?”

“Ne?”

“Adet mi görüyorsun?”

Güldüm. Haklıydı. Eğer bunu bana Cage sormuş olsaydı kafasını keserdim. “Hayır.”

“Hamile misin?”

“Hayır.” Son reglimden beri seks yapmamıştık.

“Seks yok mu?” Yüzünde büyük bir şaşkınlık beliren Penny’nin sırtı dikleşti.

“Sürekli seyahat ediyordum ve kaza olduğunda regl dönemimdeydim. O zamandan beri seks yapmadık. Sanırım ön-dişlerin-kırılması-dudağa-dikiş-atılması olayı keyif kaçırıyor. Bu ve Cage’in her zaman dışarıda olması ya da karartma zamanına kadar maç görüntüleri izlemesi de öyle.”

“Karartma zamanı mı?”

“Evet. Performans, istirahat, testosteron ve büyüme hormonu için uyku önemlidir.”

“Peki, ya seks?” Penny kaşlarını oynattı.

Sırıttım. “Özlüyorum. Çok özlüyorum.”

Penny telefonuna baktı. “Yakında evde olması gerekmiyor mu?”

“Muhtemelen. Bilmiyorum. Tüm yemeklerini orada yiyor, bu yüzden sekiz ile dokuz arasında herhangi bir saatte geliyor, maç görüntülerini izliyor ve sonra yatağa gidiyor. Kendimi bu kadar yalnız hissetmem çılgınca, ama onunla tanışmadan önce hiç yalnız değildim. Bir şeyler eksikmiş gibi hissetmek çok garip. Varlığı beni şımartıyor ve şimdi onu özlüyorum. Bizi özlüyorum.”

“Ama gülümseyen fotoğrafına cevap vermediği için kırgınsın.”

“Doğru.” Kapının gıcırdadığını duyunca burnumu kırıştırdım. “Geldi.”

Penny şarabının geri kalanını kafasına dikti.

“Araba sürebilecek durumda mısınız?”

“Ah...” Elini salladı. “Maalesef bu pilici sarhoş etmek için iki kadehten fazlası gerekiyor. Kendine dikkat et tatlım. Ben her zaman yanındayım... Tabii şarabın olduğu sürece.”

Bana sarılırken gülümsedim. “Teşekkürler Penny.”

“Merhaba Penny.” Cage çantasını yere bırakıp anahtarlarını tezgâhın üzerine atarken ona yorgun bir gülümsemeyle baktı.

“Selam bir numara.” Penny göz kırptı. “Harika maçtı. Geçen Pazar, Chicago’nun canına okudunuz.”

“Teşekkürler.”

Cage’in yanından geçip gitti. “Kadının ağzına bir parmak bal çal. Seni özlüyor.” İki adım daha attı. “Ah ve mesajlarına cevap ver.”

Ölmek istedim. Lanet olası Penny ve onun sansürsüz ağzı.

Cage yorgun da olsa kaşını kaldırarak bana baktı.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatarak başımı iki yana sallarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ön kapı kapandıktan sonra gözlerimi açtım. “Merhaba.”

“Kadınının ağzına bir parmak bal çal da ne demek oluyor?”

“Hiçbir şey.” Şarap kadehlerimizi alıp mutfağa taşırken başımı iki yana salladım.

“Bana hiçbir şeymiş gibi gelmedi.”

Arkamı dönerek ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. “Seni özlüyorum. Ne olmuş yani? Büyütülecek bir şey değil.”

Ellerini uzattı. “İşte buradayım. Beni hâlâ özlüyor musun?”

Alaycı bir kahkaha attım. “İzleyecek maç görüntüsü yok mu?”

“Görüntüleri izlediğim için kızgın mısınız...”

Başımı iki yana salladım. “Değilim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.”

“Ama Penny’ye bu konu hakkında bir şeyler söyledin ve görünüşe göre fotoğrafına yanıt vermeyerek her şeyi berbat ettim.”

Fotoğrafı görmüştü. Bu beni olması gerekenden daha fazla öfkeliendirdi. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona gergin bir şekilde gülümsedin. “Günün nasıl geçti?”

“Gerçekten mi? Günümün nasıl geçtiğini mi öğrenmek istiyorsun?”

Hayır. İstemiyordum. Sadece aramızdaki o lanet duvarı yıkmak istiyordum ve bana *ihtiyacı olduğu* için bana sarılmasını istiyordum. Benim onunkine ihtiyaç duyduğum kadar, onun da benim dokunuşuma ihtiyaç duymasını istiyordum.

Tereddüdümü cevap olarak algıladı. “Ben aşağıda olacağım.”

“Cage...”

Ayak sesleri gitgide kayboldu.

Bir kavgadan sonra gelen ilk adım affetmekti. Ama sorun şu ki kavga edip etmediğimizi bilmiyordum. Aramızda bir sorun

vardı ama parmakla gösterilecek şekilde somu değildi. Cage büyük bir kavga edecek kadar uzun süre ortalıkta yoktu. Ben de misafir odasında uyumaya başlamıştım, çünkü... Aslında hiç uyuyamıyordum.

Netflix.

Thad ve Jerry'le görüntülü sohbet.

Kâbuslar –çünkü onları tekrar görmeye başlamıştım.

Gecelerimi tüketen şeyler bunlardı. En azından Cage deliksiz bir uyku çekiyordu, ama ben içimde yeşeren kırgınlığa engel olamıyordum. Misafir odasında geçirdiğim ilk geceden sonra, neden orada yattığımı sordu ve ben de huzursuzluğumla onun uykusunu kaçırmak istemediğimi söyledim.

“Tamam,” dedi ve konuyu öylece kapattı.

Tamam! Verdiği yanıtların basitliğinin sinirime nasıl dokunduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cuma günü geldiğinde, onun uçağa binip Teksas'a gitmesine hazırdım. En azından o şehir dışındayken kendimi tamamen yok sayılmış hissetmezdim.

“Yorgun görünüyorsun.” Yanımdan geçerken başımı üstünü öptü ve ben temiz çamaşırları asarken, o da yolculuk için çantasını hazırlamaya başladı.

“Öyleyim.”

“Belki ben yokken biraz uyuyabilirsin.”

“Belki biraz da seks yapabilirim,” diye mırıldandım kendi kendime, onun duyması için hiçbir çaba sarf etmeyerek.

“Ne dedin?” diyerek bana döndü.

“Hiçbir şey.” Başımı iki yana salladım.

“Hayır. ‘Belki biraz da seks yapabilirim,’ dedin. Bu da ne demek şimdi? Kiminle seks yapıyorsun?”

Arkamı ona dönerek ellerimi belime koydum ve kahkahayla karışık yorgun bir iç çekişle gözlerimi tavana diktim. “Kimseyle. Kesinlikle hiç kimseyle. Demek istediğim de bu. Unut gitsin.” Çamaşır sepetinden bir gömlek alıp askıya astım.

“Ben her şey olamam Lake. Benden ne istediğini bilmiyorum...”

İçimde büyük bir öfke kabarırken ona döndüm. “Yapma bunu. Sakın senden ne yapmanı istediğimi bilmediğini söyleme. Bu tam bir saçmalık.”

Aramızdaki duvara bir kat daha örülürken, savunmacı duruşu benimkini yansıtıyordu. “Yani söyledığım her şey saçmalık mı? Sana yalan mı söylüyorum?”

Çok geç değildi. Tek yapması gereken beni kollarına almak-tı. Başıma bir öpücük kondurması veya dudaklarıma küçük bir buse kondurması ya da göz açıp kapayıncaya kadar biten bir sarılma değildi, beni *gerçekten* kollarına almasıydı. Kendimi kollarına atmalıyım, ama egom beni korkularımdan korumak konusunda ısrarcıydı ve onun bana karşılık vermeyeceğinden korkuyordum. Kendimi daha da reddedilmiş hissetmekten korkuyordum. Aramızdaki uçurumdan korkuyordum.

Hayatta en çok istediğim şeyden korkmaya ne zaman başlamıştım?

“Hayır,” diye fısıldadım, pişmanlık içimi kemirirken.

“Şu anda çok fazla stres altındayım ve bunun acısını senden çıkarmaya çalışmıyorum. Sonuna kadar gidebilecek muhteşem bir takımım var ve bana bu fırsat verildi, onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu adamlardan bazıları yıllardır oynuyor ve yorulduklar, emekli olmak istiyorlar ama önce şampiyonluk yüzüğünü istiyorlar. Bu yüzden ligdeki en iyi oyun kuruculardan iki kat daha fazla çalışmam gerekiyor, çünkü çaylakça bir hata yaparak tüm takımın şampiyonluk şansını kaybettirme

ihtimalim çük yüksek. Çünkü ben birçok açıdan hâlâ bir çaylak sayılırım.”

Ellerimle yüzümü ovuşturarak kendimi toparlamaya çalıştım çünkü şu anda ona karşı kendimi kaybetme ihtimalim, onun sezon sonunda çaylak hatası yapma ihtimali kadar yüksekti. “Özür dilerim.”

Dilimi ısırđım.

Üzgündüm, ama aynı zamanda kızgın ve şaşkındım; bunun neden başımıza geldiğini ve bundan sağ çıkıp çıkamayacağımızı merak ediyordum.

Cage iç çekti. “Bunun bir hata olmasını istememiştim. Bunun bir hata olmasını hâlâ istemiyorum. Bunun yürümesini istiyorum. Çabalıyorum, ama sana çok fazla geliyorsa bana söylemelisin. Seni anlarım. Tamam mı?”

Aman Tanrım...

Kalbimi daha önce hiç kimsenin kırmadığı kadar kırmıştı. Nefes almak imkânsız gibiydi. Ciğerlerim hava almayı reddediyordu.

Ağlama Lake! Kendine hâkim ol. Kendine hâkim ol. Kendine hâkim ol...

“Birkaç gün sonra görüşürüz. Seni seviyorum.” Çantasını omzuna attı ve ensemde tutarak beni hızlı bir öpücük için kendine çekti.

“Hoşça kal,” diye fısıldadım, o evden çıkıp giderken.

Arka kapının kapandığını duyduğum an, bir elimle duvara yaslanıp diğer elimi kalbime bastırdım ve az önce saplamış olduğu bıçağı tutarak dizlerimin üstüne çöktüm. Vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Ben bir hataydım. Biz bir hataydık.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

O Sensin

“İnanmıyorum.” Penny şarap şişesini elimden aldı. “Daha fazla içmene izin vermiyorum. Eminim şu anda ayakta bile duramazsın.”

Ön kapımın hemen önünde yere yığılmış duran eşyalarımın olduğu çantalara baktım. Trzy ve ben tekrar evdeydik.

“Komik...” Kelimeler dudaklarımdan ağır ağır döküldü. **“Buranın kira kontratını Şubat ayında feshedecektim. Sanırım kader benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş.”**

Penny başını salladı. Başını istediği kadar sallayabilirdi, ama bu benim durumumu değiştirmeyecekti.

“Senin bir hata olduğunu düşünmesine imkân yok. Hayatımda, Cage Monaghan’ın sana taptığı gibi, bir kadına bakan ve ondan bahseden bir erkekle hiç karşılaşmadım.”

Daha fazla ağlamak istedim, ama alkol gözyaşlarımı kurutmuştu. **“Kötü zamanlama, sanırım. Belki de onun sezon arası kaçamağı olabilirim.”**

“Adam seni birden fazla kez hamile bırakmaya çalıştı. Bu bir kaçamak değil tatlım. Bu, ömür boyu sürecektir bir bağlılık. Seninle evlenmek istediğini söyledi.”

Başımı salladım. “Hayır. Bana evlenme teklif edip etmediğini sorduğumda ‘elbette’ diye cevap verdi.” Güldüm çünkü diğer tüm tepkiler çok acı veriyordu. “Burada olmak bile istemiyorum. Ona ‘iyi şanslar, umarım yüzüğünü kazanırsın’ yazan bir not bırakmak istiyorum, sonra San Francisco’ya dönüp yeni yeğenim Harley’i kucığıma almak, Jessica’yla öğle yemeğine gitmek ve Luke’u hasta aralarında rahatsız etmek istiyorum.”

Penny öne eğilerek elimi tuttu ve sertçe sıktı. “Sevildiğini hissetmek istiyorsun.”

Birkaç dakika elimi tutan eline baktıktan sonra başımı kaldırdım ve onu başımla onayladım. Gözyaşı kanallarım tekrar çalışmaya karar verdi. “Ayaklarımın yeniden yere bastığını hissetmek istiyorum.”

Penny ayağa kalktı. “Anlıyorum. Hayatımdaki çoğu şeyden pişman değilim, ama kaçmak? İşte ondan pişmanım. O eve gelene kadar bekle ve eğer yine de gitmek istersen çek git. Ama kaçma. Tamam mı?”

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını sildim. “Tamam.”

Cage

Kazandık. Rövanş maçlarına bir maç kalmıştı, ama ilk tura kalmayı çoktan garantilemiştik. Otobüsten iner inmez kamyonetime koştum, eve gitmek için –Lake’e gitmek için– sabırsızlanıyordum. Aramızın soğuk olmasından nefret ediyordum. Üç gün boyunca içim içimi yemişti. Aramak istedim. Mesaj atmak iste-

dim, ama odaklanmam gerekiyordu. Kelimelerin yüz yüze daha anlamlı olacağını biliyordum.

“Lake?” diye seslendim. Aracı garajda değildi, ama saatin geç olduğu düşünülürse orada olmaması mantıklı değildi.

Yatak odasının ışığını açtım. Lake yoktu. Trzy yoktu. Çantamı yere bırakarak soyunma odasına gittim ve ışığı açtım.

Boştu.

Bütün eşyaları gitmişti. Kalbim kadar çorak görünüyordu.

“Lanet olsun.” Gözlerimi kapattım.

Bir not ya da ondan herhangi bir iz aradıktan ve hiçbir şey bulamadıktan sonra, kamyonetime atlayıp dairesinin yolunu tuttum.

Saat geç ya da erkendi. Kapısına sertçe vururken hiçbir şey umurumda değildi. Bir dakika kadar sonra kapıyı açtı, Hello Kitty desenli pijama takımıyla karşımda duruyordu. Dizlerimin üzerine çöküp eve dönmesi için yalvarmamak adına tüm gücümü harcadım. Gözleri kızarmıştı, duruşu cansızdı.

“Selam.” Gülümsedi ve bunun bu kadar zorlama olmasından nefret ettim. Her gülümsemesine sahip olmak istiyordum, ama o anda onun kederinden başka hiçbir şeye sahipmişim gibi hissetmiyordum.

“Taşınmışsın.”

Yavaşça başımı salladı.

Bu, canımı acıttı. Hem de çok acıttı.

Boğazımı temizledim. “Neden?”

Gözleri yaşlarla parlarken, dudaklarını ıslatıp birbirine sürttü. “Senin hatan olmaktan nefret ettim.”

“Ne?” Gözlerimi kıstım.

“Bunun bir hata olmasını istemediğini söyledin.” Gözlerini kırptırdı ve gözyaşları güzel yanaklarından aşağı süzüldü. “Ö-öylece

oturup bir hata olup olmadığımızı karar vermeni bekleyemem. Bir an senin tüm dünyanımsı gibi hissedip, bir sonraki an ‘elbette’ cevabıyla evlilik teklifi almayı kaldıramam. Seninle olup da *sensiz* olmaya katlanamam. Sana bu kadar yakın olup da sana dokunamazmışım gibi hissetmekle başa çıkamam.” Yüzünü sildi ve titrek bir nefes aldı.

“Tanrım, Lake...” Avuçlarımı şakaklarıma bastırarak başımı iki yana salladım. “Bizi kastetmemiştim.” Ellerimi başımdan çekip onunkine götürdüm ve saçlarını olması gerekenden biraz daha sertçe çektim, ama söylemek zorunda olduğum kelimeleri duyması için mutlak dikkatine ihtiyacım vardı. “Futbol... Lanet olası işim. Bunun bir hata olmasını istemediğimi söylerken *onu* kastetmiştim. Sana çok fazla geliyorsa bunu anlarım derken de *onu* kastetmiştim.”

Onunla aynı göz hizasına gelene kadar eğildim, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. “O *sensin*, Lake. Haftanın her günü sensin ve her maç günü de sensin. Bugün de sensin, yarın da sensin, bundan bin yıl sonra da sensin. Anla. Bunu.”

Göğsünden bir hıçkırık koptu ve ben de kendi gözyaşlarımla savaşmak zorunda kaldım. Hayatım boyunca hiçbir şey beni bu kadının –lanet olasıca tüm dünyamın– ona olan sevgimin sonsuz derinliğini gerçekten hissetmediğini fark etmek kadar sarsmamıştı.

Lake

Daha sıkı.

Bana daha sıkı sarılmasını istiyordum. Ellerine aynı anda her yerde ihtiyacım vardı. Bana yeniden hayat vermesi için onun do-

kunuşuna ihtiyacım vardı, çünkü ondan ayrılmak yavaş bir ölüm gibiydi. Kapıyı açtığımda nabzım neredeyse hiç atmıyordu.

“Cage...”

Beni geriye doğru itip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken beni öptü.

“Sen her şeysin,” diye mırıldandı boynuma, üstümü çıkarırken. Tişörtüm yere düşerken ağzı meme ucumu emmek için aşağı kayd.

Beni yatak odama doğru ittirmeye devam ederken, tişörtümü gövdesinden yukarı kaydırdım. Bacaklarım yatağın kenarına çarptığında, Cage dizlerinin üzerine çöktü ve şortumla külotumu aşağı indirdim. Dudakları tenimin her santimini yalayıp yutmaya hevesliydi. “Otur,” diye fısıldadı, dudaklarını sol bacağımın üst kısmına bastırarak.

Oturdum. Bacağımı yavaşça çıkardı ve astarı aşağı indirerek beni tamamen çıplak bıraktı. Birkaç saniye içinde saatte yüz kilometreden sifıra indik. Alnını bacağıma yasladı ve her bilinçli hava değişimini yapmak için insanüstü bir güç gerekiyormuş gibi nefes alıp verirken yarım kalan uzvumu okşadı; ezberlemesi gerekiyormuş gibi her açısını hissetti.

“Lake?” diye fısıldadı, başını bacağıma yaslamaya devam ederek.

Kendimi biraz dengesiz –ve biraz da korkmuş– hissederek elimi başının arkasına götürdüm, çünkü çok savunmasız görünüyordu.

“Evet.” Göğsümü delip çıkmaya çalışan kalbimin gümbürtüsünü sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes verdim.

Cage gözlerimin içine bakabilecek kadar başını kaldırdı. “Seni seviyorum.” Yüzündeki acı gözlerimin daha fazla yaşla dolmasına neden oldu. Duygularımın her birine sahipti. “Evlen benimle.”

Aman Tanrım...

Gözlerim ve burnum, kurtulmak için çaresizce çırpınan yepyeni bir duygu seliyle yandı.

“Seni bana ver. Her gözyaşını bana ver. Her nefesi bana ver. Her korkunu bana ver. Her dokunuşunu bana ver. Her gülüşünü bana ver. Her gününü bana ver.”

Başımı eğdi ve dudaklarını bacağımdan aşağı kaydırarak dizimin bittiği noktaya kadar öpücükler kondurdu. Bacağımanın geri kalanını, on ayak parmağımın da yere değdiğini hissedebildiğime yemin edinceye kadar tenimin her santimini öptü.

“Lake...” bir öpücük daha “Ivy...” bir öpücük daha “...Jones...” gözleri tekrar benimkilerle buluştu “bana sonsuzluğu ver. Bana onsuz yaşayamayacağım tek şeyi ver...” arkamdan tutarak beni yatağın kenarına yaklaştırdı ve dudaklarını hemen kalbimin üzerine bastırdı “...bana seni ver.”

Zihnim tüm bu olanlara yetişmeye çalışırken, ona bedeni sunarak başladım. O anda tek korkum, sabırlı ve hesaplı hareketlerle benimle sevişmeye çalışması ihtimaliydi. İhtiyacım olan şey bu değildi. Fiziksel aşkımızın her şeyi tüketmesine ihtiyacım vardı. Duygularım kadar acı verici olmasını istiyordum. Dokunuşunun tenime, ruhuma işlemesini istiyordum.

Her parçamı aldı ve bunu müdanasızca yaptı. İhtiyaç duyduğumu, sahiplenildiğimi ve evet, *tamamen tüketildiğimi* hissettim. Sevgisi? Hayatın zihnime girmesine izin verdiği acıyı ve şüpheyi yok etti. Dokunuşu? Bana sahip oldu ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, ona bir şey vermemi beklemedi... Sadece aldı. Her bir parçamı aldı.

“Evet,” diye fısıldadım boynuna, terli ve tamamen tükenmiş bedenim onunkinin üzerinde bir bez bebek gibiydi.

“Ne zaman?” diye mırıldandı, yorgunluk konuşma yeteneğini yok etmiş gibi.

“Hemen.” Tenine değen dudaklarım bir sırtışıla yukarı kıvrıldı. Elleri kışımı kavradı.

“Mükemmel.”

“Kıçım mı?”

Güldü. “Her şey.”

“Merak ediyorsan söyleyeyim, ‘elbette’ cevabı bir teklif değildi. Bu... Bana söylediklerin, az önce yaşanan aman-tanrım-bu-başka-bir-boyuttan-gelen-bir-seksti deneyimi, dünyanın en iyi teklifiydi. Çin’de senin beceriksizliğinden endişelenmekte haklıydım Monaghan. En bilindik çaylak hatası. Ama tüm zamanların en iyi maç kazandıran atışıyla kendini kurtardın. Tebrikler.”

Kıçımı tutuşu morartıcı bir hale geldi. “Beni seks için mi, yoksa evlenme teklifi için mi tebrik ediyorsun? Eğer seks içinse, o zaman çok sinirleneceğim. Seksi ne zaman elime yüzüme bulaştırdım? Benimle orgazm taklidi yaptığın tek bir an söyle. Adımı yüksek sesle haykırmadığın tek bir an söyle...”

“Sakin ol şampiyon.” Kıkırdadım. “Seksi eline yüzüne bulaştırdığın hiç olmadı.”

Tutuşunu gevşetti. “Özür dilerim... Çok özür dilerim. Stresin beni tüketmesine izin verdim. Sana bir saniye bile ayırmaktan çok korktum, çünkü bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum. Dengeyi kuramıyorum. Sana bağımlı oldum. Sadece tek bir yudum yeterli gelmiyor. Asla yetmiyor ve bu ihtiyaç beni tüketiyor.”

“Senin ya hep ya hiç dünyanda ben bir hiç olamam. Ancak şu anda beni her şeyin yaparsan kendimi asla affetmem. Sana güvenen başka insanlar var ve ben de en az onlar kadar senin bunu başardığını görmek istiyorum. O yüzden beni ondan nefret etme sebebin yapma, onu sevme sebebin yap. İkisine de sahip olabilirsin. Bunu bir seçim haline getirmeyi bırak.”

Cage parmaklarını sırtımdan yukarı kaydırıp saçlarımın arasına geçirdi ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. “Ama şunu açıklığa kavuşturalım: Sana evlenme teklif ettim ve sen de evet dedin. Doğru mu?”

Cevabı ilk önce sırtışımdan verdi. “Evet. Seninle evlenirim.”

“Çünkü bir noktada sana evlenme teklifi edersem hayır diyeceğini söylemiştin. Yani teknik olarak bir erkeği ‘elbette’ gibi bir cevapla işi kolaylaştırdığı için suçlayamazsın. Kimse reddedilmekten hoşlanmaz.”

“O konuşmayı yaptığımız için bile kafam karışmıştı. ‘Beni mihraba sürükleyip evet diyene kadar becermen’ gerekse bile benimle evleneceğini söylemiştin.”

Bir kolunu başının arkasına atıp çenesini bana doğru eğerken göğsü kahkahalarla titriyordu. “Ve sen de onun benim resmi teklifim olmasında hiç sakınca görmedin.”

“Şey...” Omuz silktim “...evet. Seksi, spontane ve biraz da mağara adamı tarzında bir teklifti.”

“Sana bir mağara adamı gibi davranmamı mı istiyorsun?”

“Daha kötü şeyler de düşünebilirdim ve bahse girerim kadınının korumak için elinde taşıdığın sopayla hayvan derisi içinde harika görünürdün.”

“Ben... Şey... Üzgünüm, hayır. İlkel insan rolü bana göre değil.”

“Ah, demek rol yapıyoruz. O zaman eminim ki futbolcu/ami-go kız olayı senin uzmanlık alanındır. Daha önce hiç bir amigo kızla seks yaptın mı?”

Cage başını iki yana alladı. “Bunu yapmayacağım. Hayatta olmaz. ‘Kaç kızla yattın?’ olayına girmeyeceğim. Bizim ne olup olmadığımızı söylemeyi seviyorsun. Eh, biz bu değiliz. Son bir saat içinde olanları düşünürsen, sahip olduğumuz şeyin bir fırtına olduğunu... Hayattan daha büyük bir fenomen olduğunu... Karşılaştırma bile yapılmayacak benzersiz bir şey olduğunu anlarsın.”

Nefesim göğsümde sıkıştı. Hâlâ düşüyorduk. Yerçekiminin canı cehenneme. Bu adama olan aşkım sağlıklı olmanın çok ötesindeydi, kendimi ona adamalıyım. Doğrulup onu öptüm ve sonra burnumu onunkine sürterek gülümsedim. “Ama cidden, kaç kadınla yattın?”

Beni ters çevirip yatağa sabitledi. “Hatırlamaya değer olan tek bir kişi var.”

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Çok Yüksek

Cage

Uyuyan Güzel’imi yatağın yanına koyduğum bir *ON BİRİNCİ BÖLÜM* kartıyla bıraktım.

Lake: *Sanırım bu bölümü gerçekten seveceğim! Aileme evleneceğimi söylemeyi düşünüyordum. Sen ne dersin?*

Koçlarımla buluşup önceki günkü maçın görüntülerini izlemeden önce kahvaltımın geri kalanını mideye indirdim.

“Porno mu?” Top tutucularımdan biri olan Grayson karşıma oturdu.

Lake’in mesajına bakmaya devam ettim. “Pornodan daha iyi.”

“Mümkün değil.”

“Belli ki en sevdiğim gölle tanışmamışsın.”

“Hum... Hayır, ama fotoğraflarını gördüm.”

Başımı kaldırıp gözlerimi kısıtım.

Ellerini havaya kaldırdı. “Hepsi çok güzel. Zevkli. Ve sana olan saygımdan ötürü derginin bir kopyasını yatağımın yanında değil, sehpanın üzerinde tutuyorum.”

“Hayatına değer verdiğini bilmek güzel.”

Cage: Şanslı adam kim?

Lake: Şu anda yüzü bacaklarımın arasına gömülü olan.

Cage: Dikkat et.

Lake: Noel hediyelerini bugün gönderiyorum. Ailen için henüz bir şey almadım ve Noel’e bir hafta var.

Cage: Ben icabına baktım.

Lake: Gerçekten mi?

Güldüm. Grayson bana sıırttı.

Cage: Gerçekten.

Lake: Sen ne istiyorsun?

Cage: Sanırım bacaklarının arasındaki bölgeden bahsetmiş-tin. Üzerine bir fiyonk tak, benim için yeterli.

Lake: Evet, şimdi ailemi arayıp onlara söyleyeceğim.

Cage: Babanın rızasını almadım. Belki de ben ona sorana kadar beklemelisin. Benim açımdan büyük bir hata.

Lake: Tabii. Haftalardır kızını hamile bırakmaya çalışıyordun. Teklifle ilgili herhangi bir şeyin hata olmadığından eminim, daha ziyade bu noktada çok geç kalınmış bir düşünce.

Bir bebek. Tanrım, Tom Jones’un beni bu konuda sorguya çektiğini duyabiliyordum. “Bebeğimi sen mi hamile bıraktın? Onu hamile bırakmaktan ‘ zevk ’ aldın mı?”

Cage: *Ailene haber vermeden evlenmek ve hatta çocuk sahibi olmak garip olur muydu?*

Lake: *Şey...*

Cage: *Unut gitsin. Onlara selam söyle. Gitmem gerek. Seni seviyorum.*

“Mesaj seksi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Grayson, bir hayata ihtiyacın var.”

“Futbol benim hayatım.”

Ayağa kalkarak son bir kez ağzımı sildim ve peçetemi boş ta-
bağıma attım.

“Bu bir hayat değil. Bu bir oyun, sonsuza kadar oynayamaya-
cağın bir oyun. Bir hayat... Kendine bir hayat edin dostum.”

Lake

Adam.

Evlilik teklifi.

Yüzük.

Ocak ayına kadar her şeyim olmuştu. Tanrı'ya bir özür borç-
luydum. Hayaller gerçekten gerçek oluyordu.

“Çok mu büyük?”

Sırtını bana dönmüş ve burnunu buzdolabına sokmuş bir
haldeyken bile yüzüğüme baktığımı nereden biliyordu?

“Öyle.” Parmaklarımı oynattım ve sabahın ilk ışıkları elmasa
vurup duvarlarda bir renk cümbüşü yaratırken sırttım.

“Değiştirmeliyim.” Cage döndü ve uzun bir bardağa portakal suyu doldurdu.

Sağ elim waffle’ımın üzerinden çikolatalı fındık ezmesini kazırken, gözlerim sol elime yapışık kaldı. “Değiştirmemelisin.”

“Annenle baban onlar için maç bileti ayarladığımı biliyor mu?”

“Hı-hı.” Gerçekten de mükemmeldi; sade, yuvarlak bir tektaş. Pırlanta ve safirlerle kaplı platin yüzüğün üzerinde oturan büyük bir tektaş.

“Benim ailemle birlikte tribünde olacaklar. Sen de Shayna ve takım sahibinin ailesiyle locada olacaksın.”

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. “Aşırı korumacı davranıyorsun.”

“Şansına küs.” Sırtıma dökülen saçlarımı çekerek beni öptü ve dudaklarını, tüylerim diken diken olana ve bedenim ürperene kadar tenimde gezdirdi. “Tribünde oturduğun günler sona erdi. Ayrıca locada oturmanı ben istemedim, takım sahibinin karısı Gretchen, yaşadığınız olaydan sonra Shayna’yla senin orada oturmanız için ısrar etti.”

“Çünkü oyun kurucularının, sakat kız arkadaşını maça tercih etmesi yüzünden bir daha maç kaybetmek istemiyorlar.”

“Şu anda sakat nişanım olabilir, ama eminim cömertliklerinin birden fazla nedeni vardır. Tekrar söylüyorum, umurumda değil. Senin güvenliğin benim bir numaralı önceliğim.”

Parmağımı yalayarak temizledikten sonra ona döndüm ve parmaklarımı solmuş kot pantolonunun kemer halkalarından geçirdim. “Bu seni korkutuyor mu?”

Gözlerini kıstı. “Ne?”

“Bu hayat? Bizim hayatımız? Çok mu mükemmel görünüyor? Biz... Senin mükemmele yakın sezonun... Super Bowl’u kazanma ihtimalin?”

Omuz silkti. “Maç ve maç. Günbegün.”

“Eş ve eş mi?” Sırıttım.

Parmağımdaki yüzüğü çevirerek gülümsedi. “Ömür boyu sürececek bir eş.”

İyiydi, gerçekten iyiydi.

“Korkuyorum.” Dudaklarımda korkumun gerçek derinliğini gizlemek için bir gülümseme belirdi.

Cage’in eli saçlarımin arkasına kaydı ve eğilip beni öperken boynumu nazikçe tuttu. “Neden korkuyorsun?” diye fısıldadı dudaklarıma.

“Çok yüksekte olmamızdan korkuyorum. Evrenin –Tanrı’nmdengeyi kurmak istemesinden korkuyorum. Yere çarptığımızda düşmeyi kesmemizden korkuyorum.” Ellerimi göğsünün üzerine koydum. “Yerc düşmekten korkuyorum.”

Alnını benimkine yaslayarak başını bir o yana bir bu yana çevirdi. “Yer çekiminin canı cehenneme.”

Yukarı.

Yukarı.

Yukarı.

Minnesota, Super Bowl’a gitmeyi başardı ve bunu Minneapolis’in ev sahibi olduğu yılda yaptı. Her şey daha iyi olamazdı. Bir spor yıldızıyla nişanlanmıştım. Tüm değersiz magazin dergilerinin birbirimizi aldattığımızı söylemesi bile önemli değildi. Yerçekimi mi? Artık düşmüyorduk. Uçuyorduk.

“Yürümeye devam et.” Flint ve birkaç koruma beni sahaya dolduran taraftar denizinin arasından geçirdi. Sahadaki NFC Şampiyonluk kutlamaları doruk noktasına ulaşırken konfetiler üzerimize yağdı.

Onu göremiyordum.

Onu göremiyordum.

Ve sonra... Onu gördüm, sadece onu. Zar zor nefes alabiliyordum. Şampiyonluk gömleği ve şapkasıyla sahnenin arkasında duruyordu. Ay'a kement atmış küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Maçın son oyununda sayı çizgisine koşarken elinde tuttuğu topu bana uzatarak başımı salladı. Sonra kollarını bana dolayıp beni havaya kaldırdı.

"Şimdi gerçek oldu. Tanrım, seni seviyorum! Seninle paylaşmadığım sürece hayatımdaki hiçbir şey gerçek değil." Beni öptü ve sırtışını beni öpecek kadar bile bastıramaması çok hoşuma gitti.

"Tebrikler! Eline yüzüne bulaştırmadın Monaghan." Tüm yaşananların sevincinin yüzüme yansıdığını hissettim ve dudağımı ısırarak sırttım.

On saniye. Flint ve bir grup güvenlik görevlisi, oyuncuların, fotoğrafçıların ve taraftarların yarattığı kalabalığa yenik düşmeden önce kendi küçük baloncuğumuzda bu kadar zamanımız vardı.

"Hadi gel." Cage elimi tuttu ve beni ödülün verileceği sahnenin arkasına çıkan merdivenlere götürdü.

Elimi onun elinden çekmeye çalışarak başımı iki yana salladım. "Bunların hepsi senin başarın."

"Seni omzuma atarım." Kaşları havaya kalktı.

Teslim olup onu sahneye kadar takip ederken gözlerimi devirdim.

Takım sahibinin eşi Gretchen kolunu belime doladı ve spiker sunuma başlarken Cage, onun kocası ve baş antrenörle birlikte spot ışıklarının altında yerini alırken bana destek oldu. Onun desteğine ihtiyacım vardı. Adrenalinin etkisiyle tüm vücudum titriyordu.

“Kameralara o güzel gülümsemeni göster. Seni de seviyorlar, biliyorsun.” Gretchen göz kırptı.

“Onların” beni de sevdiğinden pek emin değildim. Binlerce kıskanç kadının, yarım bacaklı kıza atıp tuttuğu bir “Lake Jones’dan Nefret Ediyorum” Facebook grubu olduğundan eminim. Facebook böyle boktan bir yerdi.

Kendi kalp atışlarımdan ve kulaklarımdaki vızıltıdan başka bir şey duymuyordum. Birkaç dakika sonra Cage döndü, bir elinde kocaman bir futbol kupası tutarken diğer eliyle bana uzandı. O beni öperken, stadyumda flaşlar patlıyor ve tezahüratlar gitgide artıyordu.

Tekrar kalabalığa dönmeden önce kulağıma, “Yerçekiminin canı cehenneme,” diye fısıldadı.

Gülümsedim, ama bunun altında dünyanın en kötü hissi vardı. Midemdeki bir düğüm öylesine gerilmişti ki düşeceğimi sandım. Çok yüksekteydik.

Hem. De. Çok. Yüksek...

Cage maç sonrası röportajlarını tamamlarken, ben de annem ve babamla birlikte Cage’in evine döndüm. Diş macunu almak için eczaneye uğradık. Arabaya taşıdığım torbada bir kutu hamilelik testi vardı, diş macunu yoktu. Annemle babamın bundan haberi yoktu.

Brooke, Rob ve kızlar bizden önce gelmişlerdi ve herkesi bekleyen pizza ve bira kutuları vardı.

“İyi misin tatlım?” diye sordu annem, ben yatak odamıza doğru ilerlerken.

Arkamı dönerek kendimi gülümsemeye zorladım ki bunu yapmak herkes bu kadar mutluyken bile çok zordu. “Evet. Sadece

çılgın bir gündü. Güzel ama çılgınca. Diş macunumu banyoya koyacağım. Hemen dönerim.”

Annem başını salladı, ama alnında şüphe çizgisi belirdi.

Kutuyu yırtarak ilk çubuğu çıkardım.

Negatif.

İkinci ve üçüncü testler de negatif çıktı.

“Kahretsin.” Aynadaki perişan yansımama baktım. Hamile kalmayı çok istiyordum çünkü bu, şimdiye kadarki en kötü duygunun en iyi sebepten kaynaklandığı anlamına gelecekti. Bunun yerine, kendimi patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordum. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Sadece bir histi. O kadar güçlü bir histi ki ağlamanın eşiğindeydim. Sadece henüz tanımlayamıyordum.

“Cage!” Hayden ve Isa hep bir ağızdan çığlık attılar.

Musluğu açtım ve yüzüme soğuk su çarptım. “Kendine gel,” diye mırıldandım havluya, yüzümü hızla silerken.

Köşeden bakarak mutfaktaki kutlamayı izledim.

Gülümse. Sadece gülümse.

Cage arkasını döndü ve neredeyse bitmiş olan mineralli içecek şişesini yere bıraktı. “Hey.”

Gülümsedim. Çok yanlış geliyordu, ama yine de gülümsedim. “Hey.” İçimi kemiren kanseri görmezden gelerek beni bekleyen kollarına yürüdüm.

Dudakları kulağımın yanına yerleşti. “Onları güzel bir otele yerleştirmeliydik,” diye fısıldadı. Karnıma bastırıldığı sert ereksiyonu bunun nedenini anlatıyordu. Görünüşe göre Super Bowl’a katılmak aşırı azgınlığa neden olmuştu.

Onun bu umutsuz arzusunu paylaşmalıyım, ama üzerime çöken dünyanın-sonu-geliyor bulutu libidoma güneş ışığı girmesine izin vermiyordu.

“Yatma vakti kızlar.” Brooke bize gülümsedi, annem de öyle.

Sıcaklık boynuma tırmandı. Bay Spor Yıldızı'nın kulağıma ne fısıldadığını tam olarak *biliyorlardı*.

"Bay Jones." Annem, bir elinde bira ve diğer elinde yarım dilim pizza tutan babamı dürttü. "Yatma vakti. Bitir işini."

Herkesin gelin ve damadın ne yapmaya hazırlandığını tam olarak bildiği bir düğün merasimi gibiydi, ancak düğün senaryosunda bunu her iki tarafın ebeveyni ve iki sekiz yaşındaki çocukla aynı evde yapmıyorlardı.

"İyi geceler oğlum." Brooke, Cage'e sarıldı, sonra sesi bir kade me daha alçaldı. "Baban seninle çok gurur duyardı."

Cage zorlukla yutkundu ve başını salladı. Gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi kırptırdım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Babam bana sarıldı ve sonra Cage'i işaret etti. Cage sırtıttı. "Aferin Lake."

Gözlerimi devirdim.

"Seninle evlenmek için rızamı almadı, ama Super Bowl'un en değerli oyuncusu seçilirse bunu görmezden geleceğim."

Cage'in yüzü hafifçe buruştu. Babamın rızasını almak istemişti.

"İyi geceler baba."

Babam beni serbest bıraktı ve annemi takip ederken Cage'in omzunu sıvazladı.

Mutfakta yalnız kaldığımızda, "Yatak odası," diye fısıldadı Cage.

"Mutfağı toparla... Cage!" diye ciyakladım, ama beni omzuna atıp olmadığını iddia ettiği mağara adamı gibi yatak odasına götürmeden önce değil. Ayaklarım yere değdiği anda, "Kıyafetlerini çıkar," dedi. Kapı kilitlendi. Bana aç gözlerle baktı. "Çıkar."

Çok. Yüksek.

Derin bir nefes alarak kazağımı başımın üzerinden çıkardım. Gömleğini çıkarmadan önce gözleri birkaç saniye boyunca göğüslerime takıldı. "Devam et." Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi.

“Botlarım,” diye fısıldadım.

Önümde diz çöküp sarı botlarımı çıkardı, ardından bir elini belime koyup sabit tutarken diğer eliyle kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıldı. Dizlerinin üzerinde yükselerek dudaklarını karnıma bastırdı. Ellerini arkama kaydırarak sutyenimi çözdü. “Çok güzel...” diye fısıldadı tenime.

Yanağımdan süzülen tek bir damla gözyaşından başka bir şey hissetmeyerek gözlerimi kapattım.

“Bebeğim...” Gözyaşımı başparmağının ucuyla yakalayıp gözüme kadar giden yolunu izledi. “Neyin var?”

Çok. Yüksek.

“Korkuyorum.”

Başını sallayarak ayağa kalkarken, beni bedenine sıkıca bastırdı. Beni yatağa yatırdı ve dudaklarımı dudaklarıyla örttü. Dillerimiz birbirine dolandı ve o ağzımın içine doğru inerken daha fazla gözyaşı aktı. Pantolonunu çıkarmak için yataktan kalktığı anda başımı çevirdim ve gözlerimi hızla sildim.

“Lake, bana bak.”

Sertçe yutkunarak gözlerimi ona çevirdim.

Vücudumdan yukarı kayarken külotumu indirdi ve bunu yaparken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. “Sakin korkma. Sen benim dünyamsın. Seni hayatım pahasına koruyacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?” Başını eğdi.

Dili meme ucumun etrafında dolanırken gözlerim kapandı. Neden bu kadar güzel bir acıydı? Sadece *güzel* olmalıydı.

Dudakları boynumdaki tenin tadına bakarken kendini içime gömdü.

Hiçbir şey hissetmedim. Gözlerim beyaz tavana sabitlenmişti.

Kendimi... Uyuşmuş gibi hissediyordum. O içimde hareket ederken ellerim başının arkasında öylece duruyordu.

Kendimi... *Ölmüş* gibi hissediyordum. Kalbim yavaşladı... Yavaşladı... Yavaşladı...

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

En Kötü Türden Rüyalar

“HAAYIIIIIRRRRR!”

Yataktan fırladım. Ciğerlerim ilk nefesini alan bir bebek gibi soluk soluğa kalmıştı, ama alnımda boncuk boncuk biriken ve tüm vücuduma yayılarak geceliğimi ıslatan ter, bana daha çok son nefesimmiş gibi hissettiriyordu.

“Lake!” Cage beni kollarına çekti. “Şişşt... Ben yanımdayım.”

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

“Sorun yok... Sadece bir rüyaydı bebeğim.”

Değildi. Rüyalar pençelerini ruhunuza geçirip onu parçalara ayırmazdı. Kollarımı boynuna doladım ve onu sıkıca sarıldım.

“Gitme. Lütfen gitme.”

“Saat sabahın üçü. Hiçbir yere gitmiyorum.”

Boynunu ölümüne sıkarak başımı salladım. “Korkuyorum.”

“Hey.” Kollarımı boynundan çözdü ve lambayı yaktı.

Kör edici ışık karşısında ikimiz de gözlerimizi kıstık.

“Bana bak.” Yüzümü avuçları arasına aldı. “Neyin var senin? Bu, geçen haftadan beri üçüncü kâbusun.”

“Sahadasın... Yaralısın.”

“Ben buradayım. Ben iyiyim. Bu sadece bir kâbus. Tamam mı?”

“O kadar gerçekti ki...”

“Değil. Ben buradayım. Bana dokunabilirsin. Ben iyiyim. Sen iyisin... Biz iyiyiz.”

“Gitme...” diye fısıldadım.

Sırılsıklam olmuş tişörtümü çıkardı ve yatağın ucundan kendi beyaz tişörtünü alıp başımın üzerinden geçirdi. “Hiçbir yere gitmiyorum.” Işığı kapattıktan sonra sırtımı göğsüne yasladı ve uyku beni ele geçirene kadar bana sıkıca sarıldı.

“Çok ciddi olmalı.” Luke gülümseyerek kapının önünde durdu.

Tüm ailem ve Cage’in ailesi, üç gün sonra oynanacak olan Super Bowl için Minneapolis’teydi. Cage’in büyük bir evi vardı ama tüm Jones klanı için yeterince büyük değildi, bu yüzden annelerimiz ve babalarımız dışında herkes bir otelde kalıyordu.

“Jessica ve çocuklar nerede?”

“Otelde kaldılar. Benimle konuşman gerektiğini söyledin... Gerçekten önemli olduğunu söyledin, bu yüzden yalnız geldim.”

Başımı sallayarak kapıyı arkamızdan kapattım.

“Cage’in annesiyle babası nerede?”

“Hayden ve Isa’yı alışverişe götürdüler. Mall of America.”

Luke, mutfak pencerelerine en yakın olan siyah beyaz çizgili koltuğa otururken başını salladı.

“Kahve? Çay? Bira? Şarap?”

“Su.” Gülümsedi. “Kötü görünüyorsun.”

“Yani berbat bir enkaz gibi mi?” Ona bir bardak su uzattım ve karşısına oturdum.

Suyundan bir yudum aldı. “Dürüst olayım mı? Evet. Berbat bir enkaz gibi görünüyorsun. Kibar doktor rolünü oynuyordum.”

“Önsezilere inanır mısınız?”

“Altıncı his mi? Önsezileri olan hastalarla uğraştım. Bu çok iyi anlaşılmış bir olgu değil, ancak bazı insanların bu tür önsezilere sahip olma ihtimaline karşı değilim.”

“Tanrım!” Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek başımı salladım. “İşte bu yüzden seninle hiçbir şey hakkında konuşmuyorum. Basit bir evet ya da hayır sorusuydu.” Ve böylece... Bu *hissin* beni ne kadar etkilediğini anladım. Luke’a söylemek istediğim şey bu değildi.

Kaşları çatıldı. O da bunu biliyordu. “Evet,” dedi yumuşak bir sesle. “İnsanların önsezileri olduğuna... İçlerinde mutlak gerçek barındıran bazı *hisler* taşıdıklarına inanıyorum. Bazen sadece bir histir. Bazen daha canlıdır, rüyalarında gördükleri bir şeydir. Jess’te böyle *hissetmişim*. Kafam daha bir anlam veremedi içgüdülerim bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordu. Sadece... Biliyordum.”

Karların üzerinde elmas gibi parlayan güneşe bakarak başımı salladım.

Yanaklarımdaki yaşları silip titrek bir nefes aldım. “Benim için bir his olarak başladı, midemi kemiren bir kanser gibi. Fiziksel olarak acı çekiyordum ama sonra...” Sertçe yutkundum “...bir rüya –kâbus– gördüm. Çok netti, çok gerçekti. Saha. Maç saati, tam olarak bir dakika kalmıştı. Cage...” Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzüldü. Acı gerçekti. Rüya gerçekti.

“Cage?”

Luke'a baktım. "Cansızdı."

Luke yavaşça başını sallarken itirafımı sindirmeye çalıştı. "İncindi mi?"

"Sağlık görevlileri. Koçlar. Oyuncular yere diz çöküyor. Ve kalabalık... Sessiz. Ama Cage, hareket etmiyor... Tek bir kası bile oynamıyor."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra gözyaşlarımın arasında güldüm. "Bana bunun delilik olduğunu söyle. Bana deli olduğumu söyle. Bunun imkânsız olduğunu söyle. Lütfen, *lütfe*n bana bunu yok edecek bir şey söyle."

Luke hiçbir şey söylemedi, sadece bana acıyormuş gibi bir ifadeyle baktı.

"Bir şey söyle," diye yalvardım.

"Üzgünüm." Başını iki yana salladı.

Sandalyeden hızla kalkarak fayans zeminde geriye kaymasına neden oldum. "Üzgün müsün? Bu da ne demek? Delirdiğim için mi üzgünsün? Yapabileceğin bir şey olmadığı için mi üzgünsün? Yapabileceğim bir şey yok mu?" Saçlarımı çekiştirdim. Delirmiştim. Delilik bok gibi hissettiriyordu.

"Yukarıdakilerin hepsi."

"Bu hiç adil değil. Sen lanet olası bir psikiyatristsin! Bana ne yapacağımı söyle."

"Söyle ona."

Güldüm, delice bir kahkaha attım. "Ona söylemek mi? Çok akıllıca, Luke. Ona korktuğumu söyledim. Kâbuslar gördüğümü biliyor."

"Ona neden korktuğunu söyledin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Uzun zaman boyunca sadece bir histi. Söylenecek bir şey yoktu."

“Ona rüyalarından bahsettin mi?”

“Onları gördüğümü biliyor, ama tam olarak ne hakkında olduklarını bilmiyor.”

“Söyle ona.”

İnledim. “Sonra ne olacak? Maça çıkıp oynamayacak mı? Bu bir futbolcunun kariyerinin zirvesidir. Yaptıkları işi yapmalarının tek nedeni bu. İçimde bir his var ya da bir rüya gördüm diye oynamamazlık etmeyecek.”

“Haklısın. Her halükârda maça çıkacak.”

“O zaman ne anlamı var?”

“Mesele şu ki yapabileceğin her şeyi yapmış olacaksın.”

“Ama yine de oynayacak mı?”

“Evet.”

“Ve yaralanacak ya da ölecek, artık rüyam ne anlama geliyorsa.”

“Bu sadece bir rüya olabilir.”

“Olmaya da bilir.”

Luke yavaşça başını salladı. “Olmaya da bilir.”

“Tanrı benden nefret ediyor. Ne yaptığımı bile bilmiyorum ama benden nefret ediyor.”

“Bence Tanrı’ya kontrol edemediği şeyler için çok fazla itibar ediyorsun ve kontrol ettiği şeyler için yeterince güvenmiyorsun.” Ayağa kalktı. “Gitmem gerek. Duş almak isteyen bir karım var.” Beni kollarına çekerek kulağıma fısıldadı. “Ona söyle ve sonra... Dua et.”

Cage’in hislerimi anlamasını sağlamak kolay olmalıydı. Ne de olsa tüm takım katı bir programa bağlıydı; yemekler, antrenmanlar, röportajlar, yatma zamanı. Kimse hiçbir şeyi değiştirmi-

yordu. Uğursuzluk getirme korkusuyla normal programlarından bir nebze bile sapmak istemeyen bir grup adam için, önsezim bu kadar saçma bir olgu olmamalıydı.

Yanlış.

“Güvenlik çok sıkı olacak. Çılgın insanların sayısı ikiye katlanacak. Her zaman Flint’in ya da kardeşlerinden birinin yanında kal. Anladın mı?” Cage bavulunun fermuarını çekti.

Tek bir tırnağım bile kalmamıştı ve yanağımın iç kısmıyla alt dudacağımı da tamamen kemirmiştim. “Önseziler hakkında ne düşünüyorsun?”

Cage güldü. “Bana her zaman geliyorlar. Genellikle de bir maçtaki oyunlarla ilgili.”

“Peki, doğru çıkıyorlar mı?”

Ayaklarını spor ayakkabılarının içine sokarken omuz silkti. “Bazen. Neden?”

“Kâbuslarım?”

“Evet?”

“Hepsi maçla ve senin yaralanmanla ilgiliydi.”

Cage kaşlarını çatarak bana baktı. “Ciddi misin?”

Başımı salladım.

Cage bunu düşünüyor gibiydi ve kısa bir an için kader gibi hissettiren şeyi değiştirmek için bir şey yapacağını ya da söyleyeceğini düşündüm. “Ben de son zamanlarda çılgın rüyalar gördüm.” Ayağa kalktı. “Buraya gel.”

Ona doğru temkinli adımlar attım. Yaklaşan kıyamet hissi, her adımı ve her dokunuşu sonmuş gibi hissettiriyordu. “Bunun çılgınca olduğundan pek emin değilim. Ya değilse?”

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve gülümsedi. O anda benimle ilgili her şey bir yanılsamaydı. Kendimi toparlayamıyordum. Ölüyordum ve o bunu göremiyordu.

“Rüyanda en azından maçı kazandık mı?”

“Siktir git.” Kendimi geri çektim.

“Ne? Hey...” Kolumdan tutup beni kendine çekti. “Neler oluyor? Şaka yapıyordum.”

“Ben yapmıyorum! Maçla ilgili bir önsezim vardı. Rüyaları görmeden önce kendimi fiziksel olarak hasta hissediyordum ve yaklaşmakta olan bu dehşet duygusunu nasıl açıklayacağıma dair herhangi bir fikrim yoktu. Ama sonra o rüyayı gördüm. Sahanın ortasında cansız bir halde yatıyordun, herkes etrafına toplanmıştı ve stadyum sessizlik içinde donmuştu ve... Ve... Maçın bitmesine bir dakika kalmıştı. Bir!”

“Lake...” Cage başını iki yana salladı. “Duygularını görmezden gelmeye çalışmıyorum. Sadece ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Oynamamam mı? İstediğin şey bu mu?”

Ne istediğimi bilmiyordum. Onun oynamasını istemediğim kadar oynamasını da istiyordum. Cevaplaması en zor soruydu. Verilmesi en zor karardı.

Yüzümü silerek hüznü bir tavırla gülümsedim. Acı donuk bir hissizliğe dönüşmüştü. Tek hissedebildiğim kalbimin atışıydı, çünkü o karşımda duruyordu. “Ne istediğimi bilmiyorum, bu yüzden sanırım hiçbir şey istemiyorum. Sadece sana söylemek zorundaydım ve üzgünüm, çünkü şu anda bunu sana söylemenin ne kadar bencilce olduğunu biliyorum; ama ben...”

Bana sımsıkı sarıldı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Gerçekten bilmen gereken tek şey bu.”

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir Dakika

Cage

Bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçen hayatım:

Lake.

Babam.

Çarpışma anı.

Kalabalık.

Lake'in tenimde gezinen dudakları.

Ter.

Tünelin sonundaki ışık.

Göğsümde ağır ağır atan kalbim.

73.000 kişinin kükremesi.

Nefes almak için savaşılan ciğerlerim.

Lake'in çıplak vücudundan yukarı tırmanırken bir yay gibi kıvrılan sırtı, kapanan gözleri ve aralanan dudakları.

Annemin sesi.

Bayraklar dalgalanırken ve birisi *The Star Spangle Banner*'in son notasını çalarken, titremesini önlemek için tekrar tekrar yumruk yaptığım elim.

Lake'in gözyaşları.

Boğuluyordum. Onun gözyaşlarında boğuluyordum.

Çimlerin üzerine düşmeden önce tekrar tekrar havada dönen madeni para.

Haykıran kendi sesimin yankısı.

Ve sonra... Sessizlik.

Lake

Lütfen, Tanrım... Bu kez... Lütfen onu alma. Her şeyi yaparım.

Bana bıraktığı kart çantamdaydı:

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lake: *Aklımı oyunda tut. Önsezim sadece bir anlık deliliktir. Bu anın tadını çıkar. Bunu hak ediyorsun! Seni sevmek benim için büyük bir zevk. Karın olmak için sabırsızlanıyorum. <3*

* *The Star-Spangled Banner*, Amerika Birleşik Devletleri'nin ulusal marşıdır. (ç.n.)

Maçtan önce görüp görmeyeceğini bilmiyordum, ama gönder tuşuna basmak sinirimi yatıştırdı.

Flint bana locaya kadar eşlik etmeden önce, Jessica elimi tuttu. “İyi misin?”

“Luke sana söyledi.” Jessica’nın omzunun üzerinden heyecanla coşan ailenin geri kalanına baktım. Luke’un sırtı bize dönüktü. Küçük çocuklara göz kulak olduğu için hepimiz Penny’ye çok şey borçluyduk.

Jess elimi sıktı. “Bence sen de onun kafasını allak bullak ettin.”

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Abimin kötü anılarını canlandırmak istememiştim. “Hiçbir şey söylememeliydim.”

Jessica bir adım daha yaklaşarak elimi daha sert sıktı. “O da babası gibi güçlü... Belki daha da güçlü. Ama sen...” Sırıttı. “Sen bensin... Belki daha güçlüsün. İnsanlar savaşçı olmaz. Savaşçı doğarlar. Sen de bizden birisin.”

“İncinebilir.”

Jess başını salladı. “Evet.”

“O...” Söyleyemedim bile.

Jess yine başını salladı. “Evet.”

Tanıştığımız günden beri idolüm olan bu kadın bana inanıyordu. Bunu hak ettiğimi hissetmiyordum. Hayallerini bir erkeğin –bir ölümlünün– üzerine kurmuş bir kız gibi hissediyordum ve her şey çökmeye, beni de bu enkazın içine çekmeye hazırdı.

“O benim her şeyim.”

Jessica başını iki yana salladı. “O sadece bir an.”

“Bu anın bitmesine hazır değilim.”

Jess gülümsedi; küçük, hüznü ve kendi kayıp anlarıyla dolu bir gülümseme idi.

“Hazır mısın?” Luke, Jessica’nın elini tuttu.

Derin bir nefes aldım ve tüm hayatım boyunca elimi tutmuş olan insanlar için bunu bir gülümsemeye dönüştürdüm. “Bastır Minnesota! Diğer tarafta görüşürüz çocuklar.” Flint’in kolundan tutarak onu locaya kadar takip ettim.

Gretchen beni hemen karşıladı. “İşte geldi!” Bana sarıldı. “İçecek ve yiyecek bir şeyler al. Bunun için hazır mısın?”

Değildim. Hiç. Hazır. Değildim.

“Tahmin bile edemezsin.” Dudaklarım sıkı bir gülümsemeye dönüştü.

“Henüz ikinci yılında olmasına rağmen çok iyi bir yerde.”

Gelmiş geçmiş en kötü yerdı ve bunu gören tek kişi bendim.

Ben ölmüştü ve ben yaşıyordum.

Kalbi istemiştim. Onun öpücüğünü istemiştim. O anı istemiştim.

Onun ölmesi ve benim yaşamam için bir neden olması gerekmiyordu. Hayat milyonlarca şeyden ibaretti ve herkes için son derece farklıydı, ama en basit gerçeğine indirgendiğinde, hayat her zaman bir *deneyimdi*.

Eğer bir Tanrı varsa, belki de benden gerçekten nefret etmiyordu. Belki de beni seviyordu. Belki de beni, hayatı sınırsızca *deneyimlememe* izin verecek kadar seviyordu.

Cage’i seviyordum. Cage’i, hayatı sınırsızca *deneyimlemesine* izin verecek kadar çok seviyordum.

Koltuğuma yerleşirken, sahada Monaghan’ı gördüm. Bu onun için bir *deneyimdi*. Buna hayatta bir kez yaşanacak bir olay demek çok hafif kalırdı.

Bu, küçük bir çocuğun rüyasıydı.

Bir babanın en gururlu anıydı.

AJ'in, oğlunu izliyor olmasını umuyordum.

Eğer Tanrı gerçekten her şeyi biliyorsa, Ben'in öleceğini ve benim yaşayacağımı da biliyordu. *Hayatın* yaşanmasına izin vermişti. Diğer 73.000 insanla birlikte o günü –o anı– yaşamaktan başka seçeneğim yoktu.

“Titriyorsun.” Gretchen ellerini kucagımda katlanmış olan ellerimin üzerine koydu. “Gene yıllar önce Baltimore’da oynadı. Bunu biliyor muydun?”

Başımı iki yana salladım. Cage, onlarla oturmama izin verdikleri için ne kadar minnettar olduğumu söylemek dışında takımın sahipleri hakkında pek konuşmazdı.

“O da bir oyun kurucuydu. Üniversitede tanıştık ve çaylak sezonundan önceki yaz evlendik. İlk sezonunda ülser oldum. Her düşüş, her vuruş için o kadar endişeleniyordum ki... Bizim için önemli olan galibiyet değildi. Erkeğinin her maç sahadan kendi başına çıkması bir zaferdir.” Ellerimi sıktı. “Bugün zafer kokusu alıyorum.”

Sözlerinin bir önsezi mi, yoksa pahalı ayakkabılarına kusmamı engellemek için söylenen bir saçmalık mı olduğunu bilmek istiyordum. Sormadım.

Altmış dakikalık bir süre ve saatin 1.00’i göstermesi için dört fırsat.

Lütfen sadece kötü bir rüya olsun.

İlk çeyreğin sonunda Cage hala iyiydi ve Minnesota yedi sayı öndeydi.

Devre arasında on dört sayı öndeydiler ve Cage sadece iyi olmakla kalmadı, bir oyun kurucu sinsiliğiyle üç saniye kala sayı yaptı. Beni göremiyordu ama nerede olduğumu biliyordu. İki parmağını öpüp bana doğru uzattı. Gretchen bana sarıldı. Kalbim hâlâ atmıyordu.

Denver dördüncü çeyreğin bitimine iki dakika kala beraberliği yakaladı. Tıpkı önceki üç çeyrekte yaptığım gibi, saatteki sayılar ilerledikçe nefesimi tuttum. Saatin 1.00'i göstereceği son kez hayatta kalmam gerekiyordu.

Bir dakika on saniye... Orta alan oyuncusu topu fırlattı.

Dokuz saniye sonra, Cage birkaç adım geri çekildi ve fırlatmaya hazır bir şekilde kolunu kaldırdı.

Sekiz saniye.

Yedi saniye.

Karnımı tuttum. Aynı acı? Karnımı yumrukladı. "Hayır!" diye bağırdım, sahadan beni duyacakmış gibi kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak.

Locadaki herkes şaşkınlıkla bana baktı.

Beş saniye.

Dört saniye.

"Hayır!" Kalbimin hemen üzerinden tişörtümü avuçladım. "Cage!"

Topu göğsüne bastırıp korudu ve sonra onunla koştu.

Üç saniye.

Başını eğip omuzlarını kamburlaştırırken bir savunma oyuncusuyla kafa kafaya çarpıştı.

İki saniye.

O yere düşerken, odadaki tüm gözler benden ona kaydı.

Bir saniye.

Ellerimi cama vurdum. "Cage!"

Saat bir dakika kala durduğunda, dünyam sahada *cansız* bir halde yatıyordu. Koçlar, antrenörler ve doktorlar onun yanına koştu ve o lanet olası ürkütücü sessizlik stadyuma yayıldı.

Gretchen sırtıma sarıldı. "Sorun yok, o iyi olacak."

Başımı iki yana salladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Kaderin canı cehenneme.

Önsezilerin canı cehenneme.

Hayatın canı cehenneme.

Ben ölmüştü ve ben yaşıyordum. Saçmalık... O anda yaşamaktan çok uzaktım. Eğer Cage giderse, ben de gitmek istiyordum.

Cage

“Yardım.. Edin...” Kelimelerim bir sese dönüşmedi. Ciğerlerim hava almak için yalvarıyordu. Hareket edemiyordum.

Doktorlar bana ulaşmadan önce, takım arkadaşlarımdan yüzlerindeki *korkuyu* gördüm.

Neden ellerim hareket etmiyordu? Bacaklarım... Onları hissedebiliyordum ama hareket ettiremiyordum. Ciğerlerim... Ciğerlerimde ne sorun vardı? Neden nefes alamıyordum? Küçük soluklar, alabildiğim tek şey buydu. Yeterli değildi.

Tüm kontrolleri yaparken bana pek çok soru sordular.

Doktorlardan biri, “Bacaklarını birleştir,” diye talimat verdi.

Yapamadım.

Lake. O biliyordu.

Yüz maskemi çıkardılar ve biri kaskım her iki yanından tutarken beni kayışlarla bağlayarak sedyenin üzerine yatırdılar.

Felç olmuştum.

Nefes alamıyordum.

Lake. O biliyordu.

“Kalabalığa her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret verebilir misin?” diye sordu doktorlardan biri.

Başparmağım kıpırdadı, daha çok bir seğirme gibiydi ama hepsi bu kadardı. Stadyumda yetmiş binden fazla insan vardı ve tek duyabildiğim kalbimdi. Çok zayıftı.

Lake. Benim Lake'im neredeydi? Bunu görüyor olmasından nefret ediyordum. Ne yapacaktım ki? Ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyemezdim. Yoluna girecek miydi? Ona bir daha sarılabilecek miydim?

Sonra korku başladı. Çok korkuyordum.

Felç mi olmuştum? Bir daha yürüyebilecek miydim? Nefes almak neden bu kadar zordu?

Lake... O biliyordu...

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Şansın Tanımı

Lake

Başını ellerinin arasına almış bir halde sandalyesinde iki büklüm oturan Luke sonunda başını kaldırıp bana baktı. *Tamamen* uyuşmuş olmasaydım, yüzündeki acı kalbimin derinliklerine işlerdi.

Hâlâ atan bir kalbim var mıydı? Hissedemiyordum.

“Ben...” Başını iki yana salladı.

Jessica elini onun dizine koydu. Cage dışında önsezimden haberdar olan sadece üçümüzdük. Annesine bunun benim hatam olduğunu söylemek istedim. Onu durdurmak için daha fazlasını yapmalıydım. Maçtan önce, olan bitenin özgür iradede başka bir şey olmadığına kendimi inandırmıştım... *Hayat.*

Gevşek bedeninin sedyeyle sahadan çıkarılışını izlemek her şeyi değiştirdi. Suçluluk duygusu. Sahip olduğum tek şey buydu. Birkaç saniye içinde beni içine çekmiş ve bütünüyle yutmuştu.

Saatler sonra testleri bitirdiler ve onu yoğun bakıma aldılar.

“Hadi, Lake.” Hemşire onu ilk kez görmemize izin verdiğinde Brooke bana elini uzattı.

Boş gözlerle eline baktım. Gözlerimin son birkaç saat içinde cansız bir nesneden diğerine kayması dışında, sandalyedeki kederli pozisyonumu bozup kıpırdadığımı sanmıyordum. Eğer tam şokun bir görüntüsü varsa, o ben olmalıydım. Bekleme odası, maçtan hemen sonra onu görmeye gelen oyuncularla dolup taşarken bile hareket etmedim. Hareket edemedim.

“Tatlım, şimdi gidip onu görebilirsin.” Annem koluma dokundu.

Gözlerim onun eline kaydı; bu, her şeyi odaktan çıkarıp hiçbir şeyin anlam ifade etmediği zihnimdeki o boşluğa geri dönerek, görüşüm tekrar bulanıklaşınca kadar odaklanabileceğim başka bir şeydi.

Jessica önümde eğildi ve yüzümü ellerinin arasına alarak sıkıca tuttu. “İşte bu kadar. Burası ya batacağın ya da çıkacağın yer. Burası savaşçıların kurbanlardan ayrıldığı yer.” Bacağımı tuttu, protez bacağımı. “Sen bir savaşçısın. Ayağa kalk.”

Etrafımızdaki insanların onun anlayışsız davrandığını düşündüklerinden emindim. Ben işin aslını biliyordum. Beni kurban olmamı izleyemeyecek kadar çok seviyordu. Onu bu kadar uzun süre bir idol olarak görmemin bir nedeni vardı.

Ayağa kalkıp elini uzattı. “Kalk.”

Bekleme odasının tamamını ürkütücü bir sessizlik kapladı. Uyuşukluk geçmeye başladı ve ilk hissettiğim şey, bir oda dolusu gözün üzerimde olduğuydu. Çıplak bedenim büyük bir okuyucu kitlesine sahip bir dergide dünyanın dört bir yanında dolaşıyordu. Herkese her şeyimi korkusuzca açmıştım, ama yine de beni Cage’den ayıran otuz adımı atmaktan çok korkuyordum.

Ayağa kalktım.

Jess ellerimi sıktı. “Güç, zayıflığı tanır. Ona saygı duyar, ama asla boyun eğmez. Anladın mı?”

“Anladım,” diye fısıldadım. Sonra arkamı dönerek Brooke’u yoğun bakım ünitesine kadar takip ettim.

Bakış.

O bakışa sahip olmayı reddediyordum. Komadan çıktığımda anne ve babamın yüzündeki bakış buydu. Hayatta-olduğun-için-çok-mutluyuz bakışı ve ardından gelen vücudun-berbat-durum-da bakışı.

Brooke? Odaya girdiğimiz anda yüzünde o bakış vardı. Bilinmeyen bir yerden bulabildiğim tüm gücü topladım ve herhangi bir tepki vermemek için yüzüme o bakışı yapıştırdım. Vücuduna bağlanmış milyonlarca kablo ve makine, boynunda kocaman bir boyunluk varken bu hiç de kolay değildi.

“Selam.” Gözleri Brooke’a kayarken sesi yumuşak ve biraz da pürüzlüydü.

“Selam.” Brooke elini onun elinin üzerine koydu. Eli seğirmedi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Pek bir şey... Hissetmiyorum.”

Ona doğru bir adım daha attım. Bakışları benimkilerle buluştu.

“On üçüncü bölüm.” Sırıtmaya çalıştı.

Hiç komik değildi. Hikâyemizde böyle bir bölüm olmasını istemiyordum.

“Biliyordun...” diye fısıldadı.

Bilmiyordum. Bunu göremiyor muydu? Gerçekten *bilseydim*, onu sahadan uzak tutmak için climden geleni yapardım. İşin gerçeği? Hiçbir şey bilmiyordum, ama onu hastane yatağında görünce sanki her şeyi biliyormuş gibiydim.

“Neyi biliyordun?” Brooke bana baktı. Başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey.”

Dikkatini tekrar Cage’e çevirdi. “Doktor bize bunun bir omurga zedelenmesi olduğunu ve yarın daha fazla test yapacaklarını söyledi, ancak şişlik indikten sonra tüm bedensel işlevlerini yeniden kazanacağından umutlu. Kısa süre içinde sahalara döneceksin.”

Yüzümü buruşturdum. Bunu nasıl söyleyebilirdi? Hangi anne oğlunun hayatını sona erdirebilecek bir darbe almasını izledikten sonra bunu söylerdi. Brooke’u seviyordum, ama o anda ona olan saygımı biraz kaybetmiştim. Bunu kendi iyiliği için değil de oğlunun iyiliği için söylediğini umuyordum.

“Göreceğiz,” dedi Cage.

“Bekleme odasında seni görmek isteyen bir sürü oyuncu var, ama sen hâlâ yoğun bakımdayken ziyarete izin vermiyorlar. Doktorun seni yarın ya da en geç Salı günü taburcu etmek istiyor.”

Cage biraz kıkırdadı. “Yoğun bakım ünitesini tıkadığımı söyledi. Burada olduğumu bilen birkaç hasta bile gelip beni görmek istiyor. Kateter torbalarını, serumları falan. Bu çılgınlık.”

“Sesin nefes nefese geliyor.”

“Nefesimi kontrol eden bölgeye darbe aldım.”

Brooke gözlerini kısarak başını salladı. “Kazandınız.” Hafifçe gülümsedi. “Takım arkadaşların dışarıda... Super Bowl Şampiyonu tişörtlerini ve şapkalarını giymişler.”

Cage gülümsedi. Vücudunun geri kalanında herhangi bir hareket belirtisi görmemiştim, ama görmezden gelinen aşikâr gerçeğe rağmen gülümsemeyi başarmıştı; boynundan aşağısı felçli görünüyordu.

Brooke gülümsüyordu. Cage gülümsüyordu. Ben? Buna bir saniye daha dayanamazdım. O zayıflık vardı ya? Onu kabullenmeye hazırdım. Koşarak banyoya girdim ve tuvalete kusarken saçlarımı tutup yüzümden uzaklaştırdım.

“Ah, Lake...” Brooke sırtımı okşadı. “Seni zavallıcık. Al.”

Biraz rahatladığımı hissederek doğrulduğumda, bana ıslak bir kâğıt havlu uzattı. Ağzımı sildim.

“Özür dilerim.”

“Özür dileme. Onu sahadan götürdüklerinden beri kaç kez aynı şeyi yapmak istediğimi anlatamam. Gerginlik. Korku. İnsanın vücudunu yoruyor.”

Brooke haklıydı. Beni rahatsız eden bu duygudan kurtulmam gerekiyordu. Çoktan gerçekleşmiş bir şeyden korkmak çok saçmaydı. Cage yoğun bakımdaydı, felç olmuştu ve ben bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Banyodan çıktım ve Cage bana bakıp kaşlarını çatınca omuz silktim.

“Bize birkaç dakika izin verir misin anne?”

Brooke elini tekrar onun elinin üzerinde gezdirdi ve sonra bana gülümsedi. “Elbette.” Gözlerindeki yaşlar gözümünden kaçmamıştı. Brooke herkes için güçlü duruyordu, ama bir noktada o da duygularını serbest bırakmak zorunda kalacaktı.

Gitmek için dönmeden önce ona, “Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Cage’e sadece baktım. Gerçek gibi görünmüyordu.

“Lake... Dokun bana.”

Gözlerim vücudunda gezindi. “Nereye?”

Kıkırdadı. “Neresi olursa. Göğsüme, koluma, bacağıma. Elini battaniyenin altına sok ve aletimi okşa, ama kateterimi çıkarma. Herhangi bir yerime, sadece dokun çünkü şu anda çok korkmuş görünüyorsun.”

“Sen?” Elimini ayağının üzerindeki battaniyeye koymadan önce birkaç kez yumruk yaptım. “Sen korkmuyor musun?”

“Dehşete düşmüş durumdayım,” dedi, sahada düştüğünden beri söylediği ilk gerçek buymuş gibi boğuk bir fısıltıyla.

Elimi bacağından, kalçasına ve karnından, çıplak göğsüne doğru kaydırarak ona bağlı kablolar ve elektrotlar arasında gezdirdim.

“Sen bir kâhinsin.”

Başımı iki yana salladım. “Değilim.”

“Biliyordun.”

“Bilmiyordum.” Yatağından uzaklaşıp ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve ona sırtımı dönerek derin bir nefes aldım. “Hiçbir şey *bilmiyordum*. Sadece hissettim. Rüya gördüm. Ondan saklanmaya, onu inkâr etmeye çalıştım. Ben öldüğünden beri her şeyi sorguluyorum. Sürekli yanlış karar verme korkusu içinde yaşıyorum.”

Tekrar ona dönerek elimi ağızma bastırdım ve yavaşça başımı salladım. “Bu başka bir uçağa binebileceğin bir uçak düşmesine ya da başka bir rotaya gidebileceğin bir araba kazasına dair bir önsezi değildi. Kariyerinin en önemli günüydü. Oynamamış olsaydım bundan asla emin olamayacaktık, ama kariyerin sona erecekti. Kız arkadaşın kötü bir rüya gördü diye maçı çekilemezdin.”

“Nişanlım.”

Bir an durakladım ve sonra başımı salladım.

“Yürüyememem ya da ereksiyon olamamam gibi önemsiz bir şey yüzünden düğünü iptal etmiyorsun, değil mi?”

“Hiç komik değil. Son derece ciddi bir şeyi şakaya vurmaya çalışıyorsun...”

“Alternatifi berbat. Espri anlayışımı kaybedersem işler gerçekten kötüleşebilir.”

Gülümsemek istemedim. Hiç komik değildi. “Senin de lanet gamzelerinin de canı cehenneme.”

“Vücudumun yüzde doksanının düzgün çalışmıyor olmasına ve terli vücudumdan yayılan pis kokuya rağmen senin için hâlâ karşı konulmaz olmayı seviyorum.”

“Eminim hemşireler şimdiden sana kimin sünger banyosu yaptıracığı konusunda kavga ediyorlardır.”

“Hımm... Saçlarının uçları maviye boyanmış olan sarışından yanayım.”

“Öylesin, ha?” Gözlerimi devirdim. “Kıskanmaktan hoşlanmam. Eğer dikkatli olmazsan, popona dokunan hemşirenin kıcını biyonik bacağımla tekmelediğim için Flint beni yine kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalacak.”

“Sanırım penisim seğirdi.” Gözlerini sertçe kırpıştırdı ama bunun aletiyle bir ilgisi olmadığından emindim.

“Acı çekiyorsun.”

“Boynum ve başım daha iyi günler görmüştü.”

“Monaghan.”

Arkamı döndüm. Bekleme odasında bizimle konuşan doktor içeri girdi.

“Yoğun bakım ünitemde kargaşaya neden oluyorsun. Burada olduğunla ilgili haberler, diğer hastaların seni görmek istemesine ve bunun son arzuları olduğunu iddia etmelerine yol açtı. Park yerinin, mum ışığı seremonisi ile Super Bowl kutlaması arasında garip bir karışıma dönüştüğü söylendi. Takım arkadaşlarının ve koçlarının yarısı ya da daha fazlası, yarına kadar seni ziyaret etmelerine izin verilmeyeceği söylenmesine rağmen bekleme odamı ele geçirdiler. Bu yüzden... Senden istediğim şey şu. Yarın öğleden sonra, eğer şişlik inmişse –ki inmesi gerek– benim için bazı vücut parçalarını hareket ettirmeni istiyorum, böylece seni yoğun bakım ünitemden çıkarıp başka bir odaya nakledebiliriz. Bunu benim için yapabilir misin?”

Cage elinden geldiğince sırttı. “Ne yapabileceğime bir bakarım.”

Doktor bana baktı. “O emin ellerde. Tabii ki burada kalabilirsin ama gidip biraz dinlenmeni öneririm, çünkü yarın oyun

kurucumuzu oturmaya... Ayakta durmaya... İkna etmek için en büyük yardımcımın sen olacağını hissediyorum.” Dudaklarını büzerek Cage’e baktı. “Hatta onun yürütecisi bile olabilirsin. Sence yarın bizim için yürüyecek mi?”

Gözlerim irileşti ve Cage ile beyaz önlüklü adam arasında gidip geldi. “Evet.” Gülümsedim ve bu gülümseme bana gerçekmiş, umut doluymuş gibi geldi. “Aksi takdirde herkesi yürütebilecek bir adam tanıyorum.” Cage’e göz kırptım.

Thaddeus, Cage’le gününü gün ederdi. Muhtemelen sırf yeni icadını gösterip yeniden manşetlere çıkabilmek için Cage’in tüm fonksiyonlarını geri kazanmamasını umardı.

“Eve git bebeğim.”

“Kalmak istiyorum.”

“Yirmi dakika önce falan kustun. Yarın bana banyo yaptırmak için geri gelmeden önce uyumaya ve yemek yemeye ihtiyacın var.” Doktora sıırttı.

Utançtan tenimin ısındığını hissettim.

Doktor çenesini aşağıda tutarak iPad’ine baktı. “Monaghan, yarın benim için yürürsen, sen ve hayran kulübün yoğun bakım ünitemden gittiğiniz sürece sana banyo yaptırmaları için on kadını davet etmene izin veririm.”

“Sadece bir tane, Doktor. Sadece *bir* kadın istiyorum.”

Temkinli bir şekilde eğildim ve dudaklarımın onunkilerin üzerinde gezinmesine izin verdim. “Monaghan... Beni sevmeyi unutma.” Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum.

“İmkânsız,” diye fısıldadı.

KIRKINCI BÖLÜM

Adım Adım

Cage

Göz kırpma.

Herkes gözlerini kapatıp kör olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebilir ya da gürültü önleyici kulaklık takıp sağır olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışabilirdi.

Kollarınızın ve bacaklarınızın tüm fonksiyonlarını kaybetmek? Hiçbir kelime bu duyguyu tam olarak tarif edemezdi. Bu “his” bir duygu bile değildi. Beynim, varlığından bile haberdar olmadığım korkularımı gün yüzüne çıkarıyordu: Ayaklarımın altındaki zemini asla hissedememe korkusu, sevdiğim kadını kollarımda asla hissedememe korkusu, bir yer israfı –bir yük- olma korkusu.

Babamın da ölmeden önce aynı korkuyu hissedip hissetmediğini merak ettim. Beni sedyeye bağlayarak sahadan çıkardıklarında, her nefes alışımında, doktorların her bakışında, 73.000 kişinin etrafı saran her sessizliğinde hayatımdan endişe ettim.

“Eğer bir daha yürüyemezsen, balıkçı teknene talibim.”

“Siktir git, Banks.” Gözlerimi açarken bir bardak su için yanıp tutuşarak öksürdüm. “Saat kaç?”

“Kıçını yataktan kaldırma vakti. Geçit törenini kaçıracaksın.”

“Lanet bir geçit töreni tarafından ezilmiş gibi hissediyorum.”

Bir hemşire ruh halime göre fazla parlak bir gülümsemeyle içeri girdi. “Sizi oturtup biraz su içirelim mi?”

Düzeltilme. O resmen benim yeni en iyi arkadaşımdı.

“Evet, lütfen.”

Yatağımın arkasını yukarı kaldırdı. Yüzümü buruşturdum. Sonra bir bardak su uzattı ve pipeti dudaklarıma götürdü. Beş saniyeden daha kısa bir sürede içtim.

“Susadın mı?” Güldü.

“Evet.” diye soludum. Ne zamandan beri sekiz yudumdan daha az su içmek beni sahada koşmak kadar yoruyordu?

Hayati değerlerimi kontrol etti ve iPad’ine birkaç şey yazdı. “Doktor Feltz birazdan gelir.”

“Teşekkürler.”

Banks, her adımda kıçının hareket etmesinden biraz fazla zevk alıyormuş gibi onun odadan çıkmasını izledi. “Hemşiremi gözlerinle becermeyi bırak.”

Banks güldü. “Sen ona hak ettiği değeri vermediğin için benim vermem gerektiğini düşündüm.”

“Duymadıysan diye söylüyorum, ben nişanlandım.”

“Evet, Çıta’nın sana büyü yaptığını biliyorum. Seni çılgın pislik. Ele avuca sığmaz bir kadın. Aklından ne geçiyordu?”

Parmaklarım kıvrılırken ellerime baktım. Çalışıyorlardı.

Tanrı’ya şükür.

“Elinde oltayla Country müzik dinleyen sıkıcı bir adamdan başka bir şey olmadığımı anlamadan önce onu kapmam gerektiğini düşündüm. Şimdi vücudumu kaybetmek üzere hızlı bir yoldayım. Kıcıma tekmeyi basacak.”

Banks sıırttı. “Seni sadece vücudun için sevdiğini sanıyorsun?”

“Tabii ki.”

“Sence sakin tekrar çalışacak mı?”

“Tanrım, umarım. Yürümenin canı cehenneme, aletim ve bacaklarım arasında seçim yapmak zorunda kalırsam...”

“Hiç şüphesiz aletini seçersin.”

Yüzlerimize yapışmış sırtışlarla birbirimize baktık.

“Biz kazandık.”

“Duydum.”

“Zayıf kıcını maçın en değerli oyuncusu ilan ettin.”

“Bunu da duydum. Gördüğün gibi, şu anda epey *değerli* olduğum çok açık.”

“Sana yapılan vuruş on beş yardalık bir penaltıydı; bizi alan golü menziline soktu. Chip, süre bitmeden önce maçı kazanmak için üçlük attı. Onlar seni sahadan alıp götürmeden çok önce bunu hak etmiştin. Bundan şüphe etme dostum.”

Sahada olmamalıydım.

Hemşire odaya göz attı. Banks ona göz kırptı.

“Dr. Westbrook ve meslektaşları sizi görmek için buradalar. Dr. Feltz benden sizi kontrol etmemi istedi, çünkü bugün başka birini görmek istediğinizi bilmiyordu. Dr. Westbrook ya da meslektaşlarından herhangi biri hastanenin kadrosunda değil.”

Banks ayağa kalkıp çenesini yukarı kaldırdı. “Ben çıkıyorum. Sonra görüşürüz.”

“Sağ ol dostum. Gerçekten.”

Hemşire bana gergin bir şekilde gülümsedi.

“Onlarla görüşeceğim. Teşekkür ederim.”

Lake’in Thad’i aradığından bahsetmemesi beni şaşırttı. Daha da şaşırtıcı olan, Thad’in Minneapolis’e bu kadar hızlı ulaşmasıydı.

“Bay Monaghan.” O ve daha önce hiç görmediğim iki adam onu takip ederken Thad gülümsedi.

“Thad. Doktor olduğumu bilmiyordum.”

“Doktora derecem var, yani evet... Ben bir doktorem. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yanımda iki doktor daha getirdim. Dr. Coleman’ın Ergonomi alanında doktorası ve biyomekanik konusunda uzmanlığı var ve Dr. Klein’in da Makine Öğrenimi alanında doktorası var. Doktorlar, Cage Monaghan’la tanışın.”

İki adam başlarını salladı. Dr. Coleman, kıvrılmış gür saçlarıyla elli yaşlarında görünüyordu. Dr. Klein ise dünyanın en kalın gözlüğüyle en az on yaş daha genç olmalıydı.

“Herhangi bir uzvumu kaybetmediğimin farkındasınız, değil mi?”

“Cage, Cage, Cage... Benim –bizim– ne yaptığımızı gerçekten anlamaman canımı acıtıyor. Gerekirse sana bir makine ya da tam bir robotik dış iskelet yapabilirim. Hatta vücudunun en zayıf kısmını alıp geçici olarak da olsa değiştirebilirim, aynı zamanda iyileşme sürecinde kas dejenerasyonunu azaltmak için gerektiğinde hareketi uyarabilen ve kasların elektronik darbelerini ölçebilen nöral süreçleri taklit edebilen ve elektrotları birleştirebilen hesaplama yöntemleri gibi yeni teknolojiler kullanabilirim.”

Arkamdaki duvara onun sözleri sıçradı, çünkü hepsi kafamın üzerinden geçip gitmişti.

“Bu gelecek, ama senin için şimdi. Beklemek zorunda değilsin. Vücudumuza takılan makineler bizi daha hızlı, daha güçlü

ve çok daha verimli hale getirebilir. Ben 'engelli' insanlara 'engelli olmayan' akranlarından daha iyi performans göstermelerini sağlayacak araçlar sunuyorum.”

“Diğer oyun kuruculardan daha iyi performans göstermeme yardımcı olacaksın.”

Thad ve iki meslektaşı küçük sırtışlar paylaşarak güldüler. “Biz robot boksuyla ilgilenmiyoruz. Futbol barbarca bir spor. Film setinde arabaları parçalayan dublörler gibi, icatlarımı yok olsunlar diye yapmıyorum. Ben sadece herkesin engelsiz bir hayat yaşama hakkına sahip olması gerektiğine inanıyorum.”

“Ya futbol oynamak istersem? Bunu yapmama yardım edebilir misin?”

İşin doğrusu? Futbol aklımın ucundan bile geçmiyordu; sadece hastaneden kendi ayaklarım üzerinde çıkmak istiyordum. Ama yine de Thad'in teknolojik vaatleriyle nereye varmak istediğini anlamak istiyordum.

“Evet. Doktorların tekrar sahaya dönmen için en ufak bir ihtimal bile olduğunu düşünüyorsa, ne kadar küçük olursa olsun, o yüzdelik şansı alıp senin için yüzde yüz yapabilirim. Seni sahada güvende tutabilir miyim? Hayır. Bir dahaki sefere bir savunma oyuncusuna çarptığında kafanın omuzlarından kopmayacağını garanti edebilir miyim? Hayır.”

“Tık, tık... Bölüyor muyum?” Dr. Feltz gülümsedi.

“Hayır. Girin.”

Thad başıyla onayladı. “Elbette, işinizi yapın. Bize aldırmanın; biz sadece köşedeki fareler olacağız.” Geri çekildi ve üç inek kelimenin tam anlamıyla omuz omuza köşede birbirlerine sokuldular.

“Otururken nasıl hissediyorsun?”

“Boynum ağrıyor.”

Başını salladı ve ardından bir dizi test yapmaya başladı. Sanırım iyiydim. Reflekslerim vardı, kollarımı ve bacaklarımı hissediyordum. İşemem gerekiyordu, ama banyoyu kullanmak istiyordum ki bu da mesane kontrolüm olduğu anlamına geliyordu. Odada dört adam varken aletimi kontrol etmek için uygun bir zaman değildi, ama onun da çalıştığını umuyordum.

Dr. Feltz, tahmini zaman çizelgeleri de dahil olmak üzere iyileşmem için olası senaryolardan her bahsettiğinde, seyirciler gözlerini devirdiler ve bana hafifçe baş salladılar. Thad parmaklarını “daha az” anlamına gelecek şekilde yukarı kaldırdı; anlaşılan o ki iyileşmemin her aşamasını Dr. Feltz’in tahmininden “daha az” sürede gerçekleştirebileceğini düşünüyordu.

“Sorusu olan var mı?”

“Tuvalete gidebilir miyim?”

Dr. Feltz gülümsedi. “Umarım. Bunu yaparsan günümü tamamen güzelleştireceksin. Saat daha dokuz bile değil ve bekleme odam tanıdıklarınla dolup taşıyor.” Bir parmağını kaldırdı. “Yardım çağırayım.”

“Otel odamda... Günün sonuna kadar koşuya çıkmanı, tribünlere koşmanı sağlayacak bir şey var.” Thad sırtıttı.

“Bunu aklımda tutacağım. Şimdilik sadece işemek için Tanrı vergisi parçalarımı test etmek istiyorum.”

“Günaydın.” İki hemşire, Dr. Feltz’in peşinden odaya girdi. “Bakın kapınızın önünde kimi bulduk.”

Kimseyi göremeyerek gözlerimi kıstım. Sonra Lake beni görmekten korkuyormuş gibi odaya girdi.

“Selam.” Utangaç bir tavırla gülümsedi. “Thad?”

Gözleri ona kaydı. Yüzündeki ifade, onun orada olmasını beklediğini gösteren bir ifade değildi.

“Aşkım.” Thad sırtıtarak başını salladı.

Ona böyle demesinden nefret ediyordum. Lake onun kahrolası “aşkı” değildi. Bunu herkesin önünde söylediği için kıcına tekme basmayı aklıma not ettim... Tabii ellerimi yumruk yapıp iki saniyeden fazla o şekilde tutabilmeyi başardığım zaman.

“Burada ne işin var?”

“Maçı izledim. Vücudunun sahadan çıkarıldığını gördüğüm an buraya uçtum.”

“Ah...” Bakışlarını ona çevirmeden önce bir an beni süzdü. “Teşekkürler... Sanırım.”

“Odayı bir dakikalığına kullanabilirsek, kateterinizi çıkarıp sizi ayağa kaldıracamız.” Hemşire odanın içine bakındı.

“Biz koridorda olacağız.” Thad başıyla kapıyı işaret etti.

“Şey...” Lake de çıkmak için harekete geçti.

“Görmediğin bir şey değil.”

Lake kocaman açılmış gözlerle bana baktı. “Şey... Peki.” Sırtını bana dönerek pencereye kenarına gitti.

“Biraz yanma hissedebilirsiniz. Bu normal.”

Boyunluk takılıken başımı sallamam mümkün olmadığı için hemşireye küçük bir tamam gülümsemesi verdim. Diğer hemşire üzerime bir önlük örterken, o da kateteri çıkardı.

“Bunu yavaştan alacağız... Gerçekten yavaş.” Hemşire, diğer hemşireyle birlikte beni oturur pozisyona getirip ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttı ve arkadan bağlamadan önce kollarımı önlüğün içine sokmama yardım etti.

Kendimi biraz sersemlemiş ve halsiz hissettim, çok güçsüzdüm.

“İstediğin kadar zamanın var.” Hemşire bir adım geri çekilirken, doktor ben otururken bazı refleks kontrolleri yapmaya başladı. Parmaklarını takip ettirdi. Parmağımı burnuma dokundurdu. Parmaklarını önce bir kulağımın, sonra diğerinin dibinde şaklattı. Ellerim ve ayaklarımla farklı şeyler yaptırdı.

“Güzel. Beklediğimden daha iyi gidiyorsun.” Başını salladı.

Yatağın kenarına kaydım. İki hemşire de yanıma koştı.

“Çok yavaş ve dikkatli.”

Lake’in yüzünde ikimize de yetecek kadar acı vardı.

Sırıttım. “Senin için geliyorum Jones.”

Ayaklarıma diktiği gözleri, sırtışıyla birlikte yukarı fırladı.

“Bu iş sende, Monaghan.”

Ayaklarımın altındaki zemini hissettim, sabit bir şekilde değil ama bunu hissettim ve önemli olan da buydu. En son aklım devreye girmiş gibiydi, çünkü ayağa kalktığımda her iki hemşire de beni tutarken tek yapmak istediğim, gözlerimin geriye yuvarlanmasına izin vermek ve yere devrilmektir.

“Odaklan Monaghan. Benim üç bacaklı kedim senden daha dengeli.”

O kadını seviyordum. Onu seviyordum. Bir adım.

Tanrım, kendimi ilk adımını atan bir bebek gibi hissediyorum.

Bir adım daha.

Sakın bayılma!

Bir adım daha.

“Harika gidiyorsun.” Dr. Feltz güven verici bir gülümsemeye beni izliyordu.

Lake’e baktım. Ter döküyordum.

Eliyle ağzını kapatarak esnedi. “Burada resmen kök salıyorum.”

Başka bir adım daha.

“Leş gibi kokuyorum. Nefesim, vücudumun geri kalanından bile daha kötü kokuyor.”

Bir adım daha.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Lake sırtıttı ve benim için son adımı attı. Kollarını vücuduma doladı. Benim kollarım? İşe yaradılar ve onları ona sarılmak için kullandım. Dürüst olmak gerekirse, sanırım kollarım bunun için yaratılmıştı. Yakın zamanda onu omzuma atıp mağarama götüremeyecektim, ama eninde sonunda oraya varacaktım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Onu kollarımda tutmak, duygularımın çığ gibi büyümesine neden oldu. Gözlerimi sıkıca kapayıp dudaklarımı dişlerimin arasına alarak onlarla savaştım. O anın yoğunluğu babamın ölümüne rakipti; hayatımı değiştiren bir andı. Ona bir daha sarılıp sarılamayacağımı sorgularken onu *fiziksel* olarak kollarımın arasına almak hayatımın akışını değiştirmişti. Futbolun canı cehenneme. Ellerim o kadının her bir parçasını tutmak için yaratılmıştı. Nokta.

“Ben seni daha çok seviyorum.” Lake çenesini yukarı kaldırdı ve tek bir gülümsemeyle dizlerimin titremesine neden oldu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Gelecek

Lake

Dr. Feltz o öğleden sonra Cage'i yoğun bakımdan çıkardı ve ona takipçilerini de alıp yanında götürmesini söyledi; mümkün olan en nazik şekilde. Bazı oyuncu eşleri ve antrenör eşleri bana ulaşarak desteklerini sundular ve Cage'in, sakatlığının fiziksel ve duygusal sonuçlarıyla uğraşırken büyük olasılıkla benden uzaklaşmaya çalışacağına dair beni uyardılar.

Cage mi? Hayır. Biri sizi tamamen sevdiğinde, bu neredeyse kalp kırıcıydı. Cage Monaghan beni böyle seviyordu. Onun tarafından koşulsuz sevilme ve güvenilmek, hayatımın en büyük onurlarından biriydi. Hastalıkta ve sağlıkta aşk sözü verilen genel geçer evlilik yeminlerine ihtiyacımız yoktu. Pekin'e geldiği gün aramızda söylenmemiş bir şey geçmişti; birbirimiz için her zaman dünyanın öbür ucuna bile gideceğimizi söyleyen bir şey.

"Ev." Rob ve Flint her ihtimale karşı onun yanında kapıya doğru yürürken Cage sııttı.

Hastanede yedi gün kaldıktan sonra taburcu edildi. İki omurunun kaynaması için ameliyat hala bir olasılıktı, ancak “bıçak altına yatmayı” düşünmeden önce almamız gereken ikinci, üçüncü ve yirminci görüşler vardı.

Günbegün.

Adım adım.

“Tamam...” Cage deri koltuğa gömülürken içini çekti “...herkes gidebilir, en azından birkaç saatliğine. Alınmayın ama bir haftadır üzerime titreniyor ve artık ilgi odağı olmak istemiyorum. Tamam mı?”

Ailem üç gün önce gitmişti. Brooke ve Rob kazadan iki gün sonra okula dönebilmeleri için kızları Cage’in büyükanne ve büyükbabasıyla eve göndermişlerdi. Dolayısıyla “herkes” derken, Flint, Brooke, Rob ve... Beni kastediyordu.

Brooke onun yanağına bir öpücük kondurdu. “Akşam yemeği yiyip buzdolabını yeniden doldurmak için markete gideceğiz.”

“Teşekkürler.” Cage minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Sabah seni arayıp programını bildiririm.” Program derken Flint’in kastettiği doktor ve terapi randevularıydı.

“Teşekkürler Flint.”

Herkes gittikten sonra, nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için başparmağımla arkayı işaret ettim.

“Yani... Ben sadece... Şey...”

“Lake?”

“Evet?” Ellerimi birbirine kenetleyerek gülümsedim.

“Kaldır kışını da buraya gel.”

“Ama sen dedin ki...”

“Söylediğim şey ‘Defolup gidin de Lake’imle yalnız kalayım’ anlamına geliyordu. Şimdi, ayakkabılarını çıkar, istersen baca-

ğından da kurtul, kıyafet de isteğe bağlı ama pek tavsiye etmiyorum.”

Güldüm. “Bence gözlerin iştahından daha büyük. Arabadan kanepeye kadar yürümek bile seni yordu. Dengen hâlâ biraz bozuk. Yine de... *Benimle* başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?” Onun yanına oturdum.

Kolunu üzerime attı, ama bu bile başlı başına bir başarı gibi görünüyordu. “Seninle başa çıkmak, seni parmaklamak... Seçim senin.”

“Kapa çeneni... Nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?”

“Çünkü sen varsın. Hayattayım. Thad’in ‘dış iskeleti’ olmadan yürüyebiliyorum. Bir Super Bowl galibiyetim ve bir de en değerli oyuncu madalyam var. Artık o hayatın baskısı bitti. İyileşmek için kıcımlı yırtabilir, kalbimin sahibi olan kadınla evlenebilir ve hayatımm geri kalanını onu hamile bırakarak geçirebilirim.”

Ona bakmak için yana doğru kaydım. “O hayatın baskısı bitti de ne demek?”

Kaşları çatıldı. “Ben... Bir daha oynamayacağım.”

“Ne? Doktorlar... Koçların... Tüm konuşmalar seni sahalara geri döndürmek için ne yapılması gerektiği üzerineydi. Bu yüzden ülkedeki en iyi doktorlardan milyonlarca farklı görüş aldılar. Onlara artık oynamayacağını ne zaman söyledin?”

“Söylemedim. Şimdi sana söylüyorum. İlk sana söylüyorum.”

Ağzım açık kaldı.

“Tekrar oynamamı istiyor olamazsın.”

İstemiyordum. Bu bir gerçektir. Öyleyse neden bu kadar şok olmuştum? Tekrar oynama planlarının aramızda bir kavga çıkarmasını bekliyordum. Bunu elimden almıştı ve kendimi konuşma yapmak için ayakta duran ve teleprompter’ı çalışmayan biri gibi hissediyordum. Tek söyleyebileceğim, “Çok rahatladım” olma-

lıydı. İki kelime. Bunun yerine, Şeytan'ın kendisi şeytanın avukatlığını yapmak için beynimi ele geçirdi.

“Futbolu seviyorsun. Nasıl öylece bırakabilirsin? Oyuncular her zaman sakatlanır. Bu da oyunun bir parçası. Bunu biliyorsun. Bunu kendin de milyonlarca kez söyledin. Takım doktoru, gelecek yıl oynayabilme şansının çok yüksek olduğunu söyledi. Bu senin hayalin.”

Vay canına. Neler oluyor Lake!

Cage'in kocaman açılmış gözleri her şeyi anlatıyordu. Aklımı kaybetmiştim. Gerçekten de öyleydi. Bana söylemek için hazırladığı her şeyi söylemiştim.

“Tekrar oynamamı mı istiyorsun?”

Hayır. Cevabım hayırdı.

Söyle, Lake. Hayır! Sadece hayır de!

“Belki... Yani...” Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bu benim vereceğim bir karar değil.”

“Bu *bizim* kararımız. Bu bizi etkiliyor, sadece beni değil.”

“Bu kararı ben veremem.”

“Ama bunu yapmaya çalışıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Az önce sana geri dönmeyi planlamadığımı söyledim ve yüzünüzde, rahatlama... Sevinç... Yerine destansı bir hayal kırıklığı gördüm. NFL statüm olmadan çekici değil miyim?”

“Bu hiç adil değil. Bunun cevabını biliyorsun.” Ayağa kalktım ve gerginliğimin bir kısmından kurtulmak için odada volta attım.

“Tanrım, Lake. Her şeyi olmadan önce gördün!”

“Kesinlikle!” Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak durdum. “Ben'in kazasında ise hiçbir şey görmemişim. Hayatımdaki her

doğru karar için, verdiğim anda bana doğru gibi gelen on yanlış karar oldu. Sadece erkek arkadaşımı ve bacağımı kaybetmedim. Sezgilerimi, görünenden çok daha derin bir seviyedeki özgüvenimi kaybettim ve içgüdülerim bok gibi!”

Cage iç çekti. “Bana sadece ne yapmamı *istediğini* söyle, ne yapmam gerektiğini düşündüğünü değil.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Bunu yapamam.”

“Neden?”

Bacaklarının arasına girip önündeki sehpaye oturdum. Ellerini tutarak sıktım ve ondan bana bakmasını istedim. “Eğer ben olmasaydım, yalnız olsaydın ve tam da bu durumda olsaydın ne yapardın? Vazgeçer miydin?”

Dürüstçe cevap vermesi için henüz çok erkendi. Boynunda hâlâ boyunluk vardı, vücudu halsizdi ve zaman zaman dengesi bozuluyordu. Tabii ki bir daha oynamamak ani bir karardı. Ama bir noktada kendini daha iyi, daha güçlü hissedecekti ve futbolu özleyip kararından pişman olmayacağına inanmakta zorlanıyordum.

“Bana cevap veremiyorsun, değil mi? Peki, bu sana ne anlatıyor?”

Cage homurdandı ve başını sallamak ister gibi yüzünü buruşturdu, ama boyunluk buna izin vermedi. Son derece yavaş hareketlerle ayağa kalktı.

Onu dengede tutmak için koluna girdim.

“Ben hallederim.” Geri çekildi. “Anlamıyorsun ve anlamaman beni deli ediyor.” Kanepenin arkasına birkaç saniye tutunduktan sonra, ayaklarını yerde sürüyerek yatak odasına doğru ilerledi.

Haklıydı. *Hiçbir şey* anlamıyordum ve hayattan bu kadar kopuk olmak zayıflatıcı bir duyguydu.

Evet.

Cevabım evetti. Lake hayatımda olmasaydı sahalara geri dönmek için elimden gelen her türlü aptalca şeyi yapardım. Bu oyun benim aşkımdı, en büyük hayranım olan babama en büyük armağandı. Futbol tüm hayatlarıymış gibi oynayan adamlar tanıyordum. Sahada yaşa ya da sahada öl... Hatırladıkları son şey saha olduğu sürece fark etmezdi; kafalarında bir kaskla öldükleri sürece fark etmezdi.

Bu, Lake'ten önceki bendim.

Annem ve Rob birkaç saat sonra ellerinde yiyecek poşetleriyle geri döndüklerinde nihayet yatak odasından çıkabildim. Lake'e söyleyecek milyonlarca şey vardı, ama bunların bir öfke dizisi olarak ortaya çıkmasını istemiyordum. Ona kızgın değildim. Onun için kalbim kırılmıştı. Bir duygu uçurumunda kaybolmuştu, ama tek bir tanesinin bile gitmesine izin vermeyi reddediyordu.

Rob, Lake'in yiyecekleri boşaltmasına yardım ederken, annem kulağıma, "Kavga ediyorsunuz," diye fısıldadı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Lake ağlamak üzereymiş gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Durum biraz karışık."

"Sabah uçuyoruz, ama kalmamı istersen..."

"Hayır. Halletmemiz gereken bazı şeyler var ve bunları etrafta seyirciler olmadan yapmamız muhtemelen en iyisi."

"Endişelenmem gerekir mi?"

"Umarım gerekmez." Lake'in aklını karıştıran ve duygularını tutsak eden her şeyden vazgeçmesi için ne gerektiğini bilmiyordum.

Annem ve Rob, erkenden uçuşları olduğu için erkenden yat-tilar. Lake banyo yapmama yardım etti, “öne eğil” ve “arkana yas-lan” gibi birkaç kelimedenden fazlasını söylemedi. Yatağa girmeme yardım ettikten sonra, her hareketini izledim. Banyo ile soyun-ma odası arasında gidip gelirken sanki tüm dünyanın yükü onun omuzlarındaydı.

Yatağa oturdu ve bacağına çıkardı.

“Bana izin verirlerse oynayacağım.”

Bana döndü. “Bunu benim için yapma.”

Güldüm, çünkü gerçekten... Başka seçeneğim yoktu. “Senin için bırakmayayım. Senin için oynamayayım. Her halükârda ka-zanamıyor gibiyim.”

Bacağına yere attı ve sırtı bana dönük olacak şekilde örtünün altına girdi. “Bunların hiçbirini benim için yapmanı istemiyo-rum. Bunu kendin için yapmanı istiyorum. Sen mutlu olursan ben de mutlu olurum.”

“Mutluyum. Ben mutluyum. Mutluyum. Sadece çok.. Mutluyum.” İçimdeki alaycılığın muhtemelen onu kızdıracağını bilerek tekrar güldüm.

Doğrulup bacaklarını yatağın kenarına savurdu ve asta-rını dizine kaydırıdıktan sonra çok kızmış gibi bacağına taktı. “Harika. Sen uyu ve mutlu rüyalar gör. Ben diğer odaya gidiyo-rum. Yorgun değilim.”

“Lake.”

Bir öfke patlamasıyla kaçıp gitti.

Bok gibi hissediyordum. Vücutlum düzgün çalışsaydı yatak odasının kapısından çıkmayı asla başaramazdı, ama ben ya-rıştaki kaplumbağaydım ve dengeli olmaktan çok uzaktım. Üç gün gibi gelen bir süre sonra oturma odasına gitmeyi başardım. Lake sırtı bana dönük bir şekilde pencerenin önünde duruyordu.

Havada dans eden yeni bir kar kümesi, yolun iki tarafını kaplayan ışıklarla aydınlanmıştı.

“Ben öldü ve ben yaşadım.” Sesindeki tüm duygular silinmişti. “O ölmeseydi seninle olamayacaktım ve... Bu, onun ölümünden daha trajik geliyor. Hayat tam bir akıl tutulması. Söylememiz gereken şeyleri söyleriz, ama hissetmememiz gereken şeyleri hissederiz. Eğer Tanrı düşüncelerimi gerçekten duyuyorsa, Ben’le kahvaltıya gittiğim için pişman olmadığımı biliyordur. Ben’in o sabah ölmesinden pişman olmadığımı biliyordur. Bu duygulara sahip olduğum için kendimi bir canavar gibi hissettiğimi biliyordur.”

Bana döndü. Gözyaşı yoktu. Duygu yoktu. Acısının tüm sınırlarını yok edip onu hissiz bıraktığını görmek beni çok üzdü.

“Neyden korkuyorum biliyor musun? Zamanla o maçta oynadığın için pişman olmayacağım. Seni durdurmadığım için pişman olmayacağım. Sakatlandığın için pişman olmayacağım, çünkü hiçbir anlam ifade etmeyen bir trajedi için Tanrı’dan nefret etmekten daha kötü olan tek şey, zaman içinde bunu tamamen anlamlandırdığı için O’ndan nefret etmektir. Ama en acı gerçek şu ki bunların hiçbirisiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence her şeyi kendi berbat zihinlerimizde anlamlandırıyoruz. Bence Tanrı günah keçilerinin en büyüğü. Ve eğer ona inanmayı seçersem, bize olan en büyük sevgisinin özgür irade olduğunu kabul etmek zorunda kalırım.”

Lake başını iki yana salladı. “*Sen oynamayı seçtin. Ben de orada oturup izlemeyi seçtim. Özgür irade. Bu çok korkutucu. Tanrı bir güvenlik ağı değil. Korku içinde yaşamak, onun tarafından yönlendirilmek, sefil bir hayat yaşamak demektir. Şu anda ben böyleyim. Kendime –düşüncelerime, hislerime, içgüdülerime– güvenmiyorum ve bu bir kanser gibi içime yayılıyor. Bir kez... İçgüdülerim bir kez olsun haklıydı. Bunun ne kadar korkutucu*

olduğunu görüyor musun? Bir daha asla doğru çıkmayabilir, ama ben her zaman doğru çıkabileceği *korkusuyla* yaşayacağım çünkü *bir* kere doğru çıktı.”

Ona yaklaştım. “Oynamamdan mı korkuyorsun?”

Gözleri vücudumda gezindi ve gözlerime takıldı. “Evet,” diye fısıldadı.

Son adımı attım. Elim omzunda ve kolunda gezinirken dokunuşumla titredi. “Oynamamamdan mı korkuyorsun?”

Gözleri yaşlarla doldu. Dokunuşum ona yeniden hissettirdi. Onun üzerinde yarattığım içgüdüsel etkiyi asla hafife almaya-
caktım. Bu, hayatımda mutlak gerçek olduğunu bildiğim *tek* şeyi yeniden doğruladı; ellerim ona dokunmak için yaratılmıştı.

“Evet.” Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını serbest bıraktı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Lake ve Cage Olacağız

Lake

Brooke ve Rob gittiler ve hayat yeniden gerçekliğe döndü. Cage'le birkaç randevuya gittim, sonra işe geri dönebilmem için işi Flint devraldı. Hastaneden eve döndükten üç hafta sonra boyunluk çıkarılmıştı, ama ameliyat hâlâ söz konusuydu. Dergiyle ilgili bir görüşmeye gitmek, yeni bacakları test etmek ya da aklımı Cage'den ve onun kararından uzak tutacak herhangi bir şey yapmak için her fırsatı değerlendirdim.

Geçirdiğim kazadan sonra üzüntüden ve kendimi kaybettiğim için ayakkabılarımdan vazgeçmiştim. Cage'in de aynı nedenle futbolu bırakmasını istemiyordum. Elbette, onun oynamasını da istemiyordum ama... Özgür irade, koşulsuz sevgi ve yaşamla birlikte gelen tüm gerekli duygular...

"Eve erken döndün." Cage kırmızı biberleri doğrarken gülümsedi.

O benim yeni idolümdü. Adam günde beş ila altı saatini tera-pide geçiriyor, ancak her akşam eve geldiğinde yüzüne yapışmış o kendine özgü gamzeli gülümsemesiyle akşam yemeği hazırlıyordu.

“Yorgunum. Sadece yorgunum.” Kendimi onun ninjalara özgü doğramasından bir adım ötede tezgâhın üzerine kaldırdım.

“Son iki haftadır haftanın yedi günü çalışıyorsun.” Bir parça biberi dudaklarıma uzattı.

Ağzımı açtım, sonra çok çalıştığım konusunda haklı olduğunu söylercesine başımı sallayarak çığnedim. “Eee, yarın büyük gün.”

“Evet.” Başını eğmiş, gözlerini parmaklarının milimetrelerce uzağında hızla hareket eden keskin bıçağa dikmişti.

“Kararını verdin mi?”

“Yarın öğreneceğiz, değil mi?”

Oynama ya da emekli olma kararının yalnızca kendisine ait olacağı konusunda anlaşmıştık. Bunu tartışmamamızı rica ettim ve gerçek bir Lake Jones huysuzluğuyla, televizyonda resmî açıklama yapana kadar bilmek istemediğimi söyledim. Dünyanın geri kalanıyla birlikte izleyip öğrenmek istediğimi söyledim. Ancak oynayacağından epey emindim. Sadece futbola dönmeyi planlıyorsa gerekli olacak bir ameliyat için çok fazla tavsiye ve ikinci görüş almıştı.

“Kararın ne olursa olsun seni seviyorum.”

Cage güldü. “Bildiğim iyi oldu.”

Ah! Bilmek istiyordum ama sormadım. İnatçılığım, kendi başına yaşayan, nefes alan bir varlıktı.

“Bir düğün planlamaya başlamalıyız, sence de öyle değil mi?”

Gülümsedim. “Evet. Bence de. İlkbahara ne dersin, antrenman kampından önce?”

Cage, doğranmış biberleri kesme tahtasından salata kâsesine sıyrırken dudaklarında sinsi bir sırıtış belirdi. “Vegas’a uçup evlenmeyi düşünüyordum.”

“Ha! Annem beni evlatlıktan reddeder. Lara ve Drake, Vegas olayını yaptılar ve sanırım annem bu konuda hâlâ kızgın. Bir gelinliği var, korkunç görünümlü bir şey, annesinin gelinliğiydi. Hiçbir zaman beyaz olduğunu sanmıyorum, ama şimdi resmen sidik sarısı. Her neyse, annem o gelinliği düğününde giyeceğine dair annesine söz vermişti, ama evlenmeden önce Luke’a hamile kalınca kalçası ve göğüsleri o çirkin elbiseye sığmadı. Bu yüzden... Ölmeden önce büyük anneme Lara ya da benim giyeceğime dair söz verdi. Açıkçası Lara’nın Vegas’a bu yüzden gittiğini düşünüyorum.”

Cage pilav ve sebze yemeğini fırına koydu. Kazadan önce bile mükemmele yakın bir diyet uyguluyordu, ama kazadan sonra vücudunun daha hızlı iyileşmesine yardımcı olmak için daha da katı bir diyet uygulamaya başlamıştı. Marshmallow kaçamaklarını gizlice yapmak zorundaydım, çünkü onun önünde yediğimde bana attığı onaylamayan bakışlardan nefret ediyordum.

“Yani sırf anneni mutlu etmek için iki nesil öncesinden kalma sidik sarısı bir gelinlik mi giyeceksin?”

“Evet. O gelinliğe sığabilen tek kişi benim, bu yüzden annemi büyükannemin gazabından kurtarmak için onu harika topuklu ayakkabılarla giyeceğim.”

Cage fırın eldivenlerini çıkardı ve bacaklarımın arasında durabilmek için dizlerimin iç kısmını kavrayarak onları açtı ve beni kendine çekti. “Sen çok iyi bir kızsın, Lake Jones.” Burnunu benimkine sürterek kıcımı avuçladı.

Onunla yakınlaşmak için can atmıyormuşum gibi sakın kalmaya çalıştım, ama seks yapmayalı bir aydan fazla olmuştu ve ben... Açtım.

Boğazımı temizleyerek ellerimi tişörtünün iç kısmına soktum. “Değilim.”

“Değil misin?” Sırıtsı benimle alay ediyordu.

Alt dudağımı öpüp ağızına aldıktan sonra dişlerinin arasında sıkıştırırken, keskin bir nefes aldım.

“Hayır,” diye fısıldadım, kotunun düğmesini ve fermuarını açmaya çalışarak.

“Lake...” Elim külotunun içine kayarken nefesi kesildi.

“Cage...” Dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken onu okşadım.

Bu bölümdeki her şey yolunda görünüyordu, ama emin olmak için kontrol etmek zorunda hissettim ve bu, “iyi bir kız” olmaktan başka her şeyi içeriyordu.

Onu birkaç santim geriye iterek tezgâhtan indim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

“Lake...” Çenesini aşağı eğdi, dudakları aralandı, solukları her geçen saniye daha da sıklaştı.

“Adımı söylemeye devam et Monaghan... Bu beni inanılmaz tahrik ediyor.”

O bakış, bir eliyle tezgâhı tutup diğer eliyle saçlarımı kavrar-ken kara gözlerini gözlerime diktiği o bakış, dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu indirmemin ve onu ağızıma almamın sebebiydi. Nadiren küfredirdim. Edepsiz konuşan biri değildim, ama o anda bunu tekrar hissettim; düşüyor... Düşüyor... Düşüyordum.

Yer çekimini siktir et.

Cage ve Lake olacaktık.

Tahmin edilemez olacaktık.

Pervasız olacaktık.

Akıl sağlığının sınırlarını zorlayacak ve normalliğe hareket çekecektik.

“Tanrım, bebeğim... Ne yapıyorsun?” Saçımdaki yumruğu sıkılaştı.

Bir elimle aletini kavrayarak gülümsedim. Diğer elimin nerede olduğunu yeni fark etmişti; kotumun önünden aşağıya, külotumun altına kaymıştı.

“Lake...” Sesi o kadar pürüzlü çıktı ki tüm kontrolümü kaybettim ve orgazmıma teslim oldum.

Onun etrafında inledim.

“Ben... Lake...”

Elimi pantolonumdan dışarı çıkararak sert poposunu avuçladım ve ağzımda sıcaklığının tadını alana kadar onu olabildiğince derine çektim.

“Siktir... Lake...” İki eliyle saçlarımı kavradı.

Evet, “iyi kız” sırtışımla ona bakmak ve... Yutkunmak için ihtiyacım olan tek teşvik buydu.

Başka bir rüya ya da önsezi, beni uykumdan terli ve soluksuz bir şekilde uyandırdı. Bacağımı taktıktan sonra, soyunma odasına gidip kıyafetlerimi giydim. Cage, çoğu insanın gecenin üçünde yapacağı gibi, hâlâ uyuyordu. Yolculuğum otuz dakikadan az sürdü. Eminim sabahın o saatlerinde yirmi dört saat açık bir eczaneye uğrayan çoğu insan muhtemelen ağrı kesiciye ya da peynirli kraker ve bira gibi başka şeylere ihtiyaç duyardı. Kasadaki yaşlı kadın, üç paket hamilelik testi karşılığında ona bir yirmilik uzattığımda hafif bir sırtışla beni süzdü.

“Lake?” Soyunma odasında kıyafetlerimi çıkarırken, yataktan Cage’in yorgun sesi geldi. Hamilelik testi hâlâ çantamdaydı ve beni aydınlatmayı bekliyordu.

“Evet?” Aceleyle yatağa döndüm.

Cage kolunu bana dolayıp beni kendine çekti. “Ne yapıyordun?” Boğuk sesindeki uykulu ton, ne söylersem söyleyeyim bunu sorgulamayacağına inanmamı sağladı.

“Diş ipi kullanmayı unutmuşum.” Verdiğim gülünç yanıt karşısında gözlerimi devirdim.

“Peki...” diye mırıldandı ve uzun bir iç çekişle yüzünü saçlarıma gömdü.

Kolları arasında sıkışıp kalmıştım ki başka zaman olsa bu hiç de fena bir yer değildi, ama çubuklar kendi üzerlerine işemeyeceklerdi. Sonunda beni diriltmesi için deprem olması gereken türden bir uykuya, Cage’in uyandığını ya da düş aldığını fark etmediğim türden bir uykuya daldım.

“On dakika içinde basın toplantım için çıkmam gerekiyor.” Yatağın benim tarafımdaki kısmı çöktü.

O gün gelmişti. Büyük. Gün.

Gözlerimi açtığımda Cage’in bir şeyler okuduğunu gördüm. Gözlerimi elindeki kâğıda diktim, sonra gözlerim komodine ve bir not kağıdının yanında duran açık gebelik testi kutusuna kaydı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bunu yapmak için en uygun zamanın sabah olduğunu söylüyor. İdrarın en konsantre halde olduğu zaman.”

Hızla doğruldum. “Ne yapıyorsun?” Hamilelik testini elinden kaptım.

Sırıttı. “Ortaokuldaki sağlık dersinde üreme bölümün kaçırdın, değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bebeğim, sadece yutkunarak hamile kalamazsın. Bu şekilde olmaz.”

Gülümsememek için ne kadar çabalasam da kendimi tutamadım. “Kapa çenenı, seni aptal.” Bacağımı takabilmem için kenara çekilene kadar onu ittim.

“Neden hamile olduğunu düşünüyorsun?” Ayağa kalkıp ametist rengi kravatını düzeltti. Siyah takım elbisesi ve beyaz gömleği içinde ağız sulandırıcı görünüyordu.

Kutuyu kaptığım gibi yanından geçip banyoya gittim. “Çünkü çok iyi hatırlayamadığım iki şey var.”

“Neymiş?” Kapı aralığında durdu. Hayır, kapı aralığını ele geçirdi. Takım elbisesi içinde ayaklı seks gibi görüldüğü için bırakın gerçek kelimeleri, tutarlı bir düşünce bile oluşturamıyordum.

“Bir saniye arkanı dönebilir misin?”

“Takım elbise içindeki kıcımlı görmek istiyorsun.”

Yüce Tanrım, evet!

“Hayır. Sen beni izlemeden işlemek istiyorum.”

Sırtı ve sonra arkasını döndü. “Hangi iki şey?”

“En son ne zaman regl olduğumu *ya da* en son ne zaman prezervatif kullandığımı hatırlamıyorum.”

Komodinin üzerindeki cep telefonum çaldı. “Ah!” Üç çubuğu olabildiğince çabuk ıslattıktan sonra onları tezgâha attım ve ellerimi yıkayıp telefonumu almak için odaya koştum. “Merhaba anne.”

Zamanlaması kusursuzdu.

“Günaydın tatlım. Demek bugün büyük gün. Gergin misin?”

Cage banyodan çıkıp bana göz kırptı ve “Gitmeliyim,” diye fısıldadı.

Başımı sallayarak, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. İkimiz de annemle kısa bir konuşma diye bir şey olmadığını biliyorduk. Gitmeden önce test sonuçlarını görmek için beklemeyecek olmasına inanamıyordum, ama spor dünyası onun açıklamasını bekliyordu, ben de öyle.

“Nasıl olduğumu bilmiyorum. Eğer o sahaya tekrar çıkarsa kalbimin dayanacağından emin değilim, ama aynı zamanda onu seviyorum. Hayalleri onu nereye götürürse götürsün ya da ne kadar sürerse sürsün, hayallerini yaşamasını izlemek istiyorum. *Yaşamak* budur.” Banyoya geri döndüm. “İnanmıyorum...”

“Lake, sen neden bahsediyorsun?”

“Yo-yok bir şey. Kapatmam gerek. Basın toplantısından sonra seni ararım.”

“Lake!”

Telefonu kapatıp arka kapıya koştum. Kamyoneti gitmişti. Onu aramayı denedim. Cevap vermedi. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde kıyafetlerimi giydikten sonra çantamı kaptım ve arabama atladım. Anahtarlığım kayıptı. İçeri girip arka kapının yanındaki yedek anahtarların durduğu rafa koştum. Yedek anahtarlığım kayıptı.

“Kahretsin, Monaghan!” Yaramaz bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurdum.

Anahtarlarım gitmişti.

Cage gitmişti.

Hamilelik testleri gitmişti.

Sırtım dik bir şekilde kanepeye tünemiş, spor yorumcularının Cage Monaghan’la ilgili her şeyi tartışmalarını izliyordum. İlgi tam da tahmin ettiğim gibiydi. Takım doktorları izin verirse tekrar oynayacaktı. Tabii ki tekrar oynamasının büyük bir risk olduğunu belirten bir doktorla röportaj yapmışlardı. Ameliyat olsa bile, vücudunda her zaman zayıf bir nokta olacaktı ve bunun gibi başka bir sakatlık daha yıkıcı olabilirdi.

Hamilelik testi hırsız, daha o açıklama yapmadan ilk soruyu sormaya hevesli, fotoğraf üstüne fotoğraf çeken bir basın denizinin önünde ekranımda belirdiğinde, tırnaklarımın her birini kemirmiştim.

Telefonumu aldım.

Lake: SÖYLE BANA, LANET OLASI!

Mikrofonu ayarladı ve çenesiyle podyumu işaret etti. Yüzüne bir sırıtış yayıldı. Görmüştü. Mesajımı görmüştü.

“Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim...” Kazadan bu yana desteklerini esirgemeyen tüm koçlara, oyunculara ve doktorlara teşekkür etti. Ardından Flint de dahil olmak üzere hayranlarına, ailesine ve arkadaşlarına teşekkür etmeye devam etti. Daha sonra futbola olan sevgisinden ve Minnesota tarafından seçilip takımına ilk Super Bowl Kupasını kazandırmanın nasıl bir rüya olduğundan bahsetti. “Daha çok gencim ve doktorlarım ameliyat olmayı tercih edersem önümde gelecek vaat eden bir kariyerle sahalara dönme şansımın yüksek olduğunu düşünüyor.”

Tekrar tekrar yutkundum. Geliyordu...

“Ancak şu anda iki yıl öncesine göre çok daha farklı bir yerdeyim. Hayat son derece öngörülemez bir deneyim. Bu yüzden her ne kadar bunun benim için acı verici bir karar olduğunu söylemek istesem de söyleyemem. Hayatımın en kolay kararı oldu. Yolculuk için teşekkürler. Kısa da olsa hayal edebileceğim her şeyi yaşadım, ancak NFL’den emekli olduğumu açıklıyorum.”

Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Ben? Nefes almıyordum.

“Çoğunuzun bildiği gibi güzel Lake’im benimle evlenmeyi kabul etti...”

Vay canına...

Bir çubuğu havaya kaldırdı. BENİM. ÇUBUĞUMU!

“Ah...” gamzelerini ortaya çıkararak kocaman gülümsedi “...ve ben baba oluyorum.”

Gözyaşları. Çok fazla gözyaşı. Kameraların flaşları deli gibi patlıyordu. Ona her yönden soru yağıyordu, ama benim tek yapabildiğim elimi karnıma bastırıp kendi gözyaşlarımın içinde boğulmaktı.

Başarmıştım. Erkeği kapmıştım.

Ben ölmüştü, ama ben yaşıyordum.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonsözümüz

Cage

“Gelmiş geçmiş en çirkin gelinlik.” Yatak odamızın duvarındaki düğün fotoğrafımıza baktım.

“Ama ayakkabılar...”

“Evet, evet, harika topuklular, bebeğim.”

Lake ve sekiz aylık bebeğimizle şişmiş karnı önümde durmuş, kravatımı düzeltiyordu. “Gergin misin?”

“Dehşete düşmüş durumdayım.”

“En az birinin altını ıslatacağını, bir diğerinin çöpü tamamen ıskalayarak yerlere kusacağını, en az ikisinin bitlendiğini fark ettiğinde müdürün odasına gönderileceğini, lakaplar takılacağını, annelerinden uzakta ilk günleri olduğu için ağlayacaklarını biliyorsun, ama...” ben yüzümü buruştururken Lake sırtıttı “...*bir* tane ...Saçlarını atkuyruğu yapmış ve belki de yüzünde çiller olan sessiz bir kız sana âşık olacak ve seni gelecekteki kocası olarak ilan edecek. Günün en önemli olayı bu olacak.”

Ellerimi karnının yanlarına koydum ve eğilip burnumu boynuna sürttüm. “Günümün en önemli anı sensin. Her günümün.”

Hayatımı seviyordum. *Yaşıyorduk*, düşüyorduk, açıklanamaz bir şeye sahiptik ve başka türlü olmasını istemezdim. Lake’in taktığı isimle “köyümüz” bile daha iyi şeylere doğru ilerliyor gibiydi. Minnesota, Banks’in kontratını yeniledi; böylece o ve Shayna bir eve taşındılar, önceki sahibi Minnesota’nın kısa süre önce emekli olan oyun kurucusu olan bir eve. Ayrıca bir kız arkadaş buldu: Shayna’nın dans öğretmeni. Lake, tutunacak *fazla* bir yeri olmadığını söyledi, artık her ne demekse.

Dadı ‘Jamie,’ Banks için çalışmaya devam etti ve bu, Banks’in kız arkadaşına hiç bakmamaya bağlıydı. Onun acısını hissede biliyordum. Flint, kazadan sonra kendisinden alman oğlunu geri almak için mücadele edebilmek amacıyla hukuk diplomasını almak üzere okula geri döndü. Penny ve Rupert’a gelince... Minneapolis’teki dairelerinde kaldılar. Lake, kız kıza sohbet için onunla buluşmaya devam ediyordu ve Penny de onu her gördüğümde gözleriyle beni taciz etmeye devam ediyordu.

“Öğle yemeğin mutfak tezgâhında.”

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim. “Tamam. Bu akşam ilk antrenmanım da var.”

Evi satıp daha küçük ve birinci sınıf öğretmeni olarak işe başladığım özel ilkokula daha yakın bir yere taşındığımızda, Park ve Rec’in bayrak futbolu takımlarından birine katılarak yeni ve dikkat çekmeyen hayatımı kucaklamaya karar verdim.

“Oyun kurucu pozisyonunu kapamadığına inanamıyorum.”

Omuz silktim. “Biliyorum. Bunun takımımız için neden haksız bir avantaj olacağını düşündüklerini anlamıyorum. Birkaç aydır futbol topunu elime bile almadım.”

Lake başını salladı. “Aynen öyle. Bütün yazı teknede geçirdik.”

En. İyi. Yazdı.

Ben balık tutarken, Lake de her gün biraz daha büyüyen karnıyla ve elindeki kitabıyla bikinisi içinde teknenin ön tarafına yayılmıştı.

“Umarım oynamama izin verirler. Takımda yeniyim, bu yüzden yerimi kazanana kadar bir süre yedeğe soyunabilirim.”

Onu yavaşça öpmem için eğilene kadar kravatımı çekiştirdi, sonra sıırttı. “Soyunmana bayılıyorum.”

Başımı iki yana salladım.

“Çok mu bayattı?”

“Birazcık.” Kendimi düzelttim. “Ama belli ki beni hala etkiliyor.”

“Monaghan?” Öyle yemeğimi alıp kapıya yönelirken arkamdan seslendi.

Döndüm.

“Beni sevmeyi unutma.”

Gülümsedim. “İmkânsız.”

Lake

Altı yıl sonra

“Ona Bay Monaghan dememi istedi.” Amelia suratını asarak mor sırt çantasını yere bıraktı.

Okuldaki ilk gününün ardından kızımıza sarılan Cage çantayı yerden aldı ve bana gözlerini devirerek baktı. Gün içinde örgüsü bozulmuş olan gevşek, siyah atkuyruğunu okşadım.

“Sonra beni koridora götürdü ve artık elimi kaldıramayacağımı söyledi.”

Sırıttım. Kocacığımın göz devirmesine abartılı bir baş sallama eşlik etti.

“Bunu konuşmuştuk. Okulda baban senin öğretmenin, bu yüzden sen de diğer çocuklar gibi ona Bay Monaghan demelisin.”

“Ama o benim babam.”

Cage bir elini diğerinin üzerine koyarak kalbini bıçaklıymuş gibi bir hareket yaptı. “Hayatımdaki iki kadın benim ölümüm olacak.”

“Al bakalım.” Tabaktaki pirinç gevreğini Amelia’ya uzattım. “Trzy arka verandada. Ben, Bay Monaghan’ı bugün bebeğime kötü davrandığı için azarlarken sen de git ona biraz sevgi ver.”

Amelia gülümsedi ve mutfaktan çıkarken Cage’e şimdi-başın-belada der gibi bir bakış fırlattı.

“Bana gününüzden bahsedin Bay Monaghan.” Şekerlemelerin durduğu kâseyi kaptım ve mutfak masasındaki sandalyelerden birine oturdum.

Cage fazlasıyla hak edilmiş birasının kapağını çevirdikten sonra, dudakları kehribar rengi camın üzerinde oyalanarak sıırıttı. “İyilik yapmanın ne anlama geldiği hakkında konuştuk ve herkes sırayla bir örnek paylaştı. Amelia, babasının bu sabah annesinin yıkanmasına yardım ettiğini ve bunun bir iyilik örneği olduğunu söyledi.”

“Ne...” Öksürdüm. “Ne? Ciddi misin sen?”

Cage birasından uzun bir yudum aldıktan sonra başını salladı. “Maalesef. Ve asıl can alıcı nokta? Müdür de bu tartışmaya katılmıştı.”

Parmağımın ucunu gözümün kenarına bastırıp bir damla yaş sildim. “Bu çok komik.”

“Hiç de değil.” Saçımı tutup başımı geriye çekti. “Bir dahaki sefere bana katılmadan önce banyonun kapısını kilitle,” diye fısıldadı kulağıma ve ardından boynumu ısırıldı.

“Ona suyu tasarruflu kullandığımızı söyleyecektim. Çevresel sorumluluğu tartışmak için mükemmel bir fırsattı. Ama hayır, sen çıkıp yıkanmama yardım ettiğini söylemek zorundaydın.”

Yanımdaki sandalyeye otururken beni belimden tutup kucağına çekti. Kollarımı omuzlarına doladım.

“Çünkü çevreyi korumak patronuma benim açıklamamdan daha inandırıcı gelecekti.”

Elimi bira şişesinin etrafına dolayarak şişeyi dudaklarıma götürdüm.

“Asla olmaz.” Başını iki yana sallayarak şişeyi benden uzaklaştırdı.

“Bir yudum.”

“Hamile olabilirsin.”

“Seninleyken tüm hayatımın hikâyesi bu! Evlendiğimizden beri bir kez bile prezervatif kullanmadın. Emzirme dönemleri yumurtalarımı uzak tutmasaydı, on çocuğumuz olurdu.”

“Matematiğin yanlış bebeğim. Sadece altı yıldır evliyiz. Birden fazla çocuğumuz olmadığı sürece, şimdiye kadar on çocuk sahibi olmamız mümkün değildi.”

“Bana ukalalık yapmayın bayım.” Gömleğini avuçladım.

Sırıttı. “Çocuklar *nerede*?”

“Jeffrey yan tarafta Brock’la oynuyor, Colton da hâlâ uyuyor.” Gözlerimi tavana çevirdim. “Hepsi bu kadar, değil mi? Sadece üç çocuğumuz var. Takip edemiyorum. Gözümü her kırışımda senden yeni bir bebeği bedenimden dışarı itiyorum.”

Cage omuz silkti. “Seni hamile bırakmayı seviyorum.”

“Beni çıplak bir halde aletin üzerine binerken görmeyi seviyorsun.”

Cage gülümsedi. “O da var.”

Daha mükemmel bir hayat hayal edemezdim. Thad bana hamilelik için ideal bir bacak yaptıktan sonra yoluna devam etti. Dünyayı artık ‘biz’ değiştirmeyecektik, o değiştirecekti. Üç küçük çocuk ve blogumla uğraşıyordum. Cage futboldan emekli olduktan sonra realite şov yapmamız için çılgınca bir teklif almıştık, ama bu bizim tarzımız değildi. Onun yerine bir blog açtım. *Milyonlarca* insanın takip edeceğini asla tahmin edemezdim ama olmuştu.

Arka kapının hızla çalınmasını, tanıdık bir ses izledi. “Siz ikiniz hiç durmaz mısınız?”

Cage beni daha yakına çekti. “Hayır.”

Elinden kurtulmak için kıpırdandım ve marshmallow takıntıma devam ettim. “Selam, Flint. Akşam yemeğine kalıyor musun, yoksa ateşli bir randevun mu var?”

“Randevu yok. Başka kadın yok.”

Cage, Flint için hazır tuttuğumuz badem sütlü buzlu kahveyi buzdolabından alıp ona uzattı. “Bu yeni kiracıyla mı ilgili?”

“Yeni kiracı mı?” Kaşlarım kalktı.

“Onu yasal olarak kapı dışarı edebildiğim anda tahliye edilecek.”

“Biri bana neler olduğunu anlatsın.”

Cage sırtıttı. “Flint, hukuk bürosunun üst katını kiralayacak birini buldu.”

“Ve bu iyi bir şey değil mi?”

Flint bana kaşlarını çattı. “Hayır. O iyi değil.”

Cage devam etti. “Yaptığı iş gürültülü ve dikkat dağını.”

“Öyle mi? Ne iş yapıyor?”

“Beni delirtiyor.”

Cage’le kahkahalara boğulduk.

“O bir terapist.” Cage, Flint’e göz kırptı.

“Veee... Terapistler nasıl olur da çok fazla gürültü yaparlar?”

Flint iç çekti. “O bir *müzik* terapisti.”

Gözlerim kısıldı. “Böyle bir şey mi var?”

Flint bir eliyle kahvesini tutup yudumlarken, diğer eliyle kravatını gevşetti. “Görünüşe göre varmış.”

“Flint’in elinde daireyi kiralamasına izin vermeyeceği işletmelerden oluşan kilometrelerce uzunlukta bir liste vardı ama...”

“Ama varlığından bile haberdar olmadığım bir mesleği anlaşılanın dışında bırakamazdım.”

“Ee, neden bahsediyoruz? Piyano mu? Gitar mı?”

“Gününe göre değişiyor. Bugün davul.”

“Ben bir sorun görmüyorum.” Ağzıma biraz daha çıtır pirinç patlağı tıktırdım. “Eğer mesleğini açıklamadıysa...”

“Açıkladı.” Cage güldü. “Ama Flint bir müzik terapistinin tam olarak ne yaptığını sormayı akıl edemedi, çünkü onun göğüslerini dikizlemekle meşguldü.”

“Cage!”

Cage omuz silkti. “Flint’in sözleri, benim değil.”

Flint geri dönüşüm kutusunun çekmecesini açıp şişeyi içine attı. “*Terapist*. Sadece kelime bile çok fazla sessizlik ve sessizce söylenen birkaç kelime anlamına geliyor. Bir müzik terapistinin...” ensesini ovuşturdu “...bilmiyorum... Hastaların pahalı bir deri koltukta uzanıp gürültü önleyici kulaklıklar takarak klasik müzik dinlemelerine izin verdiğini sanıyordum. Davul çalan otistik çocukları değil.”

“Havalı bir mesleğe benziyor.”

Hem Flint hem de Cage bana ters ters baktı.

“Ne? Öyle.” Nasıl oluyor da odada bariz olanı görecektense kadar anlayışlı olan tek kişi ben oluyordum? “Harrison müziği seviyor. Belki de onu terapi için ona göndermelisin.”

“Oğlumun terapiye ihtiyacı yok,” dedi Flint öfkeyle.

“Var, çünkü babası onu mümkün olan her spora yazdırdı ama onun tek yapmak istediği müzikle uğraşmak.” Burnumu kırıştırdım. “Bunu söylememden nefret ettiğini biliyorum ama bence Harrison bir müzik dehası, bir dahi.”

“Hayatının çok etkili üç yılını eski kayınvalidem tarafından büyütülerek geçirdi. Kadın onu dans kursuna yazdırdı. Eğer terapiye ihtiyacı varsa bu, vücudundaki testosteronu yönlendirmek içindir.”

“Bunu Shayna suçıçeği geçirdiğinde onun için kendi bitkisel kaşıntı önleyici merhemini hazırlayan adam söylüyor.”

“Ben çok yönlü biriyim. Harrison, Bach çalabilir ve oturma odasında tek ayağı üzerinde dönebilir, ama ne bir serbest atış yapabilir ne de futbol topu atabilir.”

“Atletik yeteneğinin olmamasının ölüm kalım meselesi olduğunu sanmıyorum. Değil mi bebeğim?”

Cage’in bakışları aramızda gidip geldi. “Sanırım Jeffrey’nin eve dönme vakti geldi.”

Başparmağıyla kapıyı işaret etti. “Bırakayım da bu işi siz halledin.”

“Korkak.”

Kapı arkasından kapanmadan önce, “Sadece akıllı,” diye seslendi.

Flint ve ben birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra ikimiz de kıkırdadık. “Eski günlerdeki gibi.”

Flint başını salladı. “Tartışmaya başladığımız anda kaçardı.”

“Ne günlerdi ama.”

“Sence özlüyor mudur?”

“Kavga etmemizi mi?”

Flint başını iki yana salladı. “Futbolu. Hiç sormak istemedim.”

Kaşığımı kâseye koydum ve birkaç saniye ona baktım. “Elbette, yani... İkinciz her maçı izlemek için bir araya geliyorsunuz. Yani hâlâ sevdiğini biliyorsun, ama kararını sorguladığını hiç sanmıyorum. Bakmadığımdan da değil. ESPN izlerken ya da eski resimlere bakarken, o hayata dair küçük bir hüznün ya da özlem belirtisi görmek için ona bakıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Ama görmüyorum. Altı yılı aşkın süredir gördüğüm tek şey, sahip olduğumuz bu hayata, çocuklarımıza ve işine olan hayranlığıydı.” Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Futbolun, hayatının gerçekten başlamasını beklerken –beni beklerken– ‘biraz para’ kazanmak için eğlenceli bir yolu olduğunu söylüyor.”

“Çocuk sahibi olmaya bir son verdiğinizde huzursuzlaşacağından ve biraz pişmanlık duymaya başlayacağından endişeleniyor musun?”

“Ha! Çocuk sahibi olmaya asla son veremeyeceğimizden endişeleniyorum ve eğer o gün gelirse, spor yaptığını hatırlayamayacak kadar yaşlı ve bunak olacağına dair bir his var içimde.”

“Anne?” diye seslendi Amelia.

“Onu duyuyorum, tatlım.” Colton’ı beşiğinden almak için yatak odasına doğru dönerken Flint’e parmağımı kaldırdım.

Kucağımda gülümseyen altı aylık bebeğimle döndüğümde Flint sırttı. “Selam dostum.”

“Harrison nerede bu arada?”

Flint, Colton’ın gür, sarı saçlarını karıştırdı. “Doğum günü partisinde.” Saatine baktı. “Bir saat içinde onu almam gerekiyor.” Gözleri tekrar Colton’a takıldı, sonra tabağını mutfığa geri getiren Amelia’ya kaydı.

“Sana bir eş lazım, Flint. Ve en az üç çocuk daha.”

“Hayır.” Flint başını iki yana sallarken, Cage ve Jeffrey eve geldi.

“Jeffrey Aric Monaghan! Saçına ne oldu?” *Mohawk* modeli saçlarını görünce nefesim kesildi.

“Brock’un annesi bodrum katında oynadıklarını sanıyormuş. Ama aslında banyoda babasının tıraş makinesiyle oynuyorlarmış.”

Jeffrey gülümsedi. “Çok havalı.”

İğrençti. Bunu sadece komple bir kafa tıraşı düzeltirdi.

Flint beni yanağımdan ve Colton’ı da başından öptü. “Elbette, Lake. Daha fazla çocuğa ve bir eşe *ihtiyacım* var.”

Gözlerim Jeffrey’e sabitlenmişken yüzümdeki ifadeyi silemedim.

“Harika görünüyor, koca adam.” Flint yumruğunu uzattı ve Jeffrey de yumruğuyla karşılık verdi. Sonra Cage’e sarıldı ve Cage’in kulağına, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmesine neden olan bir şey fısıldadı.

“Güven bana. Biliyorum,” diye yamtladı Cage, Flint kapıyı kapatmadan hemen önce.

Akşam yemeğinden, bir kafa tıraşından ve üç banyodan sonra, sonunda yatağa yığıldık ve etrafımızdaki geçici sessizliğin tadını çıkardık. Cage külotumu indirdi, sonra da tişörtümü çıkardı.

Üç çocuktan sonra bile bana hala bir mucize gibi bakmasını seviyordum.

“Flint gitmeden önce kulağına ne fısıldadı?” Dili meme ucunun etrafında dolaşırken kelimelerim nefes nefese çıktı.

“Düğün günümüzde sen mihraba doğru yürürken bana söylediği şeyin aynısını.”

“Peki, neymiş o?” Eli bacaklarımın arasına kayarken kalçam havaya fırladı.

“Hayatımın en iyi kararını verdiğimi söyledi.”

TEŞEKKÜRLER

Aileme, bu hayatı güzel kıldığınız için teşekkür ederim.

Editör ekibim, Max, Kiezha, Monique, Leslie ve Kambra, kelimelerimin anlam kazanmasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Asistanım Jennifer'a, hayatımı bu kadar kolaylaştırdığı için teşekkür ederim. Çok klişe ama senden önce ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

İsim sihirbazım Shauna'ya, tüm rastgele düşüncelerime bir ses tahtası olduğun için teşekkür ederim.

Kitaplarımı tanıtan blog yazarlarına, hikâyelerimi takipçilerinizle paylaşacak kadar sevdiğiniz ve kitaplarımla ilgili duygularınızı yorumlara döktüğünüz için teşekkür ederim.

Jonesies Facebook grubuma, sosyal medyanın bunaltıcı dünyasında benim güvenli sığınağım, amigo kızlarım, amansız savaşçılarım, ama en önemlisi arkadaşlarım olduğunuz için teşekkür ederim. Size tapıyorum.

Engelli olan herkese, bir amputenin hayatını tasvir etmekte en iyi işi çıkarmamış olabilirim ancak bu hikâye hayatta kalanlar hakkındaydı. İlham kaynağı olduğunuz için teşekkür ederim. Tek gereken, *bir* kişinin sizin gücünüzü görmesi ve böylece... Dünyayı değiştirdiniz. *Bir* kişi yeter.

